

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VİZYONA
GİRMEYEN
ÖNCE
BEYAZ
BAYKUŞ'TA

TARİHİN EN BÜYÜK UYUŞTURUCU KARTELINE
SAVAŞ AÇAN ADAMIN GERÇEK YAŞAMÖYKÜSÜ

ESCOBAR'I DEVİREN

MUHBİR

ROBERT MAZUR

BEYAZ BAYKUŞ: 9
ROMAN: 2

MUHBİR / ROBERT MAZUR
Original İsmi: The Infiltrator

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Perker
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Çevirmen: Funda Uncu
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak

Beyaz Baykuş: Eylül 2016
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-154-2

© Beyaz Baykuş
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42 - Fax: (0) 212 252 22 43
www.beyazbeykusyayinlari.com
[facebook.com/ beyazbaykusyayinlari](https://facebook.com/beyazbaykusyayinlari)
twitter.com/beyazbaykusyayinlari
instagram.com/beyazbaykusyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 29652
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

ROBERT MAZUR

ESCOBAR'I DEVİREN

MUHBİR

TARİHİN EN BÜYÜK UYUŞTURUCU KARTELİNE
SAVAŞ AÇAN ADAMIN GERÇEK YAŞAMÖYKÜSÜ

Çevirmen: Funda Uncu

*Bana hak ettiğimden daha fazla sevgi
ve destek veren karım Evelyn'e...*

İÇİNDEKİLER

Önsöz: Hesaplaşma Günü.....	9

1. İlk Zamanlar.....	17
2. Robert Musella'nın Doğuşu.....	33
3. Kolombiyalıları Zemin Hazırlamak	54
4. Credit and Commerce International Bankası.....	72
5. Kuyumcu	85
6. Altın Kanca.....	104
7. Panama'nın Büyüsü	122
8. Olayları Tetiklemek.....	137
9. Siyaset.....	157
10. Los Duros ve Los Angeles	179
11. Onları Yemlemek.....	189
12. Avrupa'ya Gitmeden Önce Yapılan Boks Maçı.....	211
13. Avrupa Planı.....	230
14. Medellin Paris'i İstila Ediyor	249
15. İfşaat	276
16. İçimizdeki Düşman	297
17. İlk Büyük Av.....	319
18. Günah Çıkartmak.....	346
19. Yarım Kalmış İşler	363
20. Operasyonun Bitirilmesi	386
21. Savaşlar.....	409
22. Duruşmalar	421

Son Söz

Akıbet.....	453

Önsöz

Hesaplaşma Günü

ABD, Yerel Mahkeme, Tampa, Florida
26 Mart 1990

Silahlı güvenlik görevlileri beni, ABD Tampa Bölgesi Mahkeme binasının penceresiz, minik bir odasına soktular. Aradaki parlak maun duvardan, savunma yapan avukatların boğuk sesleri ve kızgın kalabalığın verdiği cevap duyuluyordu. Bu kapının öbür tarafına geçince, paranın satın alabileceği en iyi savunma avukatlarından birkaçıyla mücadele edecektim. Bob Musella'nın –uluslararası kara para aklayan sahte kimliğim– gerçek kimliği ortaya çıkınca, altı adam ilk kez benim gözlerine kestirdikleri adamlardan biri olmadığımı anlamak zorunda kalmıştı.

Zaman geçmek bilmiyordu, ben de yıllar boyunca kariyerimin meşakkatine katlanmak zorunda kalan karımı ve çocuklarımı düşünerek beni bekleyen kavga için güç toplamaya çalıştım. Operasyon biter bitmez eski hayatlarımıza döneceğimizi sanırken, suç duyurularının ilk dalgasındaki seksen beş adamdan bazılarının kafamı getirecek kişiye 500.000 dolar vereceğini öğrenmekle kaldık. Ailemle birlikte hem yerimizi hem de adımızı değiştirdik ama kartelleri ve onlara bağlı bankaları devirmek için büründüğüm rol sevdiklerime zarar vermiş olsaydı, yaşamaya katlanamazdım.

Böyle bir şey gerçekleşirse, işin zorluğunun ve son dört yılın verdiği ıstırabın hiçbir anlamı kalmayacaktı. Bugünden itibaren tanık sandalyesinde geçireceğim o üç ayı atlatmak için az da olsa güç ve metaneti toplamaya ihtiyacım vardı.

ABD federal kolluk kuvvetinden bir yardımcı kapıyı açıp “Sizi bekliyorlar” deyince dalıp gittiğim düştten uyandım. Beni, yüzlerce muhabir ve seyirciyle –birlikte çok fazla zaman geçirdiğim sanıkların eşleri ve çocuklarıyla– hıncahınç dolu mahkeme salonuna soktu. Ağızlarından tek bir kelime bile çıkmadı ama hepsinin yüz ifadesi “*Bunu bize nasıl yaparsın?*” diye haykırıyordu. Mahkeme salonunda altı sanık, avukatlar topluluğunun etrafında topluştılar.

Medellin kartelinin önde gelen idarecilerinden biri olan Rudy Armbrecht, kartelin Amerika Birleşik Devletleri’ndeki en hassas operasyonlarından bazılarını düzenlemek için kartelin bütün komitesiyle çalışmıştı. Uçak filosu satın almak veya global kara para aklama planlarının elverişliliğini hesaplamak gerekiyorsa, hemen Rudy’yi arıyorlardı. Tipi, delirmiş bir Jack Nicholson gibiydi, ancak onda aynı zamanda Hannibal Lecter’in sıra dışı zekâsı ve felsefeye olan eğilimi vardı. Pablo Escobar kokain imparatorluğunun büyük kısmını kontrol etmesi için Armbrecht’in patronu olan, Don Chepe olarak da bilinen Gerardo Moncada’yı kendi elleriyle seçmişti. Armbrecht, ben, Don Chepe ve Escobar arasında iletişim hattı gibi çalışıyordu. Kürsüden ona doğru bakınca, Armbrecht yüzünde çılgın bir ifadeyle kravatını kavrayıp selam vermek için bana doğru salladı.

Armbrecht’in yanında, dünyanın gelmiş geçmiş en azılı suçlularının kara parasını aklayan Bank of Credit and Commerce International’ın (BCCI) sinekkaydı üst düzey yöneticisi olan Amjad Awan oturuyordu. Pakistan Cumhurbaşkanı Muhammed Ziya

ül Hak, Panama Devlet Başkanı Manuel Noriega ve ABD'deki yüksek konumdaki uyuşturucu tacirleri Awan'ın müşterilerinden birkaç tanesiydi. Pakistan Servisler Arası İstihbarat Teşkilatı'nın (ISI) eski yöneticisinin oğlu olan Awan, o zamanlar Afganistan Mücahit Özgürlük Savaşçıları Cephesi olarak bilinen Taliban'ı desteklemişti. Awan kravatını sallayarak sanki hünerini gösteriyordu. Kursursuz biçimde dikilmiş takım elbisesinin içinden kafasını ileriye uzattı ve sanki varlığım saltanatını bozuyormuşçasına bana tepeden bakmaya başladı.

Awan'ın yanında en yakın arkadaşı ve BCCI bankasında ortak pazarlamacı olarak çalışan Akbar Bilgrami oturuyordu ve hem Awan'ın hem de Bilgrami'nin ortak sorumluluğu, Latin Amerika ülkelerinde BCCI bankası adına iş geliştirmekti, bunun için de karşılıklarına çıkabilecek her türden kara paraya sahip insanlarla apaçık biçimde iş ilişkisi kuruyorlardı. İslamabad'da doğup büyüyen Bilgrami akıcı bir şekilde İspanyolca konuşuyordu ve kariyerinin büyük kısmını üçüncü eşiyle tanıştığı Kolombiya'da yapmıştı. Oturduğu koltukta durmaksızın kıpırdayıp duran ve ellerini ovuşturarak Bilgrami bana sanki beni alt etmişçesine baktı. Gizli görevdeyken bile onu rahatlatmak hiç kolay olmamıştı. Bugünün gelip çatacağını kesinlikle tahmin ediyordu.

Hindistan'da doğmuş olan Ian Howard, BCCI bankasının Paris şubesini yönetiyor, patronu Nazir Chinoy'un kirli işlerini yapıyordu. 19.000 çalışanı olan BCCI bankasının üçüncü sıradaki en yetkili yöneticisi olan Chinoy, bankanın Avrupa ve Kuzey Afrika'daki bütün şubelerini yönetiyordu. Paris'te Chinoy'un güvenini kazandıktan sonra Chinoy yaptığımız planların içine Howard'ı da soktu. Chinoy, kefaletsiz bir şekilde tutuklandığı Londra'da iade edilmek için uğraşmıyor olsaydı o gün mahkeme salonunda

olacaktı. ABD'deki hapisaneler, Chinoy'un içinde çürümekte olduğu Londra'daki hapisaneyle kıyaslandığında, dört yıldızlı oteller gibi kalıyordu. Chinoy'un dalkavuğu Howard bana baktı ama ne yüzü ne de bedeni kıpırdadı.

Howard'ın en güvenilir adamı olan ve Paris'ten gelen Sibte Hassan da kendini gizli operasyon ağımızın içinde buluvermişti. Hassan, Chinoy talep ettikçe parayı dünyanın dört bir yanına gönderen kişiydi. İş arkadaşlarından yaşça genç olan ve onlar kadar tecrübeli olmayan Hassan ABD'ye ilk kez tutuklanınca geldi. Amirlerine olan bağımlılığı mahkeme salonunda da devam ediyordu. Nasıl davranacağını kestirmek için diğer sanıklara bakıp duruyordu.

Sıranın sonunda BCCI bankasının Panama şubesinde hesap yöneticisi olan Syed Hussain vardı. Hussain beni, bankanın her türlü parayı getirmesi için üzerinde kurduğu baskıyı hafifletecek kolay bir aracı olarak görmüştü, yeter ki bilanço tablosunun nihai kâr-zarar hanesini artırsın. Hussain vermekte olduğumu sandığı bekârlığa veda partime gelmek için yola çıktığında gizli ajanlar onu tutukladı. Koluna kelepçe takılırken Hussain gülmüştü. Duruma şaşırان ajanlar ona "Bunun neresi komik?" diye sordular. Hussain gülümseyerek, "Kadınların polis kostümü giyip insanları tutuklama numarası yaptığı bunun gibi bekârlığa veda partilerine gitmişliğim var" dedi. "Kadınlar nerde?" diye sorunca da ajanlardan bir tanesi kafasını sallayıp, "Dostum uyan da balığa çıkalım. Biz burada numara falan yapmıyoruz. Seni gerçekten tutukluyoruz" dedi.

Yıllarca gizli görev gereği uluslararası yeraltı dünyasında kara para akladım, yolsuz bankacılarla global gücü usulca şekillendiren işadamları tarafından korunan suç hiyerarşisinin en tepesine

sızdım. Beni Bob Musella olarak biliyorlardı, güzel bir hayat yaşayan, zengin ve çeteyle bağlantısı olan Amerikalı bir işadımıydım. Geceliği 1.000 dolar olan otel odalarında partiler veren, çok lüks evlerde oturan, Rolls-Royce kullanan ve sadece Concorde ve özel jetlere binen biri idim. Bob Musella onlara göre biriydi. Bob Musella'nın başarılı bir yatırım şirketi, New York borsasındaki bir broker şirketinde hissesi vardı, kuyumcular zincirini işletiyordu – yani her şeye sahipti. Onların bilmediği tek şey ise benim Bob Musella olmadığım idi. O isim ve yaşam tarzı, sadece yeraltı dünyasındaki gizli hayatlara ulaşmak için yaşadığım bir yalandı.

Giydiğim Armani takım elbisemin altındaki veya taşıdığım Renwick evrak çantasının içindeki minik ses kayıt aletleri, suç ortaklığımızın mahkûm edici delillerini kaydediyordu, sonra da bu delilleri işleyecek devlet memurlarına teslim ediyordum. Sahte bir düğün töreninde (benim düğünüm) dramatik bir biçimde alaşağı edildikten sonra kırktan fazla adam ve kadın tutuklandı, suçlu bulundu ve hapse gönderildi. Operasyonun bittiği gün ile ilk duruşma günü arasında geçen bir buçuk yıl boyunca ben ve bir avuç kendini işine adanmış ajan her gün en az on sekiz saat ırgat gibi çalışarak 1.400'den fazla gizli kaydı yazıya döktük. Bu mikro kasetler duruşmalarda sanıkları nakavt etti ve C-Chase Operasyonu, ABD'deki hukuki yaptırım tarihçesinde en başarılı gizli görev operasyonu oldu.

Federal dergilerin kapağında ve ilk sayfalarında büründüğüm rolün hikâyesi yıllardır hep şu başlıklarla sunuluyor: “Yeraltı Bankasını Haklamak” (*New York Times*); “BCCI Banka Memurlarına Kara Para Aklama Suçlaması” (*Wall Street Journal*); “Federallerin Gizli Zamparası Uyuşturucu Patronlarını Devirdi” (*New York Post*); “Narkotik Bankacılar – Uluslararası Uyuşturucu Kara Para

Aklama İşinin Saklı Dünyasında” (*San Francisco Examiner*). Fakat durumun bu şekilde teşhir edilmesinin değeri, tanık kürsüsünden gördüğüm bu adamları savunacak avukatlara verilen paranın miktarının yanında solda sıfır kalıyordu. Hükümet sonradan, BCCI bankası ortaklarının –yani Suudi Arabistanlı petrol krallarının– benim her türlü kara para aklama ihtiyacımı karşılayan banka memurlarının mahkûmiyetini engellemek için savunma yapan avukatların hazinesine milyonlarca dolar akıttığını hesapladı.

Ve ABD ve Birleşmiş Milletler’in tahminlerine göre her yıl uyuşturucu ticaretinden elde edilen 400 ila 500 milyar dolarlık kazançla kıyaslandığında savunmaya verilen miktar da solda sıfır kalıyor. Bu gerçekten çok büyük bir miktar ve ABD hükûmeti bu varlığın yüzde birinin izini bile süremiyor. İsviçre, Panama ve Lihtenştayn’daki bankalar ve diğer klasik sığınak ülkeler kara parayı saklamaya devam ediyor ama gizli görevdeyken topladığım bilgi, daha az bilinen diğer pazarların daha egemen olduğunu gösterdi. Karteller sahip oldukları parayı Abu Dabi, Bahreyn ve Umman gibi yerlere göndermeye başlamışlardı. Bu bankalar işini, Batı’daki hukuki yaptırımlara direnen Araplar gibi yürütüyor, dolar nakit ticaretini başarıyorlardı.

Bütün bu yerlerdeki yolsuz bankalar, kendi organizasyonlarını kamu şirketiymişçesine işlettikleri için multi milyarlık uyuşturucu kaçakçılığı yapan imparatorlukları kontrol altında tutuyorlar. Muhasebecilerin, avukatların ve mali danışmanların bu topluluklardaki yeri kemikleşmiş durumda, yılda milyarlarca dolar kara para akılıyorlar ve zehir tacirlerine, rüşvetçi siyasetçilere, vergi dolandırıcılarına ve teröristlere hizmet vermek için karmaşık uluslararası finans sistemini manipüle ediyorlar. Kurnaz ve sofistike olan bu adamlar öne çıkmadan çok başarılı işler çıkarıyorlar, korudukları

para ne kadar kara veya kanlı olursa olsun ihtiyatlı ve birinci sınıf hizmet veriyorlar. Ve istisnasız her gün yaptıkları yanlarına kâr kalıyor.

Bu kitap, çetelerin bazısının çökertilmesine nasıl yardım ettiğimin hikâyesidir. Bu aynı zamanda gizli görevdeki ajanların nasıl kademe atladığının, milyarlarca doların paravan şirketler vasıtasıyla nasıl sınır dışına çıkarıldığının, muhbirlerin çetelere nasıl girdiğinin ve güvenli yerlerin nasıl oluşturulduğunun hikâyesidir. Bu hikâye en geniş mertebede uluslararası uyuşturucu parasının aklandığı o gizli dünyaya çarpıcı bir bakış. En ince ve samimi mertebede ise ben ve mesai arkadaşlarım yavaş yavaş delil toplayarak bu davayı inşa ettiğimiz için asap bozucu kaçışların, ucuz kurtulmaların ve adaletin yerinin bulunduğu bir hikâyedir.

Ben bu hikâyeyi hiç kimseye paylaşmadım – ta ki bugüne kadar. Her şey bir kadeh şampanyayla başladı.

1

İlk Zamanlar

Staten Adası, New York
1950'ler

Ben küçükken annem sanki eğitici bir öykü anlatıyormuşçasına bana büyük büyükbabam Ralph Cefaro'nun içki yasağı döneminde Amerika'da adı kötüye çıkmış gangsterlerden biri olan "Şanslı" Charles Luciano'ya kaçak viski göndermek için Manhattan'ın aşağı doğu yakasında düzmece bir nakliye firması kurduğunu anlatmıştı.

Dedem Joe ve kardeşleri bu nakliye şirketinde Şanslı'nın ekibinden bazı adamlarla birlikte çalışıyorlardı. Başsavcı Yardımcısı Thomas Dewey, Şanslı'nın ve çetesindeki bütün adamların peşine düşünce, çeteden sabıkalı birisi içki kaçakçılığından olmasa bile başka bir sebepten enselendi ve aynı suçu tekrar işlediği için çetin olaylarla yüzleşmek zorunda kaldı. Dedem vefalı bir adam olduğu için suçu üstlendi. Hapisten çıkınca doğu yakasındaki 11. Sokak'ta oturan ailesini, Staten Adası'nda ikinci kattaki minicik bir apartman dairesine taşıdı. O zamanlar mahallede çoğu herif gibi dedemin de bir lakabı vardı: İki Bira. Dedem bu lakabı tersanede paydos zili çalıp mesaisi biter bitmez işten çıkıp doğruca yerel bir

mekân olan Friendly* lokaline gidip hemen kendine iki bira söylediği için kazanmıştı.

Ailem dedemin en çok sevdiği torununun ben olduğuma hem-fikir, işte bu yüzden dedem arkadaşlarına caka satmak için henüz beş yaşında olan beni Friendly lokaline götürmeye başlamıştı. O zamanlar her bir küçük İtalyan çocuğu gibi ben de akordeon çalıyordum, ahbabları nota kâğıdına bakmadan çaldığımı görebilsinler diye dedem beni barın üstüne oturtmak için yanıp tutuşuyordu. Etrafında bira fiçıları ve dalga dalga bulut halini almış sigara dumanı olan dedem “Çenenizi kapatın!” dercesine etrafına bakardı. “Şimdi minik Bobby’yi dinleyeceğiz.” Lokaldeki herkes pür dikkat kesilir, ben zorla bir şarkı çalarken hepsi dinlerdi. Şarkıyı rezil bir şekilde çalıyordum ama hiç kimsenin İki Bira Cefaro’nun torununun çaldığı şarkıyla dalga geçmeye cesareti yoktu.

Dedem öldükten on yıl sonra Brewer’da yaz ayları için dülgerlik, boyacılık ve armadorluk işi buldum. İşin ilk günü yirmi yıldır tersanede çalışan biri bana, “Hey ufaklık, sen nasıl oldu da bu işi buldun?” diye sordu.

Süklüm püklüm vaziyette, “Aslında dedem yıllar önce burada çalışıyordu ve bir sürü de arkadaşı vardı” dedim. “Dedemi tanıyan biri bana yardım etti.”

“Peki ufaklık, kimdir bu senin deden?” diye sordu kafasını havaya kaldırarak.

“Dedem öleli çok oldu ama buralarda İki Bira Cefaro olarak bilinir” dedim.

Adam, “Şaka yapıyorsun!” dedi şok olmuş vaziyette. “İki Bira’yı herkes tanır. Harika bir adamdı.”

* Friendly’nin anlamı dostanedir. (ç.n.)

İki Bira'nın torunu olduğum kulaktan kulağa yayılınca, bir gün AFL-CIO* sendika işletmesi idare memuru Steve bana yaklaştı, "Hey ufaklık, bugün yardımına ihtiyacımız var" dedi. "Kendine çekidüzen verdikten sonra kenefe gel de beni gör." Tersanede çekidüzen vermek demek, sabahın köründe işbölümünün –benim durumumda marangozluğun– çalışma planını yapan adama git, o gün ne iş yapacaksın öğren demektir. Kenef ise neyse oydu – tersanenin ortasındaki tuvalet yapısı.

Yanına gidince Steve dışarıda takılıp tersanede çalışmayan birinin geldiğini görünce duvara vurmam gerektiğini söyledi. Verdiği görev, kenefte rakam, at ve oyun üzerinden bahis toplayan yerel ganyan bayiinin sahibinin ziyaretleriyle çıkışıyordu. Steve bu gözetleme işini dönüşümlü olarak seçtiği birkaç adama veriyordu. Bana bu işi bir kez daha yaptırmadan önce AFL-CIO'nun yerine başka bir sendika geldi ve artık Steve'in sözü geçmemeye başladı. Bu, sadakat ve saygı konusunda çok önemli –ve aynı zamanda da acısız– bir dersti.

Birkaç yıl sonra Staten Adası'ndaki Wagner Üniversitesi'nde karşıma IRS'nin** İstihbarat Bölümü'nde ücretli stajyer pozisyonu ilanı çıktı. Bu iş ne anlama geliyordu hiç bilmiyordum ama iş yaz dönemi tamzamanlı, okul dönemi yarızamanlıydı ve mezun olduktan sonra tamzamanlı iş vaat ediyordu.

İşle ilgili bilgi toplarken, İstihbarat Bölümü'nde çalışan bir özel ajanla görüşme fırsatım oldu. Açıkladığına göre sıradan insanları inceleme altına alıp tedirgin etmediklerini söyledi. Hepsinin silahları ve rozetleri vardı ve müşterek görevlerde FBI da

* AFL-CIO, Amerikan Emek Federasyonu ve Endüstriyel Örgütler Kongresi'dir. (ç.n.)

** IRS (Internal Revenue Service), Amerika Birleşik Devletleri'nin Milli Gelirler İdaresi'dir. (ç.n.)

dahil olmak üzere diğer teşkilatlarla omuz omuza çalışıyorlardı. Uyuşturucu kaçakçılığı, gangsterler ve zirvedeki vergi kaçakçılığına karşı vergi ceza davalarında muhasebe konusundaki uzmanlıklarını konuşturuyorlardı. Kalem kılıçtan keskindir atasözünü sık sık andı ve sözünü “Al Capone’un gelir vergisi kaçırmaktan hapse girdiğini biliyorsun. O davayı oluşturmazaydık, Al Capone Alcatraz’ın içini hiçbir zaman görmeyecekti” diye bitirdi.

Ben zaten muhasebe ve ticaret kurslarına gidiyordum ve bu iş fırsatı kulağa, paradan başka hiçbir şeyi umursamayan yeminli mali müşavir olmaktan çok daha eğlenceli geliyordu. Daha önceki yıllarda Chase Manhattan Bankası ve Manhattan’ın göbeğinde bir brokerlik işi yapan Montgomery Scott firması, evrak işlerinden sorumlu memur olarak beni işe almıştı ve ben yaptığım işten nefret etmiştim. Gurur duyabileceğim, ilgi duyduğum ve her gün aynı sıkıcı işi yaptığım rutin bir iş hayatına hapsolmadığım bir kariyer yapmak istiyordum. Kuşkusuz kendimi aniden IRS’nin işinde bulmam, Chase ve Montgomery Scott’ta elde ettiğim beynimi uyuşturan tecrübe yüzündendi.

120 Kilise Sokağı’ndaki işimin ilk gününde, günün sonunda hangi gangster veya elebaşı tahtından devrilecek diye beklentiye girip heyecanlanmıştım. Ancak beni şoka sokacak şeyler yaşadım. Yerime yerleştikten sonra yetmişten genç olması mümkün olmayan Özel Ajan Morris Skolnick ayaklarını sürüyerek yanıma geldi ve “Hey ufaklık, sana işin nasıl yapılacağını göstereceğim” dedi. Masasından bir avuç No 2 kurşunkalem kaptı ve döndürme kollu kalem tıraşın olduğu tarafa doğru yavaşça yürümeye başladı. Her bir kalemi açarken içini çekerek bana baktı ve her güne kalemleri açarak başlamanın ne kadar önemli olduğunu geveledi.

Sonra da beni fotokopi makinesinin yanına sürükledi, cam yüzeye bir çizelge yerleştirdi ve BAŞLAT düğmesine bastı. Makine, üstündeki ileri geri giden ışıqla evrakı kopyalarken, o da “doğru” kopya çekmenin ne kadar önemli olduğunu ve orijinal evrakla kopyayı her zaman mukayese etmek gerektiğini açıkladı. Başım dönmeye başlamıştı. Kötü adamları hapse tükmanın entrikası ve macerasına ne olmuştu? İlandaki o muhteşem iş bu değildi. Kandırıldığımı hissediyordum.

O gün beni bu durumdan Tony Carpinello kurtardı. İstihbaratta genç bir müfettiş olan Tony ofiste iki grup olduğunu söyledi: Skolnick gibi masa başında çalışanlar, kendisi gibi işleri halledenler. Tony, Adalet Bakanı Bobby Kennedy’nin kurduğu, bir araya getirilen mangalardan biri olan ve o zamanlar Harekât Birliği olarak adlandırılan grubun yöneticisiydi. Harekât Birliği’ne atanan ajanlar daha çok şehirdeki gangsterler, torbacılar ve yolsuz politikacılarla ilgili davalara bakıyorlardı. Tony beni Tommy Egan gibi bazı adamlarla, ayrıca narkotik ajanlarıyla ve ABD’de en büyük eroin kaçakçılarından biri olan Frank Lucas adına milyonlarca dolarlık kara para aklayan bankaya dava açan 34. Polis Bölgesi’ndeki NYPD* narkotik ekibinden dedektiflerle tanıştırdı.

Lucas, Vietnam’da şehit düşmüş Amerikan askerlerinin ceset torbalarına eroin doldurup sevkıyat yapan fırsatçı askerlerden oluşan bir karteli ustalıkla idare ediyordu. Sattığı eroin on binlerce hayatı paramparça ederken, kendisine bitmez tükenmez nakit akışı sağladı. Kendisi ve ekibi yüz binlerce doları küçük banknotlar halinde kocaman silindirik spor çantalarına koyarak Chemical Bankası’nın Westchester Meydanı Şubesi’ne götürdüler. Tommy bütün gerçekleri bir araya getirerek bankaya ve yöneticilerinden

* NYPD, New York Polis Departmanı’dır. (ç.n.)

bazısına başarılı bir şekilde dava açtı. Chemical Bankası birkaç yüz bin dolarlık para cezası ödedi; döneminin ezber bozan davasıydı. Ama neticesinde ödenen para cezası çok hafifti ve yapılan işin bedeliydi. Fazlasıyla kritik bir rolü olan pis işlerle uğraşan bankacıların karşılaştıkları riski artırmanın bir yolu olmalıydı. Bankaların desteği olmasaydı, Lucas'ın kara paradan inşa ettiği nakit dağı büyük bir sorumluluktuk; çünkü çok fazla dikkat çekiyordu. İşte o zaman uyuşturucu ticaretinin zayıf noktasının onlara kara para aklama hizmeti veren bankalar olduğunu anlamıştım. O an, yeni hayatımın tadını almaya başladım.

Ben New York şehrinde özel ajan olarak çalışırken ilk çocuğumuz dünyaya geldi. Bebek gayet sağlıklıydı ama Evelyn'de şiddetli komplikasyon vardı. Aylarca tedavi gördü, ben de bu süre boyunca bütün seyahat planlarını iptal edip hastalık iznine çıkarak ikisiyle de ilgilendim. Buna rağmen karımın evde de ilgiye ihtiyacı vardı, o yüzden IRS'deki patronlarıma durumu anlattım ve karımı ve oğlumu Tampa'ya götürmek için izin istedim. Erkek kardeşim ve eşi Tampa'da oturuyorlardı ve karım ve oğlumla ilgilenmek istiyorlardı.

Ertesi gün patronlar “Sen çok şanslı bir herifsin. Tampa'da üç aylık bir iş var ve o işi sana veriyoruz” diyerek beni şoke ettiler. İşle ilgili herhangi bir detay yoktu. Sırf bana yardımcı olmak için torpil yapmış ve bir iş yaratmışlardı.

Tampa'ya gidince bazı davalara baktım ve üç ay sonra ailemi New York'a getirdim. Döndükten sonra çalıştığım bölümdeki amirlerim Tampa'da temelli olarak çalışmamı teklif etti. Ben de kabul ettim.

Günlük güneşlik olan Florida'da uyuşturucu kaçakçıları ve kara para aklayanlar, bölgenin bitkisi olan palmiye ağaçları kadar

çoktu. IRS İstihbarat Bölümü sorunla mücadele etmek için ABD Gümrük Birimi'yle ortak olup adı Banknot Operasyonu olan timi kurdu ve uyuşturucudan elde edilen kara parayı aklayanların peşine düştüler. Operasyon süresince gizli görevdeki ajanların çoğu kez uyuşturucu ve para aklama gruplarının içine sızması gerekti, ancak İstihbarat Bölümü başkentteki ajan yetiştirme okulundan eğitim almamış ajanların gizli göreve gitmesine izin vermedi. Durum gittikçe ilginçleşiyordu.

Düzenbazı oynayacağımı ve anında davayı –ve de hayatımı– etkileyecek kararlar alacağımı düşünmek bile beni heyecanlandırmıştı. Bu pozisyon beni en öne itecekti ve bu tam da olmak istediğim yendi.

Kesintisiz ve amansız bir yalvarış mücadelesinden sonra patronum pes etti, bana bir şans verip uygun bir mevki buldu. Başkentteki sınıfa girince eğitmenin New York'taki İstihbarat Bölümü'nden eski bir dostum olan Joe Hinton olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı anlatamam. Joe ve oradaki diğer bütün ajanlar bildikleri bütün dalavereleri bize öğrettiler. Bu çok önemli bilgileri hiç aklımdan çıkarmadım.

Birincisi: Merkezdeki ajanlar, gizli görevdeki ajanların sahte nüfus cüzdanı almasına yardım ediyordu, buna rağmen Joe, “Elinizden geldiğince genel merkez ofisini kullanmayın. O nüfus cüzdanını kendiniz edinin” dedi. Nüfus cüzdanını kendiniz yaparsanız, evrakın gerçek olduğunu, işin kolayına kaçılmadığını bilirsiniz. Ama cüzdanı başkentteki bir gizli görev bölümüne atanmış ve bir bankanın veya kredi kartı şirketinin içinden bir bağlantısı olan birinden alırsanız, inanın ki şirketin dosyasındaki olumsuz bir bulgu, davadaki hükümet irtibatının kimliğini ortaya çıkarırsa, hesap limitini aşar. Bu türden minik idari hatalar,

hedefinizin üst düzey bağlantıları varsa, öldürülmenize sebep bile olabilir.

İkincisi: Sahte kimliğinizi kurarken mümkün olduğunca gerçek hayatınızda elde ettiğiniz tecrübelerinize bağlı kalın, böylelikle atacağınız yalanların sayısını azaltmış olursunuz. Gerçekte New York şehrinde yaşıyorsanız ve banka ve finans kuruluşlarının yoğun olarak bulunduğu semtte çalıştıysanız, yeni kimliğinizde de aynı temel unsurlar bulunsun. Çok yakından bilmediğiniz bir özgeçmişi gizli görevde rahatlıkla öne süremezsiniz. Şeytan ayrınıtıda gizlidir.

Tampa'ya dönünce ilk gizli görev kimliğimle çalışmaya başladım, yeni kimlik yaratmakla ve bir kimliğin sahte olup olmadığını nasıl kontrol etmem gerektiğiyle ilgili bir yığın kitap okudum. Başkentteki öğretmenler toplamda verdiği yardımdan daha fazlasını verdi ve ben Robert Mangione kimliğini yarattım – yeni kimlik işini tam zamanında bitirdim çünkü karşıma beklenmedik bir görev çıktı ve ilk kez gizli göreve çıktım.

Tampa'daki Banknot Operasyon timi, denizyolları üzerinden mariuhana kaçakçılığı yapan büyük bir karteleviz sızma için FBI ve Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi (DEA) ile birlikte çalışmaya başladı. Organizasyon San Francisco'daydı ama kartelin kara para aklayıcıları şansımıza Tampa'nın yüz kilometre güneyindeki Sarasota'da konuşlanmışlardı.

Bir ajanın yardımıyla tim ben ve diğer iki gizli ajan için bir plan oluşturdu, kazançlarını aklamak isteyen bir kokain kartelindeki başrolleri oynayacaktık. Dayanıklı ve dobra bir adam olan Chicago narkotik ajanı Buddy Weinstein grubumuzun başkanını mükemmel bir şekilde oynadı. Kalın sesli, Amerikan futbolcuları gibi irikıyım bir adam olan siyahi FBI ajanı Jim Barrow

çete infazcısı rolünü oynadı. Bense muhasebe defterlerini tutan ve Weinstein'ın emirlerini yerine getiren Robert Mangione rolünü oynadım.

Weinstein görev gereği San Francisco'ya gitti, Barrow'la ben Sarasota'da kalıp Avukat Jack Dubard ve muhasebeci Charlie Broun'la uğraştık. Gelecekte birlikte çalışacağım çoğu gizli görev ajanı gibi Jim'in de sahtekârları içlerinden biri olduğuna inandırmak için evrak işlerine veya paravan şirketlere ihtiyacı yoktu. Kapıdan girmesi yeterliydi. Jim fazlasıyla maço, kimliğini korumak için detaylara dikkat etmek konusunda da yetersiz bir adamdı. Birkaç kez aldığı benzini hükümetin verdiği kredi kartıyla ödemeye kalktığına şahit olmuşum. Bir kez de içlerine sızmaya çalıştığımız uyuşturucu organizasyonunun başını ziyaret etmek için San Francisco'ya uçarken yanına silahını ve rozetini almaya kalkıştı. Hayatım tehlikede idi ve ona aynı şeyleri hatırlatmaktan usandığım için ağzımı bile açmıyordum. Bu durum, o eski çizgi film karakterleri olan terrier cinsi Chester'in, buldok cinsi Spike'i endişeye düşürmesi gibi görünüyormuş olmalı.

Jim'le ben San Francisco'daki Bruce Perlowin'in sahip olduğu büyük parayı aklayan Broun ve Dubard için kendimizi bir ay boyunca hazırladık. Yeteneklerini sınamak için onlara kumarhanedeki bağlantıları ile tanıştırmak için beni Las Vegas'a götürme fırsatı tanıdım. Söz verildiği üzere Vegas'taki delikanlılar uyuşturucu satışından kazandığımızı iddia ettiğimiz gıcır gıcır yüzlükleri, beşlik, onluk ve yirmilik olacak şekilde küçük banknotlarla değiştirdiler.

Broun ve Dubard Vegas'ta beni, Dunes gibi diğer kumarhanelerle kıyaslandığında küçük bir örgüt olan Royal Kumarhanesi'nin sahibi Joe Slyman'la tanıştırdılar. Broun, Slyman'ın da uyuşturucu

parası akladığını söyledi. Slyman'ın sistemi çok iyiydi. Bizim minik banknotları alıp kumarhanede sahte bir isim altında tuttu, ertesi gün hepsini gıcır gıcır yüzlük olarak bize geri verdi. Dışarıdan bakınca, hiç kimsenin bulamayacağı bir adam dün gece kumardan çok fazla kazanacak kadar şanslıydı, en azından öyle görünüyordu. Ama Slyman'ın sistemi paramızın kompakt olmasına hizmet etmişti, artık yurtdışına kaçırmamız çok daha kolaydı. Slyman federallerin kendisine açtığı davayı çok sonra kazandı. Sanıyorum orada yaptığı şey olağandı.

Broun ve Dubard bizi Vegas'taki bağlantılarıyla tanıştırdı, Amerika Birleşik Devletleri'nin dışında hesap açmak için kullanacağımız off-shore bir şirket kurmak için Florida'daki bir avukatın yardımına ihtiyacımız vardı. Göz açıp kapayıncaya kadar talebimiz karşılandı.

Grand Cayman Adası'ndaki Washington Ulusal Bankası kollarını bize, ceplerini de yüz dolarlık istifimize açtı. Broun ticari bir uçağa binerek parayı Grand Cayman Adası'na kaçırdı, parayı benim denetlediğim bir Amerikan şirketine masumane kredi verilmiş gibi göstererek ABD'ye transfer etmek için detaylı evraklar hazırladı.

Broun ve Dubard en sonunda tonlarca kaliteli ot satın almak isteyen pazardaki bir müşterimiz için esrar bağlantısı aradığımızı öğrendiler. Onlara bize kaynak bulurlarsa satıştan pay vereceğimizi söyledim. Bizim ve San Francisco'daki örgütün başındaki adamla hemen bir toplantı ayarladılar.

Bruce Perlowin narin, gözlüklü ve atkuyruklu bir dâhiydi, açık denizlerde seyre uygun mavna, şilep ve balıkçı gemileriyle Tayland ve Kolombiyadan Amerika Birleşik Devletleri'ne tonlarca

esrar taşıyan bir suç örgütünün başı gibi değil, daha çok psikoloji bölümünü yeni bitirmiş bir öğrenci gibi görünüyordu. Hollywood ona kendi rolünü oynama şansını vermezdi ve bizimle tanışmak için Sarasota'daki bir otel odasına adım attığında da hiçbirimiz etkilenmedik. Ama ağzını açıp konuşmaya başladığı anda çoğu insanın hayal bile edemeyeceği seviyede düşündüğünü gösterdi.

“İlk yüz bin dolarımı sidikli bir çocukken kazandım ben” diye kendisiyle övünmeye başladı. Miami'de uçakla mal boşaltan ülkeye gelmiş geçmiş en büyük örgütü yönettiğini itiraf etti. Emrinde onlarca sürat teknesi, karides avlama teknesi ve trol teknesi olduğunu söyledi. Bu muazzam filoda sadece altı tekneye bayıldığı para 3 milyon dolardı. Ama yıllar önce artık Miami'de çalışmamaya karar vermişti çünkü işe bulaşan katiller Florida'daki uyuşturucu ticaretini delik deşik etmişti.

Tekne, tersane, zula evi ve mürettebat alımı gibi sadece genel masraflar için haftada en az 500.000 dolar harcayarak San Francisco'da yepyeni bir örgüt kurmuştu. Kaliforniya Eyaleti'ne yerleştikten sonra on yedi kez uyuşturucu sevkıyatı yapmış, hiçbirinde de yakalanmamıştı. Ortağı son iki yıl boyunca 20 tonluk haşışın ithalatından elde ettiği finansla 30 milyon dolarlık yasal bir iş yürütüyordu. Bruce durumu, “Sahil güvenliğinin nerede olduğunu biliyoruz... Bütün bilgiler elimde. Batı yakasında hangi geminin nerede olduğunu biliyorum. Geçen yıl ‘T’ (Tayland mariuhanası) sevkıyatı yaptık. Sahil güvenlik etrafı muazzam biçimde abluka altına aldığı için tekneyi karaya iki hafta yanaştıramadık. Meksika'dan gelen teknede büyük bir eroin yükü vardı. Sahil güvenliğinin adı Cyrus olan bir yük gemisi aradığını biliyorduk. Sahil güvenliğinin uçaklarının nerede uçtuğunu biliyorduk. Rotalarını biliyorduk. Her bir sahil güvenlik teknesinin yerini biliyorduk ve

her zamankinden daha fazla tekne vardı. İşi bu kadar uzatacaklarına inanamamıştık. Güvenliğin teknelerini bu kadar uzun süre suda bırakmaya maddi açıdan gücü yetmez, ama buna rağmen o kadar uzun bir süre kaldılar. Biz de açıklarda onların gitmelerini bekledik – ondan sonra yanaştık” diye açıkladı.

Weinstein’la ben onunla tanıştığımız için ne kadar mutlu olduğumuzu söyledik. Perlowin ise bizimle konuşmakta bir mahzur görmediğini çünkü bizim polis olmadığımızı hissettiğini söyleyerek bize karşılık verdi. Federal ajan olmak yerine kolaylıkla komedi oyuncusu olabilecek kapasitede olan Weinstein kendini tutamadı. “J. Edgar Hoover’a* benzer bir tarafım mı var benim?” diye espriyi patlattı. (Weinstein bu espriyi yaptığında Anthony Summer’ın *Official and Confidential: The Secret Life of J. Edgar Hoover* [Resmi ve Gizli: J. Edgar Hoover’ın Gizli Yaşamı] kitabı henüz yazılmamış, Hoover’ın kadın kıyafetleri giydiği iddiaları ortaya atılmamıştı ama yine de...)

Perlowin otel yatağına bağdaş kurup oturdu, kafasını geriye çekti ve tank kulesi gibi çevirdi, gözlüğünün gerisinden hor görürcesine hepimizi süzdüğünde benim için zaman durdu.

En sonunda da “Sizde öfke yok” dedi. “İstemediğinizden değil, hissetmediğinizden yok. Olsaydı bilirdim. Sezgilerim güçlüdür.”

Perlowin hepimizi Kaliforniya’daki Ukiah şehrinde kendisini ziyaret etmeye davet etti. Weinstein, Barrow ve ben onun tecrit edilmiş ağılında birkaç gün geçirdik. Perlowin Kaliforniya tepesinin zirvesindeki konumundan, polislerin gözlerinin önünde Golden Gate Köprüsü’nün altından yüzen mavnalara saklanmış

* J. Edgar Hoover, 1924’ten ölümüne değin (1972) Federal Soruşturma Bürosu’nun (FBI) başkanlığını yapan ABD’li kamu görevlisidir. (ç.n.)

muazzam miktardaki mariuhananın geçişini gözetleyip denetledi. O polislerin hayal gücü, Perlowin'inkiyle boy ölçüşemezdi.

Kaldığımız minik malikâne'de CIA'deki teknoloji kurtlarını utandıracak kadar çağ ötesi uğuldayan elektronik aygıt vardı. Olur da içeriye davetsiz misafir girecek olsa, halıların altına saklanmış elektrikli ızgaraları görse şoka girerdi. Evin üst katında çelik sacdan duvarları olan bir komuta merkezi vardı, uluslararası hatlar ücretsizdi ve Kolombiya veya Tayland sahillerinden esrar taşıyan teknelerin kaptanlarıyla iletişim kurmak için kullanılan gelişmiş telsiz teçhizatı vardı. Evin her tarafına gizlenmiş kameralar herkesin hareketlerini yayınlıyor, her yerdeki alıcılar her şeyi saptıyordu. Perlowin mülkün ambarına bir karavan yerleştirmişti, bu karavanda öyle bir elektronik ekipman vardı ki kritik durumlarda San Francisco yarımadasında, Skyline Boulevard yolundaki bir dağın zirvesine bağlanıp, çelik saclı komuta gönderilerini Kolombiya'daki irtibatlarla Pasifik'teki kaptanlara gönderir, ABD Sahil Güvenlik gemilerinin hareketlerini gözlemlerdi.

Altı ay süren gizli iş ve Broun, Dubard ve Perlowin ile yaptığımız toplantıların bir düzine kayıtları sayesinde onları –ve örgütlerindeki diğer pek çok adamı– alaşağı edecek delilleri toplamıştık. Vakadaki en son zorlu görevim dolandırıcılığı ayarlamaktı. Broun ve Dubard otellerinin acenteliğini vermek için Mississippi Eyaleti'ndeki Biloxi şehrine gitmişti. Onlarla iyi vakit geçirmek zorundaydım, herkesten önce Perlowin'in enselenmesi için nerede saklandığını öğrenmek adına Broun ve Dubard'ın fikrini almalıydım, sonra da kendilerini tutuklatmaları için tuzak kurmalıydım.

Broun ve Dubard Biloxi'de beni kral gibi ağırladılar. Red Carpet Inn Otel'i'nin ülke çapındaki merkez ofisine adam yerleştiriyorlardı. Broun ve Dubard, benim –yani Mangione'nin– finansörlerimin,

onlarla doğrudan buluşup marifetlerini büyük çapta sağlayacak kadar rahat olduklarını sandıkları için onları ziyarete gittiğimi düşünüyorlardı. Nakitlerinin aklanıp yatırım olarak kullanılmasını isteyen New York'taki mafya üyeleriyle çalıştığımı sanıyorlardı. Onlara patronlarımdan bir gün önce geleceğimi söyledim.

Broun'un evinde hem Broun'un hem de Dubard'ın eşleri ziyafet yemeği pişirmişlerdi. Broun beni görünce boynuma sarıldı, hep birlikte krallara layık ev yapımı güney işi nefis yemekleri yemek için masaya oturduk. Herkes kendi sandalyesine geçtikten sonra iki yanımda oturan Charlie ve Jack elimi tuttular. Charlie kafasını eğip çok ciddi bir ses tonuyla, "Herkes yanındakinin elini tutup kafasını önüne eğsin. Tanrım, hayatınıza muhteşem bir insan olan Bob'u kattığın için minnettarız. Nazik, sevgi dolu ve vefalı arkadaşlığı sayesinde kutsandık. Tanrım, sana canıgönülден şükrediyoruz âmin" dedi. Kafamızı kaldırıp gözlerimizi açınca masada oturan herkese kendimin de kutsanmış hissettiğimi ve arkadaşlığımıza ömrümün sonuna kadar değer vereceğimi söylemek için içimdeki bütün samimiyetimi ortaya döktüm.

Yemekten sonra Charlie Broun, Perlowin'le ilgili müjdeyi verdi. Perlowin ertesi gün Chicago'ya gidiyordu. O kadar çok detay verdi ki ajanların Perlowin'i tutuklaması zor olmayacaktı.

Ertesi gün önce Broun'u, sonra da Dubard'ı arabayla yakındaki bir otele götürdüm. New York'taki patronlarımla gizli toplantı yapacaklarını sanıyorlardı. Onları otele götürdükten hemen sonra ajanlardan oluşan bir ekip baskın yapıp onları kelepçeleyerek götürdüler. Hem Broun'un hem de Dubard'ın hiç düşünmeden işbirliği yapmayı kabul etmesi hepimizi çok rahatlatmıştı. Ajanlar birbirine çak bir beşlik deyip kazandıkları zaferi beyan ediyorlardı,

arama iznini okuyup bu kadarı yeter dedik. Ancak henüz açıklamadığım bir sebepten ötürü kutlama havasında değildim.

Ertesi sabah karım Ev'i arayıp olup biteni anlattım. Konuşukça gözyaşlarım akıp duruyor, sesim zangır zangır titriyordu. Üzüldüğüm falan yoktu ama ne olduğunu da kestiremiyordum. Daha önce yaşamadığım bir histi bu.

Geçen altı ay boyunca bütün zamanımı Broun ve Dubard'ın hem aklına hem de yüreğine sızmaya ayırdığım için Bob Mazur'un minik parçası, Bob Mangione'nin minik bir parçası haline gelivermişti. Bu iki adam suç işlemişlerdi ve kovuşturulmayı hak ediyorlardı. Davanın sürmesinin tek yolu onlara durmaksızın yalan söylememden geçiyordu. Onları seviyormuşum gibi yaparak kendimi kandırdım, bu yüzden de artık olayın duygusal bedelini ödüyordum. Bob Mangione olan o minik parçam, o adamların ve ailelerinin hayatlarının sonsuza kadar değişmiş olduğunu fark etti. Bana olan sahici güvenlerini kırmıştım – bu da dedemden öğrendiğim her şeyle çatışıyordu.

Yine de ben görevimi yerime getirmiştım. Kim olduğum ve neden orada bulunduğumu asla unutmadım, ama onlarla çok yakından etkileşim içinde olmanın ağırlığı yüzünden çektikleri acıya karşı hassaslaşmama sebep olmuştu. Bir dereceye kadar onları umursuyordum; birini umursamanın rolünü kesemezsiniz – en azından aylar veya yıllar boyunca birini numaradan umursadığını göstermezsiniz. Bazısı bunu zayıflık olarak görür ama benim için bu, doğru şeyi yapmanın bedeliydi, istenmeyen zarardı. He-deflerimin yüreğini kazanmama müsaade eden acıyla yüzleşmek istememdi.

Bruce Perlowin de tutuklandıktan sonra işbirliği yapmak istediğini beyan etti, böylelikle yüz kişi daha mahkûm edildi. İşimize

en çok Charlie Broun'un söyledikleri yaramıştı. Davaya bakan diğer ajanlarla birlikte ben de ona ceza indirimi verilmesini talep ettim. En sonunda beş yıl hapis cezası aldı. Çok daha kötü olabilirdi.

Broun'un sınır ötesinde şirket kurmasına yardım eden avukat ve Grand Cayman banka hesabı hakkında soruşturma açıldı. Davacı delilleri ibraz ettikten sonra hâkim, Broun ve Dubard'ın avukatlarıyla yaptıkları konuşmaya tanıklık etmesinin inandırıcı olmadığı kararına vardı. Davayı düşürdü, biz de bu durumdan inanılmaz derecede kıymetli bir ders çıkardık. Suç hakkında şahitlik eden tanığın gerçekte olan olayların somut delilini elde edebilmesi için elektronik dinleme aygıtı kurması *gerekliyordu*. Ve kanıtın sağlam olması için konuşmaları kaydeden tanığın gizli görevdeki bir ajan olması *gerekliyordu*. Aksi takdirde kürsüdeki hâkim, bir avukatın bilerek milyonlarca doları akladığına inanmayacaktı.

IRS'deki bürokrasinin ne kadar da sıkı olduğu ortaya çıkmıştı. IRS'deki özel ajanlar, olması gereken kuralların olmadığı gümrüğün aksine IRS'deki aşırı bürokrasi ile yüz yüze geldiler. Gümrükçülerinin kendi kendine verdikleri onayı almak için IRS ajanlarının beş kademeye başvurması *gerekliyordu*. Bu sebeple ABD Tampa Gümrüğü'nden sorumlu olan ajan Paul O'Brien beni ekibine almak için bana geldiğinde hiç düşünmeden karar vermiştim. Teklif ettiği iş için tekrar eğitim almak zorunda kalacaktım ve maaşımda kesinti olacaktı. Ama buna değerd, çünkü hep istediğim gibi daha fazlasını yapma fırsatı sunuyordu.

Hiç düşünmeden aldığım o karar hayatımı değiştirecekti.

Robert Musella'nın Doğuşu

Crooked Nehri Milli Parkı, St. Marys, Georgia
26 Eylül 1983

Muhbirin üzerinde dinleme cihazı olduğunu bilmiyordu.

Tampa bölgesinin ünlü avukatı George Meros açık denizlerde seyre uygun karides avlama tekneleriyle ülkenin güneydoğu bölgesine binlerce kilo mariuhana getiren büyük bir kaçakçı karteline arka çıkıyordu. Uyuşturucu işine finansör olmak ve torbacıların kazançlarını aklamakla kalmıyor, İsviçre'deki hesaplara yatan parayı akladıktan sonra bulunduğu bölgedeki deniz kıyısına yapmakta olduğu devremülk tesisine milyonlarca dolar pompalıyordu.

IRS'den tanıdığım, sonradan benim gibi gümrüğe özel ajan olarak katılan eski dostum Steve Cook sisteme girerek Meros'u aratmış, Meros'un izini benim takip ettiğimi görmüştü. Cook beni arayıp pis işlerle uğraşan avukata açılan davayı ortaya çıkaracak çok önemli istihbarata sahip hapisteki bir muhbire ulaşmam için bilgiler verdi.

Muhbirin eşine, Meros'a ulaşip kocasının Georgia'da rahat olduğu hapis haneden, uyuşturucu ticaretini yapmak için parayı nereden bulduğunu soracak tahkikat jürisinin olduğu Tampa'ya

nakledileceğini söylemesini emrettik. Meros muhbire güvence vermek için hemen Georgia'ya gidemeyecekti ama muhbirin üzerinde dinleme cihazı olduğunu da biliyordu. Kısa bir süre sonra davada işin ucundan tutmak için birçok insan sorumluluk aldı.

Birkaç ajanın ve bu ülkeye gelmiş en parlak avukatlardan biri olan Bill King'in yardımıyla Meros'un avukatlık bürosunu korumaya almak için ajanları sevk ettik, ben de Meros'un ofisinde dolandırıcılıkla finansman işi yaptığı yıllara ait kayıtları aramak için arama emri yazısı yazdım. Elimizdeki arama emriyle İsviçre banka hesapları kayıtları ve elle yazılmış, karmaşık ancak adım adım açıklanan kara para aklama planı da dahil olmak üzere rüyamızda bile göremeyeceğiniz kadar çok mahkûm edici delile el koyduk. Bu kayıtlar ve yarım düzine korkak torbacının tanıklığı, Meros'un kırk yıl hapis cezası almasına sebep oldu.

Dava süresince daha iyi iş çıkarmak ile işkolik olmayı birbirinden ayırt etmek adına patronum Paul O'Brien'la birlikte tempolu koşmaya ve sosyal etkinliklere katılmaya başladım. Paul softbol* oynamayı sevdiği için ben de dahil olmak üzere bütün ofis çalışanlarını takım kurmaya adeta zorladı. Aslında hükümet adına çalıştığım kariyerimin en tuhaf bölümü, önceden planlayarak softbol oynamaya gittiğimiz bir gece meydana geldi. Takımdaki iki ajan birilerini tutuklamak zorunda kaldıkları için sahaya zamanında gelemediler. Dolandırıcıları enseleyip kelepçe takarak arabanın arka koltuğuna atmışlardı, ama Paul softbol liginin önceliği olduğunu önceden belirttiği için ajanlar onun emrine uyacaklardı. Yakındaki hapishaneye doğru giderken her nasılsa oynadığımız

* Softbol, ABD'de popüler olan, beyzbola benzeyen ve bu spordan türetilmiş bir oyundur.

beyzbol sahasının önünden geçmişler, takımda üç oyuncu eksik olduğu için hükmen mağlup olacağımızı fark etmişlerdi.

Ajanlardan bir tanesi hapishaneye götürmekte oldukları dolandırıcıya “Softbol oynamayı biliyor musun?” diye sormuştu.

Mahkûm “Oynamak mı? Softbolun piriyim” demişti.

Ajan hemen kararını vermişti: “Oldu bu iş! Kelepçesini çıkarın. Oynayacak.” Sonra da suçluya dönüp, “Beni iyi dinle, hepimizin silahı var. Kaçmaya kalkarsan seni öldürürüz” diye eklemişti.

Suçlunun kelepçelerini çıkarıp bizim takımın tişörtünü verdiler ve olur da sıvışmaya kalkışırsa diye birinci ve üçüncü kalede sürekli birileri olduğu için onu ikinci ve üçüncü üs arasındaki bölgede oynattılar. Herif oynamaya başlayınca çok iyi bir top oyuncusu olduğunu anladık, son vuruş hakkı yapıldığında sahayı sınırlayan dip çizgilerde sadece o vardı ve top o kadar uzağa gitti ki dış saha oyuncusunun kafasının üzerinden geçti. Herif o kadar hızlı koştu ki sayı turunu kazanmak için uyluğunun arkasındaki hemstring kası yırtıldı – orada olup dikkatle dinleseydiniz kasın çıkardığı sesi duyardınız. Yedek kulübesine gidebilmesi için bütün takım ona yardımcı oldu, sahada yaptığı kahramanlık yüzünden alacağı cezanın indirime uğrayacağını söyleyerek şakalar yaptık. Sonra da onu alıp kayda geçirdik.

Meros davasında çalışırken kendimi kara para aklayan biri olarak göstermek için kullanabileceğim içerikli bir gizli görev kimliği oluşturmanın faydalarını O’Brien’la tartıştık. Ofise geldiğimden beri elde ettiğim başarılardan etkilenmiş olan O’Brien bana izin verdi, IRS Ajan Yetiştirme Okulu’na gitmiş olmama rağmen beni Gümrük Birimi Ajan Yetiştirme Okulu’na gönderdi – teşkilat bunu zorunlu kılıyordu.

Meros'un tutuklanmasından sonra geçen üç yılın en güzel tarafı ona ve esrarkeş müşterilerine açtığımız davanın delillerini toplamaktı. Bitmek bilmeyen arama emirleri, tutuklamalar, görüşmeler, duruşmalar ve duruşmaya hazırlanma sürecinde Meros'tan sonraki işimi planlamaya başlamıştım bile. O'Brien'in onayıyla büyük miktar kara paranın aklanması için öne sürebileceğim çapta şirketleri olan İtalyan asıllı Amerikalı bir işadaminin sahte kimliğini oluşturmaya başlamıştım.

Sahte kimlik oluşturmak, şarabı yıllarca bekletmek gibidir. Aceleyle getiremezsiniz, belli başlı adımları takip etmeniz gerekir. En önemlisi de sağlam bir zemine ihtiyaç duyarsınız: Yani bir adet nüfus cüzdanına. Nüfus cüzdanını almanın sadece iki yolu vardır. Birinci yol bir mezarlığa gidip vefat etmişlerin mezar taşında yazan isim ve doğum tarihini not alırsınız. Doğum tarihi size yakın olan birinin bilgilerini almanız önemlidir. Bu bilgiyle mezarlığın bulunduğu eyaletteki Doğum ve Ölüm İstatistikleri Bürosu'nu arayıp nüfus cüzdanının tasdikli suretini rica edin. Bu, uygulanabilir bir seçenek değilse, iyi bir laboratuvar nüfus cüzdanının sahtesini yapabilir – ancak sahtesinin çok iyi olması lazım, şekli ve damgası, Sezar'ın karısı gibi her türlü şüphenin üstünde olmalı.

Bruce Perlowin'in kalesinde el koyduğumuz kayıtlar arasında ekibinin oluşturmakta olduğu iki yüzden fazla sahte kimlikle ilgili evrakların bulunduğu dosyalar vardı. O dosyalarda mükemmel derecede uygun biri vardı: Robert Musella. İtalyan asıllı ABD vatandaşıydı ve bana çok yakın bir semtte, benden birkaç yıl sonra doğmuştu. En önemlisi de adının Robert olmasıydı. (Stres altında çalışırken adınız söylendiğinde cevap vermemezlik yapamazsınız.) Soyadı da M harfiyle başlıyordu. (İnsanın isminin ilk harfleri insanın foyasını ortaya çıkarır.)

Böylece Perlowin'in adamlarının bu kimlik üzerinde yaptığı çalışmalardan faydalandım ve bizim gizli görev birimimiz için tahrifat işleri yapan başkentteki FBI ve CIA laboratuvarlarından aldığım yardımla kimliği sağlamlaştırdım. IRS'deki bir arkadaşım bana Sosyal Sigortalar Kurumu'nun o zamana kadar kullanmadığı, benim numarama yakın bir sosyal sigorta numarası verdi. O numarayla kendime Florida'dan bir ehliyet aldım. Sonra da birkaç farklı bankada çalışan güvenilir dostlarım sayesinde o bankalarda vadesiz mevduat ve tasarruf hesabı açtırıp kredi kartı aldım.

Gümrük yönetmeliğine göre bu evrakları alabilir, bankada hesap açtırabilirdim ama bunları karşılayacak ödeme verilmiyordu. Topun ağzına gelebilirdim, o yüzden kendi hesabımdan birkaç bin doları bir kenara koymaya değerdi. Musella tasarruf hesabımdaki vadeli para, bankadan alacağım krediye teminat sayıldı, aynı isme çıkarılmış kredi kartını kullandığım için de yeni kimliğimin artık kredi tarihçesi oluşmaya başlamıştı. Başka bir arkadaşım sayesinde ikametgâh adresi ve daha önce çalıştığım yerlerin listesini hazırladık. Bir yıl içinde, eşimle birlikte bana gönderilen kredi kartı teklifinden daha fazlası Robert Musella'ya gönderilmeye başlandı.

Ajanların kariyeri, muhbirlerinin kalitesine göre ya yükselir ya da yok olur ve muhbirler her türlü meslekten çıkabilir. Kariyerimdeki en güvenilir muhbirler dönek olanlardı – işbirliği yapmaya karar vermiş dava açmalarına yardımcı olduğum adamlardı. İşbirliği yapmaya kesin karar verdiklerinde, aramızdaki bağ ölene kadar sürüyordu. Gerçek suçla olan bağlarını koparttıklarında, geçmiş kaynakları bana getirdikleri davaların başarısıyla endeksliydi. Bu adamlar yeraltı dünyasında benim gözlerim ve kulaklarımdı ve

ikramiyesi olarak da normalde ajanların ve teşkilatın erişimi olmayan kaynaklara bu adamların erişimi vardı.

Bunu aklımdan hiç çıkarmadan New York suç dünyasındaki önemli ailelerle bağlantısı olan iki aylakla tanışıp arkadaş oldum. İsimlerini hiçbir koşulda söylemem –ve künyede belirtildiği gibi kimliklerini korumak adına bazı detayları da değiştirdim– ama sonradan bu adamların değersiz olduğu ortaya çıktı. Mafyada esas adam değillerdi –yani İtalyan asıllı, suç dünyasında yer alan aileye katılmak için ön şart olarak kiralık katil olanlardan değillerdi– ama farklı suç örgütleriyle çalışmış, uyuşturucu ticareti yapmış, silah taşımış, haraç toplamış ve korumalık yapmışlardı. Dostane görünüyorlardı ama gizliden gizliye ikisi de hesapçı ve ölümcüldüler. Etraflarındaki insanlar genellikle kafalarının arkasına birkaç kurşun deliği açılmış vaziyette nalları dikiyorlardı.

Kemik kırmaya bayılan, çetenin infazcısı olan Dominic, Meros'un finanse ettiği uyuşturucu çetelerinden birinin ödenmemiş borçlarını toplamıştı. Dominic'le kefalet duruşmasında karşılaştık, mahkeme salonundaki masanın iki ucundan birbirimizi süzdük. Kendisinin sayısız suça iştirak ettiğini kanıtlayan telefon konuşmalarını kaydettiğimiz için iyice köşeye sıkışmıştı – bunun farkındaydı. Duruşmanın başında hâkime elimizde Dominic'in avukatının sallayıp durduğu şefkatli bir baba ve fedakâr aile adamı olanın değil, gerçek Dominic'in ses kayıtlarının olduğunu söyledik. Kayıtlar dinlenince hâkim Dominic'in "O bücüre dedi ki – çocuklarımın üstüne yemin ediyorum– beni dinle, hapse girmeden önce, beni duyuyor musun? Herkesi temizleyeceğim... Jeff'in aklına karpuz kabuğu düşürdüm. Ne yaptığımı artık anladın mı? Onu o kahrolası evden çıkarken gördüm. İki haftadır çalırların arkasında gizleniyordum... Jeff'e onunla babasının evinde buluşmak

istediğimi söyle. Havuza gireceğiz. Üstümde silah var mı yok mu diye endişelenmesin çünkü havuza çıplak gireceğim. Çünkü orospu evladının yarağını ısırp koparttıktan sonra karısının ağzına tüküreceğim” dediğini duydu.

Hâkim bunu duyunca gözleri yuvalarından fırladı, Dominic’i ABD federal kolluk kuvvetinin nezareti altına almayı hükmetti. Bana da onu bezdirme fırsatı böylelikle doğmuş oldu. Bu hemen olmadı ama tamamıyla işbirliği yapmak istediği belli olunca benim bağlılığımı kazanmış oldu. Dışarıdan çok hırçın görünüyordu ama onunla ilgili bir durum onun ısırmaktan çok havladığına ikna etmişti beni.

Onu Meros’un ve “müşterilerinin” aleyhinde tanıklık etmesi için hazırlamam gerektiğinden birbirimizi çok iyi tanımamız gerekiyordu. Dominic’in en sevdiği kahvaltılığa –Burger King’in domuz pastırması, yumurta ve peynirli kruvasanı– aşerdiğini duyunca, onu suç hayatıyla ilgili sorguya çekmek için ne zaman hapishaneye ziyarete gitsem yanımda gizlice o kruvasanlardan götürdüm. Karşılığında o da bana *Baba* filminin tamamından çok daha eğlenceli hikâyeler anlatırdı. Bir keresinde Fort Lauderdale Otelі’nin çatısına konuşlandırılmış olan bir komuta yerinin yöneticiliğini yapmıştı. Gözetleme yerinden yükü mariuhana olan gemileri buluşma noktalarına yöneltmiş, oradaki düzinelerce sürat teknesi uyuşturucuyu rüşvetçi polislerin koruduğu boşaltma alanlarına taşımıştı. Uyuşturucu kartellerinin alacak tahsildarı olarak çalıştığı dönemde şefkatle “vurgun oyuncacı” olarak adlandırdığı Halliburton marka bir çanta taşıyordu ve içinde tam otomatik, susturuculu bir Mac-10 makineli tabanca, el bombası, 0,380 fişek ve ameliyat eldivenleri vardı.

Dominic bir keresinde Meros'un müşterilerinden birinin adına avantacı bir uyuşturucu dağıtıcısını Staten Adası'ndaki Eltingville mahallesinde bulunan Nathan'ın Lokantası'nda tuzağa dűřürműřtü. Avını yakındaki bir Cadillac marka arabanın içine bindirmişti. Dominic'in Staten Adası'nda yaşıyor olmasına rağmen aslında Brooklyn'de doğup büyüdüğünü belli eden aksanı çok koyuydu ve derin ve pürüzlü sesiyle olayı şöyle anlattı: "Bu aşğılık herifi arabanın yanına getirince bagajı açıp hemen burnuna bir iki yumruk attım, herifi bagaja atıp arabayı son sürat Todt Hill'deki mezarlığa sürdüm. Benim ortakla lavuğu yeni açılmış bir mezarın içine attık. Herif yapmayın diye bağıırırken biz üstüne toprak atmaya başladık. Mankafaya aslında onu öldürmek istemediğimi ama ne yazık ki emrin böyle olduğunu söyledim."

Dom'un borcu tahsil ettiğini söylememe gerek bile yok. Sonra da herifin gitmesine izin vermiş.

Musella'nın sahneye çıkmaya hazır olduğu dönemde Dominic de hapisten çıktı. Ülkenin birkaç yerinde tanıklık etti, sadece Meros davasında değil, mafyadaki birkaç esas adama karşı açılan davada devletin koruması altındaki olaya ışık tutan bir tanık olarak otuz kişinin hapse atılmasına yön verdi. Kedi gibi dokuz canı vardı. New York'lu bir suç ailesinin reisinin hapse atılmasına yardım etti ama başına hiçbir şey gelmedi. Baskı altındayken, mafya çetesinin esas adamlarının uyuşturucu yapıp sattıklarını, böylelikle ait oldukları ailenin temel kuralını ihlal ettiklerini itiraf ederek kendisini başına gelebilecek beladan kurtarmıştı.

Muhbirle kurduğunuz ilişkinin işe yaraması için psikolojiden birazcık da olsa anlamanız gerekiyor. Size yardım etmeye gönülden bağlı olmayan birine güvenemezsiniz. Hem Dom gibi birini onunla arkadaş olduğunuza ikna etmek, hem de asla geçmemesi

gerekten duygusal çizgiyi çekmek için insanın gerçekten becerikli olması gerekiyor. Dom bir kaynaktı, söylediği veya yaptığı her şeyin onaylanması gerekiyordu. Ama ona ne söylersem söyleyeyim, olması şart olan paranoyak zihniyetini bir türlü ortaya çıkarmadı. Duygusal açıdan bir bağlılık kurmak istemiyordu. Kendisine seninle birlikte çok önemli gizli bir operasyon yapmayı düşünüyorum dediğimde bana, “Bob benim için yaptığın her şey için müteşekkirim, sana yardımcı olacak bir durum varsa, sorman yeter, emrine amadeyim” dedi. Rahatlamıştım.

Kolombiyalı çok ağır heriflerle uyuşturucu alışverişi yapmak üzere olduğumu söyledim. İlintili bir işadamı olarak iki sebepten ötürü çetelerle bağlantısı olan insanlarla karşılaşmam gerekiyordu. Birinci sebep, bu referansların, kara para aklayan sağlam bir kanal arayan yeraltı fertlerinin gözünde bana itibar kazandırmasıydı. En az bu kadar önemli olan diğer bir husus ise beni kolaylıkla kazıklayabilecek gaddar insanların çok miktardaki parasını aklayacaktım. Bana bulaşmamaları gerektiğini görmeleri gerekiyordu. Dom’a, kuzenim ve gücümün bir parçası rolünü kesersen çok yardımın dokunmuş olur dedim. Verdiği izlenim çete elemanları gibiydi. Yanında iki dakika zaman geçiren herkes, onun insanların münakaşa etmekten çekindiği bir haydut olduğunu anlayabilirdi.

Ona durumu şu şekilde açıkladım: “Bizim bölümde masa başında çalışanlar, insanlara karşı altıncı hissi olan senin gibi herifleri sevmezler. Senin gibi herifler ve söz ettiğim Kolombiyalıları polisin kokusunu bir kilometre öteden alırlar. Bizim ofiste bu rolü senin kadar iyi oynayacak bir kişi bile yok, çünkü sen rol falan yapmayacaksın. Yapmana gerek yok. Çünkü sen o yollardan geçtin.”

Dom yüzündeki halay kırıklığı ifadesiyle bana baktı. “Bobby, beni ikna etmene gerek yok ki. Sana söyledim: Senin için her şeyi yaparım. İhtiyacın her neyse beni de dahil et.”

Dominic’in arkadaşı olan Frankie, Dominic’le birlikte esrar işi yapmıştı. Frankie’yle tanışmadan önce gizli görevdeki narkotik ajanına kamyon dolusu esrar verirken zaten enselenmişti. Kefalette salıverilmiş, en hafif cezayı alabilmek için narkotik ajanlarına yardım etmeye çalışıyordu. Gerçi Dom’la kıyaslandığında Frankie uyumlu, eğitilmiş, New York borsasında menkul değer simsarı takımından çok bilgili bir işadamıydı. İşlediği suçları, kalem gibi incecik bıyığı, manikür yapılmış tırnakları ve Akdeniz’e özgü temiz ve yakışıklı tipiyle doğal olarak gizliyordu. Zaman zaman yaptığı teslimatın yanı sıra Dom’un Fort Lauderdale operasyonundan elde ettiği yüz binlerce kiloluk mariuhananın kayıtlarını da tutuyordu.

Frankie yakayı eleverince Staten Adası’na geri taşındı ve beklenildiği üzere amcasının New York borsasındaki broker firmasında çalışmaya başladı. Sicili bozuk olduğu için lisanlı bir broker olarak çalışamıyordu ama ailesi onu lisanssız müdür olarak çalıştırmaktan geri durmadı. Dom gibi Frankie de Fort Lauderdale esrar operasyonunun iplerini elinde tutan birkaç mafya babasının aleyhinde tanıklık etti. O sırada mahkeme kararı alınıyordu ve mahkemenin izniyle Bobby Musella’yı desteklemek için iyi bir adaydı.

Frankie’ye “Kolombiya’daki ağır abilerin” ve onlara hizmet veren kara para aklama camiasının arasına sızmak istediğimi söyledim. Aklımdaki fikri anladıktan sonra ona, “Frankie bu operasyon sadece hükümetin sağladığı yolla başarılı olamaz. Peşine düştüğümüz adamlar hükümetten daha zeki oldukları için yıllardır

amaçlarına ulaşıyorlar. Başarılı olmak istiyorsak, senin gibi gerçek hayattan insanların yardımına ihtiyacım olacak” dedim.

“Dominic de işin içinde olacak mı?” diye sordu.

Ona yalan söyleyemezdim. “Olacak” dedim. “Ama seninkinden farklı bir seviyede çalışacak, yani onunla temasa geçmene gerek olmayacak.”

Kelimelerini yavaşça söyleyerek, “O zaman...” dedi. “Sana yardım etmem için ne yapmam gerektiğini söyle ama Dominic’in işin içinde olduğumu bilmesini istemiyorum.”

“Bana kulak vermen gerekiyor” dedim. “Takımda olduğunu bilmesi gerekiyor ama detayları bilmesine gerek yok. Dominic gibi senin de benim kuzenim rolünü oynamanı rica ediyorum. Ancak ondan farklı olarak senin durumunda Kolombiyalıların ve para aklayanların broker firmasında önemli bir yerimin olduğunu ve müşterilerimin büyük miktardaki parasını firmanın hesabına yatırdığımı düşünmeleri çok işime yaracaktır. Açıkça söylemek gerekirse onları kara paralarını broker firmasına yatırmaya ikna edebilirsek, operasyon bittiğinde hükümet hesaplarına el koyabilir. Ayrıca hâkim senin mahkûmiyetine karar verirken bu durumu onun dikkatine sunabiliriz.”

“Sanırım bunu yapabilirim” dedi. “Ama amcama konuyla ilgili bilgi vermem gerek. Bana faydası dokunacağı için sorun çıkaracağını sanmıyorum.”

Uzun zaman geçmeden Frankie beni aradı ve tamam dedi. Ona kuzen rolünü oynarken operasyonun hedefleriyle birlikte bol bol zaman geçireceğimizi söyledim ama ona getirdiğim insanlardan hiçbirisiyle benden habersiz kendi başına temas kurmaya kalkmayacağına dair söz vermesini istedim. Olur da kalkışırsa cezasını kesecek hâkimin bundan haberdar olacağını söyledim. Frankie

işadamıydı. Ona anlaşmanın şartlarını açıklamak dış göstermekten daha makbuldü.

Daha sonra, yıllar önce Palm State Bankası'nın yönetim kurulu başkanı aleyhinde delil toplarken eski işvereni hakkında görüştüğüm, aynı bankada banka memuru olarak çalışmış olan Eric Wellman'a ulaştım. Çetelerle alakası olan müşterilerden milyonlarca dolar nakit kabul eden Tampa bölgesindeki şube yasa gereği raporlaması gereken bu işlemleri elbette raporlamıyordu. Bankada orta seviyede çalışan ve hiçbir şeyden kuşkulanan vatanperver ve düzgün bir adam olan Eric, uyuşturucuya açtığımız savaşı kaybetmekte olduğumuzu söyleyerek bizi aşağılamıştı ama işverenlerinin neler yaptığını öğrendikten sonra aleyhte tanıklık etti. Eric'in tanıklığı, bankanın yolsuzluğuna vurulan darbelerden biriydi ve bankadaki ilgili kişilerin mahkûm edilmesine yardımcı olmuştu.

O yargılamadan sonra Eric başka bir bankanın genel müdürü oldu, sonra da doğu yakasında kuyumcu dükkânları olan bir şirketin yönetiminde çalışmaya başlayarak kendine yeni bir kariyer çizdi. Şirketin Tampa'daki idari merkezinde çalıştı.

Gizli görev hakkında konuşurken Eric bana, "Bob sana çok yardım etmek isterim. Bildiğin gibi benim çocuklarım var. Gelecekte nasıl bir hayat yaşayacaklarını düşünüp endişeleniyorum. İşini yapman için sana yapabileceğim her şey çocuklarıma yararına olacaktır. Benim faaliyet göstermeyen bir yatırım şirketim var, mali müşavirlik şirketi ve belgeleri tamam. Sana faydası olacaksa, buyur. İş dünyasında köklü bir geçmişin olsun istiyorsan, sana bu konuda da yardımcı olabilirim. Bu konuda biraz daha konuşalım ve seçenekleri ortaya çıkaralım" dedi.

Ofisindeki odalardan birini hükümete gizlice kiralamayı ve beni, yani Robert Musella'yı şirketlerinden birine memur olarak işe almayı da kabul etti. Telefon santralinden bana bir hat çekip çalışanlara benim gerçek kimliğimi açıklamadan benim emirlerime uymalarını talimat verdi. Konferans odasını, bilgisayarları ve hatta kendisinin Rolls-Royce'unu karşılıksız olarak kullanmama izin verdi. Mali müşavirlik şirketinin sicilinde Eric'in ve karısının isimleri değişmedi ama Eric, Musella'yı başkan yardımcısı olarak sicile ekletti. Sonra da gerçekten elinden gelenin en iyisini yapıp Dinamik İpotek Komisyon Şirketi'ni kurdu, lisanslı olan bu ipotek şirketinin sahibi ben, o ve karısıydı.

Kimlik oluşturma listesinde sıradaki adım, hedeflerimizi eğlendirebileceğim, genç bir gangsterin yaşam tarzının işaretlerini taşıyan pahalı bir ev bulmaktı. Gümrük Birimi'ndeki patronlarımda 400 dolara kiralamayı planladıkları bir apartman dairesi bizi kesmezdi. O paraya yapabileceğimiz en iyi şey, havaalanı yakınında düşük gelirli toplu konutlardan kakalakların istila ettiği bir batakhaneye kiralamak olurdu. Bir çöplükte yaşıyorken, dünyanın önde gelen uyuşturucu kaçakçılarını milyonlarca dolarlarını yatırım için bana vermeye nasıl ikna edebildim ki?

Sorunu O'Brien'a açıkladım. Söz konusu hükümet fonu olunca genellikle ufak şeylerde tutumlu, büyük şeylerde mürşif olan O'Brien hedeflere o evin güvenli bir yer olduğunu, asıl evime kimseyi davet etmediğimi söylememi önerdi. *Yok artık daha neler? O zaman beni evlerine davet etmeye ve kafalarının içine girmeme izin vermeye neden mecbur olsunlar ki?*

Sorunu tutarlı bir şekilde çözmeye çalışırken aklıma Dom'un bana yardım edebileceği geldi. Tampa'daki evine gidince ona, "Biliyor musun, bizim içinde önemli ve zengin birinin oturduğu

izlenimi veren bir eve ihtiyacımız var. Mükemmel durması için senin evin gibi görünmeli, çok şık dekore edilmiş, özel ve iyi korunmuş bir ev” dedim.

Neyi ima ettiğimi anlayınca gülümseyen Dom, “Sorun yok” dedi. “Ev, ihtiyacın olduğu an senindir. Bize önceden haber verirken, Anna, ben ve çocuklar bir gün içinde evden çıkabiliriz ve bizi istediğin süre boyunca otelde konaklatabilirsin.”

Dom’un İspanyol koloni dönemi mimarisinde inşa edilmiş evinin çatısı kiremitliydi ve evin önünde kemer tuğlasından yapılmış araba yolu vardı. Evin içindeki oyun odasında büyük ekranlı bir TV, bar ve bılardo masası vardı. Ebeveyn yatak odası aziz heykelleri ile süslenmiş, büyük bir gömme dolabın içine saklanmış büyük bir elbise odasıyla gösterişli bir hale getirilmişti. Çok şatafatlı Akdeniz mobilyaları, mecburi temiz plastik örtülerle muhafaza edilmişti. Ev, mafya camiasının zevksizlik örneği gibi görünebilirdi ama bana gangsterlerin Staten Adası’ndaki en iyi semtlerindeki evlerini hatırlattı. İşte tam olarak ihtiyaç duyduğumuz ev buydu.

Evde 7/24 çalışan donanımlı bir güvenlik sistemi ve ön camının içinde, panjurun arkasında üçayağa monte edilmiş bir kamera vardı. Dom periyodik olarak kameranın kasetini geri sarıp o evde yokken evi gözetleyen birilerinin olup olmadığını kontrol ediyordu. Her şey mükemmeldi. Dom, patronlarım ve ben, ciddi suçlular beni evde ziyaret etme hakkını kazandığında, Dom ve ailesini yakındaki bir otele yerleştirip suçluların gözünü boyamak için onun evini kullanabileceğimize karar kıldık.

Davayı sağlam hale getirmek amacıyla ihtiyacımız olan kanıt elde etmek için bir evrak çantasının içine gizlenebilecek yüksek kalitede güvenilir kayıt cihazına ihtiyacım vardı ve cihazla ilgili

her detayı bilmeliydim. Gizli görevdeki her ajan aldığı parayı hak etmek için kayıt cihazını kullanmayı ve ona bakım yapmayı bilmek zorundadır. Bir alavere dalaverenin ortasında çok önemsiz bir tamirat işi için teknik konularda yardım veren devlet memurunu arayamazsınız. Ülkede gizli elektronik aygıt satan en iyi özel tedarikçi, Mineroff Elektronik'ten Saul Mineroff'tur, Long Island'da mevcut olan yeni çıkmış en iyi kayıt cihazlarını satan bir dükkânı vardır. Yaptığı ticaretin dehasıdır. O dönem Saul'le baş başa verip Renwick marka güderi bir evrak çantasının içine saklanmış yepyeni stereo kayıt sistemi tasarladık. Seçtiğimiz çanta modelinin derin bir kapağı vardı, Saul de içine bir inçin sekizde üçü boyutunda gizli bir bölme ekledi, içine de mikro kasetli kayıt cihazı, stereo mikrofon seti ve uzaktan açma kapatma cihazı koyduk.

Saul saniyede 0,7 santimetrelik düşük hızda çalışabilen SME 700 kayıt cihazı kullanmamızı önerdi, bu bize tek bir kasete üç saatlik kayıt etme şansını verecekti. Kayıt cihazının etrafındaki metal koruma, motorla çalışan bütün kayıt cihazlarının çıkardığı ön gerilim osilatör frekanslarını bastıran özel bir alaşımdan yapılmıştı. Tecrübeli suçlular bu frekansları saptayan taşınabilir aygıtlar taşıyorlardı ve etrafta kayıt cihazı olduğunda bu aygıtlar hemen alarm veriyordu. Tasarladığımız kayıt cihazının içinde aynı zamanda arka plan uğultusunu azaltıp birden fazla sesi ideal şekilde kaydetmeye olanak veren devre parçaları ve filtreleme vardı.

Saul mikrofonların kablolarını astarın altından geçirdi, her bir mikrofon evrak çantasının kapağını açan kilidin altına gizlenmişti. Stereo imkânı olduğu için ses teknisyenleri kayıttan sonra sesi desibel ayarlama filtreleri olan bir kayıttan yürütme sistemin-den geçirerek ortam gürültüsünü daha da azaltabilecekti. İki farklı

mikrofon da insanlar çantanın iki farklı yanında otursa bile optimal yerleşimi sağlama alıyordu.

Hazırlanma sürecinde Kolombiya'dan deneyimli bir muhbir, ofisimizdeki ajanlardan birine Medellin'deki ufak çapta para brokerliği yapan Gonzalo Mora Junior hakkında bilgi vermişti. Bu muhbir genellikle bize muz tekneleriyle Tampa'ya beş ila on kilo kokain kaçırın mürettebat hakkında istihbarat verirdi, ama bu sefer Mora'nın narkotik paralarını aklama işine bulaştığı hakkında bilgi vermişti. O'Brien başrol oyuncusunun adını duyunca, "Bu Gonzalo denen herif yapmak istediğin gizli kara para aklama operasyonu için iyi bir hedef olabilir. Muhbiri sorguya çek ve ne düşündüğünü bana bildir" dedi.

Sorgudaki ortağım, Aguadilla, Porto Riko'dan deneyimli ve üstün bir gümrük ajanı olan Emir Abreu'ydu. Bazıları kadar çok fazla örgün eğitim almamış olabilirdi ama hayat üniversitesinde doktora yapmıştı. Vietnam'a giden bir uçak gemisindeyken ailesinin -annesi, babası ve erkek kardeşi- arabayla Miami'deki bir kanala uçup boğulduklarını öğrenmişti. Uçak gövde teknisyeni olan babasının Emir'e bahsettiği pek çok yetenek vardı ama içlerinde en özeli insanları tanıma ve zihinlerini okuma becerisiydi. Emir bu yeteneğini inanılmaz derecede geliştirmişti, gizli ajan görevinde bu kadar başarılı olmasının sebeplerinden biri de bu yeteneği idi. Ve ülkede hiç kimse onun kadar iyi şehir yaşamına uyum sağlamış gangster rolünü oynayamazdı.

Ayrıca hayatımda gördüğüm en şakacı adamdı. Bir gün diğer federal ajanlarla birlikte beyzbol maçına gitmişti, hava sıcak, bira-lar ucuzdu. Hepsi birden gevşeyince Emir gruptaki ajanların rozetlerindeki resimleri kıyaslamaya başlamıştı. Grubun içinde eski dostum Mike Miller da vardı. Mike rozeti masumca Emir'e uzatıp

başkasıyla sohbete koyuldu. Emir hemen Mike'ın resminin üzerine Jamaikalı pısrık bir rastafaryanın resmini bantladı ve rozeti Mike'a verdi. Mike farkında bile değildi. Birkaç gün sonra Mike bir mahkûmla görüşmek için hapishaneye gitti. Kurşun geçirmez camın altından vesikasını geçirirken gururlu bir şekilde kendisinin federal ajan olduğunu, bir mahkûmu görmesi gerektiğini söyledi. Camın arkasındaki memur vesikayı alıp bir üstündeki resme, bir de Mike'a baktı.

“Bu siz değilsiniz” dedi ve rozeti geri verdi.

Mike kuşkuyla vesikaya baktı ve kıpkırmızı kesildi. “Bunu Emir yapmış olmalı” diye mırıldandı ve süklüm püklüm vaziyette rastafaryanın resmini çıkarttı.

Bu zamana kadar Emir sayısız kez gizli görevdeyken uyuşturucu satın almayı ve pek çok silahlı çatışmada hayatta kalmayı başardı. Bu soruşturma ile Emir'le ben yakın bir iş ilişkisi kurduk, ömrümüzün sonuna kadar birbirimizi kardeş sayacak kadar derin bir dostluğa dönüşen bir iş ilişkisi.

Muhbirin anlattığı hikâyeyi duyduktan sonra Emir ile birlikte Gonzalo'nun uzun vadeli gizli operasyonun ilk hedefi olması hakkında O'Brien'in söyledikleriyle aynı fikirde olduğumuzu anladık. Gonzalo'nun Kolombiya'da küçük bir örgütü vardı, ailesi Los Angeles ve New York sokaklarında günde on kilo kokain satıyordu. Gonzalo bizimle tanışmadan önce gerçek bir kaynağı olmadığı için uyuşturucudan haftada 50.000 dolardan fazla para kazanmıyordu. Amerika'daki uyuşturucu satışından elde edilen nakit doları Kolombiya pezosuna çevirmek için Amerika'daki aile üyeleri 3.000 dolar veya daha az miktardaki banka çeki satın almak için şehir içinde banka banka gezip duruyorlardı – bu miktar, hükümete rapor edilmesi gereken maksimum 10.000 doların çok

altındaydı. Gonzalo'nun Amerika'daki ailesi ve arkadaşları bu çekleri şahsi banka hesaplarına yatırıyorlardı. Gonzalo'da bu hesapların çek defterleri vardı, yani ailesi hesapta 50.000 dolar olduğunu bildirdiğinde Gonzalo 50.000 dolarlık boş bir çek kesiyordu. Sonra da o çeki, dolar satın almak isteyen ve elinde sadece pezo olan Kolombiyalı işadamlarına satıyordu. On binlerce Kolombiyalı ithalatçı ödemeyi dolar olarak kabul eden serbest bölgede iş yaptıkları için her daim dolara ihtiyaçları vardı. Devridaim tamamlanınca Gonzalo aldığı Kolombiya pezolarını tedarikçilere ödeme yapmak veya genel ihtiyaçları satın almak için kullanıyordu.

Gonzalo muhbir vasıtasıyla organize suçlarla bağlantılı kara para aklama işini yapan tecrübeli Musella hakkında bilgi edinmeye başlarsa ve Musella kendini ağırdan satarsa, Mora bizi Kolombiyalı büyük bir kartelin içine çekeceğinin farkında olmayan mükemmel bir kaynak olabilirdi. Kartelin içine girdikten sonra para aklama sisteminin tamamına sızabilirdik.

Gerçi zamanlama uygun değildi. Ailem ve Florida Keys'teki arkadaşlarımla bir haftalığına yolculuğa çıkacaktım. Dolayısıyla çantamda şnorkelle margarita karışımı varken, gizli operasyonu tasarlamam için bana gerekli olan şeylerle dolup taşıyordu.

Islamorada'da dört arkadaşım ile birlikte iki küçük tekneye binerek birkaç gün içinde 150 tane ıstakoz yakaladık. İş biliyorsanız ıstakoz yakalamak zor değil. Haftanın geri kalanında da sayısız ıstakoz kuyruğu ve margarita ikramları arasında Gonzalo Mora'nın ihtiyaçlarını kendi menfaatime çevirecek uzun vadeli gizli operasyon için teklif hazırladım.

Karımla arkadaşlarım avladığımız ıstakozların zevkini çıkarırken bendeniz katlanır bir iskemle tepesinde bir elimde kalem diğer elimde bloknot etrafımdaki herkesi ve her şeyi yok sayarak

Truva atımızı kartelin kapısından nasıl geçireceğimizin planlarını yaptım. Bu kadar mükemmel bir tatilin canına okuyacak kadar önemli olan olayı merak eden o keskin bakışları asla fark etmedim.

Ev, “Böyle bir yerde keyif yapma şansımız pek olmuyor, biliyorsun. İşi sonra yapsan olmuyor mu?” dedi.

“Tatlım anlamıyorsun” diye açıklamaya çalıştım. “Bu teklifi hemen hazırlayıp onaylatmamız lazım. Bu teklifi hazırlamazsam karşımıza çıkan fırsat dalında solar. Çok özür dilerim hayatım ama bu durumu kabul ettirmem ve gerçekleşmesini sağlamam gerek.”

Ev durumdan memnun değildi ama beni desteklemek adına elinden geleni yaptı.

Planı açık ve kesin ifade ederken karşılaştığım sorunlardan bir tanesi, gümrük kurallarına göre bir operasyonu finanse etmek için 60.000 dolardan fazla bütçe istediğimizde, bütçeyi başkentin incelemesi gerekiyor olmasıydı. Başkent bürokrasiyle uğraşmanın insana hapı yutturduğu tecrübeyle sabitti. İdari takımdan biri bunu kendini terfi ettirmek için kullanabilir, gerçeklere ve davanın ihtiyaçlarına dayanan bir karar vermek için durabilirlerdi. Sonra biz tam büyük ödülü kapacakken, kariyerlerine veya konuyla hiç ilgisi olmayan önceliklerine faydası dokunacak şekilde tasarlanmış bir kesintiye gidebilirlerdi. Yani bu da azami 59.000 dolarlık bir bütçe demekti, dolayısıyla operasyonla ilgili bütün kararları Florida’da almak gerekecekti. Neyse ki teşkilatın prensipleri masrafları karşılamak için gizli operasyonun kârından faydalanmamıza izin veriyordu. Kara para aklama işinden abartısız gemi yükü kadar kâr edeceğiz ve siz buna ilahi adalet diyebilirsiniz, üstelik o suçlular da kendi yıkılışlarını finanse edecekler.

Bütçede yer almayan tek kalem kişinin “imaına” ayrılması gereken fondu. Hükümetin pahalı donanımına binlerce dolar harcamasında sorun yoktu ama hoşuna gitmeyen münasip giyim kuşam için tek kuruş sökülmüyordu. Konuyu açmaya kalkarsanız, amirlerinizin size olan güveni kırılıyordu. Şahsi menfaat için dümen çevirdiğinizden şüphelenebiliyorlardı.

Fakat Dominic beni uyardı. Tecrübeli suçlular yeni gelen birinin bütün özelliklerini gözlüyor, en minik ayrıntıdaki bir hata bile tomurcuklanan ilişkiyi kökünden söküp atabiliyordu. Bu ayrıntılara kesinlikle giyim kuşam da dahildi.

Dom beni uyarmak amacıyla, “Kıyafetlerine, özellikle de ayakkabılarına biraz para bayılman gerekiyor” dedi. “Sektörün duayenleri parayı sanki sıçıyorlar, bir takım elbiseye 1.000 dolar harcamak onlar için çok olağan. Ayakkabı konusunda da şunu sakın unutma, muhtemelen bu heriflerle sehpa başında oturup havadan sudan konuşacaksın, bacak bacak üstüne attığın anda ayakkabın herifin yüzünün önüne gelip duracak. Tabanın delik, ayakkabın da Kmart’ta satılan markalardan biri olamaz. Unutma: Bu heriflerle seyahate çıkacaksan, otel odanda bıraktığın her şeyi kontrol edeceklerdir. Otel güvenliğinde adamları olup olmadığını bilemezsin. O yüzden kendine bir kıyak yap. Üstün başın düzgün olsun. Ayrıca vücut diline de dikkat et. Polislerin taklit etmeyi bir türlü beceremediği kişinin kendisine has tavırları vardır. Hiç unutamadığım bir zamanlar benim gibi davranmaya çalışan bir narkotik polisi vardı, arabasının sürücü tarafındaki kapısını aralayıp arabadan inince sağ kolunu kapının üstüne, diğer elini de kalçasının üzerine koymuştu. Durmaksızın o pozu kesen bir sürü eyalet polisi görmüşlüğüm var, o yüzden de o narkotikle konuşmayı kestim. Ah bir de polislerin jargonunu kullanma. Siz ‘mütecaviz’

‘anlaşıldı merkez’, ‘civar’ gibi boktan kelimeleri sürekli kullanıyorsunuz. Ofise gittiğinde kulak kesil, anlayacaksın. Öyle boktan kelimelerle konuşamazsın. Birazcık da olsa İtalyanca biliyorsun. Bunu unutma.”

Dom’un verdiği tavsiyeye uyarak lüks bir mağaza olan Surreys’ten kendime birkaç Carlo Palazzi takım elbise, Moresschi marka ayakkabı, birkaç saf ipek kravat ve kravatlarla uyumlu birkaç cep mendili, elden düşme Samsonite çantalarımızdan utandığım için bir de Hartmann valiz seti satın aldım. İmaj için harcadığım para 5.000 ile 10.000 dolar arasındaydı – üstelik bu harcamalar, vadesiz mevduatımızda sıfır bakiye olduğundan Ev’le iki maaş çekini zar zor yettirdiğimiz ve çocukların üniversite eğitimi için para ayıramadığımız bir dönemde olmuştu.

Ev ne zaman başka bir kredi kartının hesap özeti görsen çıldırıyordu. Bense bu davada farklı bir durum olduğunu bencilce savunuyordum, sanki hayatımın davası olacakmış gibi.

O, “Bu kadar çok para harcamış olmana inanamıyorum!” diye bağıırıyordu. “Bu evde faturalara takla attıran bir kişi varsa, o da benim. Gümrük Birimi’nde kimsenin umurunda olmadığını ne zaman anlayacaksın?”

Sonunda Ev’in haklı olduğu ortaya çıkacaktı – ama Robert Musella yeraltı dünyasına girmeye hazırdı.

3

Kolombiyalıları Zemin Hazırlamak

Caliber Chase Apartmanları, Tampa, Florida

28 Eylül 1986

Gonzalo Mora ABD'ye adımını bile atmadan operasyonu neredeyse berbat ediyorduk.

Bir muhbir vasıtasıyla Gonzalo'nun kardeşi Jamie ve babası Mora Senior, Emir'le tanışmıştı – Emir'i Emilio Dominguez olarak biliyorlardı. Geçen birkaç ay içinde Miami'deki Kolombiyalıların yaşadığı en beter mahallelerde sattıkları uyuşturucudan gelen küçük miktarlardaki parayı Emir'e vermişlerdi, o da karşılığında çek kesip onlara vermişti. Aynı zamanda Emir Mora'lara ailesinin küçük bir iş imparatorluğuna sahip, çete bağlantılı gizemli bir adam olan patronundan bahsetmişti, patronun aynı zamanda New York borsasında broker firması da vardı. Anlatılanları hayretler içinde dinlemişlerdi, hırsları yüzünden kendilerinde akıl fikir kalmadığı için çok zaman geçmeden Gonzalo, Robert Musella'yla tanışmak için yalvarmaya başladı.

Sıcak bir sonbahar pazar akşamında, Tampa'daki bir korsanlık oyununa katıldım, birkaç soğuk bira içip serinlediğim sırada Emir beni aradı. Şehir merkezinde gizli operasyona ait bir apartman dairelerinde Gonzalo'nun babası olan Mora Senior ve bir muhbirle

buluşacağını söyledi. Önceden o dairede dolabın içindeki gizli bir bölmeye monte edilmiş kayıt sisteminin tasarlanmasına yardımcı olmuştum. Emir sistemi nasıl çalıştıracağını bilmiyordu ve baba Mora aklasın diye Emir'e 25.000 dolar vermeden önce en kısa zamanda orada olup sistemi çalıştırmamı istiyordu.

Yapmak istediğim son şey buydu. Daireye varınca sanki kraliçenin karşılama törenine hazırlanıyormuşçasına Emir'i halıyı elektrikli süpürgeyle süpürürken buldum.

"Hayrola?" dedim.

"Ha, misafirlerimiz gelmeden önce yeri bir havalandırayım dedim" dedi. Halıyı Felix Unger gibi saplantılı şekilde durmaksızın süpürüp duruyordu. Bal dök yala olmadıktan sonra hiçbir şey onun için temiz sayılmazdı.

Muhbirle birlikte baba Mora ile yarım saat geçmeden buluşmayı planlamışlardı, sonra da onu yakındaki bir otele götüreceklerdi. Toplantının az sonra başlayacağını, dolap kapısının içinde de kilit olduğunu bildiğimden Emir'e kendimi dolabın içine kilitleyip sistemi çalıştıracağımı söyledim.

Toplantı planlandığı gibi oldu – ya da ben İspanyolcayı çok az bildiğimden bana öyle göründü. Yarım saat sonra Emir, muhbir ve baba Mora daireden çıkıp gittiler. Kayıt sistemini kapattım, videoyu işleme tabi tuttum ve Emir'in dönüşünü beklemeye başladım. İçimdeki ses bana dikkatli olmam gerektiğini söylüyordu, o yüzden ortalıkta beklemektense dolap kapısının eşiğine oturup bekledim.

Ön kapı açılana kadar neredeyse bir saat geçmişti. Üzgün olmaktansa tedbirli olmanın daha iyi olduğunu bildiğimden hemen dolabın içinde zıpladım, kapısını kilitleyip monitöre baktım. Emir, muhbir ve baba Mora geri dönmüştü. Olur da lazım olur

diye kayıt sistemine yeni bir kaset yerleştirdim. Kısa bir süre sonra Emir dolabın hemen bitişiğindeki banyoya girdi ve gülümseyerek “Yaşlı adam hiçbir yere gitmiyor” şarkısını söylemeye başladı. O gün otelde konferans olduğundan bir tane bile boş odanın olmadığı sonradan bana anlatacaktı. O yüzden geri dönmüşlerdi ve ben kapana kısılmıştım.

Dakikalar acımasızca geçtikten sonra Emir gitti. Baba Mora ve muhbir geçmek bilmeyen bir saat boyunca evde oyalandılar ve nihayetinde muhbir uyumaya gitti. Ama bir tür uykusuzluk hastası olan baba Mora gazete okumaya başladı ve o süre bana sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Çok fazla bira içmenin akıbeti olarak, dolabın içinde şans eseri yerde duran birkaç boş teneke kutuya işeyerek ihtiyacımı gördüm.

Gece yarısı saat 01.00’de bütün ışıklar söndükten sonra baba Mora dairenin içinde tökezleyerek yürümeye başladı. Adımları dolaba doğru geldi, kapının kolunu çevirdi ve vücuduyla kapıya yaslandı. Nefesimi tuttum, kalbim buz kesildi. Ağırlığı yüzünden kapı esnedi ama kilit kapıyı tutuyordu. Banyoya yöneldi, işedi, oturma odasına dönüp koltuğun üstüne yattı ve uyumaya başladı. Dolabın kapısını, banyonun kapısı sanmıştı. Bir noktada nefes alıp vermem gerektiği aklıma geldi de soludum.

Hissettiğim endişe gittikçe azaldı ama bekleme oyunu devam ediyordu. Sessizlik bir saat daha devam etti, ta ki horlamasının sesi artık gitme zamanının geldiğini işaret edene kadar. Karanlıkta dikkat çekmesin diye üstümdeki beyaz tişörtü çıkardım ve dolabın gıcırdayan kapısını yavaşça açtım. Baba Mora’nın nefes darlığı yüzünden zor alıp verdiği her bir nefese bağılı olarak koridoru ve oturma odasını emekleyerek geçtim. Sonra da muhbirin uyuduğu odaya girdim.

Kafasına ödöl konmuş adamların uykusu hafif olur. Kapıyı kapatıp yavaşça yattığı yatağa yaklaştım, yastığının altına bir silah sokuşturmamış olmasını umut ediyordum. Sonra muhbir, *Gammaz Yürek*'ten bir sahneymişçesine tek gözünü açtı. Aniden tavana doğru sıçradı, havada beli büküldü. Sanki koşarak geri gelecekmişiz gibi ayakları çarşafa değdi. Sonra da yatağın üzerinde histerik şekilde zıplayıp dururken hayatım boyunca duyduğum en gürültülü cığlığı bastı.

Ona doğru uçtum, sıkıca tuttum, elimle ağzını kapattım. Yavaşça sakinleşti, yaşlı adam odaya girerse kâbus gördüğünü söyle dedim. Yüzünde sadece şaşkınlık vardı. İngilizcesinin benim İspanyolcam kadar kötü olduğunu unutmuştum. Boşa harcayacak zaman olmadığından ve yaşlı adamın her an odaya dalmasından korkarak yatağın altına dalmaya çalıştım ama yatağın altında sığabileceğim boşluk yoktu.

Buz kesilmiş vaziyette çıt çıkarmadan bekledik.

Yaşlı adam uyanmamıştı.

Pencereden dışarıya atlarken aklım yarış arabası misali son sürat çalışıyordu. Beni gören olursa kesinlikle hemen polisi arardı. Gözlerimle her tarafı kestim, arabaya doğru emekledim, çalıştırdım ve siteden basıp çıktım.

Saat gece yarısı 02.00 idi. Bulduğum ilk ankesörlü telefondan Emir'in evini aradım. Olanları anlatınca Emir ve beni hoparlörden duyan bütün ailesi kahkahaya boğuldu. Gerçi Emir durumu komik bulmadığımı anlamıştı. "Bob, endişelenme" dedi. "Karını arayıp dolapta kilitli kaldığın için eve geç geleceğini söyledim. Bence karın senin boktan bir herif olduğunu düşünüyor."

Harika. Şu an ihtiyacım olan tek şey buydu.

Peşinden karımı aradım, görüşmemiz çok kısa ve gergindi. Eve varınca başımdan geçenleri bir de benden dinledi ve hoşnutsuzluğunu sessizliğini koruyarak devam ettirdi. Bu gerginlik birkaç gün sürdü, ama aslında bu gerginlik, gelmekte olan belanın ipuçlarıydı sadece.

Güney Amerikalı uyuşturucu çetelerinin Amerika Birleşik Devletleri'nde büyük miktarda kokain satması, ABD'nin büyükşehirlerinde çuvalar dolusu parayı toplayıp saklamasına sebep oluyor. Bu nakit, Kara Borsa Pezo Kambiyosu (BMPE) olarak bilinen bir ağ üzerinden Kolombiya pezosuna çevriliyor. BMPE'nin, New York borsası gibi kendine ait bir binası veya kur tabanı yok. BMPE, diğer bütün verimli iş sektörleri gibi eşit miktarda arz ve talep müşterisi oluşturmaya çalışan, bazıları Mora gibi küçük, bazıları da çok büyük olan ve belli belirsiz bir şekilde birbirine bağlı brokerlerden oluşan bir gruptan ibarettir. Arz müşterileri, elinde büyük miktarda dolar olan ve Kolombiya pezosu talep eden Güney Amerikalı insanlardır. Bu kategorideki insanların büyük çoğunluğu uyuşturucu satıcısıdır ve malını ABD'de satar. Bunun tam aksi olan BMPE'deki talep müşterileri ise elinde büyük miktarda Kolombiya pezosu olan ve dolar talep eden Güney Amerikalı insanlardır. Dünya çapında meşru işadamlarının tercih ettiği para birimi Amerikan doları olduğundan, Kolombiyalı bir işadamı Kolombiya dışından bir mal satın almak istediğinde elinde dolar olmalıdır. Bunun için iki yönteminiz var: Ya Kolombiya hükümetinden dolar alırsınız ve vergi, resim ve harçlar yüzünden yüzde kırk oranında kaybınız olur, ya da BMPE brokerine gidersiniz ve yüzde on maliyetine dolar alırsınız.

Bu olgu, zehir tacirlerindeki doların, Kolombiyalı işadamlarındaki pezoyla takas edilmesiyle kârlı bir ticarete dönüştü. Mora

gibi bir brokerin eşit miktarda arz ve talep müşterisi varsa, iki taraftan da yüzde on ücret alarak tarafların para birimlerini takas edebilir, bu da cebinden tek kuruş çıkmadan her muameleden yüzde yirmi para kazanmak demek.

Diğer sorunlar bu işlemleri güçleştirebilir ama BMPE'nin brokerleri genellikle kokain satışıyla ilgilenmezler – sadece kokain satışından elde edilmiş dolarların alış satışıyla ilgilenirler. Bu türden kara borsa döviz ticareti dünyanın her yerinde yapılıyor. Ortadoğu ve Yakındoğu'da bu ticarete *hawala* veya *hundi* deniyor, ama öyle veya böyle bu ticaret, para brokerlerinin gayriresmi kuruluşunun ithalat-ihracat işlemlerinden meydana gelen dolambaçlı bir sistem vasıtasıyla döviz havale etmesinden başka bir şey değil.

O aralık ayının hareketli bir akşamında her şey, satın aldığım bir şişe şampanyayla başladı. Emir, Mora ve muhbir bütün günü birlikte geçirmişlerdi ve Mora, Musella'yla tanışmaya can atıyordu. Sözde Emilio Dominguez'in Tampa'daki evi olarak bilinen ve fazlasıyla sade olan o eve gittim. Emir'le kucaklaştık, Emir kolunu omzuma atarak beni Mora'nın durduğu yere götürdü. Mora'yla nazik biçimde tokalaştım. Mora'nın kendisini bana beğendirmesi gerektiğini bilmesi gerekiyordu.

Kısa ve sıırım gibi görünen vücut yapısı, yarı profesyonel futbol oynadığının kanıtı gibiydi, alt kademe banka memuru olarak çalışmış olması da Medellin Üniversitesi'nde işletme okuduğunun kanıtıydı. Lima fasulyesi ithal ettiği yasal bir işi vardı ama asıl kazancı para brokerliği yaptığı kariyerindendi, ABD'deki kokain satışından gelen dolarları alıp satıyordu. Mora'nın da dediği gibi: "Benim minik işim para aklamaktır."

Mora BMPE'deki tecrübesini hiç zaman kaybetmeden anlatıverdi. İki yıldır uyuşturucudan gelen dolarları alıp satıyordu, kız

ve erkek kardeşleri ABD’de yaşadığından ve fazlasıyla büyük uyuşturucu örgütlerine kokain dağıttıklarından ötürü Mora’nın çok iyi bağlantıları vardı. Para mübadelesini öncelikle Medellin’deki bir borsa simsarıyla yaptığını da çıkıttı. Sonradan adını Juan Guillermo Vargas olarak belirttiği bu adamın Florida ve Kaliforniya’da birinci sınıf banka bağlantıları vardı. Bu borsa simsarı, yakın çalıştığı, Los Angeles, Miami ve New York’tan haftada kabaca bir milyon dolar kazanan Medellin’li uyuşturucu patronlarının paralarını hem aklıyordu hem de bu paralarla yatırım yapıyordu.

Mora bana yüzde elli ortaklık teklif etti. Benim ekibimin Amerika’daki bütün işleri halletmesini talep ediyordu. Uyuşturucu veya para takımının temsilcilerinden uyuşturucu parasını alıp bankaya götürmemiz, sonra da çeke dönüştürüp ona göndermemiz veya havale etmemiz gerekiyordu, o da benim komisyonumu düşükten sonra çeki veya havaleyi nakdi satan kişilere gönderecekti.

Mora’ya temposunu düşürmesini ve Birleşik Devletler’de bir hafta tatilin tadını çıkarmasını söyledim, bu süre boyunca da ilişkimizin potansiyelini anlama şansını yakalayabilirdi. Musella olarak ona, önceliğimin ailemin Amerika’daki operasyonlarından gelen paralara bakmak olduğunu söyledim, ama Güney Amerika’daki bağlantıları keşfederek kazançlarımızı artırmak için bana onay verdiklerini de belirttim. Onunla iş yapmak benim için devede kulaktı. Aileme olan sorumluluğumu tehlikeye atamazdım, yoksa onunla kurmakta olduğumuz işin getirisinin zevkini sürmek için de ortalıkta olamazdım. Demeye çalıştığımı anlamıştı.

Mora’ya en ciddi ses tonumla işin içine edersen hayatının sonu gelmiş olur derken, muzip Emir, Mora’nın göremeyeceği bir noktada durup gözlerini devirdi, komik yüz ifadeleriyle

bana baktı. Gülme krizine girmemek için kendimi zor tuttum. Bu, Emir'e has tehlikeli bir hamleydi belki de, ama onun böyle şakla-banlık yapması, kaçırılıp küçük parçalara doğranabileceğimiz ka-dar ciddi olan bu işe gerçekten ihtiyacımız olan rahatlığı getiri-yordu.

Toplantının iyimser bir şekilde bitmesi gerekiyordu, dolayısı-yla soğutulmuş şampanya şişesinin ortaya çıkmasının zamanı gelmişti. Kadehlerimizi kaldırıp şerefe dedik. “Konuları birkaç gün karşılıklı tartıştıktan sonra birbirimize tam olarak güvenmeye başlayacağımızı düşünüyorum. Her konuyu bütün yönleriyle ko-nuşmanın hiçbir sakıncası da olmayacak” dedim. Yani Mora ken-dini ispatladıktan ve bize açıldıktan sonra iş yapmaya başlayabili-riz demeye getirdim.

Mora, Emir'e İspanyolca, “Durumları ele alma biçiminden ötürü kendisini tebrik ettiğimi ve ülkemin mali potansiyelinin bize çok fazla kâr sağlayacağını garanti ettiğimi ona söyle” dedi. Benimle ortak olmak için gözü dönmüştü, bu açlığın getirdiği körlük onu mahvedecekti.

Mora Tampa'da olduğu sürede benim olduğunu sandığı Cle-arwater sahilindeki apartman dairesinde kaldı. Emir onu öğle ye-meği yememiz için bir rıhtıma getirdi, sonra da benim olduğunu sandığı on altı metrelik Hatteras marka yata bindik. Mora önce yata, sonra da gözümün içine baktı ve “Bu bana *Miami Vice*'i hatırlattı” dedi.

Mora ne biliyordu ki?

Benim ekiptenmiş gibi numara yapan gizli gümrük gemicileri maalesef o gün dalgalı olan denizde yatı kullanmak zorunda kal-dılar. Denizde bir saat geçirdikten sonra Mora tökezleyerek kama-raya girdi ve her yere kustu. Hatteras yatı onların bebeği olduğu

için gemiciler öfkelenmeye başladılar, kusmukları temizleme işi- nin kendilerine patlayacağını biliyorlardı.

Rıhtıma dönünce Emir Mora'yı yıkanması için daireye götürdü. O gece üçümüz âlemlere aktık. Yedik içtik, sonra da Tampa'nın adı kötüye çıkmış striptiz kulüplerine gittik. Gece ilerledikçe Mora rahatladı ve kulüpteki birkaç kızla birlikte oldu. Masaya döndüğünde pişmiş kelle gibi sırtıyordu, kan çanağı gözleri donuktu, Emir'e İspanyolca bir şeyler geveledi ve dönüp birine baktı. Göz kamaştıracak kadar güzel bir kadın orada durmuş bekliyordu, Emir'in söylediğine göre Mora, bana arka odada beni mutlu edecek şeyler yapması için kadına para vermişti.

O an panikten titredim. *Bu durumda bir çete lideri ne yapardı?* Şüphesiz çoğu arka odaya gidip anın tadını çıkarırdı, ama arka odaya gitmem ne mahkemede ne de evde pek iyi karşılanmazdı. Rolümüze bağlı kalmanın çok önemli olduğu gerçeğine rağmen o gereksinimin federal ajan kimliğimizi gölgelememesi gerektiğini, her türlü davranışımız için jüriye hesap vermemiz gerektiğini unutmamız gerekiyordu.

Son anda aklıma bir mazeret geldi. Mora'nın gözlerine bakıp bu jesti kabul etmekten gurur duyacağımı ama bir kadına deli gibi âşık olduğumu ve onunla evleneceğimi, karısıyla ilk karşılaştığında neler hissettiğini anımsaması gerektiğini Emir'in tercüme etmesiyle ifade ettim. Önümüzdeki birkaç yıl içinde evlenmeye niyetli olduğumu, düğün törenine katılarak bana şeref vermesini umduğumu da belirttim. Bu hepimiz için can alıcı bir yalandı.

Gülümseyerek, *"Entiendo, Roberto, entiendo"* dedi. Çok hata yapıyor olmasına rağmen Mora tam bir beyefendiydi. Konuyu uzatmadı, gecenin geri kalan kısmını espriler yaparak, ipli tanga

k l tların içine banknotlar soku turarak zevkli bir şekilde geçirdik.

Ertesi gün Emir ve muhbir Mora'yı gizli ofislerimden birine getirdiler – bu ofis St. Petersburg'daki Clearwater Havaalanı'na yakındı. Dominic sa  olsun oradaki unvanım Sunbird Havayolları'nın uluslararası mali direkt r yd . Sunbird Havayolları her gün Bahama'ya uçuşu olan, kırk dört koltuklu, yolcu ve y k taşıyan bir jetle çartır uçağı hizmeti veren bir  irketti. Mora bu çartır hizmeti veren havayolu şirketini parayı ülkeden çıkarıp sınıır ötesi hesaplara yatırmak için kullandığımı da sandı.

O oradayken, gizli ajanlardan birinin numaradan 200.000 dolar nakit teslim etmesini sa ladım. Ben, Emir, Mora ve muhbir parayı benim evrak çantama koyup yerel bir bankaya gittik. Onlar arabada beklerken, ben bankaya girip parayı bankada çalışan bir memura verdim. Nakdi kolaylıkla elden çıkarmış olmam Mora'yı etkilemişti. Gizli görevimizin bir parçası olarak ona yüksek hacimli, nakit yaratan i ler yaptığımı söyledim – mesela Eric Wellman ile birlikte i lettiğimiz kuyumcu zinciri gibi.

Mora'nın bilmediği husus ise nakdi kabul eden banka memurunun, beş yıl önce Banknot Timi'yle başka bir kara para aklama içinde çalışırken tanıştığım Rita Rozanski olmuş olmasıydı. Bankanın İcra Kurulu başkanının izniyle Rita, Robert Musella da dahil olmak üzere başka isimler adına hesap açmama, kredi  ekmeme, kredi kartı almama yardımcı olmuştu.

Ertesi sabah Emir, Mora ve ben ticari bir u u la New York'a gittik. Dünya Ticaret Merkezi'ndeki Vista Hotel'e yerleşip üniversitede en iyi arkadaşlarımdan biri olan kurumsal tahvil simsarı Craig Jantz'i görmek için Merrill Lynch'in merkez ofisine gittik. Craig göz boyamak için Mora izlerken i  konusunda benimle

ciddi bir müzakere yapmayı önceden kabul etmişti. Emir’le Mora, Craig’in çalıştığı kadın köşesinde beklerken ben Craig’in yanına gidip ona sarıldım, birkaç dakika özel olarak konuştuk. Mora bu küçük performansın, banka ve finans kuruluşlarının yoğun olduğu semti bir kez daha ziyaret ettiğimizde daha büyük bir performansa yol açacağını bilmiyordu.

Daha sonra Emir ve Mora’yla Broadway ve New York borsasına yakın olduğu için yürüyerek Frankie’nin broker firması olan Bruno Menkul Kıymetler’i ziyaret ettik. Ofisteki herkes bana sanki kraliyet ailesinden biriymişim gibi davrandı. Kırk çalışanın düzinesi teker teker yanıma gelip ya sarıldı ya da elimi sıktı. “Hey Bobby, Florida’dan dönmüş olmana sevindik. Sana burada ihtiyacımız var” dediler. Yalakalık yapmak için ellerinden geleni artlarına koymadılar.

Frankie bizi şirketin başkanı olan amcası Carmine’in ofisine götürdü. Önceden karar verdiğimiz üzere Carmine, Frankie ve ben halka açacakları birkaç yeni şirket hakkında konuştuk. Bana yardım etmek istiyorlardı. Onları Gonzalo’yla –soyadını söylemeden, sadece ismiyle– tanıştırdım, kendisinin ve Kolombiya’daki müşterilerinin kısa zamanda bizimle iş yapmalarını ümit ettiğimi söyledim. Frankie Mora’ya ailenin finansal işlerini benden başka hiç kimseyle halledemeyeceğini belirtti. Frankie bizi New York borsasının bulunduğu kata çıkarınca Mora’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Borsada yeri olacak kadar güçlü olan mafya babalarının içinde olabileceğini hayal bile edememişti. Emir’in tercüme etmesiyle Frankie kambiyonun nasıl yapıldığını açıkladı, Mora da her bir kelimeyi aklına kazıdı.

Yakın bir lokantaya gittik, üçümüz de kendimize içki sipariş ettik. İşin altın ve gümüş arama ve kıymetli madenlerin alım satımı

olan kamu şirketinin açılmasını tanıtmak amacıyla bir yatırım seminerine katılmak için borsaya dönmek zorunda olduğumu söyledim. Mora buraya sırf onun için geldiğimizi sanmamalıydı, ortak yatırımımız, sözde suç dünyasında iş yapan ailemle ilgili diğer görevlerime gölge düşürmemeliydi. Mora'nın beni kazanabilmesi için ağzını açması gerekiyordu, ben de onu ayartmak için şansımı zorluyordum. Aynı zamanda onu mutlu etmekten daha önemli önceliklerim olduğunu da ima ediyordum.

Mora'ya, "Örgüte karşı sorumluluk sahibi olduğumu anlayan gerekiyor, aile şirketinin, kaynakları, örgütün sermayesini güvenliğini sağlayacak şekilde bir araya getirmek gibi bir mecburiyeti var. Bu altın ve gümüş yatırımını ailemin firması yapıyor, benim de bütün işlerin sağlam bir şekilde yürüdüğünden emin olmam gerekiyor. Seninle çalışmam için bana izin verdiler ama bu sadece ikincil bir yatırımdır. Benim ilk işim burada, Amerika'daki kendi operasyonlarımızdan gelen nakdi aklamaktır" dedim.

Mora seminere benimle katılma fırsatına atladı. Borsadaki lokale döndük ve Mora'nın benim ve ailemin işinin erbabı olduğuyla ilgili düşüncelerini pekiştirmek için bir saatlik çok sıkıcı bir sunuma katlandık. Sunumda konuşmaları Frankie yaptı, onun konuşması, anlatmakta olduğum hikâyemin somut biçimde güvenilir olduğunu ispatlıyordu. Seminer bitip tanışma safhası başlayınca şampanya ve havyar su gibi aktı, Mora da sorular sorup aperitifleri -ve attığımız yemi- tıkanarak kalabalığın önünde sanki yabancı bir kodamanmış gibi davrandı.

Ertesi sabah Emir'le birlikte benim odamda Mora'yla buluştüğümüzda kayıt cihazı çalışıyordu, Mora da durmaksızın konuştu. İhtişamlı bir hayatın hayalini kurduğu için benimle iş yapabilmek adına her türlü detayı kaçırmadan anlatıyordu. Emniyette

dediğimiz gibi Mora pantolonunu çıkarmış bekliyordu. New York'tan ayrıldığımızda bize söylemediği bir sır kalmamıştı: Masaya koyabileceği paranın yüzde sekseninin uyuşturucu kaçakçılığından geldiğini itiraf etti ve bağlantılarının çoğuyla ilgili bilgiler verdi.

Mora içini döktükten sonra ben arkama yaslanıp hareketlerle çok da emin olmadığımı ima ettim. Uzun ve etkileyici bir sessizlikten sonra Mora'ya "Bazı şartlara uyacağını varsayarak seninle iş yapmak istiyorum" dedim. Onunla kırk beş gün çalışacağımı, kırk beş gün bittikten sonra yaptığımız işin hacmi önemli ölçüde artmazsa bu ortaklığın biteceğini söyledim. Kendisinin teklif ettiği yüzde elli ortaklığın kabul edilemez bir teklif olduğunu, bu işi yüzde altmış alarak yapacağımı söyledim. Kara para aklama işi çok riskli olduğundan müşterilerine paralarının bir kısmını yatırım olarak kullanmak için bana yetki vermeleri konusunda kısa sürede bilgilendirmesi de gerekiyordu. Ona, Güney Amerikalı müşterilerin yatırım danışmanı gibi görünmem gerektiğini, aksi takdirde federal ajanların yaptığım işin ne olduğunu kolaylıkla anlayabileceğini anlattım.

O gün öğleden sonra Mora ve Emir'le Brooklyn Köprüsü'nün yanındaki Jeremy's Ale House lokantasında öğle yemeği yedik. Masadan kalktığım anda Emir, Mora'ya doğru eğilip onun uyuşturucu ve para dünyasındaki müşterilerinin bu riski almaya degeceğinden emin olmadığını söyledi. Beni kazanmak Mora'nın seçimindeydi, o yüzden geri durmamalıydı. Emir ona "Patronu ciddi olduğun konusunda ikna edersen pastadan daha büyük bir pay sen olur" dedi. Emir onunla kedi fare oyunu oynuyordu.

Masaya döndüğümde Mora'nın uyuşturucu âleminde kimleri tanıdığı ve kimlerle çalıştığı konusunda daha fazla detay

vererek beni etkilemeye çalıştığını gördüm. Kız ve erkek kardeşlerinin kokainin Los Angeles ve Miami’de dağıtılmasında nasıl bir role sahip oldukları konusunda da daha fazla bilgi verdi. Kardeşlerinin patronunun ismini ve federal ajanların kardeşlerinin dağıtmakta olduğu yığınla uyuşturucuya nasıl el koyduğunu anlattı. Hatta kız kardeşinin kendini kayırsın diye para yedirdiği polislerin bilgilerini de verdi.

O gece üçümüz Little Italy* semtinin Mulberry Sokağı’ndaki Casa Bella restoranında akşam yemeği yiyip birkaç blok ötedeki Ferrara’da cappuccino ile birlikte İtalyan tatlısı olan cannoli yedik. Sokaklarda yürürken 1972 yılında Çılgın Joe Gallo’nun vurulduğu Umberto’nun İstiridye Barı’nın önünden geçtik.

Hüzünlü bir tonla hikâyeyi Mora’ya anlatmaya başladım: Gallo, Joseph Colombo’nun –1930’larda New York’taki organize suçları elinde bulunduran beş mafya ailesinden biri olan– Profaci-Colombo mafya ailesinin reisi olmaması için mücadele ediyordu. Gallo bu barda kırk üçüncü yaş gününü kutlarken içeriye iki tetikçi girdi ve Gallo’ya ateş açtılar. Beş yerinden vurulan Gallo acıya dayanarak kaçmaya çalıştı ama sokağa çıktığı anda yere yığıldı. Gallo’nun kız kardeşi cenazede Gallo’nun tabutuna sarılıp “Bu sokaklar kandan kırmızıya boyanacak Joey!” diye ağladı.

Mora, Emir vasıtasıyla “ABD’de gerçekten mafya var mı?” diye sordu.

İsteksiz bir gülüşle “Mafya sadece televizyonda olsun” dedim. “Bizim reklama ihtiyacımız yok – gücümüz olsun yeter.”

Emir bu cümleyi Mora’ya tercüme etti. Mora ne diyeceğini bilemedi. Ama ben kahkaha atmaya başlayınca, o da başladı

* Little Italy, Manhattan’da yer alan ve çok fazla İtalyan yaşadığı için Küçük İtalya olarak adlandırılmış bir semttir. (ç.n.)

gölmeye, gözlerinden anlaşmamızın onu memnun ettiği anlaşılıyordu.

Emir'le birlikte Mora'yı Vista Otel'i'ne bıraktıktan sonra semt-teki bir pub'a gittik. Bir iki biradan sonra operasyonun bizi nereye götürebileceği hakkında kafa patlattık. Mora Kolombiya'daki babalarla bağlantı kurmamıza aracı olmak üzereydi ve onlar bizi kabul ettikten sonra ne kadar ileri gideceğimiz meçhuldü.

Emir'le birlikte odama döndük, oda servisinden kocaman iki hamburger istedik. Gece yarısı bastıran açlığımızı gidermek için talep ettiğimiz yemeğimizi getiren komiye dikkatimizi bile veremiyorduk. Hamburgerleri silip süpürdüktan sonra doymuş vaziyette oda servisinin servis arabasını odanın kapısından dışarıya çıkarmaya çalıştık. Ama çok geniş olduğu için kapıdan geçmiyordu. Biradan kaymış olan gözlerimizi belertip doğru yeri bulmaya çalıştık, servis arabasını her yöne çevirip çıkartmaya çalıştık, bir yandan da bu arabayı içeriye sokan kominin hokkabaz olduğuna kanaat getirip gülüp duruyorduk. Ümidimizi tamamen kaybettikten sonra arabanın üstündeki masa örtüsü hariç her şeyi temizledik ve yan tarafına devirip duvarın dibine yerleştirdik. Devirdiğimiz an üstündeki örtü kayıp düştü, o an anladık ki servis arabasında üstündeki masayı büyüten kanatlar vardı, bir sürgüye basınca masayı büyüten tabla da açılıyordu. Sarhoş kafayla gülmekten kırılıyorduk, gizli kayıt cihazları tasarlayıp uyusturucu parasını aklayan alavere dalavereleri tasarlayabiliyorduk ama çok basit bir servis arabasının mekanizmasını çözemiyorduk.

Ertesi sabah hep birlikte Tampa'ya döndük, Mora Medelline dönmeden önce son kez planlama toplantısı yaptık.

Öncelikle ABD'de paraları toplarken telefonda kullanılacak kodları bulduk. Her şehrin kendine ait bir kodu vardı. *La Playa*

(yani “kumsal”), Miami demekti; *Los Torres* (yani “kuleler”), New York demekti; *La Tia* (yani “teyze”), Los Angeles demekti. Bunlar, BMPE’deki normal sanayi kodlarıydı. Chicago, Detroit, Houston ve Philadelphia için de benzer kodlar bulduk.

Mora bize belirli miktarda paranın alınmasına ihtiyacı olduğunu asla telefonda söylemeyeceğini belirtti. Onun yerine bir faturanın –yani nakdin– paraya çevrilmesi için belirttiği bir yerde teslim edileceğini söyleyecekti. Fatura numarası ise paranın miktarı olacaktı ama sondaki üç hane her zaman sıfır olduğu için o rakamları söylemeyecekti.

Mora, ABD’de parası aklanacak müşterinin çağrı cihazı veya cep telefonu numarasını Emir’e vermeye çalışacaktı – “çalışacaktı”, çünkü Mora’nın Kolombiya’daki müşterilerinin bazıları o bilginin verilmesini istemiyordu. İlaveten Emir’in çağrı cihazının numarasını da ABD’de onun adına tutulan paranın sahibi olan Kolombiya’daki müşteriye –yani torbacıya– verecekti. O torbacı daha sonra Emir’in numarasını Amerika’daki parasını tutan temsilcisine iletcek, Emir’e mesaj atarken kendi numarasının peşine “55” kodunu eklemesi gerektiğiyle ilgili kesin talimatı vermeyi de unutmayacaktı. O kod ile Emir, Mora’nın, paranın teslim edilmesini koordine etmek için kendisine ulaşacak olan arayıcı belirttiğini anlayacaktı.

Mora kendi kod adının Bruno olduğunu söyleyip benden de bir kod adı seçmemi rica etti. Maximo’yu seçtim. Bu durumda Mora nasıl olacağını şu şekilde açıkladı: Kendisi 500.000 dolarlık nakdin Miami’de hazır olduğunu bize bildirmek isterse, Emir’i arayıp “La Playa’da 500 numaralı faturanın Bruno adına Maximo tarafından tahsil edilmesi gerekiyor” diyecekti. Uzun zaman geçmeden Emir’in çağrı cihazına 55 kodlu bir arama gelecekti.

Emir o numarayı aradığında, çağrı cihazına mesaj gönderen kişi Emir'e şehri, paranın miktarını ve kodu ("Teslimat Bruno adına Maximo'ya yapılacaktır") teyit edecekti. Emir kendisinin veya başka bir gizli ajanın aracılığıyla buluşup nakdi alacağı yeri ve zamanı belirleyecekti.

Sonra Mora Medellin'deki müşterilere ödeme yapmak için ofisinde tutacağı boş çekleri imzalamamı istedi. 500.000 dolarlık bir iş yaparsak, Mora'nın bizim komisyonu düştükten sonra toplam miktar için on çek yazması gerekecekti çünkü müşterileri büyük miktarlar için tek bir çeki kabul etmiyordu.

Mora ile ben her bir muameleden toplam yüzde sekiz komisyon alıyorduk, yani 500.000 dolarlık bir iş yaptığımızda, para akłamanın komisyonu olarak ben o yüzde sekizin yüzde altmışını, yani 24.000 dolar kazanıyordum. Müşteriler çeki dolar yerine pezo para biriminde isterse, Mora aldığı komisyonu artırıyordu ve benim bundan haberim olmuyordu. Böyle durumlarda Mora imzaladığım çekleri Kolombiyalı işadamlarına satarak pezo para birimindeki çekler elde ediyor, sonra da o pezo çeklerini de torbacılara satarak aldığımız komisyondan yüzde on fazlasını kazanıyordu. Mora bunu bildiğimi bilemezdi çünkü ona göre ben bu işte yeniydim. Ama sorun değildi: Bu işi kâr elde etmek için yapmıyordum – ABD hükümeti adına milyonlarca dolar kazanmış olmama rağmen.

Her muamelenin sonunda bakiye kalmaması için Mora muamelenin brüt miktarını, komisyonlarımızı, kesilen çeklerin listesi, her bir çeki alan alacaklı ve diğer kalemleri de belirten bir muhasebe defteri tutuyordu. Mora her ay bu muhasebe kayıtlarını ya bana elden veriyor ya da büyük bir mecmuanın sayfalarına yapıştırarak postayla benim ofisime gönderiyordu.

Robert Mazur // Muhbir

Gitmeden önce Mora'yı uyarmıştım: Hayatım onun elindeydi ve yaptığımız işe son derece profesyonel bir şekilde yaklaşacağını umut ettiğimi söyledim. Bana teşekkür edip durdu, yüzümü kara çıkarmayacağına yemin etti ve bağlantılarını kapıma getireceğini garanti etti.

Sözünün eri olup olmadığını kanıtlamasının zamanı gelip çatmıştı.

Credit and Commerce International Bankası

Medellin, Kolombiya

11 Aralık 1986

Mora Medellin'e döndüğü gibi müşterilerini bize pazarlamaya başladı. Ortağımız ve Kolombiya'daki tek temsilcimiz olmaktan fevkalade gurur duyan Mora muamelelerinin yönünü bize çevirmekte hiç zaman kaybetmedi. Normalde 25.000 dolar dolaylarındaki muameleler 250.000 dolara fırladı – bu da Emir'in nakdi toplamak için emir verdiği Miami, New York, Chicago ve Los Angeles'taki elemanımız numarası yapan gizli ajanların sayısını artırmak demekti.

Emir genellikle nakdin alınacağı şehre uçuyordu, oradaki gizli ajanın yardımıyla tek seferde bavullar dolusu nakdi alıyordu. Medellin'deki patronlar genellikle nakdi getiren alt kademedeki elemanların genişletilebileceğini düşünüyorlardı. Tipik olarak parayı toplama, sayma, istifleme ve teslim etme işi için ayda birkaç bin dolar para kazanıyorlardı. Kartel için milyonlarca doları taşıyıp da üstündeki tişörtten başka bir şeyi satın alamayan bu işçilere "Tişörtlü" diyorduk. Minik bir servetle kaçıp gitmemeleri için patronlar bu elemanların Kolombiya'daki akrabalarını rehin olarak tutuyordu.

Denklemin öbür tarafında ise yerel gümrük patronları tehlikeli olan bu Tişörtlülerden nakit toplanması için kendi elemanlarını gönderiyordu. Gümrük ajanları her bir işlemde teslim eden elemanları belirleyip takibe alarak istihbaratı azamiye çıkarmak istiyorlardı. Bizim teşkilat, elemanların parayı Emir'e veya başka bir ajana teslim ettikten sonra takip ajanları tarafından takip edilmesi konusunda ısrarlıydı. Takip ajanlarının Tişörtlüleri evine veya işine kadar takip etmesi, sonra da yerlerine bağımsız takip memurları getirmesi fikri, çete aynı anda başka bir para aklama işi yapan biriyle çalıştığında ortalığın karışması demekti. Fena fikir değildi ama her seferinde Robert Musella ve Emilio Dominguez'in itibarını riske atacaktı.

Teşkilattaki yöneticilerimiz çoğu zaman düşmanlarımızın zekâsını hafife alır. Kolombiya'da zirveye güvenli bir şekilde oturmuş adamların hiçbiri aptal değil. Bilakis takibe karşı koymak için federal ajanların kendilerini izlediğini gösteren izleri arayan teknisyenleri bile var. Bu teknisyenler onları takip ettiğimizi saptadığı anda Kolombiya'daki uyuşturucu baronları muamele yöntemini değiştirmek için emir verir ve çoğu zaman işini başka bir yerde yapmaya başlar. Nakit getiren adamın üzerinden kokain serpintileri dökülmesin diye kartel genellikle bu işi yapan adamlarını kokain sevkıyatıyla ilgili hiçbir işe bulaştırmazlar. Para sahipleriyle ve onların danışmanlarıyla Mora vasıtasıyla kontak kurmayı planladığımızdan Tişörtlülerle uğraşmak ters tepebilirdi, böyle bir tavır sadece şüphe çekerdı ve kartelin içine sızmamıza mâni olurdu. Ama teşkilatın yönetici kadrosundaki takım elbiseli amcaların erdemleri arasında sabır yoktu ve bence Emir'le benim Mora'nın ötesine geçemeyeceğimizi düşünüyorlardı. İş her zamanki gibi yapmaları onlar için daha emniyetli olacaktı.

İlk başlarda paranın teslim alınmasında herhangi bir pürüz çıkmadı. Chicago'da yarımğün çalışan iki gizli ajan nakdi teslim alıyordu: Ellilerinde, daha büyük operasyonlarda çalışmak için kendi bürosunu satmamış tecrübeli bir ajan olan Frank Serra ve Frank'ten pek çok şey öğrenmeye hevesli ve onun liderliğinin peşinden gidecek, daha genç bir ajan olan Tony Macisco.

Dominic'in yardımıyla para sayma makinesi satan bir iş kurdum ve Kolombiyalıları pazarlamaya başladım. Bu da, yeraltı banka sisteminin kullandığı aletlere ulaşmak için yasal bir paravan şirket kurmaya yetecek kadar fazla algımız olduğunu pasif biçimde ortaya koyuyordu. Eğer bir bankanız veya kumarhaneniz yoksa veya para transfer etme veya döviz işi yapmıyorsanız, kendinize neden para sayma makinesi alasınız ki? Buradaki polisler bu soruya şöyle cevap verirdi: "Çünkü uyuşturucu ticareti yapıyorsunuzdur." Ama bu makineleri satarak yasal biçimde perakende ticaret işi yaparsanız o teori çürür. Aynı zamanda da nakit para dolu bir bavulla ilgili detayları konuşmalarındansa bizim gizli ajanlara kaynaştırma konusu vermiş olursunuz. Ve elbette nakdin sayılmasının hatasız yapılması da çok önemliydi. Yüz binlerce doları elle saymak çok sıkıcıydı, Tişörtlülerin eline para sayma makinesi verince rakamlardaki tutarsızlık da azalıyordu.

Frank ve Tony'ye de para sayma makinesi gönderdim, böylelikle Chicago'da onlara bol bol nakit getiren Kolombiyalı çiftleştirebilirlerdi. Diğer çoğu Tişörtlü'nün aksine bu çift otel odalarında nakit vermekten hiç çekinmiyorlardı. O yüzden Chicago bürosu bitişik odaları tuttu: Bir oda nakdin teslim edilmesi için, diğeri ise toplantıyı video kasete kaydeden gizli ajan ekibinin kullanacağı oda. Üstelik bu ekip anında ve yaman biçimde güvenlik de sağlıyordu.

Çift otele vardığında, profesyonelce takım elbise giyip kravat takmış olan Tony onlara para sayma makinesini gösterdi ve sayma bölümüne bir istif yirmilik koydu. Frank hiçbir şeye karışmadı, yamağının toplantıyı ele almasına müsaade etti. Tony söylemesi gerekenleri söyledikten sonra eğilip başlatma tuşuna bastı. Ancak çok yakınına eğildiği için makine Tony'nin kravatını da kaptı ve boynunu neredeyse makinenin çarkına kaptırıyordu. Düğüm düğüm olmuş olan ipek kravatın ucundaki birkaç santim sayesinde erken emeklilikten yırttı. Makinenin kullanım kılavuzunu okumadığı için makineden kendini nasıl kurtaracağını da bilmiyordu. Sayma makinesini kucağına aldı, ondan kurtulmak için kafa patlatırken sanki çok hafif bir kravat iğnesini taşıyormuşçasına odanın içinde gezdirip durdu. Kolombiyalı çift kendilerini yere atıp gülme krizine girdiler, olanları bitişik odadan izleyen ajanlar da aynı durumdaydı. O kadar çok kahkaha attılar ki, Frank sesleri duyunca Kolombiyalı çiftin de duyabileceğini düşünüp endişelendi. Gözetleme kamerasının önüne geçip kafasını sağa sola salladı ve şamatayı kesmeleri için parmağıyla boğazını kesiyormuşçasına bir hareket yaptı.

Tony en sonunda paramparça olmuş kravatını makineden çıkardı – sonra da makineden iki adet sattı ve itibarını kurtardı. O günden itibaren Emir, Macisco'ya “Kravat Tony” demekten kendini alamadı, Tony de her seferinde ona “Siktir git” dedi. Mora'nın bize gönderdiği paranın miktarı arttıkça, her bir teslim olayı ağırlaşmadan önce gerçekleşen bu olay güzel bir anı olarak kaldı.

Mora uyanık olduğu her bir saniyesini bizimle çalışırken servetine nasıl servet katacağının planlarını yapmaya harcıyordu. Mora, ödemeleri ABD'deki hesapların çekleriyle değil, Panama'daki bankalardan alınan çeklerle ödersek işin hızla artacağını

söylüyordu. Kolombiya'daki torbacılar, katı banka kuralları olan ülkelerin bankalarının çekini almayı tercih ediyorlardı. Ama Mora'nın Medellin'deki arkadaşları, Panama Devlet Başkanı Manuel Noriega'yı maaşa bağladıkları için Panama'daki bankalarla sorun yaşamıyorlardı.

Yabancı bir banka hesabı açınca karşımıza iki seçenek çıkıyordu. Gümrük Birimi'nin yardımıyla Panama'da şubesi olan bir bankayla görüşüp gizli bir hesabı kullanabilirdik. Bunun dezavantajı, kilometrelerce resmi formaliteler ve banka çalışanları veya Panama hükümetinde çalışan birinin Kolombiyalıları bilgi sızdırma ihtimaliydi. Sonuç ne olurdu? İntihar.

Öbür yandan Robert Musella işi hiç dolandırmadan Florida'daki bir bankaya girip Panama şubesinde hesap açtırabilirdi. O zamana kadar iyice belgelenmiş bir işadamı olan Musella'nın ABD'deki iş camiasında henüz ifşa edilmemiş bağlantıları vardı. Referanslarım herhangi bir bankacının incelemesinden geçebilirdi. Kıdemsiz ajanlara hep söylediğim gibi, gizli görevdeyken en iyisi sinsî olmaktır.

Tampa'nın şehir merkezinde, kaldırım boyunca palmiye ağaçları olan Ashley yolunda gümrüğün tedarik ettiği dolar yeşili Mercedes 500 SEL'le giderken gözüme Credit and Commerce International Bankası'nın çok lüks ofislerinin bulunduğu binası çalındı. Binanın ikinci katında bankanın baş harfleri olan "BBCI" altın ve çok büyük harflerle parlıyor, denizaşırı hesaplar burada diye bağırıyordu. Hemen bankayı arayıp randevu aldım.

Birkaç gün sonra o binanın özel toplantı odasında bankanın Tampa şubesi müdürü Rick Argudo beni iş tarihçem ve özgeçmişim konusunda sorguya çekiyordu. Toplantıyı ayarlarken talep ettiği, birkaç şirketimin dış ticaret işi yapıyor olmasını özetleyen

mektup ve hem şahsi hem de işle ilgili banka hesap özetlerinin kopyası elindeydi. Kolombiya'daki ortaklarımın Panama'daki banka hesaplarında servet biriktirdiğini, onlar adına Florida'da gayrimenkul yatırımı yapmam için bana belirli aralıklarda fon göndermek istediklerini açıkladım.

Argudo hesap açmayı kabul etti. Sınavı geçmiştim ve görünen o ki benimle açık açık konuşmasında bir sakınca yoktu. Hesap formlarını doldururken hızını hiç kesmeden benimle son sürat konuştu. Kafasını kaldırmadan, kalemiyle hızlı hızlı yazıyordu. “Tam tersine buradan oraya para transfer etmek isteyecek misiniz? Yani Amerika'dan Panama'ya? Çünkü yurtdışı hesaplara gizlice fon aktarması gereken bir sürü müşterimiz var. Böyle bir ihtiyacınız varsa, size yardımcı olabiliriz” dedi. “Geçmişte Grand Cayman Adası'ndaki şubemize fon göndermeleri için müşterilerimize yardımcı oluyorduk ama size bunu önermem çünkü Grand Cayman, IRS ile ABD hükümetinin hesap kayıtlarına ulaşmasını sağlayan bir anlaşma imzaladı.” Argudo patronuyla birlikte müşterilere fonlarını Panama şubesine yatırmalarını salık verdiğini söyledi. ABD hükümeti Panama hesaplarının izini süremiyordu.

Hiç hareket etmeden Argudo'nun benimle göz teması kurmasını bekledim. Bana baktığı anda dudağımı sıkıp kafamı salladım. “Rick, bu gerçekten ilginç bir konu. Seninle bu konuda kısa süre içinde banka dışında muhtemelen öğle yemeği yemek için buluşma şansımız olursa konuşmak isterim” dedim.

Ortaya çıkarmak zorunda kaldığım her bir tehlike bayrağı, her seferinde çıkar gözetmenin fırtınasında dalgalanıyordu. Ona daha fazla bilgi vermeye can atıyordum ama içimdeki ses sabırlı olursam sonucun daha verimli olacağını söylüyordu – özellikle de Argudo kendi tecrübesinden ve yeteneklerinden henüz bahsetmemişken.

O sadece bankanın sunmakta olduğu standart global bir hizmetten söz ediyordu. Bana zaman ayırdığı için Argudo'ya teşekkür ettim, formların kopyalarını alıp çekip gittim.

Ertesi gün gizli ajan olarak çalışmaya meraklı olmayan ama her zaman kılı kırk yaran ve çalışmaktan hiç korkmayan, bizim operasyona atanmış IRS ajanı Dave Burris'e "BCCI'nın Tampa şubesindeki bir banka memuruyla yaptığım toplantıyı sana anlatsam, inanamazsın" dedim. Ona Argudo'yla yaptığım toplantıyı anlatmak için daha fazla beklemek istemiyordum. "Şansım ya-ver giderse, federal ajan olduğumu söylemeden gizli bir iş için hesap açtırma fırsatını yakalayabilirim diye düşünüp bankaya gittim. Herif benim Robert Musella olduğuma ikna olduktan sonra, açtı ağzını yumdu gözünü ve bankanın benim hesap işlemlerini IRS'den ve ona benzer diğer teşkilatlardan saklayabileceğini söyleyip durdu. İnanılmazdı."

Dave, BCCI'nın uyuşturucu satıcılarıyla iş yapıp yapmadığını görmek için diğer teşkilatları arayacağını söyledi. Florida'daki Harekât Birliği'yle görüştüktan sonra bir hafta içinde bana dönüp BCCI'nın eroin kaçakçılarının fonlarını akladığını ve muhtemelen BCCI'nın bu paranın kara para olduğunu bildiğini bildirdi. Bu soruları neden sorduğunu da birliğe açıklamamıştı. C-Chase Operasyonu'nu sadece gümrükteki bir avuç insan olan biz ve IRS biliyordu ve biz de çok fazla insanın bilmesini istemiyorduk. Şükürler olsun ki, davaya bakan tek federal savcı olan Mark Jackowski hepimizden daha sırdaştı. En başta zaten hepimiz birden gizli bağlantılarımızı detaylı olarak anlatacak olan Araştırma Raporları'nı hazırlamamaya karar vermiştik. Tampa bürosunun Araştırma Raporları rutin olarak başkentteki merkez ofis de dahil olmak üzere bir sürü büroya gönderiliyordu. Gizli toplantılarımızın raporlarını

kaliteli kâğıda basıp Tampa bürosunda tutmak istediğimizi teklif ettik, Jackowski de bu teklifi kabul etti. Aslında bunu kabul edecek yetkisi yoktu ama o herkesi yetkisinin var olduğuna ikna etmişti.

Mahkeme salonunda çok yiğit davranan Mark, sanık adına çalışıp maaşının on katı kazanacakken, bunu duymak bile istememişti. Duruşmaya hazırlanmak için sabaha kadar ofisinde kalması gerekiyorsa, bunu gıkını çıkarmadan yapardı ve ertesi sabah Tampa Federal Bürosu'na erken gelenler üstüne bir şort, bir de tişört giymiş olan Mark'ı, ağzında sigara, elinde diş fırçasıyla saç başı dağılmış vaziyette ofisinden çıkarken görürlerdi. Operasyonun bu safhasında Mark gerektiğinde dikkatleri operasyonun üzerinden çekerti. Şimdilik onun bu çok yoğun azmine ihtiyacımız yoktu, ama o zamanın gelmesi an meselesiydi.

Emir ülkenin dört bir yanından para toplamaya devam ediyordu, ben de o paraları çeke çevirip Mora'ya banka havalesiyle gönderiyordum. Müşterilerinin, sadece şirketlerim vasıtasıyla aklanması için değil, aynı zamanda da kartel adına yatırım yapmam için paralarını bana göndermeye ikna etmesi konusunda Mora'ya verdiğim ultimatoma süresi de geçmekteydi. Mora beni ziyaret etmek için tekrar Florida'ya geldi ve hem BCCI'daki Argudo hem Mora, Emir ve benimle bir toplantı yaparsa, ikisinin de itibarını kazanabileceğim aşikârdı. Mora gelmeden önce toplantı ayarlamak için Argudo'yu arayıp Tampa Körfezi'ne bakan Hyatt Regency Otel'de onunla buluşmak için sözleştim.

Beyaz nevresimler, kıyartılmış orfoz filetosu ve biftek oryantal ortasında Argudo ve ben başlatmış olduğumuz kedi fare oyununu sürdürerek daha açık biçimde konuşabilmek için rahat edebileceğimiz noktaya ulaşmaya çalıştık. Boston Üniversitesi'nden mezun olmuş olan Argudo, BCCI'da çalışmaya başlamadan önce ailesinin

Guatemala'daki muz ekim dikim yapan çiftliğinde çalışmıştı. Merkez ve Güney Amerika'daki işadamlarının gereksinimlerini, vergi kaçırma ve tedavül yönetmeliğinin boşluklarını çok iyi biliyordu. Kolombiya'da zaten müşterileri vardı.

Argudo'ya Mora'nın ABD doları almak, bankaya yatırmak ve Panama'ya havale etmek için benden yardım beklediğini söylediğimde, Argudo sakince, "Buna o yüzden 'kara borsa' diyorlar ya" dedi. Dolar ve pezo ile yapılan yasadışı ticareti gayet iyi biliyordu ve yeraltı döviz piyasalarında riski asgariye çekmek için BCCI'nın nasıl yardımcı olacağı konusunda aklında çok güzel fikirler vardı.

Argudo ileriye eğilip beni sessizce uyardı: "Nakit havale ederken çok dikkatli olmalısın. ABD'deki bankalar 10.000 dolardan fazla para havalelerinde hükümete rapor veriyorlar, hatta bazen 10.000 doların altındaki havaleler için de rapor gönderebiliyorlar." Meşru bir şekilde para kazanıyormuş gibi görünen paravan bir şirket açarsam, Kolombiyalı müşterilerim adına güvenli bir biçimde para yatırabileceğime garanti verdi. Gülümseyip kafasını sallayarak, "Yakalanmak için gerçekten salak olman lazım" dedi.

Argudo gizli bankacılık teklifini taçlandırmak için yurtdışındaki banka hesaplarını maksimum seviyede gizlilik anlaşması yaparak açmamı önerdi. Onunla birlikte Tampa'daki ofisine gitmemi teklif etti, ben rahatıma bakarken o gerekli formları doldurup, yatıracağım parayı alıp her şeyi paketledikten sonra parayı bankanın şubeler arası postasıyla Panama veya istediğim başka bir ülkedeki şubesine gönderecekti. Postayı alan şube hesabı açacaktı. Çek karneleri, banka cüzdanları ve diğer evraklar bankanın şubeler arası gidip gelen posta hizmetiyle geri gelecek, sonra da bana, Tampa'daki adresime gönderilecekti. ABD'deki banka, yurtdışında hesap açtırdığının kayıtlarını tutmayacaktı, ayrıca hiçbir hükümet

teşkilatı bankanın Amerika'daki hiçbir şubesinden hesabımla ilgili bilgi elde edemeyecekti.

İşte ben buna hizmet derim.

Yemekte olduğumuz öğle yemeğinin sonunda Tampa Körfezi'ni izledik, Argudo, Rémy Martin konyasından bir yudum içerken ben de ona onunla olan iş ilişkimizi ilerletmek istediğimi, bu ilişki sebebiyle de önümüzdeki hafta Emir ve Mora ile öğle yemeğinde toplantı yapmam gerektiğini söyledim.

Mora bir hafta içinde Tampa'ya geldi. Emir'le birlikte onu havaalanından aldık ve devam etmekte olan sessiz sinemanın son bölümünü oynamaya başladık. Mora Kolombiya'daki arkadaşlarının bizim narkotik ajanı olmadığımızdan emin olması gerektiği konusunda kendisini uyardıklarını söyleyerek bize içini döktü. Onun içi rahattı ama bu belirsizlik, müşterilerinin güvenini kazanmasını geciktiriyordu.

Bu kaygıdan kurtulması için Emir'le birlikte Mora'yı benim evime –yani gerçekte Dominic'in evine– götürdük. Orada birkaç gün kaldı. Dekorasyona doğru bir dokunuş yaparak evin birkaç yerine önceden (sözde kuzenim olan) Dominic ve ailesiyle çektiymiş olduğum fotoğrafları yerleştirmiştım. Olur da Mora'nın asabi müşterileri sonradan evi kontrol edip orada başkasının yaşadığını keşfederlerse diye minik bir sigorta poliçesiydi yaptığım. Mora'ya sürekli seyahat ettiğim için ben şehir dışında olduğumda eve bak-sınlar diye kuzenimin burada yaşadığını söyledim.

Emir'in Mora ile geçirdiği her on dakikada bir Mora'ya tomar tomar yoklama sorusu soruyordum. Emir Mora'yı rahatlatmayı çok iyi biliyordu. Mora'ya, benden gizli bilgi paylaşırsa ve en kısa zamanda da bana müşterileriyle tanışma fırsatını tanımazsa, benim bu iş ilişkisini bitireceğimi ima etmişti. Sadece komisyon alıp

para havale göndermek beni kesmiyordu. Aksi takdirde federal ajanlar iş açısından hiçbir amacı olmayan para havalelerine aracı olduğumu kolaylıkla anlayabilirdi. Bu pis havaleler için meşru bir yatırım kuruluşu şarttı, yoksa bu iş biterdi. Emir aynı zamanda ortaya şöyle bir hikâye de atmıştı: Diğer gangsterler Mora'nın müşterilerinin parasını uluorta akladığını fark ederse, başım çok fena belaya girecekti. Emir'in Mora'ya söylediği cümle aynen şuydu: "Aile olsun olmasın, Bay Musella bunun bedelini öder."

Mora benim daha önceden, "Müşterilerini şirketlerimize yatırım yapmaya ikna edemediğini duymak istemiyorum. Kitleyi bana vermek senin görevin, geri kalan tezgâhı onlara ben kuracağım. Bizi reddederlerse, bundan senin görevini yerine getirdiğini anlarım" dediğimi de duymuştu. Elbette müşterilerinin bize yatırım yapması umurumda değildi – gerçi olursa güzel ikramiye olurdu. Ben sadece Mora'nın arkasındaki adamla yüz yüze görüşmek istiyordum, böylelikle kim olduklarını belirleyip onları kaydedebilirdim.

Mora en yakın sırdaş ve müşterilerinin isimlerini kusarcasına söyledi. Bu isimlerin içinde Kolombiya Senatosu üyesi babasıyla birlikte uyuşturucu işinin başaktörlerinden biri olan milletvekili Samuel Escrucerias da vardı. Baba oğul Escrucerias'lar, Los Angeles'ta "Kuyumcu" olarak bilinen bir adamla çalışıyorlardı. Kuyumcu sadece Escrucerias'ın sattığı uyuşturucunun nakliyesiyle uğraşmıyor, aynı zamanda paralarını da aklıyordu.

Ödeme günü gelip çatınca Mora, Emir'le beni Kuyumcu'yla tanıştırmak için batı yakasına davet etti.

Ertesi gün Mora Mali Danışmanlık turu atma hakkını kazandı: Yani doğu yakasındaki alışveriş merkezlerindeki yetmiş adet ucuz mücevherat dükkânı ve 250 kişilik bir restoranın işletmecisi olan Tammey Mücevherat'ın merkez ofisini. Mora bu yoğun nakit akışı

olan işlerin, büyük miktardaki paraları havale ederken hükümete kapı gibi bir sebep göstermekte olduğunu kendi gözleriyle görmüş oldu. Ben bile Tammey Mücevherat'ın Kolombiya'da tek temsilcisi olmak ister düşüncesiyle Mora'ya şatafatlı bir taklit mücevher örneği sattım. Ne zaman ona herhangi bir şeyin Kolombiya'da tek temsilciliğini teklif etsem, gözlerinde dolar işaretleri uçuşuyordu.

İş turundan sonra Emir ve Mora'yla küçük bir özel havaalanında durduk. Uçağı olan bir muhbirin yardımıyla Mora'ya Tampa'yı dokuz yüz metreden gösterdik. Uçak sert biçimde yana yatınca ona güya şirketimin sahip olduğu birkaç ticari mülkiyeti gösterdim. Emir Florida'daki sözde imparatorluğumuzla ilgili uyduruğum hikâyeleri çevirirken gözlerini devirip duruyordu. Sonra Mora'nın da gözleri devrildi – Hatteras yatında da aynı şekilde bakmıştı. Yere hemen inmezsek, kahvaltıda ne yediğini az sonra görecektik. Uzak diyarlardaki ormanlara yapılmış çok küçük iniş pistlerine inmeyi öğrenmiş olan muhbir, Mora kendini kaybetmeden uçağın yönünü aşağıya çevirip bizi Tampa Uluslararası Havalimanı'na indirdi.

Arabayla havalimanının diğer tarafında bulunan Marriott Havalimanı Otel'i'ne gittik ve otelin çatısında dönen bir mekân olan CK's Restoran'da Rick Argudo ile buluştuk. Chardonnay şarabımızı yudumlayıp Musella ailesiyle Mora'nın Kolombiya'daki arkadaşlarının beklemekte olan iş evliliği hakkında konuşurken, Argudo BCCI'nın güç birliği kurmamıza nasıl yardımcı olabileceğini lakayt bir biçimde anlattı. Dünyanın her yerinde hesap açabileceğimizi, bütün işlemleri Panamâ'daki hesaptan yaparak bütün havaleleri gizli tutabileceğimizi söyledi. Mora'yla birlikte sahte fatura keserek sınır dışı nakit hareketlerini meşrulaştırabileceğimizi anlattı. Hatta mahirane bir şekilde parayı ileri geri hareket ettirmektense, aynı miktardaki

borçlar için teminat olarak kullanılacak denizaşırı mevduat bonosuna milyonlar yatırmamızı önerdi. Federal ajanlar yaptığımız havalelerin aslını bulmaya çalışırlarsa, o havalelerin aslında kredi gelirlerinin ödemesi olduğunu sanacaklardı.

Ertesi sabah Mora, Kuyumcu'yla toplantımızı tertip etmek için Los Angeles'a uçmadan önce bizimle Emir'in dairesinde buluştu. Bize Mora'nın hizmet verdiği karteldeki diğer Kolombiyalılar hakkında istihbarat toplamamıza yarayacak bir yutturmaca lazımdı. Aksi takdirde sadece kara para akıyor olacaktık, kartele sızmam mümkün olmayacaktı. Yanımda Mora'nın Kolombiya'da kestiği ve ABD'nin her yerinden nakit sevkıyatı için kabul ederek kullandığımız iptal edilmiş bir küme çek getirdim. Mora'ya "Federal ajanlar senin müşterilerinden herhangi birinin Panama'daki hesaplarını kontrol etmeye karar verirse göt altına girerim, o yüzden iptal ettiğimiz çekleri kontrol edip bu çekleri ciro eden insanların kim olduğuyla ilgili biraz daha fazla bilgi toplamama yardımcı olur musun?" dedim. Öne sürdüğüm bahane ise Mora'nın yardımıyla aldığım riski biraz olsun azaltmaya çalışmaktı. Mora çekleri kimin ciro ettiğini ve hangilerinin Kolombiya hükümetinin ilgisini çektiğini kesinlikle biliyordu.

Mora çek defterine göz gezdirirken Kolombiya'daki müşterilerinden dördünün ismini ve kartelin parasını aklayan Kolombiyalı borsa simsarının takma adı olan Juan Guillermo Vargas'ı söyledi. Mora bu müşterilerin hepsiyle BCCI aracılığıyla ilişki kurduğumu ve Panama'da hesap açtığımı öğrenince çok sevinecekler dedi. Kuyumcu'ya Bob Musella ve Emilio Dominguez ile birlikte ufukta beliren fırsatları anlatmaya can atıyordu.

Artık Mora'nın müşterilerini sahi olduğumuza ikna etmekten başka bir şey yapmamıza gerek yoktu.

5

Kuyumcu

Bonaventure Oteli, Los Angeles, Kaliforniya

12 Nisan 1987

Mora nerede kaldığımızı bilmediğinden –ve kartelin büyükşehirlerdeki federal binalarını gözetlemek gibi bir güdüsü ve araçları olduğundan– takviye ajanlarla Los Angeles'ta kaldığımız Bonaventure Oteli'nin başka bir odasında buluşmamız daha güvenliydi. Toplantıya altı ajan ve müdürler geldi.

Toplantıya bu kadar çok insanın gelmesini beklemiyordum ama Kuyumcu –Roberto Alcaino– zaten önceden gümrüğü, nar-kotiği ve FBI'ı atlatmıştı. Mücadele camiası onu uluslararası uyuşturucu kaçaklığı dünyasının en önemli oyuncularından biri olarak görüyordu, ayrıca Organize Suçlar Uyuşturucuyla Mücadele Timi'nin başlattığı birkaç soruşturma hedefe onu koymuştu – ama başarılı olamamışlardı. Mora'nın sayesinde Alcaino hakkında bu zamana kadar sarf edilmiş mesailerden çok daha fazla bilgi elde etmiştik.

Mora, Pablo Escobar, Fabio Ochoa ve kartelin diğer üyeleriyle doğrudan çalıştığı için Alcaino'nun kilit bir rol oynadığını onayladı. Alcaino New York ve Los Angeles'ta zaten bize aklamamız için nakit vermişti. O nakdin minik bir parçası olan 170.000

dolarını, Emir'in görev adamı rolünü oynamak için atanmış Los Angeles'lı gizli ajanlar olan Jessie "Chewie" Ibarra ve Conrad Milan tahsil etmişti. Alcaino'yu kazanabilirsek, yeraltı dünyasının babalarına bizim güvenilir adamlar olduğumuzu anlatabilir, böylece para aklama işi yapan kişiler olarak bizim de sermayemiz zirveye fırlardı.

Toplantıda planımızı anlattık. Emir'le birlikte Emir'in kaldığı otel odasında Mora ve kardeşi Jaime'yle yapacağımız toplantıyı kaydedecek, Alcaino ve örgütünün bütün detaylarını öğrenmek için onlara baskı uygulayacaktık. Akşamın ilerleyen saatlerinde Mora kardeşleri Dodgers beyzbol takımının maçına götürecektik, o bölgede uyuşturucu satıp para işleten Jaime'yle dostane bir ilişki kurması için Ibarra'yı da davet edecektik. Maçın ertesi günü Emir'le ben yanımıza Mora ve Jaime'yi de alarak Alcaino ile buluşacaktık ve ileride çok olacağını ümit ettiğimiz toplantıların ilkini gerçekleştirecektik. Sonra da içeriden vurgun yapmak için ertesi gün Mora ve Jaime ile buluşacaktık.

Toplantı bitince Tampa'da çalışan ajanlardan biri bana küçük bir paket attı. "Mazur, merkez senin ve Emir'in gizli pasaportlarınızı gönderdi. Yurtdışına çıkmanız gerekiyorsa, gidebilirsiniz" dedi. Paketi açınca aklıma Joe Hinton'ın bilgelik dolu o sözü geldi. Başkentteki dâhiler bize tarihi aynı, numaraları da peş peşe olan iki pasaport vermişlerdi. Üstelik bu pasaportlarda yurtdışına çıkıldığını gösteren bir tane bile damga yoktu.

Kafamı sallayıp "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim. "Bu pasaportları hazırlayanın bir boktan haberi yok. Bunları hayatta kullanmayız! Miami'ye gidip sahte kimliğim ve ehliyetimle pasaport hazırlatacağım. Sonra da bizim Londra, Bern ve San José'deki elçiliklere göndermemiz gerekiyor ki meslektaşlarımız

üstüne damga vursun. Memleketinden dışarıya adımını bile atmamış bir çömez gibi görünmek istemem!”

Toplantıdan sonra Emir’le yaklaşmakta olan fırsatları nasıl ele alacağımız konusunda beyin fırtınası yaptık. Gizli bir dinleme cihazı olabilecek otel odalarında konuşmaktansa fikirlerimizi birbirimize sokaklarda veya lokantalarda anlattık. Bonaventure Otel’inin yanındaki çok kaliteli hazır giyim satan erkek konfeksiyon mağazasının yanından geçerken Emir’e, “Emir hadi şu dükkâna bir girelim. Bay Musella’nın kendine yeni kıyafet alması lazım” dedim.

İtalya’da üretilmiş pamuklu lacivert bir pantolon, lacivert ve beyaz balıksırtı dikişli kruvaze bir ceket, geniş manşetli beyaz bir frak gömleği ve Armani marka mavi renkli ipek bir kravat seçtim. Fakat Dominic’in uyarısı kulaklarımda çınlıyordu. Ayakkabıya da ihtiyacım vardı. İspanya yapımı yumuşak deri lacivert bir ayakkabı buldum. Emir kahkahalara boğuldu, balerin gibi dans etmeye başladı, aynı anda Porto Riko aksanıyla ve kalın sesiyle “Ah Bay Musella, Alcaino balosuna o mavi terlikleri mi giyecek-sin?” diye şarkı söylemeye başladı.

Kıpkırmızı kesildim. “Tabii ya göt herif, sen anca gül” dedim. “Alcaino bizi her açıdan değerlendirecek. Bu herif aptal değil. Her bir detaya dikkat edecek, buna ayakkabılar da dahil. Kendi paramdan bin dolar sökülme bana arka çıkacaksa, hiç çekinmem, veririm. Bu herife minicik bir tane hata yaparsak, kaçıp gider. Giderse de işimiz biter.”

Ertesi gün Emir’le birlikte Mora ve Jaime ile Emir’in odasında buluştuk. Mora önceki gününü Alcaino’yu benimle bulaşmaya ikna etmeye çalışarak geçirmişti. Kuyumcu’nun “güçlü olanlardan

biri” olduğunu da doğrulamıştı. Alcaino üç aylık süre zarfında 24 milyon dolar nakletmişti, ama Los Angeles’taki polisler diğer büyükşehirlerdekilere göre daha sert olduğundan örgütünün kuzeydoğuya intikal ediyordu. Mora, Bruno Menkul Kıymetler gibi mufassal paravan şirketlerle birlikte merkezi New York’ta olan kuruluşunun, Alcaino’nun yapmakta olduğu plana cuk diye oturduğuna da ileriye sürmüştü.

Sonra Mora, Alcaino’nun geçenlerde kendisinden para alan Los Angeles’lı iki heriften şüphelendiğini de söyledi. Ibarra ve Milan. Alcaino, Mora’ya, “Gonzalo bu herifler çok soru sordular ve arabayı da park yapılmaz bir yere, benim kuyumcu dükkânının önüne park ettiler. Kim böyle çalışır? Bunlar ya şapşal ya da polisler” demişti.

Bunu duyunca kalbim durdu sandım.

Ter basmasın diye çaba göstererek “Gonzalo” dedim. “Bizim gruptan herhangi birisi sorun çıkarırsa bana mutlaka söyle.”

Mora konuyu yarın Alcaino ile buluştuğumuzda masaya yatırmanın daha akıllıca olacağını söyledi. Emir ustaca bir şekilde konuyu hemen değiştirip Mora’nın egosunu okşadıkça o da daha fazla şey anlatmaya başladı, benim de aklım tutuştu. Ibarra ardımızdan geleceği konusunda söz vermişti ama nedense bunun tam tersini yapıyordu. Emir’le birlikte Alcaino’nun dikkatini çekmeden çalışmaları konusunda onlara yalvarmıştık – parayı al, onunla muhabbete girme, oradan çık git. Bu operasyonun devam etmesini istiyorsak, konuyla ilgili hiçbir ajanın polis gibi davranmaması gerekiyordu. Deneyimli düzenbazlar arabayı beş blok öteye park edip kendilerini birilerinin takip edip etmediğini anlamak için on farklı yönden yürümesi gerekirdi. Bence Ibarra kısa sürede Kuyumcu’yu avlayıp ganimeti eve götürmeyi planlıyordu.

Dodgers beyzbol maçına gitmek için sonra buluşmayı kararlaştırıp ayrıldık. Mora ve Jaime dönmeden kısa bir süre önce Ibarra bizim otel odasına geldi. Alcaino'nun normal olarak abarttığını söyleyerek durumun önemini azaltmaya çalıştı.

Beyzbol maçında yediğimiz sosisli sandviç ve içtiğimiz bira-lar rahatlayıp Jaime ve Mora ile muhabbet etme zamanı verdi bize. Ama Mora, Emir'e saplanıp kalmıştı. Kendimi o ikisinden uzak tutmaya çalıştım, böylelikle bizim kuruluştaki benim Emir'den daha üst yetkili olduğumu anlamasını istedim, onun teşekkülünde Alcaino neyse, benim teşekkülde de ben oydum. Ibarra, Mora'yla arkadaşlık etmeye çalıştı ama Emir onun hakkından gelmişti.

Ertesi sabah geç saatte kahvaltı ettikten sonra Emir'le önümüzdeki toplantıyı nasıl yönlendireceğimizi konuştuk. Ben başka bir toplantıda olan meşgul bir işadamı izlenimi uyandırmak istiyordum. Alcaino ve Mora kardeşler Emir'in odasına gelip bir süre sohbet ettikten sonra Emir beni cep telefonumdan arayacak ve toplantıya niye geç kaldığımı öğrenecekti. Kademeli olarak takdim edilmemiz de Alcaino'nun her seferinde yeni biriyle tanışıp o kişiye alışmasına sebep olacaktı.

Destek ekibiyle yaptığımız küçük bir toplantıdan sonra hazırlanmak için odalarımıza çekildik. Hiç hesapta yokken Emir arayıp ona bir konuda yardım etmemi rica etti. Şaka yaptığını seziyordum ama odasına gidince Emir elime kravatını tutuşturup, "Bobby, şu lanet kravatı takabilir misin? Kravata düğüm atmıyor bilmiyorum" dedi.

O an olduğu gibi gelecekte de onlarca kez kravatını bağlayıp onunla dalga geçecektim. "Şaka mı yapıyorsun? Kırk iki yaşındaki bir adam kravat takmayı nasıl bilmez?"

“Bana bak, Porto Riko, Aguadilla’dan bir çocuğun olsun ister misin?” Emir yaptığım esprinin altında kalmayıp cevap veriyordu. “Evimde sadece bir tane kravatım var ve takma sırası nedense hiç bana gelmiyor. O yüzden çeneni kapat da şu kravatı bağla!”

İkimiz birden kahkahalara boğulmuştuk.

Móra ve Jaime saptanmış dakikada Emir’in odasına vardılar. Onlardan birkaç dakika sonra da Alcaino onlara katılmıştı ve ülkeye tonlarca kokainin girmesinin suçlusunun Amerikalılar olduğunu söyleyerek filozofik olmayan bir tartışmanın öncülüğünü yapmıştı: Talep olmasaydı arz da olmazdı.

Odaya geldiğimde Alcaino hemen kim olduğunu anlatmaya girişti. İngilizceyi hafif Şili aksanıyla konuşuyordu, akıcı biçimde İspanyolca ve İtalyanca konuşabiliyordu. Kendine olan güveni bedeninden taşıyordu ve sohbeti orkestra şefi gibi yönetiyordu.

Bana sert bir biçimde “Anlat bakalım, ne iş yaparsın?” dedi.

Ona yatırım şirketimizi, ipotekle borç veren şirketimizi, taklit mücevherat satan şirketimizi, çartır şirketimizi ve aracılık firmamızı anlattık, sonra, öncelikle aileme biat ettiğimi, fonları sınır dışına transfer etmekten başka bir iş yapmayarak büyük ihtimalle *los feos*’ların –bu sektörde “çirkin olanlar” anlamına gelen federaler için kullanılan terim– dikkatini çekeceğimizi açıklığa kavuşturdum. Tarih 15 Nisan’dı ve gelecekteki müşterilerim ABD’deki mal varlıklarını meşrulaştırmak için yeterli miktardaki kazancını hükümete bildirmemişlerse, uyuşturucudan elde ettikleri kârı, ipotekle borç veren şirketime yatırarak bir güvenlik ağı yaratabilirim, böylelikle o kâr onlara döndüğünde kredi geliri olarak görüneceğini belirttim. Bu, mali işlerini IRS’den korumakla kalmaz, gerçekte yaptıkları işi kamuflaj eder dedim.

Elbette bu anlattıklarımın hepsi deli saçmasıydı. Bu süreç aynı zamanda operasyonun sonunda el koyacağımız varlıkları da belirleyecekti ve onlarla ne kadar fazla irtibat kurarsam, istihbarat toplayıp konuşmaları kaydetmek için o kadar fazla zamanım olacaktı.

Alcaino, IRS konusunda endişeliydi. Ona göre FBI'dan daha fazla tehdit doğuruyorlardı. Uyuşturucu ticareti yapan bazı arkadaşları mal varlıklarını meşrulaştıramadığından IRS onları takibe almıştı. Al Capone'un ağabeyinin içki yasağının olduğu dönemde federal ajan olmasıyla ilgili ironi burada da geçerliydi.

Alcaino menkul kıymetler borsasına yatırım yapmakla ilgili fikrime burun kıvrırmıştı –bu da bir çeşit kumardı ve ne o ne de ortakları bu konuda kumar oynarlardı– ama şirketlerim vasıtasıyla yatırım yapma fikrine sıcak bakıyordu. Sonra beni bakışlarıyla alt etmeye çalışarak “Yatırım, güven olunca yapılır. Ben güvenilir biriyim ve sana da güveniyorum ama biz hata yapmayı hiç sevmeyiz. Hata yapılmasına da müsaade etmeyiz. Hatalar pahalıya mal olur. Bazen paradan fazlasına da mal olabilir” dedi.

Verdiği mesajı gayet net anlamıştım: Onu ve arkadaşlarını aldatmaya kalkarsam, ölecektim. Ama Alcaino verdiği söz tutmazsam karşıma çıkacak sorunları vaaz verir gibi anlatmaya devam etti.

“Unutma” dedi. “Bu insanlar bana güveniyorlar. Kayıp olursa beni bulacaklardır. Ben de seni bulurum. Biz para almayı severiz, para kaptırmayı değil. Hatalara inanmayız. Tetikçinin yanına gönderilirse, ona gerçekten çok üzgün olduğumu söylerim ama iki gün sonra da nalları dikerim.”

Söylediklerine ne şaşırdım ne de endişelendim. Kibarca kafamı sallayıp bakışlarımla “Geç bunları, bana bilmediğim bir şey söyle” diyordum.

Alcaino daha sonra hafifçe Ibarra'nın davranışları konusuna geçti fakat bu konu onu aniden huzursuzlaştırdı. Olayları aynen Mora'nın bize anlattığı şekilde tekrar etti: Arabayı park etmek, sorular, her şey. Emir hemen özür diledi ve bu durum tekrarlanmayacak dedi. Ibarra, Alcaino ile dostane bir ilişki kurmak için kat ettiğimiz yolda ciddi bir engel oluşturmuştu.

Alcaino, *coronado* –“taçlanmış”– ise, Kolombiya'daki ortaklarının parasını kaybetmekten endişelendiğini söyledi. ABD'ye kokain sokmanın çok zor olduğunu, sektörde bu işi dama oyununa benzettiklerini açıkladı. Dama taşlarından birini –yani kokaini– dama tahtasının öbür ucuna götürünce, kâr olarak getirdiği para taçlanırmış ve o para kaybedilirse ortakları bu olayı hafife almamış.

Toplantının sonunda, Alcaino yeni işler getirirse, para aklama komisyonumun küçük bir kısmını ona vereceğim konusunda anlaştık. Aynı zamanda fonlarının bazısının yatırıma tahsis edilmesini organize ederse, o işlemlerden alacağım komisyonu yarı yarıya Alcaino ile paylaşacağım konusunda da anlaştık. Alcaino böylece arkadaşlarına benim yöntemimle iş yaptırabileceğini anladı. Kartelin ciddi anlamda değerlendirebileceği ilgi çekici bir hizmet teklif ettiğimizi de duyuracaktı. Onun kelimeleriyle bu, “eğitim konusuydu”.

Sonrasında Mora bu anlaşmayı yazılı yapmayı önerdi ama Alcaino hiçbir şeyin yazılı olmasını istemediğini haykırdı. Sonradan öğrendiğime göre odadan çıkmadan önce Alcaino “Bu orospu çocuğu bizi kaydetmediği sürece sözlerden zarar gelmez” demişti.

Mora, Alcaino'nun ortaklarını zorlayacağına inanıyordu ve Mora kardeşler beklentiler konusunda o kadar heyecanlanmışlardı ki, verdiğimiz hizmet konusunda eğitim vermek için diğer

müşterilerle buluşmak üzere Medellin'e dönmek için ayrıca plan yapmışlardı.

Emir'le baş başa kalınca dışarıya çıkıp ankesörlü bir telefon bulduk. Los Angeles'taki meslektaşlarımıza müdahale etmekte olan Tampa'lı ajanları Bonaventure Otelinden aradık. "İş bitti" dedim. "Bütün toplantıyı kaydettik ve sorun çıkmadı. Yalnız olduğumuza emin olduğumuz zaman Emir'le birlikte odanıza geleceğiz. Evrak çantasındaki ses kayıt cihazını da getireceğiz."

Bizi gözetleyen biri olmadığımı emin olana kadar sokaklarda cirit attık. Yürürken Alcaino'nun gerçek olduğunu ve artık ona kolaylıkla ulaşabileceğimizi biliyorduk. Bu ses kaydı ve ondan aldığımız yaklaşık bir milyon nakitle, Alcaino artık bizimdi. Ama bizim için kefil olması, daha fazla istihbarat toplamak ve ilerlemek için sabırlı olmamız gerekiyordu.

Bonaventure Oteline dönünce Özel Ajan Laura Sherman'ın odasına süzüldük. Onu neredeyse on yıldır tanıyordum, teşkilat ajanların gizli görevde aynı vakaya bakmasına izin vermediğinden Laura'dan yönetimle ilgili taraftan sorumlu olmasını rica etmiştim. Üniversite mezunu değildi ama yetenekleri o kadar muazzamdı ki, kendisi özel bir ajan olup çıkmıştı. Alcaino'nun ses kaydını ona ve odadaki diğer ajanlara verdik.

Karar toplantısından önce kayıt cihazını pantolonumun ağına yapıştırmıştım, mikrofon kablosu gömleğimin altındaydı ve mikrofon da kalbimin üzerindeydi. Evrak çantasıyla gitmek olmazdı. Toplantı bir ofis veya otelde olsaydı çantayla gidilebilirdi ama toplantıyı Jaime Mora'nın Kaliforniya Eyaleti'nin Ontario şehrindeki evinde yapacaktık. Evine varmadan hemen önce cebimdeki minicik bir delikten ses kayıt cihazının düğmesine basıp kaydetmeye başladım.

Hırsızlığa karşı, orta direk tabakadan insanların yaşadığı bu ferah muhitte yer alan evin bütün pencere ve kapılarında demir vardı. Zula evi olarak kullanıldığı barizdi. Jaime uyuşturucuyu ve parayı Los Angeles'ın her yerine taşımak için kullandığı arabasını gurur duyarak gösterdi bize. Arabanın ön panelinin altındaki bir düğmeye basınca arka koltuğun altındaki gizli bir bölüm öne doğru açıldı ve rahatlıkla yirmi kilo kokain konulabilecek saklama alanını gördük. Yaptığı bu minik sunum sayesinde operasyon bittiğinde evde el koymamız gereken delili de görmüş olduk.

Gelecekte neler olacağını tartışırken Mora, Alcaino'nun yarın ve ondan sonraki gün çok fazla iş yapamayacağını söyledi. Paskalya Bayramı yaklaşıyordu ve Alcaino, Mora gibi çok dindar bir adamdı. Kaçak malını dünyanın dört bir köşesine göndermek için insanları öldürmekten çekinmeyen bir örgütün parçası olmuş olmasına rağmen, Alcaino ve Mora gibi adamlar Tanrı'ya olan bağlılıklarını herkese açıkça göstermekten hiç çekinmezler.

Mora, Alcaino kapıyı açtığı anda aklamamız gereken sınırsız nakit akışı olacağını söyledi. Mora'ya ciddi bir bakış fırlattım ve Emir'in çevirebilmesi için yavaş ve temkinli bir tonla ve sert bir dille hemen onu uyardım: "Fonlarını ABD'nin dışına havale etmelerine yardımcı olacağımız müşteriler, sadece şirketlerimizle yatırım yapacak olanlardır. Aksi takdirde deşifre oluruz. Yatırım yapmayan bir müşteriden ayda 250.000 dolardan fazlasını alamam."

Mora söylediğimi anlamıştı ama BBCİ'daki bağlantılarıma derhal ulaşmam konusunda ısrar ediyordu çünkü "güçlü olanlar" Panamâ'daki bankalardan alınmış dolar çeklerini satın almak için yaygara yapıyorlardı. Hesap açmayı kabul ettim ama birbirimizi daha yakından tanımak adına Alcaino'yu New York'ta ziyaret etmeye hazır olduğumu da söyledim.

Emir’le ben Tampa’ya dönene kadar Alcaino’nun Los Angeles ve New York’ta alınması gereken paraları beklemeye başlamıştı bile. Genç ve çok cana yakın bir adam olan Nelson Chen, Emir’in New York’taki ayak işlerine bakan elemanı rolünü oynuyordu. Chen de benim gibi IRS’dendi ve polis gibi görünmüyordu. Fakat benim aksime Çin ve Porto Riko kökenliydi – İngilizce ve İspanyolcayı akıcı bir biçimde konuşuyordu. Vakti zamanında patronu Tommy Loreto’yla IRS İstihbarat Manhattan ofisinde birlikte çalıştığımızdan, ona güvenebileceğimizi seziyordum.

Chen, Chino kod adı altında New York’ta 350.000 dolar nakdi tahsil ederken, Ibarra talebimiz üzerine Mora’yla buluşup Alcaino’dan 170.000 dolar tahsil etti.

Ertesi gün Mora, Emir’i arayıp hemen konuya girmişti: “Los Angeles’ta sizin adınıza çalışan bu herife güvenmem gerektiğini söylemişsiniz, öyle değil mi?”

Emir hazırlıksız yakalanmıştı: “Elbette.”

“Peki, o zaman” demişti Mora. “Jaime’yle beni Lakers maçına götürdü, orada bize senin ve Bay Musella’nın iyi adamlar olduğunuzu ama müşterilerimize Los Angeles’ta daha iyi hizmet vermek için kafasında daha iyi bir fikir olduğunu söyledi. Kendisinin hem Musella’nın grubu hem de daha büyük bir gruba çalıştığını ve bu grubun bana daha düşük oranda daha hızlı hizmet verdiklerini, Los Angeles’taki bütün müşterilerimizi bu diğer gruba getirmemi istediğini söyledi. Sen ve Bay Musella’nın örgütüyle olan ilişkimizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam. Sadece söylediklerini bilmek istersiniz diye düşündüm.”

Emir sinirden köpürüyordu ama ses çıkaramadığı için ter basmıştı. “Gonzalo, söylediğin için sağ ol. Ben sana dönene kadar Los

Angeles'ta hiçbir iş yapma. Konuyu hemen Bay Musella'yla görüşeceğim. Seni de hemen arayacağım kardeşim."

Telefonu kapatırken "Orospu çocuğu!" diye bağırıyordu Emir. Sonra hemen beni aradı. Ben o sırada Mali Müşavirlik'teydim. "Bob konuşmamız lazım. Chewie bizi bafilemeye çalışıyor. Mora'ya Los Angeles'ta bizimle çalışmamasını söylemiş, oradaki işi Chewie'nin tanıdıklarıyla yapmasını önermiş."

"Kahretsin, Emilio!" Telefonda konuşurken her zaman hedeflerimizin bildiği isimleri kullanırız. "Hemen buluşup bunu konuşalım." Arabaya atlayıp Emir'in gizli görev için kullandığı evine gittim. Eve girdiğimde Emir elektrikli süpürgeyle evi temizliyordu, makine en az bizim kadar ısınmıştı.

"Emir, bu herife dünyanın kaç bucak olduğunu göstermemiz lazım" dedim. "Tek istediği davayı bizden çalmak, çalarsa hepimizi bitirecek. Alcaino haklı. Artık Los Angeles'ta iş yapmayacağını, oradaki polislerin kovboylardan farkı kalmadığını hepimize söylemedi mi? Biz de bu bakış açısını benimseyip Mora'ya bizim de Los Angeles'tan yavaş yavaş çekileceğimizi söyleyeceğiz. Çok kısa zamanda o şehirde hiç kimseden tek kuruş kabul etmeyeceğimizi bilmesi lazım. Diğer şehirlerdeki işini artırmaya başlaması yararına olur."

Emir kafasını salladı. "Ben de aynen böyle düşünüyordum. Mora gibi suçluların, bizim ajanlardan daha dürüst olması beni çıldırtıyor."

Ama teşkilatta hiç kimsenin, davranışları yüzünden Ibarra'yı dava edecek cesareti olmadığından onun üzerine gidemedik. Kurallara aykırı oynadığı için itham edilirse, durum hemen o bunu dedi, bu şunu dedi türünden bir tartışmaya dönecek, sonra da Ibarra onu devreden çıkaracağımızı bildiğinden bizi sabote

edecekti. Sadece gülümseyip Los Angeles'ta yardımına ihtiyacımız olduğunda seni arayacağız demek çok daha faydalıydı. Hayatta kalmak için içimizden birine yalan söylemek zorundaydık. İlk kez –şüphesiz bundan sonra pek çok kez– kendi insanlarımızdan çok hedeflerimize güveniyorduk.

Alcaino ile kurduğumuz ilişkinin meyve vermesi uzun sürmemiştir. İki hafta sonra Alcaino benimle New York'ta buluşmak istedi. Emir'le ticari bir uçağa binip gittik, Dünya Ticaret Merkezi'ndeki Vista Oteli'ne yerleşip Alcaino'yu davet ettik. Ertesi sabah kayıt evraklarının ağırlığıyla bel vermiş bir evrak çantasıyla çıkageldi.

“Bob, birkaç arkadaşımın bir sorunu var. Kaynaklarını kullanarak bu sorunu giderebileceğini düşündüm. Arkadaşlarımın iki uçağı var, küçük uçağın ücreti 100.000 dolar ve içinde ürün varken –üründen kasıt kokain– Teksas'ta yakalandı. Daha büyük olan Cessna Citation 500 uçağını 550.000 dolarlık banka çekiyile satın almışlardı. Federal ajanlar iki uçağa da el koydu. Arkadaşlarım Kolombiyalıdır, ama evraklarda Citation model uçağın sahibi Kaliforniya'daki bir şirket olarak görünüyor. Avukatlarımdan biriyle görüşmeni talep ediyorum. O avukat, uzun zamandır dostum olan Avukat Harold Greenberg için çalışıyor.”

Alcaino'ya avukatıyla açık bir şekilde konuşup, ona yalandan bir masal tertipleyeceğimizi söyleyip söylemeyeceğimi sordum. Alcaino netti: “O bizim ekiptendir, o yüzden sorun olmaz. Bilmezden gelir. O, öyle bir adamdır.” Alcaino o avukatın keskin bir zekâsı olan harika bir oyuncu olduğunu düşünüyordu.

Ayrıca bana vermek istediğı başka bir işi daha vardı: “Düşünmeden alınmış” –yani nakit parayla alınmış– 5 milyon dolarlık bir mülkün meşrulaştırılması.

Bu işte geçen hayatının detaylarını kesintisiz olarak anlatmaya başladığı için ona soru soramıyorduk. New York'ta bize haftalık 200.000 ila 300.000 dolar vermeyi planlıyordu, Sicilyalı babasının örümcek kafalı arkadaşları Boston'daydı ve sattığı uyuşturucunun büyük kısmı Boston'daki geleneksel organize suçlar işleyen alıcılara ve New York'taki müşterilerine gidiyordu.

Sonra da bize şirketini nasıl işlettiğini anlattı. İşadamı gibi görünen yaşça daha büyük, iyi giyinen insanları işe alıyordu. Takılarla bezenmiş genç punkçıların başvurmasına hiç gerek yoktu. Çalışanları telefonda uluorta konuşmazlardı, dolayısıyla faaliyetlerini planlamak zaman alıyordu. En önemli dağıtımçıların çoğu eğitim almış, otuzlu yaşlarının sonuna gelmiş İspanyol kadınlardı.

Kartelin nakliye işi, devlet memurlarına ve ordudaki generalere sus payı ödendiği için Meksika'dan yürütülüyordu. "Meksika'daki federal hükümetin onayı var. Anlaşmada polis veya ordu yoksa, bir şekilde sonuca ulaşabiliyorsun. Seninle dolaysız, kesin konuşuyorlar, içeri girmek de dışarı çıkmak da çok pahalıya patlıyor... Uçak Meksika'ya gittiğinde, onay vermesi gereken bir tane general var – o yüzden uçak havalansın diye parayı ödüyorsun. Ve işler böyle yürüyor, yani ordunun sahibi olduğu havaalanında. Hükümetten olmayan biriyle iş yaparsan, seni öldürürler. Uçağı zapt ederler; insanları, tutuklanmamak için mukavemet göstermişçesine öldürürler. Sonra da senin ürününü satarlar... Dürüst olan bir tane bile Meksikalı yok. Sonradan bu hale gelmiyorlar. Bilakis böyle bozuk doğuyorlar."

Alcaino birlikte yapacağımız işin hızla zirveye fırlayacağını öngörüyordu. "Ticaret yaparak ABD'ye haftada milyonlarca dolar getiren binlerce insan var." Buna rağmen işini Los Angeles'tan

başka bir yere taşımak istiyordu. “Orada çok fazla hararet var. Her gün polislerin sayısı artıyor. Ve Los Angeles’taki polislere rüşvet veremezsin. Koyboy gibi tepki veriyorlar. Hepsinin beyni yikanmış, herkesi yakalamak zorunda hissediyorlar kendilerini. Boston, New York ve Miami’deki polislere çok daha kolay rüşvet veriliyor.”

Bizi ziyaret etmesi için onu Florida’ya davet ettim. Avukatını da en kısa zamanda arayacağıma söz verdim.

Alcaino’nun avukatı jetle ilgili bambaşka bir hikâye anlattı. Hükümetin jeti bırakması için çabalıyordu ama engeller çoktu. Cessna Citation 550.000 dolara satın alınmıştı ve o parayı getiren adam içinde kokain olan başka bir uçağın içindeyken yakalanmıştı. Bu aşamada konuşmayı reddetmek hiçbir işe yaramayacaktı. Nokta.

Birkaç gün sonra kartelin içinde nükleer bir bomba infilak etti. Pisces Narkotik Gizli Operasyonu ile ilgili bilgiler, yapılan kapsamlı suçlamalarla birlikte basına sızdırılmıştı. Ajanlar ABD’de parayı tahsil etmiş ve kartelle birlikte çalışan insanların kontrolünde olan Panama’daki hesaplara havale edilmişti. Uyuşturucu camiasındaki herkes kabuğuna çekilip yapılan suçlamaların yaptıkları anlaşmaları etkileyip etkilemeyeceğini görmek için beklemişlerdi. Benim de aynısını yapıp beklemekten başka çarem yoktu. Yaptığımız iş durma noktasına gelmişti.

Daha sonra Medellin’in benim başka bir gizli operasyonun başı olduğumdan kaygı duyduklarını belirten haberler geldi. Mora’nın müşterileri Musella ve şirketleri konusunda daha anlamlı detay görmek istiyorlardı. Mora’nın ricasıyla ailemin yönettiği her bir şirketin özelliklerini belirten bir yazı hazırladım, ABD’deki gerçekliği kanıtlanabilir altı adet banka referansını da yazıya ekledim.

Yazının sonunda daha fazla ayrıntıyı kâğıt üzerinde göstermek istemediğimi açıkça belirttim. Bu yazı patronları memnun etmeyecekse, konuyu daha detaylı görüşmek için buluşabilirdik veya işlerini başka biriyle yapabilirlerdi.

Alcaino, Pisces Operasyonu hakkında “Deniz kabarırsa, tekneni kıyıya çek ve rahat ol” demişti. Pisces Operasyonu’ndaki ajanlar gizlice banka işlemlerini kontrol ettiği için Panama’dan uzak dur diye de beni uyarmıştı. Öbür yandan Mora Panama’da hesap açtırmam için bana yalvarıyordu, çünkü hesap açılınca işler artacaktı.

Mora’yı mutlu etmek için Rick Argudo’yu arayıp toplantı yapmak istediğimi belirttim – ama BCCI’dan ayrılıp başka bir yerde çalışmaya başlayacağını öğrendim. Mora’yla birlikte Panama hesabını nasıl kullanacağımızı anlattıktan sonra Argudo bana başka bir BCCI memurunu tavsiye etti. O memur Dayne Miller’dı ve bana aynı teminatı veriyordu. BCCI işlemlerimi gizli tutacaktı; yapacağım karaborsa para mübadelesine istinaden göze batmamam için yardımcı olacaktı ve ABD yetkililerinin keşfetmesini engelleyerek dünyanın başka yerlerinde benim adıma hesaplar açacaktı. Miller, benim için kâğıtta kurulmuş ama gerçekte olmayan bir şirket olan IDC Uluslararası S.A. namına Panama’da vadesiz mevduat hesabı açtı.

Mora benim çekleri müşterilerine verdikçe, müşterileri veya onların ortakları çeklerini yatırmak veya bozdurmak için er ya da geç BCCI Panama şubesiyle temasa geçeceklerdi. Bu, mükemmel bir düzenlemeydi. Tacirler benim bankadaki yolsuzluk yapan bağlantılarımı görmüşlerdi, banka memurları da müşterilerimin baş belası olduğunu. Artık yapmam gereken tek şey müşterilerini

karanlıktan çıkarıp benimle doğrudan iş yapmaları konusunda Mora'ya baskı yapmaktı.

Pisces olayından sonra Alcaino haftalık satışlarını 800.000 dolara çekti, Mora'dan Alcaino'nun rekabet eden iki kara para ak-lama grubunun çoğunluğunu cezalandırdığı için o meblağın üçte birini alacağımızı öğrendim. Alcaino işlerde durgunluk geçtikten sonra haftada 2 milyon dolara çıkacağını öngörüyordu, ama müşterilerinden hiçbiri yatırım yapmama imkân vermek için öne adım atmıyordu. Mora, Alcaino'ya yazdığım yazıdan söz etmişti ama Kuyumcu bana dik dik bakıp "Ailenin nerede olduğunu bilsek bize yeter" demişti.

Alcaino'nun isteksizliğini ve işin durgunluğunu gören gümrükteki bazı ajanlar ve yöneticiler, üst düzey tacirlerin parasını yatırım yapmam için bana vermeyeceğini düşünüyorlardı. Kurduğum tezgâh, üst düzey toplantıları kaydetmek için izlediğim bir taktikti ve onlar bunu göremiyorlardı. Dünyadaki bütün Alcaino'lar yatırım yapmamış olsa bile, onlarla aynı masaya oturup toplantı yapmak onları karanlıktan gün ışığına çıkaracaktı. Ayrıca yaptığımı işe yarayıp yaramayacağı konusunda ahkâm kesmek için çok erkendi. Nitelikli suçlular çok meşgul olduğundan çaylaklar sabretmek zorunda kalıyordu. Ama iki haftada bir "Son zamanlarda neler yaptın?" diye soran patronları olan teşkilat müfettişlerine bu söylediğimi kabul ettirmek hiç kolay değildi. Yöneticiler, kendilerine bağlı olan ajanlarının yapmış olduğu tutuklama ve el koyma sayısına göre derecelendirilip terfi ediliyordu. Bir davada bu konularda hiçbir sayı elde edilmemişse, yöneticiler bunun sebebini açıklamak zorunda kalıyordu. Daha önemsiz suçluların tutuklanması, kovuşturulması ve mahkûm edilmesiyle sonuçlanacak küçük davalara ajan tayin etmek çok daha kolaydı. Sayılar eridikçe

eriyordu ve yöneticiler cevap veremeyecekleri sorulara cevap vermek zorunda değildi. Uyuşturucuya açtığımız savaşı kazanamıyor olmamızın en önemli sebeplerinden biri buydu işte.

Tavsiyeye ihtiyacım vardı. Ben içinde bulunduğum badireyi anlatırken Dominic'in gözünde bir ışık yandı.

"Bob, aslında çok kolay" dedi. "Sahici ve beni herhangi bir şey için satmayacağını bildiğim bir herifle iş yapıyorsam, ona gerçekten çok güzel bir hediye veririm ve adamlarımla birlikte üstünde anlaştığımız sözleşmeye şükretmek adına ona bu hediyeyi sunduğumuzu söylerim ve yola çıkmaya hazır olduğumuzu açıklarım. O da anlaşmanın yapılmış olduğunu anlar ve iş yapmaya başlar."

Alcaino'ya hediye almam için bana onay veren patronlarımı gözümün önüne getirmeye çalıştım. Onlar için hediye vermek, zayıflıktı.

"Gerçekten çok güzel derken neyi kastettin?" diye sordum. "Çok güzel olması için kaç para bayılırdın?"

"*Siktiri boktan en kaliteli herhangi bir şey*" dedi gına gelmiş vaziyette. "Bir şeyler yapmaya çalıştığın bu mankafa herif senin için ne kadar önemli? Üç kuruş mu harcayacaksın yoksa ona götünün yediğini ve onu siklediğini mi göstermek istiyorsun? Ona, bunun gibi bir şey hediye et" deyip içeriden küçük bir mücevher kutusu getirdi. Kutu kahverengi, altın ve siyah renkli şal desenli bir kumaşla kaplıydı ve içinde boyu on santim, eni beş santim olan altın bir istavroz vardı. Tamamı elmaslarla kaplıydı.

Safça, "Bu kaç para?" dedim.

"En az yirmi beş bin dolar" dedi.

Amirlerim milyonlarca parası olan bir uyuşturucu satıcısına altın bir haç hediye etmem için bana hayatta 25.000 dolar vermez.

Robert Mazur // Muhbir

Dom, “Tamam evladım” dedi. “Bunu size ödünç vermem için senet imzalayacağımı patronlarına söyle. Bu mankafayı tutuklayınca geri verirsiniz. Gösterinin sonunda haçı bulamazsanız da size yardımcı olduğum için 25.000 dolarlık ödül verirsiniz bana. Bunu sırf senin için yapıyorum, biliyorsun değil mi? Çünkü sana borçluyum ve sana yardım ettiğim için senden para falan da istemiyorum ama bu kahrolası haçı bulamazsanız bu şekilde ödeşmiş oluruz.”

Bizim büro Dominic’in ortaya attığı bu planı hayatta desteklemezdi ama o an aklıma Bruce Perlowin’in bir sözü gelmişti: *Polis gibi davranıp düşünmediğin için senden polis olmaz.* Bu, Pablo Escobar, Fabio Ochoa ve José Rodriguez Gacha’yla doğrudan iş yapan bir adamla yatağa girmek için büyük bir fırsattı.

Bu, hayatımın fırsattıydı.

6

Altın Kanca

Clearwater, Florida

2 Eylül 1987

Greed, Alcaino'ya New York'taki operasyonlarımı anlatmam için beni Florida'da ziyaret etmeye davet ettiğimi bildirmek ve bunun için yalvarmak için Mora'yı arabayla Alcaino'nun yanına götürdü. Vista Otel'de buluştuktan tam üç ay sonra, yani ağustosta Alcaino bu teklifimi kabul etti.

Gümrük, ailemi rehin olarak tutacağım konusunda Mora'nın müşterilerini memnun etmek adına davaya iki gizli kadın ajan atadı: Emir'in daimi olmayan kız arkadaşı rolünü oynayacak Adella Asqui ve benim kız arkadaşım ve nişanlı adayım rolünü oynayacak Kathy Ertz. Kathy o zamana kadar önemli bir gizli görevi çıkmamıştı ama bu görevi balıklama dalmıştı.

Kathy ve Adella'yı gizli ev ve işyerlerine götürdük. Neyin nerede olduğunu öğrenmeleri için onlar Dominic'in evinde kaldılar. Emir'le birlikte onlara Mora ve Alcaino hakkında gerekli bilgileri ve sahte geçmişimizle ilgili sayfalar dolusu detay verdik: adres tarihçesi, çalışma geçmişi, ailelerimizin geçmişi, aile üyelerinin isimleri ve yaşları, en sevdiğimiz içki, spor, hobiler, annemizle babamızın isimleri, siyasi görüşlerimiz vesaire. Hepimiz diğer gizli

ajanın içini dışını öğrendik. Havadan sudan konuşuyormuşuz gibi yaptık, hem muhabbet devam etsin hem de uyumu yakalayalım diye konuşma konuları bulduk. Sonra da Alcaino yanımıza geldiğinde neler yapmayı planladığımızı Laura Sherman ve Tampa'da sahnenin arkasında görev yapan diğer ajanlara anlattık.

Bu da bana şunu hatırlattı...

"Laura bu dava hemen başlamalı ve bizim ülkeden çıkmamız gerekebilir. Yeni gizli pasaportumu geçmiş tarihli damga vurulsun diye yurtdışına göndertmeleri için merkeze göndermiştim. Pasaport şu an ne durumda?"

"Merkez ofis o damgaları başka şekilde halletmek istiyor" dedi Laura. "FBI laboratuvarı o damgaları kolaylıkla basabilir. Elllerinde istediğin ülkelerin ve tarihlerin listesi var. Yakın zamanda pasaportu sana gönderirler."

"Damga vurulması konusunda yaptığım plan niye işe yaramadı anlamadım ama zaten artık çok geç. Pasaport geldiğinde bana haber verir misin?"

Mora, Tampa'ya Alcaino'dan bir gün önce geldi. Bu da bize ilişkimizi pratik etmemiz için ekstradan bir gün kazandırdı. Benim -daha doğrusu Eric Wellman'ın- Rolls-Royce'la Mora'yı gezmeye çıkardık ve gezintinin sonunda Clearwater plajına gittik. Sabaha kadar Dom Perignon içip parti yaptık, sabahın ışıklarıyla eve giden yola koyulduk. Hanımlar uyumak için odalarına çekildiler, biz de Emir'le daha fazla bilgi edinmek için Mora'nın sarhoşluğundan faydalandık.

Mora müşterilerinden bazısının benim federal ajan olduğumdan endişe etmeye devam ettiklerini ama onları öyle olmadığıma ikna etmeye çalıştığını söyledi. Yazmış olduğum yazı işe yaramıştı ama bana kefil olması için Alcaino'nun dostluğunu kazanmamız

gerekiyordu. Mora Alcaino'ya bize verdiği her işten yüzde birlik pay istediğimizi söylememizi önerdi. Bu sorun değildi. Nakdi çeke çevirmek için dört işgünü harcadığımı, müşterilerinin buna öfkelenildiğini de belirtti. Kara para aklama camiasındaki ağır topların milyonlarca doları vardı ve para tahsil edildikten hemen sonra müşterilerine ödeme yapıyorlardı. Mora tarihin, akladıkları paraların sahiplerine geç ödeme yapan kişilerin narkotik polis olduğunu, çünkü bu polislerin şişkin hesaplarının olmadığını ispatlamış olduğunu söyledi. İşte bu gerçekten bir sorundu.

ABD hükümetinin, darboğaz döneminde Kolombiyalıları memnun etmek için bana 5 milyon dolarlık parasal kaynak vermesinin imkânı yoktu. Seri şekilde hareket edersek, geri gelip bizi avlayacaktı, Emir'le bunu biliyorduk – Mora sahte para veya eksik hesabın sorumluluğunu şahsi olarak kabul ederse başka. Bizim yöntem aniden aklına cuk diye oturmuştu.

Sonra Mora gibi küçük işadamlarının uyuşturucu işinde neden kendilerinden üstün olan köpekbalıklarıyla aşık attığını öğrendik. Mora, kartelin idaresinde bulunan Fabio Ochoa Restrepo'nun akrabası olan Guillermo Ochoa ile birlikte Medellin Üniversitesi'ne gitmişti. Fabio'nun oğlu olan Fabio Ochoa Vazquez, Alcaino'yla ortaklık kurmuştu. Mora da bizimle iş yapması için Alcaino ve Ochoa'ları ikna etmişti. Mora anlaşmayı sağlamlaştırmak için benim Kolombiya'ya gidip Ochoa'lar ve kartelin diğer üyeleriyle tanışmamı önerdi. Ona bunu düşüneneğimi söyledim. Bunu hemen gümrüğe sordum ama onaylamadılar.

İki yıl önce Meksika'daki uyuşturucu kaçakçıları gizli görevdeki narkotik ajanı Enrique Camarena'yı yakalayıp işkence yapmışlardı. Gümrük bu korkunç trajedinin tekrarlanmasını istemiyordu. Hem narkotiğin hem de başkent Bogota'daki elçiliğin onay

vermesi gerektiğini söylememe gerek bile yok. O dönem çok fazla bürokratin olması ve narkotığın yürürlükteki emri yüzünden Kolombiya'daki gizli görevde bulunmak yasak bölgeye girmek demekti.

Alcaino Tampa'ya gelince muhteşem bir gösteri sahneledik ki bu da benim sinirlerimi bozdu. Tampa büyük bir şehirdir ama gerçek hayatımdan tanıdığım biriyle karşılaşma şansım yüksekti. Alcaino benim Mercedes'e atlar atlamaz beni hemen bir sınava tabi tuttu.

"Benimle bir haftalığına Medellin'e gelmelisin" dedi. "Sana altı tane çok güzel kadın ayarladım. Bizimle seyahat edecek, sana her türden zevki yaşatacaklar, ben de seni babalarla tanıştıracam."

Alcaino'ya böyle bir seyahate çıkarsam nişanlığının pek memnun olmayacağını söyledim. Bir gece önce, Dom Perignon şişelerinin arasından Mora'ya Kathy'yle nişanlandığımı söylemiştim. Alcaino hemen Emir'e dönüp evli ve çocuk sahibi olup olmadığını sordu. Federal ajan olup olmadığını kontrol ediyordu.

Eve varınca Alcaino Rolls-Royce'u gördü.

"Bende de 1979 model siyah bir Rolls-Royce Corniche var. Senin kabrioletini sevdim" dedi. Arka kapıyı açıp içine baktı. Arkasına döndüğünde elinde arka koltuktan aldığı boş bir Dom Perignon şişesi vardı. "Araba çok iyi gidiyor eminim, baksanıza en pahalı benzini kullanıyorsunuz!" dedi.

Ertesi sabah Emir, Adella, Kathy ve ben, ayarlamış olduğum denize nazır evden Alcaino ve Mora'yı alıp öğle yemeğine gittik. Planladığımız üzere telefonum çaldı.

"Evet Dom, tamamdır. Uğrayabilirsin. Birkaç arkadaşla her zamanki yerdeyiz. Anlatacaklarını merak ediyorum. Mutlaka gel."

Alcaino'ya kuzenimin yeni bir şirketle ilgili detay vermek için geldiğini söyledim. “Roberto konuşmamız uzun sürmez, söz veriyorum. Ama ailemden başarılı olmamıza sebep olan insanlardan bazısıyla tanışmanı istiyorum. Dominic yeni iş geliştirmekten sorumlu, ama daha da önemlisi arkamı kolluyor. Onun beceremeyeceği hiçbir iş yok.”

Dominic kucağını gömleklerle, elindeki çantayı da güneş kremiyle doldurmuş vaziyette oturduğumuz masaya yaklaşıırken, rahatsız edecek kadar gürleyen sesiyle lokantayı çınlattı.

Baba filminin geleneksel kucaklaşma sahnesini oynarken Dominic “Selam patron. Ne haber?” dedi. “Böldüğüm için üzgünüm ama hızlıca anlatıp bitireceğim. Bu malzemeler, Caribbean Sol güneş kremi markasının altında üreteceğimiz serinin bir parçası. Bunu finanse ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Arkadaşlarına vermek için biraz gömlek, biraz da güneş kremi getirdim. Jimmy teklifini aldı, çoğunluk hissesi artık bizde. Bir yıl içinde yurt geneline açılmayı umuyoruz.”

Alcaino'nun gözü Dominic'in üzerindeydi, bir şeyler arıyordu. Dom hediyeleri insanlara verdikten sonra bana dönüp ciddi bir biçimde baktı. Kulağıma fısıldadı ama böğürerek konuştuğu için Alcaino söylediklerinin hepsini duydu. “Bobby diğer şeyin icabına baktık. Bizi görünce o ^{şişko} pisliğin yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Artık geri gelmez.”

Dominic gidince Alcaino bana dönüp “Sicilya kökenli, Brooklyn'de oturuyor ve muhtemelen on iki yaşında araba çalışıyordu” dedi.

Gülümsedim. “Hemen hemen doğru – ama o araba çalmaya on birinde başladı.”

Alcaino kahkahaya tutuldu. Dominic'in bizi ziyaret etmesi yarar sağlamaya başlamıştı bile.

Emir'in duyduğuna göre New York Alcaino'nun yapmakta olduğu uyuşturucu işinin operasyon merkeziydi ve Kuyumcu kısa zaman sonra oraya gidecekti. Dominic gittikten sonra Alcaino'ya ziyareti bittikten sonra nişanımızı resmi olarak duyurmak için Kathy ile birlikte New York'a gideceğimizi söyledim. Alcaino ise yarın akşam aynı uçakla LaGuardia'ya gitmeyi teklif etti.

"Bu harika olurdu" dedim. "Ama biz Kathy'yle New York'a ailemin çartır hizmeti veren şirketine ait jetlerden biriyle gideceğiz. İstersen sen bize katıl, hep birlikte gidelim?"

Alcaino sırtıttı. "Harika. Yarın öğleden sonra Mora ve Emilio ile toplandıktan sonra New York'a uçabiliriz. Gitmeden önce önemli konuları konuşmalıyız."

O toplantıda Alcaino, Pisces Operasyonu'nun ifşa olması sebebiyle Medellin'deki bazı başaktörlerin benim başka bir dalavereyi yöneten bir federal ajan olmamdan endişe ettiklerini itiraf etti. Kendisinin böyle bir endişesi yokmuş ve arkadaşlarının güvenini kazanabilirse, yapabileceklerimizin sınırı olmazmış.

"Ama ortada bir dalavere varsa Mora'nın da benim de hayatım artık onlar için beş para etmez. Bu ailelerimiz için de geçerli" dedi Alcaino. İş arkadaşlarını benim narkotik olmadığımı ikna etmek için yakında Kolombiya'ya kendisini ziyarete gitmemi önerdi. Sonra da olur da ajan olduğum ortaya çıkarsa neler olacağı konusunda kafa patlattı. "Bazen risk almak gerekir. Ne olur? Otuz yıl kaybedersin. Otuz yıl göz açıp kapayana kadar gider. O otuz yıl o kadar hızlı geçer ki."

Ortalığı tam bir sessizlik kapladı.

Sonra kahkahaya boğuldu. Ve kahkahası bütün odaya bulaştı.

Neşe kaybolmaya yüz tutunca kafayı rakamlara taktı.

“Babaların bir kısmı buraya on günde bir 3.000 birimle geliyor.” Yani 3.000 kilo kokainle. “Bu durumda ayda 9.000 birim geliyor.” Bazı aylar o uyuşturucu tacirleri hiçbir şey getirmiyorlarmış ama yılda ortalamaları en az 50.000 birimmiş. “Diyelim ki kilosunu 12.000 dolardan satsınlar, bu durumda 50.000 çarpı on iki. Kaç eder? Yılda 600 veya 700 milyon dolardan bahsediyoruz. Yüzde kırk kâr ediyorlar. Bu durumda 600 milyon doların yüzde kırkının kâr olduğunu düşünürsek, yılda 240 milyon dolarlık bir kârdan söz ediyoruz.”

Bu rakam insanı afallatır, üstelik bu sadece toptan satışın tabanı.

Toplantıdan sonra Emir arabayla beni, Alcaino ve Kathy'yi Tampa Uluslararası Havalimanı'nın özel havaalanı hizmeti olan Hangar Bir'e götürdü. Bej deriden koltukları ve tikle şık biçimde teçhiz edilmiş bir Cessna Citation'a atladık. İlk başta şirketin jet pilotlarına giydirdiği siyah apoletli, altın renkli çizgileri olan üniformayı giymek istemeyen, ama sonradan kabul eden gümrükten iki pilot bizi New York'a uçurdu.

Yolun ortasında Alcaino'ya ertesi sabah katılacağımız toplantı için biraz çalışmam gerektiğini söyledim. Arka sıradaki bir koltuğa oturup muhasebe raporları gibi görünen kâğıtlara gömüldüm. O andan itibaren Kathy benim ailem için özenle ve sebat ederek nasıl çalıştığımı ve birlikte hayat kurmak için ne kadar ciddi olduğumuzu anlatarak Alcaino'nun kafasını doldurmaya başladı. Geçmişindeki sanat, etkileşimli Fransızca ve seyahat etmesinin geniş tecrübesiyle Alcaino'ya çocukluğunu, geleceğe dair

umutlarını ve dün gece bizden öğrendiği sahte hikâyemizin ince detaylarını anlatıp durdu.

Hatta Alcaino'nun el falına bile baktı. Geleceğinin büyük başarılarla ve edimlerle dolu olduğunu söyleyerek yüreğine su serpti, Alcaino yaşamış olduğu cüretkâr olayları anlatırken Kathy her fırsatta ona övgüler düzdü. Alcaino, Kathy'yi sevmiştir, bu sa-yede ben de biraz soluklanmıştım.

Uçak indiğinde Kathy, Alcaino'nun hayatı hakkında benim-kindenden daha fazla şey biliyordu. Kendini sanat eserleri koleksiyoncusu olarak tasavvur etmişti, kaliteli şarap içmek hoşuna gidi-yordu. İki kızı vardı, biri liseye gidiyordu ve oldukça asi bir kızdı. Bu detaylar bana üstünde çalışıp kendi çıkarım için kullanacağım bir meseleler listesi vermişti.

Ertesi sabah Bruno Menkul Kıymetler'e gidince neredeyse yirmi farklı broker boynuma atılıp uzun zamandır görüşemedi-ğimiz için bana sarıldılar. Frankie, Sermaye Piyasası Kurulu'ndan iki denetçi beklenmedik bir anda gelip amcası Carmine ile görüş-mek istediklerini söyleyince beni karşılamaya gelemediğini söy-ledi. Aradan bir dakika geçmemiştir ki kapı hızla açıldı ve Carmine Sermaye Piyasası Kurulu'ndan gelen denetçileri bağış çağrış şir-ketten gönderdi.

Carmine "Adi şerefsizler, hepiniz aynı boksunuz!" diye kük-redi. "Adımın sonunda sesli harf* var diye siz beni mafya babası mı sandınız? Siktirin gidin buradan!" Kapı kapandıktan sonra Carmine derin bir nefes aldı, gülümsedi ve "Telaşlı davrandı-ğım için üzgünüm ama onların kim olduğu umurumda değil. Hiç kimse beni veya ailemi aşağılayamaz. Bu böyle devam etmeye kal-karsa, o adi şerefsizlerden birinin defteri dürülecek."

* İtalyan isimleri sesli harfle bittiği için bu benzetmeyi yapıyor. (ç.n.)

Sonra Carmine bana ayı gibi sarıldı. “Minik kuzenim benim! Bu kadar uzun süre ortadan kaybolma. Bu ailenin sana ihtiyacı var. Çok çalışıyorsun. Hadi konuşalım.”

Frankie, Alcaino ve beni odasına götürdü. Hep birlikte espreso içerken, Carmine işten ve sayemde ne kadar başarılı bir aile olduğumuzdan söz etti. Attığımız adımlar bile önceden hazırlanmıştı – sözde Sermaye Piyasası Kurulu’ndan gelen denetçiler bile ofisten çıkarken önceden hazırlanmış bu koreografiye göre hareket ediyordu.

Dışarı çıkınca siyah renkli, gösterişli bir limuzin bizi Woolworth binasındaki Harry’nin lokantasına götürdü. Alcaino yapmakta olduğu mücevher işinden ve dünyanın her yerindeki toptancılara elmas ve zümrüt sevk ettiğinden söz etti – mücevher işi, uyuşturucudan elde ettiği kârı gizlemek için kullandığı yöntemlerden biriydi.

Fakat her zamanki gibi konu döndü dolaştı kadınlara geldi. “Benim üç karım var” dedi. “Biri New York’ta, diğeri Los Angeles’ta, ötekisi de Ekvator’da.” İçlerinden bir tanesi gerçekten Alcaino ile evliydi. Teorisine göre bir kadınla devam eden bir cinsel ilişki yaşıyorsa, o kadın onun eşi oluyordu.

Alcaino’yu Birleşmiş Milletler’in yanındaki apartman daire-sine götürürken “İnsanlarla konuşmak için önümüzdeki on gün içinde oraya –Kolombiya– gitmeyi planlıyorum. Tepkilerini ölçüp döndüğümde seni arayacağım” dedi. Sonra Kathy’ye dönüp gösterdiğimiz misafirperverliğimizin karşılığını vermek için yakın zamanda ikimizi birden Los Angeles’taki evinde görmeyi umduğunu söyledi.

Başarmıştık!

Artık bize güveniyordu. Alcaino seviyesindeki hiçbir adam bir an bile misafirin federal bir ajan olmasından şüphelendiğinde, onu evine davet etmez. Babalara uzanan merdivende bir adım daha tırmanmıştık.

Alcaino New York'a geldiğinde kaldığı evinin bulunduğu 34. Caddede Rivergate adındaki bir binanın önünde durduk. Alcaino arabadan indi. O mükemmel an gelip çatmıştı işte. Ben de arabadan indim.

Kafamla Kathy'yi göstererek, "Roberto, ben onun önünde asla iş konuşmam. Bu tür olayların içinde olmasını istemiyorum" dedim. Omzunu nazikçe tutarak gözlerine baktım ve tezgâh cümlemi söyledim. "Roberto, umarım çok kısa sürede bizim iyi insanlar olduğumuzu anlayacağın noktaya gelirsin" dedim.

Sözümü kesip "Ama zaten ben öyle düşünüyorum" dedi.

"O zaman artık bizi ortak olarak görebilirim, değil mi?" dedim.

"Evet görebilirsin" dedi Alcaino. "Teşekkürler. Ben öyle görüyorum."

"O zaman sana bir hediye vermek istiyorum" dedim ve cebimden bir şey çıkardım. "Ben önemli ilişkileri hafife almam. Ailemde bu türden ilişkilere değer vermek âdettir. Bu ilişkiler ömür boyu sürer ve biz onları sonuna kadar koruruz. Bu bizim kanunumuzun bir parçasıdır. Bu türden ilişkiler insanların bizden biri olmasına, geleneğimizin ve geleceğimizin bir parçası olmasına sebep olur. Sana bu hediyeyi vererek dostluğumuzu ve ortaklığımızı kutlamak istiyorum."

Alcaino kutuyu açınca elmasla bezeli altın istavroz, şehrinin tepesindeki kasvetli güz bulutlarının altında pırıl pırıl parladı. Hediyeyi kabul eden Alcaino'nun yüzü sevinçle parladı.

“Bob, bu nereden çıktı? Bu harika bir hediye ve hayatım boyunca onu saklayacağım” dedi. Bana sarıldı, göstermiş olduğum misafirperverliğe teşekkür etti. Zokayı yutmuştu.

Sözünün eri olan Alcaino Kolombiya’ya gidince benim hakkımda konuşmuştu – gerçi oraya gitmesi beklediğinden daha sonraya sarkmıştı. New York’ta birisi çalışanlarından birini, Medellin’deki başka biri de ortaklarından birini öldürmüştü. Çoğu insan emri Alcaino’nun verdiğini düşünmüştü. Öyle veya böyle Kolombiya’ya seyahatini ertelemiş, kendini biraz geriye çekmişti.

Alcaino hep birinci mevkide uçardı ve bavulu da hep hafif olurdu. Fakat o sefer uçaktan siyah deriden yapılmış kocaman bir bavulla inmeye çalışınca, bunda bir bit yeniği olduğunu anladım.

“Bob, Medellin’deyken aklıma geldin. Sana bu bavulu aldım. Çok seyahat ettiğin için kaliteli Kolombiya derisinden yapılmış bir bavulun olursa şık olur diye düşündüm.”

“Teşekkürler Roberto. Çok nazıksın. Tampa’ya hoş geldin. Hadi arabaya gidelim, Kathy bizi bekliyor” dedim. Bavulun ücreti, elmasla bezeli altın istavrozun ücretinin yanında çok hafif kalırdı ama olsun, bu daha başlangıçtı.

Kathy’yle birlikte Alcaino’yu mali müşavirliğin olduğu New Port Richey’de yalı boyundaki yeni bir eve götürdük. Burası Tampa’ya bir saat uzaktı. Gümrük eve en gelişkin teknolojiyle üretilmiş, çok kaliteli ses ve görüntü yakalayan bir monitör sistemi monte etmişti. Alcaino’yu evden çıkarmamak ve söylediği her şeyi kaydetmek için bir yemek şirketiyle anlaşmıştık, akşam yemeğini hazırlaması için eve bir şef aşçı göndereceklerdi. Akşam yemeğinden sonra Kathy Alcaino’yu yürüyüşe çıkardı, ben de evde kılıp kayıt sistemini kontrol ettim. Geri geldiklerinde Emir’le Kathy

izin isteyip çıktılar, ben de Alcaino ile özel olarak konuşma fırsatı yakaladım.

Alcaino Medellin'de neler olduğunu anlattı. Kartelin dört patronuyla görüşmüştü. Patronlar görüşmek için bekleyen bir sürü insan varken, en önce Alcaino'yla görüşmüşlerdi. Benim örgütle ilgili bildiği ne varsa anlatmış, paralarının bir kısmını yatırım olarak bana vermeleri ile ilgili durumumu da açıklamıştı. Durum tam olarak netleşmemişti ama Alcaino "İlk toplantıda biraz ağır-dan al. İtalyanlar biraz hızlı davranıyor" dedi.

Ortaklığımızı sağlama almayı istediğinden, teklif geldiğinde karşıma çıkacak fırsatları teker teker anlattı.

Öncelikle bilgin olması için kartelin ürünlerinin büyük kısmını Avrupa'ya götürmeye karar verdiğini anlattı. Oradaki piyasa doygun hale gelmemişti, o yüzden kilo başına fazladan 17.000 dolar kâr edeceklerdi. O an orada stoklanmış 150 kilo vardı, hesapladığında, Panama veya Kolombiya'ya gönderilmesini istediği 4 milyon dolardan fazlasını alacaktı. *Los duros*'ların İspanya, Fransa ve İtalya'dan alacaklarıyla kıyaslandığında bu miktar çerez parasıydı.

Aynı zamanda ABD'deki İsraili bir arkadaşıyla da net olarak ayda milyonlar getirecek eroin ithalat operasyonu yapmak için anlaşmaya çalışıyordu. Ayrıca başka bir yatırımcı için açık vardı ve o açıklık istersem benim olabilecekti.

Son olarak da karteli bana haftada 700.000 dolar vermek için ikna etmenin eşiğinde olduğunu hissettiğini söyledi. Fakat sorun şuydu ki, "Molina adındaki bir herif" kartel için New York'ta ayda 20 milyon dolar naklediyordu ve Molina'nın pastasından 2,8 milyon dolarlık parça koparmak için Kolombiya'ya bir kez daha gitmesi gerekecekti. Luis Carlos Molina kartelin en tepesindeki para aklayan adamdı.

Karşılığında Alcaino'ya fırsatlar konusunda mutlu olduğumu ama yatırımları ele almam için acil bir taahhütte bulunmamış olmalarının beni hayal kırıklığına uğrattığını söyledim. Sonuç olarak *los duros* için operasyonlarımda kesintiye gitmek zorunda kalacaktım. Alcaino bu düşüncemi onayladı.

Ertesi gün Alcaino New York'a uçmak için kendisi, Kathy ve benim için birinci mevki bileti aldı. Gitmeden önce oradaki kontağım olan Gümrük Amiri Tommy Loreto'yu arayıp oraya geleceğimizi bildirdim. Loreto, Kathy'nin bizimle gelmesinden memnun olmamıştı ama oraya vardığımızda bizi korusunlar diye gönderilecek gözetleme ekibinin gelmemesi için ısrar ettim. Alcaino hâlâ daha ortaklığımıza karşı biraz da olsa kendini yabancı hissediyordu. Orada gözetleme ekibinin olduğunu fark ederse her şeyi kaybederdik. Üstümde cep telefonu ve çağrı cihazı olacaktı, durumumuzu bildirmek için güvenli bir numarayı aramam gayet uygundu. Kontakımı Alcaino ile temin etmeye çalışmam, bu arada da kendisiyle Kolombiya'da zaman geçirmek adına beni davet eden Alcaino'yu reddetmem çok kötü görünüyordu. Loreto söylediğime razı oldu.

Alcaino'nun en iyi adamı olan Joaquin Casals bizimle Kennedy Havalimanı'nda buluştu. Uzaktan bile genç olduğu belli olan, iri kıyım, eskiden Küba'da deniz piyadesi olan Casals, bir uyuşturucu örgütünün kabadayısı olarak görünüyordu. Henüz Van Wyck otolundan çıkmamışken, o bize bir çırpıda adını soyadını, hangi okullardan mezun olduğunu, nerelerde mülkleri olduğunu, geçen birkaç hafta içinde nerelere seyahat ettiğini anlattı.

Manhattan'a giderken New York'un meşhur yol çukurlarından sıyrılmaya çalışırken Casals otoyoldan çıkıp Queens'in arka sokaklarına saptı. Birinin peşine takılmış gibi görünüyordu.

Rahatsız edici bir muhit olan Corona'dan geçerken, Kathy gergin görünüyordu. Polis eğitimi almış olduğu için başımıza gelebilecek en kötü durumu düşünmeye başlamıştı bile. Bu noktada gözetleme ekibi hayatımızı kurtaramazdı. Sadece bedenlerimizi bulabilirlerdi.

Nitelikli suçlular köpekler gibi korktuğunuzu hissedebilir ve yine köpekler gibi korktuğunuzu anladığı anda sizi ısırabilir. Manhattan'a yaklaştıkça Queens'in bana gençliğimin geçtiği belalı mahalleyi hatırlattığını söyleyerek şaka yapmaya başladım. Kathy'nin diplomatın şımartılmış minik prensesi olarak seçkin bir hayat geçirdiğini düşündüğümü belirttim. Kathy durumu kavrayıp Alcaino'nun kafasını Avrupa'da gezip tozarak geçirdiği ayrıcalıklı gençliğiyle ilgili hikâyelerle doldurmaya başladı. Helmsley Sarayı'na vardığımızda herkes biraz olsun rahatlamıştı. Casals onu götürmeden önce Alcaino benden otelin lobisinde saat 20.30'da buluşmayı talep etti. Bizi akşam yemeğine götürecekti.

Otelin süit odasında sadece tek bir banyo vardı, o yüzden sırayla hazırlandık. Loreto'ya rapor verdikten sonra lobiye indim. Asansörün kapısı açılınca karşımda kruvaze ceket giymiş, terzi işi takım elbisesiyle parıldayan Alcaino'yu gördüm.

Kathy'nin gelmesini beklerken Helmsley Sarayı hakkında konuşmaya başladık, Alcaino sence kârlı mıdır diye sordu. Hemen aklıma Bruce Perlowin'in muhasebecisi ve Red Carpet Inns Otelinin müdürü olan Charlie Broun'un bir zamanlar anlattığı hikâyeye geldi. Charlie otelde çalışanların muhasebe raporlarını aslında boş olmasına rağmen bütün odaların dolu olduğunu gösterir biçimde hazırladıklarını söylemişti. Yani uyuşturucu parasını otelin kazancı olarak gösteriyorlardı. Otelin bütün giderleri

de eklenince vergi ödemiyorlar, uyuşturucudan gelen para meşrulaşmış oluyordu.

Hikâyeyi daha bitirmemiştim ki lobinin öbür tarafından birinin “Bob!” diye seslendiğini duydum. Kafam otomatikman sesin geldiği tarafa döndü ve önümde takım elbise giymiş olan dalgalı Albay Sanders* saçları ve devasa gülümsemesiyle Charlie Broun duruyordu.

Kahretsin. Charlie cezasını çekip hapisten çıkmıştı ve er meydanına dönmüştü. Bana doğru geliyordu, gözlerinde şaşırılmış bir ifade vardı.

İşte o an zaman durdu.

Saniyenin yarısı asır gibi geldi, Alcaino’ya dönüp “Eski bir dost. Hemen yanına döneceğim” dedim.

Bütün hızımla Charlie’ye doğru yürürdüm. Ona ayı gibi sarıldım ve kulağına “Gizli görevdeyim Charlie. Benimle işbirliği et” dedim.

Charlie’yi bıraktığım anda Alcaino’nun peşimden geldiğini fark ettim. Omzumun gerisinde duruyordu.

Beni duymuş muydu?

Hayır, o kadar yakın değildi. Ama artık Charlie’ye daha fazla bilgi veremiyordum Sırtımdan terler fışkırmaya başladı. Casals dışarıdaydı ve üstünde silah olduğu kesindi.

Ama Charlie konuyu anlamıştı ve yıllardır birlikte çalışıyormuşuz numarasına yattı. Mississippi’lilere özgün genizden gelen sesiyle, sözleri uzatarak “Bob, Vegas’taki çocuklar seni gerçekten özledi. Niye bu kadar ağır çalışmak zorundasın ki? Oraya gelsen, eskisi gibi bizimle birlikte rahatlasan? Çok geriliyorsun. Herkese

* Albay Harlans David Sanders, Kentucky Fried Chicken’in sahibidir ve yüzü şirketin logosu üzerinde kullanılmaktadır.

çok iyi hizmet verdiğini biliyorum ama arada sırada kendine zaman ayır” dedi.

Şakalar yaptık, birbirimize sarıldık ve Charlie gitmeden önce ona ertesi sabah otelde birlikte kahvaltı etmek için söz verdim.

Kathy aşağıya inince Casals bizi Little Italy'deki Mulberry Sokağı'nda sosyetik mafya üyelerinin gittiği Il Cortile lokantasına götürdü. Alcaino bize en sevdiği yemeği tanıttı: *palafitta*. İçinde ıstakoz kuyruğu, midye, jumbo karides, istiridye, kalamar ve ah-tapot olan ince ve turta şeklinde pişirilmiş hamur – hepsi de domates ve sarmısaklı sosla kaplıydı. Casals yemek boyunca dışarıda bekledi, arabayı da hiç istop etmedi.

Yemekten sonra Village'daki en eski caz kulübü olan Blue Note'a gittik. Bardaklarca Louis XIV konyak içip muhitteki en iyi caz müziğini dinleyerek saatlerce iş hariç her konuda muhabbet ettik. İtalyan tatlısı cannoli yiyip amaretto'lu cappuccino içtikten hemen sonra gece yarısı saat 02.00'de Alcaino bizi Helmsley Sarayı Oteli'ne götürdü ve ertesi gün Paris'e gitmeden önce bizimle öğle yemeği yemeyi teklif etti.

Ertesi sabah Charlie'yle kahvaltı ederken ona operasyon hakkında üstü kapalı bilgi verdim. Charlie hemen tam destek vereceğini söyledi.

“Dinle Bob. Başını yakmadım çünkü ben senin bildiğin Charlie Broun'dan farklı bir adamım. Bana nasıl davrandığını hâlâ takdir ediyorum. Hapisteyken Watergate hırsızı Charles Colson'un kitabını okudum ve yeniden doğmuş bir Hıristiyan oldum. Tanrı'ya olan inancım her şeyden kıymetli benim için. Sen iyi bir adamsın ve çok önemli bir iş yapıyorsun. Vegas'ta hâlâ çok önemli bağlantılarım var, özellikle de Caesar's Palace'ta, o yüzden bu

Kolombiyalılarından bir grubu getirip orada onlara güzel anlar geçirtmek istersen bana haber ver.”

Çok içten bir şekilde “Charlie sen çok iyi bir adamsın” dedim. “Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Yakında bir ara senin bu dediğini gerçekleştirelim.”

Alcaino, Kathy’yle beni, kendisinin çok iyi tanıdığı, İtalyanların uğrak yeri olan batıdaki 56. Caddede bulunan pahalı Aperitivo lokantasına öğle yemeğine götürdü.

Daha sonra Alcaino’yla 56. Caddede yürürken ona “Roberto, Güney Amerika’da şerefli ve güçlü bir bağlantı arıyorum. Birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini biliyorum ama aynı zamanda son üç aydır senin ben olmadan çok fazla iş yaptığının da farkındayım. O işlerden neden hiçbirini bana getirmedin?” dedim.

Alcaino gülümsedi. “İyi olan yavaş yavaş gelir. Seninle büyük işler yapacak kabiliyetimiz ve fırsatlarımız var.”

Ciddi olmanın zamanı gelmişti.

“Seninle benim pek çok ortak özelliğimiz var. İkimizde de güç, sadakat ve tutku var. İkimiz de ailelerimize çok değer veriyoruz. Hayatımızdaki kadınlara saygı duyup onları mükâfatlandırıyoruz. Roberto, yaptığımız işi tekrar başlatana ve bu işi yatırımlarla tamamlayana kadar sana göstereceğim bir şey kalmadı. Özel hayatıma girmene izin verdim, güven göstergesi olarak seni gelecekte eşim olacak kadınla tanıştırdım. Sen Kolombiyalıların fazlasıyla saygı gösterdiği birkaç insandan birisin ve onları şirketlerim vasıtasıyla yatırım yapmaya gerçekten ikna edebilirsin. Kolombiya’daki Mora’lar işin sadece kâr kısmına bakıyorlar ve gerçekçi olmayan bir şekilde ABD’de olmadıkları için ortada risk olmadığını düşünüyorlar. Ya seninle işbirliği yapacağım ya da sizin piyasayı unutup ailemle iş yapmaya geri döneceğim.”

Alcaino bana çocuğuna bakan bir baba edasıyla baktı. “Bob, bu süreç bize gerekli. Avrupa’dan dönünce anlaşmamızı tamamına erdireceğiz. Sana 2 milyon dolar getireceğim, bir kısmını havale edeceksin, bir kısmıyla da yatırım yapacaksın. Burada babalarla yaptığım işten bana ayda 200 kilo düşüyor, yani burada tek başıma ayda 5 milyon dolar kazanacağım. Bu paranın büyük kısmını yatırım yap diye sana vereceğim, ayrıca babaların da aynısını yapmasını sağlayacağım. İnsanlarımla iş yapabileceksin. Joe [Casals] araba sürmekten başka şeyler de yapıyor. Diğer işler de gayet iyidir.”

Elini silah şekline sokup ateşledi. Yani Casals suikastçıydı.

Charlie Broun’un yapmış olduğu teklifi hemen Alcaino’ya teklif ettim, o da Kathy’yle beni Pasadena’daki ailesiyle kalmakta olduğu malikânesine davet etti.

“Bob lütfen bana inan” dedi bana. “Seninle çok büyük işler yapacağız. Güven bana. Sabrının sonunu hayal bile edemezsin.”

Gerçekten öyleydi.

Panama'nın Büyüsü

New Port Richey, Florida

Kasım 1987

İş hızla artıyordu ama izleniyordum.

Hesaplar arası parayı takip etmek, ipucu bulmak için ödenmiş çekleri incelemek, ayda on binlerce dolarlık gizli masrafları denetlemek, hedeflerin telefonlarını cevaplamak, rapor yazmak, patronları bilgilendirmek ve kartele sızmanın yollarını bulmak için strateji yapmak: Bunların hepsi tamgün işten daha fazla zaman alıyordu. Her hafta normalde gitmediğimiz تنها lokantalarda veya güvenli yerlerde ajanlara raporları veriyordum. Ama hiçbir önlem ve gizlemenin beni korumayacağını kısa süre sonra anlayacaktım.

Chicago ofisi, Alcaino'ya bağlı olan kuryelerin telefon kayıtlarına bakınca, New Port Richey'deki mali müşavirlik şirketime yakın ankesörlü bir telefonu kullandıklarını gördüklerini rapor etti. Arabam birkaç kez bozulmuştu. İçinde sözde polis olduğuma dair herhangi bir şey bulmak için arabanın kilidini açıp içine girmişlerdi. Kendi gerçek evime giderken polis beni kovalar korkusuyla torbacı gibi kullanıyordum arabayı. Aslında ben kartelin beni kovalamasından korkan bir polistim sadece. Arabamı çıkmaz

sokaklara park edip takip eden var mı diye kontrol edip duruyordum. Otoyollarda U dönüşü yapıp kırmızı ışıkta geçiyordum.

Gizli görev için kullandığımız evlerden çıkarken evde mevcut olan telefon hattını, telefon şirketinin güvenlik departmanının ve bizim bürodaki ajanların kendi evime kurduğu hatta ynlendiriyordum. Bu hat, evdeki bir dolabın içinde duran bir telefona ve ses kayıt cihazına bağlıydı. Dolaptaki bu telefon çaldığında haber vermesi için oturma odasına hızlıca yanıp sönen elektronik flaş takmıştım.

Bir süredir ailemin en önemli organizasyonlarını kaçırıp duruyordum: jimnastik toplantısı, yaş günleri ve tatiller. Ama zaten eve gitsem bile aklım başka yerde oluyordu. Cep telefonum veya dolaptaki telefon ne zaman çalsa elimdeki işi hemen bırakıp cevaplıyordum. Bir gece en yakın aile bireyleriyle tatil yemeği yerken, babam tam şükür duasını söylemeye hazırlandığı sırada elektronik flaş yüzümüze patlamaya başladı ve anın büyüsünü tamamen bozdu. Hemen dolaba koştum. On dakika sonra sofraya döndüğümde ortalığı buz gibi soğuk bir hava doldurmuştu, kimse konuşmuyordu. Herkes tavırlarıyla çok büyük bir hata yaptığımı söylüyordu sanki.

Elde ettiğimiz başarı Emir için de sorun teşkil ediyordu. O ve diğer ajanlar New York, Philadelphia, Detroit ve Los Angeles'taki kuryelerden ayda milyonlarca dolar nakit tahsil ediyorlardı. Ama gümrüğün yönetici kadrosundaki bürokratlar, diğer para aklayanlara teslim etmek için üzerinde nakit olan Tişrtlleri yakalama umuduyla onları takip etsin diye gözetim ajanlarını atamaya çalışıp duruyorlardı. Bu taktik Emir'le benim karteldeki adamlara karşı inşa etmekte olduğumuz itibarı riske atıyordu. Ama Emir'in

rolünü oynamasındaki o anlaşılmaz yeteneği, hayatımıza mal olacak ahmaklığı bizden uzak tutuyordu.

Emir, soğuk bir sonbahar günü kurye Sonja ile buluşmak için Los Angeles'a uçtu. Los Angeles'taki büroyu memnun etmek için Sonja'yı bir otele götürerek onu yemlemeye karar verdi, böylelikle bitişik odadaki ajanlar konuşmaları kaydedebilecekti. "Sonja, odamda buluşsak daha iyi olur, seninle gelecekte yapacağımız işlerimizi insanların ortasında konuşmak istemiyorum" dedi.

Sonja hemen hassaslaştı. "Sana güvenmediğimden değil ama otele gidersem rahat edemem" dedi. Uyuşturucu satmaktan elde edilmiş yüz binlerce doları bir otel odasının sınırları içerisinde tanımadığı birine verme fikri Sonja'yı rahatsız etmişti. Mekân bu kadar küçük olunca insanın saklanabileceği bir yer veya kolaylıkla kaçabileceği yollar olmuyordu. Sonja gibi akıllı kuryeler kimsenin çalmak istemeyeceği kadar eski ve hurda yığını bir arabayla hazır yiyecek satan bir lokantaya gitmeyi tercih ederler. Arabanın anahtarını paspasın altına koyup Emir'in yaptığı işi yapanların yanına gidip arabayı göstererek aradığı şeyin bagajdaki spor çantanın içinde olduğunu söylerler. Anahtarın nerede olduğunu, işini bitirdikten sonra arabayı bulduğu yere getirmesini söylerler. Arabayı alan kişi lokantaya dönüp açık açık konuşmaktansa bilmece gibi konuşana kadar lokantada beklerler. Zaten söylenecek çok fazla şey yoktur, bu oyun kuryeyi hem paradan uzak tutar hem de savunacak yanı olamayacak şeyler söylerse bunların kaydedilme olasılığını ortadan kaldırır.

Sonja ayak direttiği için Emir ona otelin önünde buluşmayı teklif etmişti. Sonja hurda bir Toyota Corolla'yla geldi, arabayı on sekiz yaşındaki tombul oğlu kullanıyordu ve belli ki okulu asmıştı.

Araba yavaşlayıp otelin sayvanının altında durunca Emir “Ben bu işi sokakta yapmam” dedi. “Bizi kimin izlediğini ben nereden bileyim? Hadi benim odaya gidelim.” Kadın direnince, Emir, “Bana bak, saçma sapan davrandığın için bu boku almayacağımı senin adamlar duyduğunda sen kötü olacaksın, ben değil. Onların bu durumdan memnun olmayacaklarını bal gibi *biliyorum*” dedi.

Sonja ne diyeceğini bilemedi. Emir arka kapıyı açıp arka paspasın üzerinde duran iki siyah spor çantadan birini aldı. Altında Uzi yazıyordu, şüphesiz Sonja o silahı kullanmayı biliyordu.

“Hadi gidelim!” diye bağırdı Emir.

Sonja arabadan indi. Oğlu arabayı park edip arka koltuktan diğer çantayı aldı.

Odaya varınca Emir onların rahat etmeleri için elinden geleni yaptı ama Sonja’nın oğlu kafesteki bir aslan gibi odayı adımıyla durdu. Emir onu görmezden geliyordu. Ama o an gözünün ucuyla ölümcül bir hatayı gördü. Ajanlar kapının sövesine kablololu bir mikrofon yapıştırmışlardı. Ancak bant gevşediği için mikrofonun kablosu kapının tepesinden Emir’in otel odasına on santim sarkıyordu. Dikkatlerini başka yöne çekmesi gerekiyordu, aksi takdirde kabloyu görebilirlerdi.

Emir neredeyse bağırarak “Sonja!” dedi. “Adamlarına paranın birkaç gün sonra Kolombiya’ya gönderileceğini söyleyebilirsin. Gonzalo Mora’yı tanıyor musun?” Sonja şaşırmıştı, kafasını salladı. “Tamam, o sizin adamlarla bağlantıya geçecek ve para geldiğinde patronlarına haber verecek. Umarım seninle birlikte çok iş yaparız.”

Emir dinlemede olan ajanlara Uzi’yi bildirirken anne oğul da arabalarına binmişti bile. Emir balkona çıkınca eski püskü Corolla’nın park ettiği yerden çıkmakta olduğunu gördü – ve polis

arabası olduğu her halinden belli olan altı adet araba Sonja'nın arabasının peşine düşmüştü bile.

Emir bu duruma inanmak istemiyordu, kafasını salladı ve “Bu adi herifler yüzünden nalları dikeceğiz!” dedi. Ama Tampa’da, hiç tedbir almadan risk alabilen bu Los Angeles ajanlarını durdurabilecek birilerini ne yazık ki tanımıyordu. İki bölgede de çalışan şefler kendi derebeyliğini kurmuş, ajanların yerel çözümler için bencilce karar vermesine izin veriyorlardı. Bu durum elbette geniş ölçüde kendini düşünmemeyi gerektiren uluslararası bir dava için hayra alamet olmuyordu.

Mora’nın telaş içinde Emir’i araması elbette çok uzun sürmedi. “Ne bok dönüyor orada? Müşterilerin Los Angeles’taki adamları sizin polis olduğunuzu söylüyor. Adamlar, *los feos*’ların senin kaldığın otelden itibaren kendilerini takip ettiğini iddia ediyor.”

Emir bunun böyle olacağını zaten kestirmişti. Derin bir nefes çekti içine. “Gonzalo biliyor musun, bu kadın biraz problemlî. Sinirli biri olduğunu düşünüyorsan ve sana bakan herkes sence bir polis memuru ise, seninle caddenin yarısını bile yürüyemeyiz çünkü kafamızı çevirdiğimiz her yerde bir insan olma ihtimali var. O insan tut ki arabasını yıkıyorsa, biz ‘Ah, bu kesin narkotik ajanı’ diye mi düşüneceğiz?”

Mora Emir’in öne attığı paranoya yemini yedi ve sakinleşti.

Emir telefonu kapattıktan hemen sonra beni aradı. “Bob, bu operasyonda olur da yakalanmazsak Tanrı’ya şükredelim. Melekler bizi korusun çünkü ben hayatımda hiç böyle adam görmedim” dedi. Adamdan kastı Los Angeles’taki gümrük ajanlarıydı. “Umurlarında değiliz.”

Haklıydı, ama ikimiz de şimdiye kadar hiçbir gizli ajanın gidemediği bir yolda ilerlediğimizi biliyorduk. Bu işi başarmalıydık.

Topladığımız paraların miktarı arttıkça Mora parayı kartele BCCI Panama şubesinden alınmış çeklerle ödemeye devam etti. Kartelin Juan Guillermo Vargas, Augusto Salazar ve Bernardo Correa gibi para brokerleri kestiğimiz çekleri uyuşturucu ticareti yapan müşterilerine verdi. Karşılığında bu eşkıyaların bazıları o çekleri BCCI'nın Panama şubesinde bozdurdular, bu da banka memurlarının gözünde bizim grafiğimizin olumlu yönde artmasına sebep oldu. Sonra yapılan minicik bir hata, operasyonun en şanslı molası haline döndü.

Soğuk bir kış sabahında Mali müşavirliğin santralindeki kız beni arayıp beni BCCI Panama şubesinden Bay Hussain'in beni aradığını söyledi. Ama ben BCCI'da çalışan Bay Hussain'i tanı mıyordum. Ben sadece Rick Argudo ve onun yerine gelen Dayne Miller'ı tanıyordum ve ikisi de Tampa'da çalışıyordu. Bu Hussain benden ne istiyor olabilirdi?

Hussain doğrudan konuya girdi. "Bay Musella, ben Syed Aftab Hussain. Şubemizde açılmış şirketiniz IDC Uluslararası'nın vadesiz mevduat hesabını yönetiyorum. Müşterilerinizden birinin getirdiği iki çekte bir sorun var. Çeklerden birinin üzerinde leh-tarın adı yazmıyor. Diğerinde ise yazılı olarak yüz on bin üç yüz otuz iken, rakamla 110.000 dolar yazıyor. Müşterinize hangi miktarı ödememi talep edersiniz?"

Boş çekleri imzalayıp Kolombiya'ya gizlice soktuğumuzu bilemezdi. Zamana ihtiyacım vardı. "Bazı dosyalara bakmadan sorunuza cevap veremem. Dosyalara bakıp sizi arayıp cevap vereceğim."

"Peki" dedi. "Gelecekte bu sorunları engellemek adına size bir önerim var. Çek kesilmesine yetki verdiğinizde beni arayıp

detayları bildirirseniz, çekin üzerinde hata varsa düzeltilip düzeltilmediğini kontrol edebilirim.”

Kafayı yemek üzereydim. Hussain çekin üstüne miktar yazmadığımı *biliyordu*. İstedığımız şekilde çekleri banka üzerinden vermek, oradaki memurlara benim kara para aklama işinde olduğumun sinyali vermişti. Hesaplarımı kapatmak yerine, işimi daha verimli bir şekilde yürütmem için bana yardım etmeyi teklif ediyorlardı!

Emir’i aradım, o da miktarı kesinleştirmek için Mora’yı aradı ve verilecek her çek için önceden bize bilgi vermeyi kabul etti.

Hussain verdiğim cevabı duyduktan sonra telefona nerdeyse fısıldayarak, “Biz tam hizmet veren bir bankayız ve işinizi daha iyi yürütmeniz için benim ve BCCI’nın sizin şirketinizle nasıl çalışmak istediğimizi sizinle görüşmek istiyorum. Özel olarak bir toplantı yapmalıyız, ben de size herkesin istifade edebileceği kabiliyetlerimizden söz edebileyim. Miami’deki numaramı size veriyorum, aralık başı sizinle orada buluşalım” dedi.

O toplantıdan birkaç gün önce Frankie ile birlikte gizli görevdeki bir jetle Miami’ye gittik. Frankie orada beni Bahama’dan Florida’ya kokain getiren uyuşturucu kaçakçılarına sürat teknesi satan iki Kübalıyla tanıştırdı. Kübalılar işlerini büyütmek için finansman arıyorlardı.

Cumartesi sabah Miami’deki Brickell Key Sitesi’nin lobisine girince, Karaçili heybetli ve genç bir adam olan Hussain beni karşılamak için kollarını açmış bekliyordu. Ailesi orada bankacılık ve sigorta işleriyle amatörce uğraşıyormuş ama yoğun Pakistan aksanı İngilizcesini berbat ediyordu ve üstüne İtalya’da dikilmiş doğru düzgün bir takım elbise de giymemişti. Giriş katında ücra bir oturma bölümüne geçtik, o hemen işten konuşmaya başladı,

benim evrak çantasına saklanmış ses kayıt cihazı da söylediği her kelimeyi kaydediyordu. O ve banka benim müşterilerimi korumak istiyordu ve bu amaca ulaşmak için aklında birkaç önerisi vardı.

Pisces Operasyonu'nda yakalanan insanların çeklerini aynen benim gibi verdiğini, BCCI Panama şubesindeki vadesiz mevduat hesabımı hemen kapatmam gerektiğini söyledi. O hesap çok aktı, çok fazla çek verilmişti. Müşterilerimin fonlarına çek yerine Lüksemburg'daki BCCI'da oluşturacağı numaralı mevduat sertifikası vermemi önerdi. Ayrıca varlık evraklarını da sordu, BCCI Panama şubesinin verdiği krediye karşılık sahte teminat olarak kullanacaktı. Lüksemburg kredi borçlarını teminat altına alacaktı ama BCCI Lüksemburg'daki hesapların olmadığını ve varlıkların Panamâdaki kredi borçlarını teminat altına aldığını ileri sürmek için kendi kayıtlarını tahrif edecekti. Daha sonra Lüksemburg'daki mevduat sertifikalarımı denk düşecek miktarda verilecek kredi gelirleri, başka bir şirketin namına Panamâda açılmış vadesiz mevduat hesabına havale edilecekti. Müşterileri ödenecek fonlar, benim sözlü olarak vereceğim talimatla o hesaptan yapılacaktı. Dünyanın en büyük özel bankalarından birinin memuru olan bu adam bana kara parayı en güzel nasıl aklayacağımı öğretiyordu!

Ona telefon açtığımda açık seçik konuşmamam konusunda beni uyardı. "Müşterilerle telefonda sadece gizli konularda konuşuruz. Ve sadece gizli lisanımızı kullanırız. Konuşurken müşteri ne demeye çalıştığınızı anlar." Bu gizli düzenle çalışırsak, ABD hükümetinin benim havalelerimi takip edemeyeceğinin garantisini verdi. En önemlisi beni BCCI'nın Miami'deki üst düzey

yöneticileriyle tanıştırmak istiyor olmasıydı. “Ne zaman ve nasıl konuşulması gerektiğini çok iyi bilirler. Boş konuşmazlar” dedi.

Azami gizliliği sağlamak için müşterilerime çek yerine imza yetki belgesi vermemi ısrarla tavsiye etti. Müşteri belgeyi Hussain'e verecek, o da havaleyi yapacaktı. Böylelikle hükümetin eline sonradan geçecek ne bir çek ne de benimkine benzeteceği bir imza olacaktı. Hussain her yolu düşünmüştü.

Ona, “Benim çıkarlarıma istinaden bankanıza yardım ettiğini görüyorum, ama sizin gibi birinin benim işlerime bakmak için zaman ayırması gerçekten alışılmadık bir lüks” dedim. Onun için yapmamı istediği herhangi bir şey olup olmadığını sordum. El altından ödeme yapmamı isteseydi, cebini doldurmak isteyen düzenbaz bir eleman olduğunu düşünürdüm. İstemezse, o zaman bunun banka çapında bir strateji olduğunu.

Tereddüt içinde, “Hayır, teşekkürler” dedi. “Sizden isteyebileceğim tek şey aralığa kadar parayı yatırmanız. Bu banka için iyi olur, böylelikle banka da müşterilerinize yardımcı olmaya başlar.”

Bingo – banka çapında bir stratejiydi.

Dört gün sonra BCCI'nın Miami şubesinde tekrar buluştuk. Hussain'le iki tamgün toplantı yapmak zorunda kaldık. Yolun iki tarafında da palmiye ağaçları ve yüzlerce uluslararası bankanın kocaman binalarından oluşan Brickell Bulvarı'ndaki siyah camdan yapılmış uzun bina, BCCI Miami şubesine aitti. Bu uluslararası bankalar binlerce Alcaino'nun hikâyesini gizli tutmaktaydı ve onlarca yıldır uyuşturucudan gelen serveti sessizce ellerinde bulunduruyorlardı.

Gül rengine granit duvarın üzerinde altın harflerle kocaman BANK OF CREDIT AND COMMERCE INTERNATIONAL yazıyordu. Kocaman saydam camdan yapılmış kapıların ötesinde,

çok büyük granit bir masanın arkasındaki çok çekici görünen resepsiyon görevlisi kadın beni karşılayıp Hussain'e geldiğimi bildirirken beklememi rica etti. Bankada sürekli bir hareket vardı. Düzinelerce sıra boyunca kaliteli ahşaptan yapılmış masalar zemini kaplıyor, telefonlar da arı kovanı gibi durmaksızın çalışıyordu.

Hussain beni devasa toplantı odasına götürdü, ortadaki masa küçük bir uçağın rahatlıkla üzerinden kalkış kalkış yapabileceği büyüklükteydi. Kiraz ağacından yapılmış bu masanın etrafına elli kişi geniş geniş oturabilirdi. Toplantı odasının öbür tarafında lüks sandalyeler ve servis masasının olduğu fuaye alanı vardı. Toplantı odasının o köşesi, bankanın küstahlığının beni çok eğlendirdiği yer oldu. Dünyanın etrafında tur atacak havaleleri planladığım yer burasıydı. Bankanın beyin takımıyla toplantı halindeyken ince Çin porseleninden ithal espresso içtiğim yer burasıydı. Bankanın beyin takımının paramın asıl kaynağını saklamak için alavere evraklarını ürettiği yer...

Lüks bir kanepede rahatıma bakarken, Hussain 1.185.000 doları bir kredi borcunu gizlice teminat altına alan numaralı bir mevduat sertifikasının içine saklayan evrakları yapıverdi, kredi gelirleri de Panama'daki vadesiz mevduat hesabına gitti. Hussain, "Mevduat sertifikası sadece bankanın ve sizin bileceğiniz başka bir yerde saklanacak" diyerek bana garanti verdi. ABD yetkilileri olur da banka işlemini soruşturursa, banka mevduat sertifikasının hiçbir kaydını teslim etmeyecekti. "Bize gelip 'Sizde bunun için mevduat sertifikası var mı?' diye soracaklar, biz de hayır diyeceğiz."

Hussain ağzına kadar talimatlarla doluydu. Onu Panama'dan aradığımda asla kendi adımı kullanmayacaktım, sadece John diyecektim. Karışıklık olursa, onun soyadını kullanacaktım - John Hussain. Onu Panama'daki şubeden arayınca, bizi dinleyen biri

varsa kafasını karıştırmak için genel koşullar hakkında konuşacaktık. Bir şirketin veya hesabın tam ismini söylemeyecektik.

Evraklar dolduruldukça Hussain'in fonlarımın ABD'deki uyuşturucu işinden geldiğini bildiği gün gibi ortaya çıktı. Bildiğini zaten tahmin ediyordum ama iyi bir savunma avukatı jüride şüphe yaratmak için tekerleğe çomak sokabilirdi. Bu hiç karakterime uymuyordu ama yapmak zorundaydım – ve bunu *federal ajan* olduğumu belli etmeyecek şekilde halletmeliydim.

“Paradan daha fazla tehlikede olanlar var” dedim ciddiyetle. Ona, Alcaino'nun eski ortağı Rafael (Rafico) Cardona Salazar'ın yeraltı dünyasında nasıl öldürüldüğüyle ilgili bir gazete haberinin kopyasını verdim. “Bu para Güney Amerika'daki en büyük uyuşturucu satıcılarından birinden geliyor.”

Hussain gözünü kırpmadan, “Ama bence bu parayı Lüksemburg'da saklamamız gerekir” dedi. Sonra beni BCCI Panama şubesinin müdürüyle tanıştırmaktan söz etti ve “Ama bütün bunlardan söz etmek zorunda değilsiniz, yani paranın uyuşturucudan geldiğinden ve diğer şeylerden. Normalde parayı Panama'da tutarsanız bunun iki sebebi vardır. Ya uyuşturucuyla alakalıdır, ya da vergilerle. Yani başka bir şey olamaz... Panama şubesine yılda on üç milyar dolar para yatırılıyor!” dedi.

Gülmeye başlamıştı.

Hussain bütün evrakları bir araya getirdikten sonra bana bir isim söyledi. Bu ismi söyleyerek BCCI'nın uyuşturucudan gelen kara parasını aklamakta olduğu çoğu insanın kaderini değiştirdi – bu insanlara Devlet Başkanı Manuel Noriega da dahildi. Hussain bu adamın bankanın yüksek rütbeli bölge memuru ve Panama şubesinin eski müdürü olduğunu söyledi. Aslında Miami'den Panama şubesinin işlerini yürütmeye devam ediyordu. BCCI

Panama şubesinin halihazırdaki müdürünün aksine bu adamla açık şekilde konuşabilirsin dedi. Benimki gibi hesaplara bakan bankanın beyin takımından olduğu için bu adama güvenebileceğimi söyledi.

Adamın adı Amjad Awan'dı.

Ticari uçağa binip hemen Tampa'ya döndüm. Uçak havalandı büyüğü şehir Miami'nin parıltısına doğru yatınca Hussain ile atacağım sıradaki adımları düşünmeye başladım. Hussain, Awan'ı olayın içine katmalıydı. Bu da Bob Musella'ya Miami'de bir sırdaş sağlamış olurdu, rehberlik eder, sorunları çözerdi. Federal ajan olarak bana, bankanın kara parayı pazarlama görevini verdiği memur takımından daha fazla insanla yakınlık kurup toplantıları kaydetme fırsatını verirdi. Ancak bu planı uygulamaya başlamadan önce Alcaino ile daha fazla yakınlık kurmam gerekiyordu. Charlie Broun'un yapmış olduğu teklifi hayata geçirmenin tam sırasıydı.

"Charlie, Vegas'a gelince bu işe uygunmuşum gibi görünmeme yardım eder misin? Sanki çok büyük bağlantılarım varmış da uyuşturucu camiasında büyük bir yerim var izlenimi yaratmak istiyorum."

"Hiç sorun değil" dedi Charlie. "Caesar's Palace'taki çocuklara senin para babası bir uyuşturucu satıcısı olduğunu söylerim. Senin ve misafirlerinin masrafları otel tarafından ödenir. Odalarınız, yiyip içtikleriniz, senin ve misafirlerinin ihtiyacı olan her şeyi karşılarız. Sana kral gibi davranırız. Senden tek istediğim kumar masasında oynaman. Kazanmışsın kaybetmişsin hiç umurumda değil. Yeter ki paranı riske at."

Beş günlük bir seyahatte üç çiftin -Alcaino ve yasal eşi, Emir ve Adella ve Kathy ile ben- odası, bütün öğünleri en az 2.500 dolar

tutacağından, gümrükteki muhasebecileri o paranın kumara yatırılacağına ikna etmeyi başardım. Caesar's Palace'taki oğlanlara çiklet parası verirsen, seni bir daha asla davet etmezler, ama talep ettiğim para işe sefertasıyla giden gümrük memurlarına servet gibi gelmişti.

Alcaino ve eşi Gloria bize katıldılar. Lüks bir süitte kalıyorlar ve zevkini çıkarıyorlardı, herhangi bir şey istediklerinde telefon açmaları yeterliydi. Çekici ve bilgili bir kadın olan Gloria kursosuz biçimde giyiniyordu, bolluk ve risk müsrifçe teşhir ediliyor olmasına rağmen tamamen huzurlu bir kadındı. Alcaino kumar oynamıyordu ama ilişkimizin gelecekte sahici olacağını artık görebiliyordu.

İlk akşam uzun bir limuzin bizi bu şatafattan alıp Georges La Forge'nin tuhaf Fransız taşrası gurme lokantası olan Pamplemousse'a götürdü. Ben Gloria'nın gönlünü kazanmaya çalışırken, Kathy de Alcaino'nun en sevdiği ressam Chagall ve memleketi Şili'nin Maipo Vadisi'nde yapılan en sevdiği şarapları konuşarak onun üzerinde çalıştı. İkimiz de sorunsuz işleyen makineler gibiydik ve Alcaino'yla karısı onlara söylediğimiz her şeye inanıyorlardı.

Yemeğin sonunda Adella öyle bir oyun oynadı ki kanun dışı olan konumumuzu iyice pekiştirdi. Ben çek yazarken üstündeki elbisenin üzerine siyah bir pelerin giymiş olan Adella kaliteli şarapların durduğu rafa doğru yürüdü. Limuzin lokantadan uzaklaşırken Adella pelerinin altından Pamplemousse'un en pahalı şarap şişelerini çıkartıp "Vegas'taki en güzel kırmızı şaraptan kim içmek ister?" dedi. Alcaino kahkahalarla gülmeye başlamıştı, bense Adella'nın dost kazanmak için yaptığı davranışın, Alcaino'nun bizim federal ajan olduğumuzla ilgili düşüncelerini

nâsıl da silip attığını düşünüyordum. Şişenin mantarını çıkarıp Günah Şehri'nin beleşe gelen en iyi şarabının tadını çıkardık.

Ertesi gün Emir'le black jack masasına oturduk. Charlie'nin sözünü dinleyip sadece yüz dolarlık çiplerle oynadım. Bir saat sonra birkaç bin dolar kazanmıştım bile ama olur da birileri beni izliyordur diye daha cömert oynamaya başladım ve yatırdığım bùyün parayı kaybettim.

Hepimiz gülümsüyorduk ama Alcaino'yla eşi başka bir yere gince, hepimiz tükendiğimizi hissediyorduk sadece. Yönetici kadrosu kafayı akşam yemeğinin faturasına takmıştı, Emir'le bense her bir detayı atlamamaya. Ufacık bir yanlış her şeyi kaybetmemiz anlamına geliyordu. Kendini rahat hisseden yakın arkadaş rolü oynuyorduk ama etrafımızdaki her hareketi sezmek, hesaplamak ve belgelemek için kafamız sürekli çalışıyordu. Bu tecrübeyi yaşamamış biri, gülümsememizin arkasındaki gerilimi hayatta tahmin edemezdi. İçimizdeki alarm sistemi, basit bir bakış veya kaşların kalkmasına sebep olacak ters bir söz olur diye tam gaz çalışıyordu. Ama etrafımızdaki hiç kimsenin hiçbir şeyden haberi yoktu. Bu tuhaf bir şekilde rahat bir altıncı his olup çıkmıştı.

Yeni bilgi elde etmek için Alcaino'yu zorlamak istemiyordum ama önemli konuları konuşmamız gerekiyordu. "Roberto" dedim. "Ortağının akıbetini açıkladıktan sonra Rafico'nun öldürülmesiyle ilgili bu gazete makalesini buldum."

Alcaino bu makalenin en iyi arkadaşı hakkında olduğunu teyit etti ama sonra da yeni olmuş bazı sorunların Avrupa planına sekte vurduğunu ama kartelin bir ay içinde İspanya, Fransa ve İtalya güzergâhlarını tekrardan açmayı umduklarını kendiliğinden söyledi. ABD'ye sevkiyat yakın zamanda başlayacaktı ve o satışlardan gelecek paraya muamele etme ayrıcalığı olacaktı.

Bu, harika bir haberdi ama işin zor kısmı başlıyordu. Son sevkiyatın parasını bize verdiğinde saydık ve 60.000 dolar eksikti. Ben bu eksikliği yiyecek durumda değildim. Mora'nın Alcaino'nun Medellin'deki ortaklarına verdiği beş çekin numarasını verip arkadaşlarını arayıp sorunu bildirmesini rica ettim.

Alcaino hemen Casals'ı aradı. "Joe, Gonzalo seni arayıp zaten detayları verecek ama geri alınması gereken beş adet çek var. Bob sayarken hata yaptığımızı söylüyor. 360.000 dolar sandığımız nakdi sayınca 300.000 dolarmış meğer."

Aradıktan sonra Alcaino ısrarla hatayı bizim yaptığımızı söyledi ama ben geri adım atmadım. Acaba beni sınıyor muydu? Uzun süre tartıştıktan sonra hata yaptıklarını, yanlış saydıklarını kabul ettiler. Alcaino'ya hatanın yinelenmemesi adına benden birkaç tane para sayma makinesi almasını önerdim.

Kendisinin New York'ta bu makineleri kullandığını ve New York'taki evinden uzak tuttuğunu söyledi. "Bir sefer kız arkadaşım Sonja'ya 'Makineyi burada bırakma. Olması gereken yere götür' dedim. O 'Ne fark eder ki?' deyince, 'On beş yıl!' dedim."

Hepimiz birden kahkahalara tutulduk.

Özel bir jetle Tampa'ya dönerken Vegas yolculuğunun başı rısı nüfuz etmeye başlamıştı bile. Kurye rolünü oynayan ajanlar ülkenin dört bir yanından nakit dolu bavulları topluyorlardı. Mora Kolombiyadan gelecekti. Ama yeraltı dünyasının merdivenlerini tırmanmaya devam etmezsek kepenk kapatmak zorunda kalabilirdik.

Ortaya çıkacak bir olayın o merdivenleri tırmanmakla ilgili endişemi sonsuza kadar bitireceğini o an bilmiyordum. Hayal bile edemeyeceğim kadar önemli biriyle, Florida'dan başkente kadar emniyet teşkilatındaki herkesin dikkatini çeken bir kişilikle tanışacaktım.

Olayları Tetiklemek

Holiday Inn Surfside, Clearwater Sahili, Florida

6 Ocak 1988

Zamanı gelmişti.

Davetim üzerine Clearwater sahilini ve Disney World'ü görmek için Medellin'deki Mora ve ailesi Miami'ye gelmişlerdi. Holiday Inn Surfside'da kalıyorduk. Mora ailesinin kaldığı süit ile Meksika Körfezi arasında sadece yüz metrelik incecik kumdan oluşan beyaz sahil vardı.

Mora'nın eşi Lucy candan ama insanlara hemen güvenmeyen bir kadındı, arkasını kolluyordu – yanında dokuz yaşındaki oğlu ve yedi yaşındaki kızı olduğu için bunu anlayabilirdim. Gülmseyerek ve şakalar yaparak hayatlarının sonsuza kadar değişeceğini bildiğim o çocuklar için duyduğum üzüntüyü saklamaya çalışıyordum. Yine de hayatlarının değişecek olmasının sorumlusunun babalarının şuursuz açgözlülüğü olduğunu hatırlamak gerekiyordu.

Mora'lar, Kathy ve Adella'yla öğle yemeği yedikten sonra Emir Mora'yı, nakit toplamak için genellikle kendisiyle birlikte Detroit, Houston ve Los Angeles'a seyahat eden Tampa bürosunda çalışan gizli ajan José Cordero'yla tanıştırdı. Emir José'nin görevini

Mora'ya anlattı, beş dakika hoşbeş ettikten sonra José, Kathy ve Adella izin alıp gittiler. Emir, Mora ve ben iş konuşmak için oturduk.

Müşterilerinin bir haftada milyonlarca dolar nakit göndermesini ayarladığı için mutlu olmamı bekleyen Mora, hayal kırıklığı yaşadığını görünce çok şaşırdı. Bana yatırım yapmak isteyen müşterilerini göndermemişti. Panama'ya büyük miktarda mevduat yatırmak, peşinden de bu miktarların çekilmesi foyamızın ortaya çıkmasından başka bir şeye yaramayacaktı. BCCI düşmana görünmeyelim diye bizim için duman perdesi yaratıyordu, doğru, ama bunun bedeli, benim kârdan aldığım payıma eşitti. Komisyonumun artırılması şarttı ve müşterileri, biz nakit sevkıyatını aldıktan sonraki on gün içerisinde fonlarının yüzde yetmiş beşini teslim etmeyi önümüzdeki altmış gün içerisinde kabul etmeliydiler. Geri kalan yüzde yirmi beş altı ay sonra faiziyle birlikte yatırılacaktı. Mora'nın bu şartları müşterilerine kabul ettiremeyeceğini gayet net biliyordum. Bunu beceremediğinde Mora'ya başka bir teklif sunmayı planlamıştım: Bu teklifi müşterilerine benim sunmam. Kabul etmezlerse cayacaktım. Öyle veya böyle Mora benim adıma kartelin hiyerarşisiyle yüz yüze toplantı yapmak gerektiğini savunacaktı, aksi takdirde bu insanları asla kaydedemeyecek ve kovuşturamayacaktık.

Mora istemeyerek razı oldu. Bağlantıları olan Medellin'deki adamın adı Javier Ospina'ydı ve Mora onunla pazarlık edebilmeniz için iki ay içerisinde onunla Kostarika, San José'de toplantı ayarlamaya söz verdi.

Artık düğmeye basılmıştı.

Ertesi gün Disney World'deki Polynesian Resort'a gittik, arabadan inerken Mora çocuklarıyla meşguldü ve kapı görevlilerinden biri Emir'e seslendi.

Emir "Coño!" diye homurdandı. O kelime "Ha siktir!" demekti. "Bob, bir şeyin icabına bakmam lazım. İnanmıyorum buna" dedi. Biz otele girerken Emir kapı görevlisini kenara çekti. Görevli bizim odaya bavullarımızı getirince kendisine 10 dolar bahşış verdim. Parayı alırken elleri titriyordu ve odanın kapısından ter içinde kaçıp gitti.

Adam kalp krizi mi geçiriyor diye sorunca Emir kafasını salladı. "O görevli, Porto Riko'da San Juan Havaalanı'nda Prinair Hava yolları için bilet kesen bir memurdu. Beni gümrük memuru olarak tanıyordu, bugün bizi görünce 'Emir selam! Havaalanına ne zamandır gelmiyorsun' diye bağırdı. On yıl sonra bu lanet otelde karşılaşacağımızı nerden bileyim? Onu kenara çekince 'Adımı sakın söyleme. Beni hiçbir yerden tanımıyorsun. Şu an gizli görevdeyim ve bu otelde baba uyuşturucu tacirleriyle birlikte kalıyorum. Yoksa ölmeme sebep olursun' dedim. Seni o tacirlerden biri sandı galiba."

Sonraki iki gün boyunca Disney World'ü gezdik, her şey planladığım gibi tıkırında gidiyordu ki, Mora 35 mm fotoğraf makinesini çıkartıp çocuklarıyla benim resmimi çekmek için ısrar edene kadar. Buna hayır diyemezdik ama o fotoğraflar şüphesiz eninde sonunda Don Chepe'nin, Ospiña'nın, Ochoa'nın ve karteldeki diğer ağır topların eline geçecekti. Bir şey yapmam gerekiyordu. Hem de hemen o an.

Telesiyeje çok yaklaşmıştık. Emir'e "Söyle ona çocuklarıyla ve eşiyle havadayken fotoğraf çekilmekten çok zevk alacağım. Maki nesini bize versin" dedim.

Öne arkaya sallanan telesiyej parkın üzerinde havalandı, ben de arkamızdaki telesiyejdeki Mora ve ailesinin resimlerini çektim. Onların telesiyej platformdan kalkınca makineyi yere doğru tutup filmin olduğu bölümü açtım, filmi yerinden çıkarıp ışığa tuttum, yerine takıp geriye sardım. En başa dönünce kadran tıkrıdadı, telesiyej bir sonraki durakta durunca görevli kapıya yaklaştı. Birkaç saniye sonra Mora yanımıza gelip fotoğraf makinesini aldı.

Indianapolis Yarış Pisti'nin minyatürü olan Tomorrowland'e* giderken Mora fotoğraf makinesini tekrar çıkardı. *Resimlerimizi çekmeye kalkmayacak değil mi?* Ben böyle düşünedurayım, Mora bizim resimlerimizi çekmeye başlamıştı bile. Sanki biz rock yıldızıydık. Bu tehdidi sonsuza kadar bitirmenin zamanı gelmişti.

Emir'e "Ona tuvalete gireceğimi, ama geri dönüp piste girince ailesinin resimlerini çekeceğimi söyle" dedim ama Emir omzundaki kamera çantasını kaptığı gibi bana uzattı. Ortalık o kadar kalabalıktı ki yakındaki bir erkekler tuvaletini insanların arasından yılan gibi kıvrılarak buldum. Filmin en son çekilmiş olan sekiz karenin olduğu bölümü tutup dışarıya çıkardım, ışığa tuttum, tekrar geriye sarıp yerine yerleştirdim. On gün sonra Medellin'e gidinceye kadar ABD'ye getirdiği filmlerin kalitesiz olduğunu düşünmeyecekti. Çekilen bütün resimlere aşırı poz verilmişti.

Magic Kingdom'ı** turladıktan sonra BCCI Miami şubesindeki Hussain'le toplantı yapmanın zamanı gelmişti, Hussain beni, benim gibi müşterilere hizmet veren bankanın beyin takımıyla tanıştıracaktı. Beni iyi bir paravan şirketi olan, eğitilmiş bir düzenbaz

* Yarının Dünyası anlamına gelir. Disney World'ün içinde farklı temalı eğlence parklarından biridir.

** Büyülü Krallık anlamına gelir. Disney World'ün içinde farklı temalı eğlence parklarından biridir.

olarak görmeleri gerekiyordu ki inandırıcı reddedilebilirlik için esneklik payı bırakabilsinlerdi. Hussain çoktan onlara benim kara para akladığımı söylemiştir bile ama hesabımdaki işlemlere bakan tecrübeli bir banka memuru bunu zaten anlardı. Muhtemelen paramın risklerini tartacaklardı. Açık biçimde konuşursam, ya pervasız ya da bir polis gibi görünecektim. Önümüzde lafımı esirgemediğim zamanlar çok olacaktı. O yüzden şimdilik onların müsterih olmasını sağlayacaktım. Yani önce benim müsterih olmam gerekiyordu, o yüzden karşılaşacağım olası diyalogları düşündüm ve hepsine farklı öngörülen cevaplar buldum.

Mora'ya sabahtan bankada önemli bir toplantım olduğunu söylemiştim. Ben oradayken Panama'daki hesabımdan yirmi beş yeni çek alacağımı, onları alırken bana katılmasını, toplantı başladıktan yarım saat sonra orada olmasını söyledim. Bankadakiler Medellin'den gelen bir Kolombiyalıyla etkileşim içinde olduğumu görmeliydi, Mora da bankadaki prestijimi. Hiçbir gizli ajan bunu kıvıramazdı. Bunu kıvırmak için Medellin'den gelmiş özbeöz bir Kolombiyalıya ihtiyaç vardı. Bankacıların çoğu Ortadoğu kökenliydi ama hepsi akıcı bir biçimde İspanyolca konuşuyordu ve Kolombiya aksanını gayet iyi biliyorlardı. Mora bu iş için mükemmeldi.

Hussain beni kanepelerin olduğu yere götürdü. Halihazırda yalnızken ona "Gelenlerin ayrıcalıklı ekipten olduklarını anlayanaya kadar soru sormak zorunda bırakma beni. Yapılacak işin beni memnun edeceğini belirten ne gerekiyorsa onu söylesinler, benim de konuşmama gerek kalmasın. Fırsat bulup onlara işlemleri yaparken neden daha fazla dikkatli olmaları gerektiğini söyledin mi?" dedim.

“Evet, söyledim. Ama sen de belirt. Onlara işlemleri çok dikkatli bir şekilde yapmalarını ve özellikle de Bay Hussain’in ele almasını istediğini söyle.”

Akbar Bilgrami susturuculu taramalı tüfek gibi asabi biçimde kahkaha atarak kapıdan içeri dalıverdi. Gözüne neredeyse dalış maskesi kadar büyük, ağır ve koyu çerçeveli bir gözlük takmıştı. Çocukken zengin bir ebleh olduğu için bol bol dalga geçilmiş zeki bir ticari bankacı gibi görünüyordu.

Sonra Amjad Awan girdi odaya, üzerinde cilalanmış bir güven bulutu vardı. Saçı ve bıyığı, manikür yapılmış tırnakları kadar bakımlıydı.

Bilgrami “Bu Bay Awan” diye anons etti, sonra da benim teklif işlerimi Miami’den veya dünyanın herhangi bir yerinden Awan’la birlikte yapacağını söyledi. Hussain zaten onları bilgilendirmişti, onlar da işlerimin yönetiminde bana yardımcı olmayı dört gözle beklemekteydiler.

Awan “Yetmiş iki ülkede varız” dedi. “Yani müşterinizin rahat ettiği neredeyse her ülkede varız.” Pakistan kökeninin izleri İngilizce aksanına karışıyordu.

O anda kapı çalındı ve bir sekreter Awan’ın satış konuşmasını bölüp Bay Gonzalo Mora’nın gelmiş olduğunu bildirdi. Toplantı yaptığımız gruba Mora’nın meslektaşım olduğunu ve Medellin’e dönmeden önce onunla konuşmam gerektiğini söyledim. Acil gitmesi gerekirse beni bankada bulabileceğini söyleme hakkımı kullandım. Ayağa kalkıp onunla yapacağım görüşmenin birkaç dakikayı geçmeyeceğini söyledim ama Awan ve Bilgrami, Mora’nın toplantı odasına gelmesi konusunda ısrar ettiler, kendilerinin dışarıda bekleyeceklerini söylediler.

Beklediğimden daha iyi olmuştu bu! Onlar Mora'nın yüzünü görecekti, Mora da bankacılar toplantı odasını bize bıraktığı için benim ne kadar önemli olduğumu anlayacaktı. Ayrıca toplantı odasında dinleme cihazı olabilirdi, böylelikle bankacılar Mora'ya söyleyeceklerimi duyabilirdi.

Mora yeğeni Fabio ile birlikte odaya girdi. Mora'ya imzalamış olduğum yirmi beş boş çeki verdim. Mora bana Alcaino için Chicago'dan alınması gereken para tahsili konusunda bilgi vermeye çalıştı ama sözünü kesip o bilgileri Emir'e vermesini, bankacılarla çok hassas konularda toplantı yapmaya devam etmem gerektiğini üzülererek bildirdim. Odadan çıkarken Mora omzunun üzerinden gösterişli mobilyalara bakarak kendine göz ziyafeti çekti.

Awan, Bilgrami ve Hussain odaya dönünce kredi borçlarını eşit miktarda teminat altına almak için kullanılan mevduat sertifikalarındaki müşteri fonlarını saklamak adına yapılan planı onayladıklarını bildirdiler. Mülkiyet hakkının rehin hakkına dayanan borçları belirten evrakların sahtesini yapacaklarını kabul ettiler. Sonra benim geçmişimden konuşmaya başladık, Awan ve Bilgrami derine inen sorular sordular. Bankalarının Tampa şubesiyle yapmış olduğum işleri anlatınca rahatladılar. Sonra onları benim en iyi tecrübe emaremleri vurdum. "Bazı şeyler söylenmeyince daha iyi oluyor, kurduğumuz ilişkilerde olgunlaştıkça eminim şartlar hepimizin kendini rahat hissedeceği noktaya kadar gelsecektir. Hussain'le ve siz beyefendilerle çalışırken kendimi çok rahat hissediyorum. Burada yaptığım işlerin kilit noktası gizlilik gereksinimidir ve bu konuda ben rahatım. Ama müşterilerim bu ülkenin vergi sisteminden o kadar memnun değiller."

Üçü birden kahkaha atmaya başladılar. Awan “Hiç haksız değiller, değil mi?” dedi.

Onlara yatırdığım fonların sahibinin müşterilerim olduğunu, Hussain’in tavsiyesine bağlı olarak BCCI’nı ayda 5 milyon dolar alacağını, bu miktarın, aynı değerdeki kredi borcunu teminat altına almak için mevduat sertifikasına çevrilmesi gerektiğini açıkladım. Bu kredinin geliri benim Panama’daki hesaba akıtılacak, ben de parayı müşterilerime dağıtacağtım. Her bir işlem arasında otuz ila altmış günlük bir süre olacaktı.

Bilgrami “Bu detaylar burada kalmayacak” dedi. “Bu toplantıyı sadece sizinle tanışmak için yaptık. Gerisini bizim halledeceğimizden emin olabilirsiniz. Hem de fazlasıyla ihtiyatlı ve gizli bir şekilde.”

Awan bankanın müşteriler yerine doğrudan benimle iş yapmak istedikleri konusunda güvence istedi. Ben de verdim. Sonra da Lüksemburg’daki bir holdingin bankanın yetmiş iki şubesinin, Grand Cayman’daki alt kuruluşların ve Lüksemburg’daki başka bir holdingin sahibi olduğunu anlattı. Bankanın asıl sahibi, yapının bu kadar karmaşık olması sayesinde Abu Dabi, Bahreyn, Dubai ve Kuveyt’teki yönetici elit ailelerdi. Söylediklerine göre sınır ötesi bankacılığın bu girift ağını ören BCCI bankasının başkanı Agha Hasan Abedi, müşterilerimin mümkün mertebe sağlayacağı parasını kabul etmekten çok mutluydu. Abedi aynı zamanda onu Kanada’daki Montreal Bankası’ndan kopup getirdiği için Awan’ın akıl hocasıydı.

Bankanın doğusundaki caddede şık giyinmiş Latin işadamlarının numaraları belli olmadığı için rahatlıkla ondan fazla ankesörlü telefonu kullanmakta olduğu büyük bir otopark vardı. Benim gibi onlar da cep telefonlarının dinlendiğini düşünüyorlardı

– aramızdaki tek fark, onlar hükümetten, benim de kartelden endişe etmemdi. Cebimden bozuk çıkarırken aklıma Bruce Perlowin'ın o eski deyişi geldi: “Günde sadece bir tane cigara iç, federal ajanlar sana bulaşmasın.” Ama söylediğim gibi beni federal ajanlar endişelendirmiyordu ki. Ben Alcaino'nun veya Don Chepe'nin adamlarından endişeleniyordum. İdari ajan Laura Sherman'ı aradım.

“Laura, şu an BCCI ile yaptığım toplantıdan çıktım. Tanıştığım adamlardan biri Amjad Awan'dı. Panama şubesinin eski müdürü, kıdemli bankacı Awan.”

“Şaka yapıyorsun!” dedi Laura. “O herif *çok büyük* bir adam!” Görünen o ki büyük satıcılar, Devlet Başkanı Noriega adına yapılan işlemlerin Awan vasıtasıyla yapılmasını talep etmişlerdi. Awan dünyadaki en tepedeki kara para aklama hedeflerinden biriydi. Altın yumurtlayan tavuğu bulmuştum.

Laura zaten Mark Jackowski'yle Noriega davası üstünde çalışıyordu, Jackowski de uzaktan bizim davayı gözlemliyordu. Mark sonradan “Bu ülkenin gördüğü en büyük kara para aklama çetesinin içine girdin. Ne istersen yapmaya hazırım. Bu, hayatının fırsatı” diyecekti.

Awan ve Bilgrami ile bir sonraki toplantıyı ayarlamadan önce Alcaino'yu canlandırmam, iki tarafı da meşgul etmem gerekiyordu. Kartel para vermezse, BCCI'ı besleyemezdim. Ve BCCI olmadan da kartelin milyonlarını havale edemezdim. Ortadaki adam olup çıkmıştım.

New York'a gidince Central Park'ın güneydoğu köşesindeki Sherry-Netherland'da üç oda bir salon bir daire kiraladım. Dairede büyük bir oturma odası, şömine, avizeli yemek odası, kocaman yemek masası olan mutfak, üç yatak odası, üç banyo ve

kocaman antre vardı. Bunlar yetmezmiş gibi ev çok kaliteli antik mobilyalarla döşeliydi. Emir'le birlikte Alcaino'yu eve yemeğe davet ettik ve yemeği dışarıdan söyledik. Keparili somon, havyar ve gurme lezzetlerden mezeler yerken kartelin dünyanın farklı yerlerindeki işlerinden söz ettik, evrak çantamdaki ses kayıt cihazı her bir kelimeyi kaydediyordu.

Alcaino bir hafta içinde New York'a 450.000 dolar teslim edeceğinin garantisini verdi. ABD'de mülk satın almak isteyen Pablo Escobar ve kartelin diğer liderleriyle konuşmuştu. Alcaino bunun olabilmesi için onları bizim verdiğimiz hizmetleri kullanmaya ikna etmesinin uzun sürmeyeceğini anlattı. Çok fazla zaman ve toplamda muazzam para harcadıktan sonra kartelin kendisiyle birlikte Avrupa'ya açılacaklarının bilgisini de verdi. Los Angeles'ta tekrar iş yapmaya karar verdiğinin haberini verince çok şaşırdım, orada kazandığı parayı Los Angeles'tan Kolombiya'ya göndermemizi istiyordu. Teklifi hemen kabul ettim ama aklım hemen Los Angeles'ta Chewie Ibarra'ya çaktırmadan nasıl çalışacağımıza gitti.

Aynı zamanda Mora güverteye Ospina'yı da almış, Ospina'nın patronu Don Chepe'yle yapacağımız işin hacmini de artırmıştı. Üç hafta içinde Emir ve José Cordero, Don Chepe'nin Detroit'teki en önemli çalışanları olan Jaime ve Norberto Giraldo'dan –Emir bu iki kardeşle arkadaşlık kurmuştu– neredeyse 3 milyon dolar toplamışlardı. Bu adamlar Medellin'den gelmiş kibar, mütevazı ve çalışkan adamlardı ve aileleriyle birlikte sade bir hayat sürüyorlardı – ama bin kilo kokain satmış ve *los duros*, yani güçlü olanlar adına milyonlarca dolar para toplamışlardı.

Emir bu adamlara hep eşit davranır, taşıma işini nasıl daha verimli yapabilecekleri konusunda onlara tavsiyelerde bulunurdu.

Onlarla otel odalarında buluştuğu için parayı yeni alınmış Samsonite bavulların içinde teslim etmeleri konusunda onları ikna etmişti. Emir o bavulları asla onlara geri vermezdi ki Giraldo kardeşler her teslimatta kendilerine yeni bir bavul alsın. Giraldo kardeşleri gözetleyen ajanlar, kardeşlerin yeni bavul satın almak için Sears mağazasına gittiğini görünce para ve kokainin taşınmakta olduğunu anladıkları için bu durum gözetleme ajanlarının işine geliyordu.

Detroit'te dondurucu bir ocak gününde gözetim ajanları, Giraldo kardeşleri gözetlemekteydi. Giraldo kardeşler McDonald's'ta iki adamla buluşmuş, o iki adam Jaime Giraldo'nun arabasına binip az ileride park etmiş Florida plakalı yarı römorklu bir TIR'ın yanına gitmişlerdi. Adamlar TIR'ın arkasından birkaç büyük kutu alıp arabanın bagajına koymuşlardı. Arabayla McDonald's'a, oradan da kiralanmış depolama tesisine gitmişlerdi. Bir yıldan fazla bu işi yapan her ajan, kokain teslimatına şahit olduğunu bilirdi. Gerçekten de Giraldo kardeşler ertesi gün depolama tesisinden malı almışlardı: İçinde 100 kilo kokain olan iki büyük kutuyu, vahşice adam öldürmek ve Motor City şehrinin sokaklarını kanla yıkamakla ünlü Chaldean mafyasının lideri olan Khairi "Harry" Kalashol'a teslim ettiler.

Kokain teslim ettikleri inanılmaz derecede barizdi. Giraldo kardeşler, Iraklılarla bir alışveriş merkezinin otoparkında buluştu. Jaime Giraldo arabasının bagajını açıp bir kiloluk paketlere konmuş kokaini teker teker Kalashol'a verdi, o da çantalara koydu. Gün gibi aşıkardı. Ajanlar teslimatı videoya kaydetti ama kolluk kuvvetleri peşinden gelecek dağıtımı durdurmak için harekete geçmediler. Detroit'in havası kadar soğuk bir biçimde fark etmişlerdi durumu.

Tampa bürosu bizim dava için üç ayda bir bütün ajanların, şeflerin ve savcılarının katıldığı toplantılar düzenliyordu. Hepimiz önerilerimizi sunuyorduk: Operasyonu riske atacak eyleme girilmemeli veya evrak dosyalanmamalıydı ama eyleme geçebilecek diğer federal, eyalet veya yerel yasal mercilere uyuşturucu kaçakçılığı suçu konusunda bilgi vermenin başka yolları bulunmalıydı. Detroit'teki gözetleme ajanları operasyonu tehlikeye atmadan yerel kolluk kuvvetlerini arayarak bu herifleri yakalatabilirlerdi. Ama Detroit bürosu buz kesilip kalmıştı. Detroit bürosundaki yetkili özel ajan Tampa ve başkentteki bürolarla birlikte bu kararı almış, operasyonu korumak adına uyuşturucunun gitmesine izin vermişlerdi. Sen bunu benim külahıma anlat. Bence Detroit, Giraldo kardeşleri sonradan yakalayarak elde ettikleri istatistiklerini bozmak istememişlerdi. Ama bunun bedeli ağır olacaktı.

Bu fiyasko bir daha yaşanmasın diye TIR'ın römorkuna gözetleme tertibatı kurmayı planladık, böylece Florida'dan kuzeye doğru yola çıktığında yerel kolluk kuvvetleri aracı tartı istasyonunda muayene ederken tesadüfen kokain sevkıyatını bulmuş gibi yapacaklardı.

Detroit'teki sergüzeşt hareketler ortaya çıkarken ben de yarım milyon doları dünyanın etrafında tur attırttıktan sonra Panama'ya gönderilmesi için Awan ve Bilgrami'yi görmeye gittim. Awan'a karşıma Toronto'dan birkaç milyon ABD doları alma fırsatı geçtiği için işin lojistiğiyle uğraştığımdan geç kaldığımı, nakdin hesaplara daha hızlı havale edilmesini sağlayabilirsek daha büyük hacimde para teslim alıp BCCI'a getirebileceğimi söyledim.

Awan gülüsemdi. "Bu sizin sorunuz" dedi. "Ve ben bunu bilmek istemiyorum." Detayları konuşmak için çok erkendi ama

banka daha önceden büyük miktarda beyan dışı döviz alarak müşterilerine düpedüz yardımcı olmuştu.

Panama şirketlerimden biri olan Lamont Maxwell S.A. adına İsviçre'ye yarım milyon havale etmeyi tertitlediler. O para, İsviçre şubesinden çekilen kredi için teminat sayıldı ve kredi geliri de BCCI Panama şubesindeki IDC International S.A.'nın hesabına yatırıldı. IDC hesabından alınan çekler olur da denetlemeye tabi tutulursa, fonların izini tutan federal ajanlar, başka bir şirket için alınmış kredi borcunu bulacaktı. Yarım milyonluk havale henüz BCCI bankasına ulaşmadığından imzalamakta olduğum bazı evraklar hâlâ boştu.

Bilgrami telefonla konuşmak için odadan çıktı, bu da bana Awan'la özel olarak konuşma fırsatı verdi. Ona dava açabilmemiz için gereken en kritik delil unsurunu ortaya çıkarmam gerekiyordu: Yani Awan'ın işleme tabi tuttuğu fonların uyuşturucudan geldiğini biliyor olması. Örtmeceyle konuşmak bu işi çözmezdi ama açık açık konuşunca da korkup kaçabilirdi. Yine de net konuşmak gerekirdi ki yüksek ücretli avukatlar Awan'ın söylediklerini çarpıtmassın.

Evrak çantamdaki ses kayıt cihazı her bir kelimeyi kaydederken ona "Benim güvenimi tamamen kazanmış durumdasınız. Normalde boş evrak imzalamam ama sizinle iş yaparken müşterihim ve bu konuda size güveniyorum" dedim.

Awan dikkatli bir biçimde "Zaman geçtikçe güzel bir ilişki kuracağımızı düşünüyorum. Size güzel hizmet vereceğimizin garantisini verebilirim. Şikâyet edeceğinizi sanmıyorum" dedi.

Söylediğinin üstü çok kapalıydı. Konuya daha sert girmek gerekiyordu.

“İtiraf etmeliyim ki bazı şeyleri söylememek gerekir” dedim. “Ama bazen de bazı şeylerin söylenmesi gerekir ve bence bunlar yalnızken söylenir. Sadece buradaki para tehlike altında değil bence, başka şeyler de tehlike altında. Kolombiyalı müşterilerimin bazısı iş dünyasını pek de takdir etmiyorlar, doğrusunu söylemek gerekirse, aramızda kalacaksa, uyuşturucu işi yapan beyefendiler güvenden başka hiçbir şeyi takdir etmiyorlar. Güvenin kırıldığı anda gösterdikleri baskı... O yüzden siz, sadece siz... Diğer beyefendinin önünde böyle bir konuşmaya girmezdim...”

O sırada telefon çaldı, oysa sözümü bitirmemiştim. *Kahretsin.* İstedğim noktaya varmamıştım. Konuya tekrar girmem gerekti.

Awan telefonu kapattıktan sonra ABD’deki BCCI’ya denk düşen bankanın başkentte bulunan ve iyi bilinen bir kuruluş olan First American Bankası olduğunu söyledi. “First American Bankası’nın gayriresmi sahibi biziz. Bu gerçeği ifşa etmiyoruz. O bankayı bir nevi bizim bankanın ortakları satın aldı.”

İlginç. Yurtiçinde çok büyük mali bir kuruluşun gizli sahibi BCCI. Bu konuşmanın nereye gittiğinden çok emin değildim ama ilgimi çekmişti. Hazır Awan konuşmak istiyorken kaydedecek bir şeyler çıkardı.

Awan banka içine kendisiyle, Bilgrami ve Hussain’le yaptığım işimle ilgili konuşmaları sınırlı tutmak konusunda beni uyardı. Belki de açılış konuşması bu olabilirdi.

“Benim için en önemli şey, mevduat sertifikalarını konunun dışında tutmakla ilgili az önce tartıştığımız konudur. İkinci önemli şey ise bir miktar hakkında sizinle görüştüğüm zamanla, o miktarın Panama’da hazır olduğu zaman arasındaki süre hakkında size gerçekten güvenilebileceğim konusudur. Bunu bir kez

daha tartışmayacağız ama benim iş yaptığım adamlar Kolombiyalı en güçlü ve en büyük uyuşturucu tacirleridir” dedim.

Awan irkilmişti. “Sizinle çok net ve dobra konuşmak istiyorum” dedi. “Ben endişe etmiyorum... Sizin müşterilerinizin ne iş yaptığı beni ilgilendirmez. Ben sizinle çalışıyorum. Sizinle ilişkimiz olduğu sürece ve bu ilişki dolambaçsız ve net olduktan sonra, fonlar meşru ve temiz olduktan sonra iş yaparız. Bundan gerisi beni ilgilendirmez, çünkü bildiğiniz gibi müşterilerinizin ahlakından ben sorumlu değilim. Ben sizinle iş yaparım. İşiniz temiz, dolambaçsız ve meşru olduktan sonra size gereken bütün güvenliği ve gizliliği sağlarız. Bundan ötesini bilmek istemiyorum.”

Ayrılmadan önce Awan ve Bilgrami’yi o akşam yemeğe davet ettim. Awan’ı biraz tedirgin etmiştim, o yüzden onu sakinleştirmek istiyordum. Coconut Grove’daki 28. Caddede kocaman incir ağaçlarının saçaklarının altında bulunan küçük ve popüler bir İtalyan lokantası önerdiler. Kathy de benimle geldi, bu da müşterilerim hakkında konuşmamı engelleyecek, lafımı esirgmeden konuştuğum için başlatmış olabileceğim endişe yangınıını söndürecekti. “Aileme” ve İtalyan kökenime olan sorumluluğumu göstermek için rolümü oynamış, sadakat ve saygının önemini ortaya koymuştum. Aynı zamanda da spordan, seyahat etmekten ve onları rahatlatacak her konudan muhabbet etmiştik. Rahatlamış olmaları çünkü hesabı onlar ödemek istediler.

Key Biscayne’deki Winn-Dixie süpermarketin önünde sıra sıra duran ankesörlü telefonlar, şefim, diğer ajanlar ve Ev ile yapacağım görüşmelerin gece karargâhı olmuştu. Georgia’dan eski dostum olan Steve Cook artık şefimdi ve işimi yapmam için beni her zaman destekliyor, Tampa’ya gelmekte olan yeni patronların bazılarıyla kıyaslayınca hakkımda çok daha fazla olumlu düşünüyordu.

Paul O'Brien Dublin'de gümrük ataşeliği görevine terfi etmiş, yerine Bonni Tischler atanmıştı.

Görüşmeden sonra kendisinin ve çocukların sıhhatini sormak için Ev'i aradım. Onu her gün aramaya çalışıyordum ama bazen şartlar yüzünden dört veya beş gün arayamadığım zamanlar oluyordu. Hem Ev hem de çocuklar benim yokluğuma hemen alışıyorlardı. Ev akşamları ve hafta sonları faturaları ödüyor, çim biçiyor, arabayı tamir ettiriyor, evdeki tamiratları yaptırıyor, çocuklara göz kulak oluyor, onları idman ve müsabakalara götürüyordu. Aynı zamanda bir ilkokulda hafta içi bütün gün öğretmenlik yapıyordu. Bir şekilde altından kalkmayı beceriyorduk ama gerginlik kendini göstermeye başlamıştı bile.

"Bob" dedi. "Önemli gördüğün işleri yaparken asla sana engel olmadım ama bu, tahmin ettiğimizden çok fazla olmadı mı? Bu böyle daha ne kadar sürecek?"

"Görüştüğüm adamlar suç zincirinin en tepesindeki adamlar. Ne kadar daha sürer emin değilim ama başarmak zorundayım."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Yapma tatlım, göz açıp kapayana kadar her şey eski haline dönecek. Yarın geliyorum, birkaç gün kalacağım, o zaman konuşuruz."

Eve gidince konuştuk ve anlaştık ama altta yatan sorun elbette çözülmedi. Uzun vadeli gizli görevdeyken, dikkatim dağılsa bile ölümcül bir hata yapmama izin vermeyeceğimi hissedirdim. Hayatta kalma içgüdüm sadece ve sadece davaya odaklanmaya itiyordu beni, bu durumda da özel hayatımın dışarıda kalması kaçınılmaz oluyordu. Sevdiklerimi düşünmek veya aramak istemediğimden değil ama düşünüp aramak tehdit oluşturunuyordu çünkü yüzde yüz yeraltı âlemine odaklanmam, ince ayrıntıların

hepsini özümsemem gerekiyordu, beden diliyle olsa bile. Kendimi her olası duruma hazırlamam gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu her şeyi sürekli düşünmektir. Yani bu adamların bir sonraki adımında ne yapabileceğini, onlardan bir adım önde nasıl olacağını düşünmek. Her bir hedef takıntı olup çıkıyordu.

Aynı zamanda da sevdiklerimin bana gönderdikleri sinyaller karışıktı. Benim artık eskisiyle aynı olmadığım güç geçtikçe belirginleşiyordu – bu bir şekilde doğrudur. Aklım hep başka bir yerdeydi. Gizli görevdeyken aklen yoldan çıkmamak için özel yaşantımın etrafına duvar örmüştüm. Ama eve gidince bir türlü bu alışkanlıktan kurtulamıyordum.

Uzun vadeli gizli görevin yarattığı doğal olmayan şartlara karşı geliştirdiğim bu doğal tepkiyle mücadele etmek için çok fazla yardım almanız gerekir. Bu olgunun farkında olmak önemlidir çünkü nasıl başa çıkacağınızla ilgili size yol gösterir. Fiziksel durumunuz da çok önemlidir. Her gün altı veya yedi kilometre koşuyor, sağlıklı beslenmeye çalışıyordum. Formda olmazsanız, on sekiz saat çalıştığınız günler arttıkça büyük bir çöküş yaşarsınız.

Size bilgi vermek, sizden delil toplamak ve sizi toparlamak-
tan başka ağır bir sorumluluğu olmayan irtibat ajanıyla bağ kurmanız da çok önemlidir. İrtibat ajanı dert ortağınız olur ama aynı zamanda olayların altından kalkma becerinizi de değerlendirir. O ajanın gizli görevde çalışmış ve tecrübeli olması kaçınılmazdır çünkü o yollardan geçmediyseniz diğer ajanın becerisini değerlendiremezsiniz. Ama Tampa'da böyle referanslara sahip hiç kimse yoktu. IRS Ceza İşleri Soruşturma Dairesi'nden gelen Dave Burris bu rolü bir şekilde oynuyor, bilgi göndermek için benim kanalım oluyordu. Yıllarca birlikte çalışmıştık ve Dave yetenekli, ciddi ve güvenilir biriydi.

Ev'le konuştuktan sonra Mark Jackowski'yi aradım. "İnanamıyorum. Awan'a dünyanın her yerine havale etmekte olduğu paranın uyuşturucu parası olduğunu doğrudan söyledim ama ürkmedi bile. Çark etmeye çalıştı ama ona dava açabileceğimiz kanıtı aldığımıza şüphe yok. İşin ilginç tarafı ise beni Avrupa'daki BCCI'de benimki gibi müşterilerle çalışan memurlarla tanıştırmak istediğini söylemesiydi. Böyle giderse bankanın en tepesindeki adamlarla tanışmaya kadar gider bu iş" dedim.

Jackowski sigarasından derin bir nefes çekti, sonra da dumanı uzun süre dışarıya üflledi, balondan hava kaçıyormuş gibi bir sesle iç geçirdi. "Bob, bu taşaklı bir durum. Adamın üstüne gitmeye devam etmen lazım. Noriega'ya ulaşmanın tek yolu Awan."

Jackowski'nin deyiimiyle yasal olmayan sularda yüzüyorduk.

Birkaç gün sonra bankaya giderken uzun saplı kırmızı gül satan genç bir kadın yolunu kesti.

Bankadaki santralde çalışan kadına "Günaydın" derken elimdeki gülü uzattım. "Bay Bilgrami ve Bay Awan'ı görmeye geldim. Adım Musella."

Kadın gülümseyerek "Çok teşekkürler" dedi. "Çok naziksiniz efendim."

Bunu hangi polis yapardı ki?

Awan'la bir akşam önce Redskins ve Broncos takımları arasında oynanmış Amerikan Futbolu Şampiyonluk Müsabakası hakkında laklak ederken Awan kendisine gelen telefonu cevapladı.

"Merhaba. Evet. Cuma tamam mıdır? Evet biliyorum. Nedir? Ne dedi? Hayır, konu bu değil. Ona geçen cuma söylediğim gibi bu şartlar altında ne kadar az kontak kurarsak o kadar yararlı olacaktır, telefonlarımızı kimin dinlediğini kim bilir? Biliyorsunuz,

teklif ettiğim... Evet. Siz de biliyorsunuz burada kim var, telefonu kim dinliyor, asla bilemezsiniz. Eğer... Hayır, gelecekte beni sadece Marcela arasın dedim ona – beni direkt arama, söyleyecek bir şeyin varsa, Marcela aracılığıyla ara dedim. Tamam. Cuma akşamı geleceğim. Sence onu cuma veya cumartesi görebilir miyim? Cumartesi ayrılırım. Mümkünse böyle daha iyi olur.”

Telefonu kapattı. “Bu aralar arkadaşımın başı dertte.”

Ne demeye çalıştığını gayet net biliyordum. Marcela Tasón, Noriega’nın özel sekreteri ve tahminen sevgilisiydi. Awan az önce Tasón ve Noriega’nın gönderdiği mesajı ileten biriyle görüşmüştü. O zamanlar ABD Noriega’nın üzerinde o kadar baskı kurmuştu ki, Noriega kendi servetini BCCI’nın dama tahtası olmuş şubelerine aktarma konusunu konuşmak için Awan’ı Panama’ya çağırıyordu.

Salağa yatıp “Kim o?” diye sordum.

Awan pişmiş kelle gibi sırttı. “Noriega.”

O anın tadını çıkararak Awan’a ABD’nin baskısı yüzünden buradaki işlemlerin gizliliğini tehlikeye atmamak için Panama’ya seyahatimi ertelediğimi söyledim. Gerçekte gitmek gibi bir şansım yoktu. Panama’ya gitmek için onay talep ettim ama yönetici kadrosu “Narkotik bunun çok tehlikeli olduğunu söylüyor, olaylar yatışana kadar hiçbir gizli ajanın Panama’da çalışmasına izin vermiyorlar” demişti.

Saçmalığın daniskası. Narkotik talebimizi reddetmişti çünkü Panama onların mahallesiydi ve orada gümrükten gelmiş bir gizli ajana destek vermek istemiyorlardı. O zamanlar narkotik Panama’da kendi ajanlarının çalışmasına izin vermişti. Böyle bir fırsat boşa gidiyordu çünkü Awan beni arkadaşlarıyla tanıştırmak için Panama’ya davet etmişti. Ve bu arkadaşların içinde muhtemelen Noriega veya onun en iyi akıl hocaları da olacaktı.

Robert Mazur // Muhbir

Kartel hiyerarşisinin derinlerine kadar inmiştik ve bunu daha önceden hiçbir gizli ajan becerememişti, ayrıca dünyanın en büyük kara para aklama makinesi işini gören 40 milyar dolarlık bankaya gizlice girmiştik. Tek bir toplantıyla Noriega'nın şüphelenilen yolsuzluğu hakkında somut delil toplamaya başlamıştık bile. Medellin'den aldığı milyonlarca dolar rüşvetin yeri hakkında somut istihbarat elde etmek için direniyorduk.

Bütün bu beklentilerin aksine hayatımın şokunu yaşamak üzereydim.

Sheraton Sand Key Resort, Clearwater Sahili, Florida
10 Şubat 1988

Tampa bürosunun Noriega'nın bankacısına ulaştığı haberi başkente varmıştı.

Üç ayda bir yaptığımız toplantılara Tampa, Miami, New York, Philadelphia, Chicago, Detroit, Houston ve Los Angeles'taki personel ile başkentteki ve yerel bürolardaki gümrük ve adli yöneticilerin de katılmasına karar verilmişti. Toplantı, mafya babalarının New York'un dışında gerçekleştirdiği Apalachin toplantısına benziyordu: Herkes davaya sadıktı, hizmet verdiklerine doğru neyse onu istiyorlardı ama ihtilaflarla kumpas kuruluyordu: *Benim bu işten çıkarım ne olacaktı? Dizginleri nasıl ele alacaktım?*

Farklı şehirlerden gelen ajanlar o zaman kadar toplanmış kanıtlar hakkında rapor yazdı ve herkes operasyonu tehlikeye atama konusunda anlaştı. Sonra başkentten gelen patronlar, her bölgenin yöneticisi kaderimizi belirlemek için özel olarak toplandılar. Teşkilatın yönergesine göre, ajanlar yeni bağlantılar buldukça ve yeni suçları ortaya çıkardıkça, operasyon en az üç ay daha devam etmeliydi. Kartelin beni Kostarika'ya davet etmesi, Alcaino ile ilişkimizin genişiyor olması ve BCCI'nın beni Avrupadaki kilit

adamlarla tanıştırma teklifi, operasyonun kaderinin tartışılmaya açılmasına gerek olmadığını gösteriyordu – ya da ben öyle düşünüyordum.

Kapalı kapılar ardında yapılan toplantıdan sonra yeni patronumuz Bonni Tischler, Tampa personelini toplantıya çağırdı. Tischler ve ben, geçmişte Miami ve Tampa’da birbirine örtüşen davalara bakan görevdeşlerin rekabete girdiği konusunda aynı fikirde değildik, onunla aynı fikirde olmadığımı söyleyecek kadar cesaretli olmam da onun hoşuna gitmemişti. Tischler kararını verdi, bir davanın kariyerine en iyi nasıl hizmet edeceğini göz önünde bulundurarak beni davanın en iyi nasıl yürütüleceği konusunda uyardı ve kararlarını şahsileştirdi (bu, emniyet teşkilatında büyük bir hataydı). Merhametli bir biçimde onu desteklerseniz, sizin lehinize hükmediyordu. Sizi sevmezse, davanız bitiyordu.

Tischler Miami’deki ajanlık görevinden ayrıldıktan sonra işlerini hızlandırmış, gümrük teşkilatının babası sayılan George Corcoran ve Gümrük Emniyet Müdürü William von Raab gibi başkentteki en tepedeki adamlarla çok güçlü şahsi dostluklar kurmuştu. Artık Tampa’dan sorumlu özel ajandı, ben de sokaklarda çalışmaya devam ediyordum. Onunla ve başkentteki arkadaşlarıyla aşık atamazdım.

Tischler, Tampa personelini, bizi küçük gördüğünün kurnazca nişanesi olarak bir otel odasına topladı: Yataklara, sandalyelere, pencere eşiklerine oturmak zorunda kaldık. Tartışmasız bir şekilde hemen hükümlerini ilan etti.

“Başkentteyken bu davayı gözlemledim ve size şunu söyleyeyim en baştan beri hiç hoşuma gitmedi. Sebebi, bankanın içine girip orada çalışmış olmanız değil. Bu şeyi yarın sonlandıracağım. Aksini düşünseniz bile şu andan itibaren ekimin ilk haftasına

kadar bu davayı bitireceksiniz. Dava o zaman tamamen bitecek.” Doğrudan bana bakıyordu. “Banka konusuna dönecek olursak, bankanın uyuşturucu parasını havale ederken uyguladığı yöntem uycaksınız ve bunun dışında bankanın neler yaptığı konusuna da burnunuzu sokmayacaksınız.”

Ben bu kadına meydan okumamıştım, ama kalıbımı basarım onu görmezden gelecektim. Bankaların işlemekte olduğu diğer suçları öğrenmek ya bize koz verecek ya da bizi onlara karşı güçlendirecekti. BCCI’nın yüksek mertebelerde dostları, ABD’deki bankalarda gizli hisseleri vardı, bildiğimiz bunlarla sınırlıydı, kim bilir daha neler vardı. Kadının söylediği o son cümle bence “bunun dışında bankanın neler yaptığına” CIA bakardı ve başkent bu bilgilerin dağılmasını istemiyordu.

“Bonni” dedim. “Her hafta yeni hedeflerle görüşmek ve yeni suçları belgelemek konusunda kaydettiğimiz mesafe göz önüne alındığında, üç ayda bir gösterdiğimiz gelişimi değerlendirmek ve o zamanki gerçeklere uygun eylem planı belirlemek mümkün müdür? Neden ekim?”

Tischler’in gözleri ok gibi bana döndü. “Beni iyi dinle Mazur. O kadar çok zaman ayırdığın için o kadar şanslısın ki. Her şeyin başı, ortası ve sonu vardır. Bana kalsa bu operasyon çoktan bitirilmeliydi ama ekimin ilk haftasından sonra tek bir günün bile yok. Hepsi bu.”

Bu konuyu tartışmanın anlamı yoktu. İki yıllık işi dokuz ay içinde yapmam gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu kendimi tamamen rolüme vermemdi. O otel odasından dışarıya bile çıkmamışken beynimde tilkiler dolaşmaya başladı.

Biz toplantı yaparken, ithamname Noriega’ya varmıştı bile – sonra da bütün belli başlı gazetelerin ön sayfasında haber olacaktı.

Hikâye, ülkedeki bütün haber yayınlarında gösterildi. Perdenin arkasında Massachusetts senatörü John Kerry'nin terör, narkotik ve uluslararası operasyonlar komitesinin BCCI-Noriega bağlantısına odaklandığına adım gibi emindim.

Noriega'ya ithamname gönderilmesinin üzerinden iki hafta geçmemişti ki resepsiyondaki kadına aldığım gül ve yüzümdeki gülümsemeyle BCCI'nın kocaman camlı kapılarından geçip içeriye girdim. Bilgrami hep gergindi ama Cenevre'den Panama'ya 1,2 milyon dolar havale işlemlerini hallederken kendisini her zamankinden daha fazla gergin hissettiğini itiraf etti. ABD'nin banka gizliliği konusunda çok sıkı kanunları olan Lüksemburg ve Lihtenştayn gibi ülkelerin banka işlemlerini paylaşmasına sebep olacak müşterek adli yardım anlaşması imzalaması için Avrupa ülkelerini zorladığını söyledi.

Sinirli bir biçimde güldüm. "Tanrım, o iki sığınak bu durumdan etkilenecekse mahvolurum. Gidecek yer kalmaz. Ne yaparsın – ne yaparız?"

Bilgrami bana sanki çocuğuna bakıyormuşçasına baktı. Onun tecrübeli profesörlüğüne saf bir öğrenci gibi yaklaştığımda ağzındaki baklayı çıkarması her zaman kolay oluyordu. "Uzakdoğu olabilir – Hong-Kong ve Bahreyn mesela... Bahreyn yeterince güvenli bence... Bahreyn, iyiler, biliyor musun? Kanunlar çok basit ve temelde kanun yok gibi bir şey. Yani iyi bir merkez."

İyi. Benim narkotikten olduğumu düşünüyor olsaydı, paramı daha güvenli yerlerde saklamamı önermezdi.

Panamada iş yapmama cezası orada meydana gelebilecek BCCI sorunlarını asgariye indirecekti. Suudi ortaklığından etkilenmiş olan BCCI'nın Ortadoğu'da azımsanmayacak sayıda şubesi vardı. Suudi Arabistan'la Katar arasında kalan minik krallık

Bahreyn’de de vardı. Operasyonlarını Ortadoğu’ya taşımaları için milyonlarca dolarını işleme tutan kaç müşteriye aynı sözler söylenmişti merak ediyordum.

Sonra Bilgrami Panama’dan 9 milyon dolardan fazla çekmemi rica etti çünkü o limiti geçince: “Kurul bize komik sorular sormaya başlıyor ki benim bu sorulara verecek cevabım yok.” Müşterilerim konusuna değindi: “Müşterilerinizle ilgilenmiyoruz. Onlarla iş yapan kişi sizsiniz, dolayısıyla biz bütün işlemleri deyim yerindeyse kitabına göre yapıyoruz. Bu, bu tür işlemleri, piyasa koşullarında yapılan işlemlerden ayırmak için diğer bankalar gibi bizim bankanın da uygulamakta olduğu keskin ve belirtilmiş bir ilkedir.”

Hemen peşinden de müşterilerimin bu paraları uyuşturucudan kazandığını bildiğini itiraf etti. “Bu zaten çok belliydi” dedi. “ABD kanunlarına göre bir bireyden para alırsan, bunu bildirmen gerekir. Yetkililere hemen bildirmen gerekir. Kazandığın para beş bin dolar olsa bile, paranın temiz olmadığını seziyor olsan bile.”

Belli ki şüpheleri vardı ve bana yanlış bir fikir vermemeye uğraşıyordu. Onu rahatlatmam gerekiyordu. “Benim ve siz beyefendilerin ve bankanın bildiği kadarıyla, benimle iş yapıyorsunuz, nokta. Ama benim çok mantıklı olmayan insanlara karşı sorumluluğum var. Ve siz böyle şeyler söyleyince benim ödüm kopuyor.”

Bilgrami kendini açıklamaya çalışarak “Ben, benim, şey...” dedi. “Biliyorsunuz, hımmm... siz, ileride birbirimizi daha iyi tanıdığımızda... Benim kurumun çıkarını da korumam gerekiyor. Ve çeşitli sebeplerden ne söylediğim ve neye taahhüt verdiğimiz konusunda çok dikkatli olmamız gerekiyor.”

Yine de izleri yok etmeye çalıştığını itiraf etti, gözlerimi kısararak baktım, ona hafifçe gülümseyip o konuşurken kafamı

salladım. “Zaman geçtikçe ve gerçekten uyumu yakaladığımızda, bize yeterince güveneceksiniz, biz de size, durumumuz iyi olacak. Şimdiki durum farklı... Ve benim sürekli bankanın çıkarını korumam gerekiyor, ve bu, hımmmm... şu an yaptığım şey de bu” dedi.

Kafamı sallayıp “Anlıyorum” dedim gülümseyerek. “O zaman kendimi daha iyi hissediyorum. Söylenmesi gereken her şey söylendi.”

Bilgrami güldü. “Harika.”

Bir hafta sonra Awan, ABD’den Cenevre kanalıyla Panama’ya 750.000 dolar göndermeme yardımcı oldu ama detayların değişmesi gerekiyor dedi. “Birkaç hafta sonra biraz yavaşlamak istiyoruz, sizin için de uygunsa.”

Panama şubesinden alınmış azımsanmayacak miktardaki krediler yüzünden banka kurulu oradaki yeni kredileri onaylamadan önce benimki gibi hesap ilişkilerini gözden geçirme kararı almıştı. Awan bu kararın üstesinden gelmek için gelecekteki işlemleri Paris üzerinden yapacak bir yapı kurmayı önerdi. Paris’teki en üst yöneticileri de tanıyordu, ayrıca Fransa banka gizlilik kanunlarının Avrupa Topluluğu paktundan etkilenmeyeceğini savunuyordu. Bu makuldü ama onu ve Bilgrami’yi geren başka bir şey olmalıydı.

Awan’a Bilgrami’yle yaptığım son konuşmadan şunu çıkardığımı söyledim: “Bizim –Kolombiyalı müşterilerim ve ben– yapacağımız en iyi şey, size gönderdiğimiz fonun bir kısmını bir süre tutmak olacak, böylelikle şu an yaşadığımız durumu bir kez daha yaşamayacağız.”

“Aynen öyle” dedi Awan.

Başka deyişle BCCI onlara gönderdiğimiz milyonlarca dolar uyuşturucu parasını almaktan çekinmiyordu, yeter ki bankanın bilanço tablosunu artıralım ve azımsanmayacak miktardaki

mevduatı bankanın kasa dairesinde bırakalım. Demesi kolaydı. Kartelin parasının bir kısmını mevduata yatırması konusunda onları ikna etmesi için Mora'yla kulis yapıyordum ama buna güvenemezdim. O yüzden devlet parasının mevduata yatırılması için gümrüğün onay alması gerekiyordu ve bu konuda benim gümrüğe baskı yapmam lazımdı. Bu hemen olmazsa Awan ve Bilgrami beni dikkate almayabilirdi. Uluslararası arenada gerçek kara para aklayanların büyük miktarda para kaynakları vardı ve böyle bir talebi hemen karşılayabiliyorlardı, bir elin öbür eli yıkadığını gayet iyi biliyorlardı. Bu oyunu oynamam gerekiyordu, özellikle de Panama'da maceraya girdiklerinden ötürü BCCI kızıışmışken.

Awan işlerin neden kısmen zor olduğunu açıkladı bana. "Noriega'ya gönderilen ithamnameyi gazetelerden okumuş olabilirsiniz. Neden bilmiyoruz ama her türden iş yapan bankaların arasında BCCI'nın da adı var... Adımız Bank of America, Citibank ve Chase bankalarıyla birlikte anıldığı için biz iyi bir şirketiz. Yani biliyorsunuz bunlar büyük bankalar." Durum bu olunca o ve Bilgrami "kendilerine her zamankinden daha fazla soru sorulacağını, önümüzdeki birkaç ay yavaşlayabileceğimizi, ortalığın sakinleşmesini beklemeyi" düşünmüşlerdi.

Kabul ettim. Awan tekrar Avrupa'yı önerdi. "Olur da Avrupa'ya giderseniz lütfen beni haberdar edin. Oradaki adamlarımızdan bazılarıyla tanışmanızı istiyorum, çünkü işinizi oradan yapmaya başlarsanız, genel müdür ve şube müdürü benim çok samimi arkadaşlarım... Genel müdür benim eski patronum ama kendisi çok rahat bir adamdır."

Awan'ı mevduatla memnun edememiştim, o yüzden ona elimdeki tek şeyi teklif ettim: Oyunu anladığımı. "Yapmak istediğim tek şey, meşgul olduğumuz meselelerin, son derecede normal iş

gereksinimleri olduğunu gayet net anladığımı gördüğünüzden emin olmaktadır, o yüzden size bu anlamda yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım.”

Awan gülümseyerek “Çok teşekkürler” dedi. “Bunun için minnettarım.”

BCCI’ya sadık olduğumu gösterdiğim her sefer Awan bankasının yeraltı âleminde nasıl bir role sahip olduğu konusunda bilgiler vererek beni ödüllendiriyordu. “Bir banka adının mahkemeye celp edileceğini öngörebilir. Mahkeme celbini öngörebilir. Kurultayın veya büyük jürinin huzuruna çıkabilirim ve bunun olmasını istemiyoruz.” New York’a gitmiş, adı İran-Kontra skandalına karışmış silah satışı yapan Suudi Arabistanlı milyarder işadamı Adnan Kaşıkçı adına BCCI Monte Carlo şubesi tarafından yapılmış işlemlerin kayıtları için gönderilmiş celp için yangın çıkarmaya çalışmıştı. BCCI Monte Carlo şubesi Kaşıkçı adına 100.000 dolar havale etmişti ama bu işlemi olağan işin bir parçası olarak göstermeye çalışıyorlardı.

Toplantının sonunda Awan’la birlikte işlemlerin hızını düşürmeye karar verdik; Medellin’deki müşterilerim tarafından kontrol edilen Panama hesaplarına ayda 2 milyon dolardan fazlasını yatırmayacaktım. Sabit, uzun vadeli mevduatlar yatırmam gerekiyordu ki BCCI yeraltına normal olarak sunulan birinci sınıf muameleyi bana da sunsun.

Miami’den sonra Philadelphia’ya kısa bir yolculuk yapıp şefim Steve Cook’u aradım. “En son yaptığımız haftalık toplantıda herkese söylediğim gibi başkenti kesenin ağzını açmaya ikna etmemiz lazım. BCCI’nı faiz getiren güvenli hesaplarına yatırmak için 5 milyon dolara ihtiyacımız var. İstedikleri bu. Kara para aklamak için talep ettikleri bedel, mevduattır. Başkentin bu davaya

bakmasını hiçbir zaman istemedim ama maden bu operasyonu onlar yönetiyor, doğru şeyi yapmaları lazım. Sen ve Mark [Jackowski] bunu imzalaması için Tischler'i ikna edebilirsiniz, kadının başkentte bunu halledecek dostları var. Bu parayı alabilirsek BCCI bütün kapıları açacak, biz de Noriega gibi adamlarla neler yaptıklarını en önden izleyeceğiz.”

Söylediğim isim iyice anlaşılсын diye durup biraz bekledim.

“Bu 5 milyon doların yanında halledilmesi gereken birkaç başka konu daha var. Miami’de çok vakit geçiriyorum, otellerin masrafı çok lüks bir evin kirasından bile pahalı. Key Biscayne’de ev kiralamak için onay bekliyorum, böylece eve tesisat kurup bankacılar, Alcaino ve Miami’ye gelen insanlarla yaptığımız görüşmeleri düzgün bir şekilde kaydederez.

“Yardım istediğim diğer konu ise pahalı mücevherler. Alcaino kuyumculuk yapıyor. Çok pahalı bir saat ve yüzük çok işimi görür. Delil odasında el konmuş erkekler için yapılmış beş kırıtlık elmas bir yüzük ve Rolex President saat varmış. Operasyonun sonuna kadar kullanmam için bana bu konuda yardımcı olabilir misin?”

Steve sigarasından derin bir nefes çekti. “Seni duydum. Ladow’u –Loe Ladow, Tampa’dan sorumlu özel ajan yardımcısı– için içine katacağım. Miami’deki yerel bürodan zaten destek görüyoruz. Miami bürosundakiler, ben, Ladow ve Jackowski arasında bu işi çözebiliriz. Ama senin önce biraz sakinleşmen lazım Mazur. Yönetici kadrosundan kimseyle yakın değilsin.”

“Ben zaten hiçbir zaman onlardan biri olmak istemedim. Bu operasyon, benim kariyerimden çok daha önemli. Sen ve senin gibi dostlarım ekime kadar arkamı kollarsa hakkınızı sonradan alırsınız.”

Tampa'ya döner dönmez Alcaino beni arayıp Miami'ye gelmek üzere olduğunu söyledi, benimle zaman geçirmek istiyordu. Uçakla Miami'ye gittim, bir Jaguar kiraladım, Kathy Ertz ve Miami koordinasyon ajanı Matt Arti ile buluştum. Matt'i alanda karşıladığımızda hedeflerimizi gözetlemekten vazgeçirmiştım ama bu sefer durum farklıydı. Alcaino New York'tan geliyordu ve yanında Arjantin'den bir kişi vardı ve ilk uçakla Buenos Aires'e dönecekti. Alcaino'nun Güney Amerika bağlantılarından birinin kimliğini tespit etmek için mükemmel bir fırsattı bu.

Alcaino havaalanına yakın olan Hilton Otel'i'nde kalacağını söyledi, akşam saat 22.30'da buluşalım dedi. Kathy ile birlikte o saatte ordaydık ama o ortalıkta yoktu. Alcaino'nun sağ kolu olan Joaquin Casals'ı aradım. Casals, Alcaino'nun Hilton'da kaldığını doğruladı. Gergin geçen yarım saatin ardından Alcaino arayıp Marriott Otel'i'nde olduğunu, Hilton'da boş oda olmadığı için orada kalamadığını söyledi.

Bir şeyler dönüyordu.

Kathy ile arabaya dönmeden önce Hilton'daki resepsiyon görevlisine otel dolu mu diye sordum.

"Hayır efendim. Bu akşam bolca boş odamız var."

Kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

Kathy'ye fısıldayarak, "Anlaşıldı. Alcaino bize yalan söyledi. Bizim bu lobide yarım saat takılmamızın bir sebebi olmalı. Marriott Otel'i'ne gideceğiz. Matt'e oraya gittiğimizi söyleyeceğim ama tek başımıza kalabiliriz. Çünkü Matt ve diğer ajanlar Alcaino'nun Arjantin'e gidecek olan arkadaşını belirlemek için hâlâ havaalanında olabilirler" dedim.

Marriott Otel'i'ne gittiğimizde Alcaino otelin önünde bekliyordu, bizi görünce hemen gülümsemeye başladı. Her bir ayrıntı,

saçındaki her bir tel mükemmel bir biçimde olması gerektiği gibiydi. ABD'nin doğusundaki kıyı şeridini bir ucundan ötekisine uçtuğuna kimse inanmazdı. Sıcak bir şekilde hoş geldin dedikten sonra telefon açmak için izin istedim, Kathy'yi de ona emanet ettim. Lobideki ankesörlü telefondan Matt'i arayıp nerede olduğumuzu söyledim. Ben, Alcaino ile Kathy'ye katılana kadar gözetleme ekibi bizi zaten izlemeye başlamıştı bile.

Alcaino'nun en sevdiği yer olan Coconut Grove'daki Cats gece kulübüne gittik. Kathy, Alcaino'yu dansa kaldırdı, konuşmaktan kafasını şişirdi, zekâsı ve nüktelerini öne çıkararak onu iltifat yağmuruna tuttu. Servetinin bir kısmını yönetmeme izin versin diye ona baskı kuracağım gün yarındı, iş bugün değil, yarın konuşulacaktı.

Sabah saat 3'e kadar partiledik, sonra da Alcaino'nun kaldığı otele gittik. Ayrılmadan önce onu kenara çektim. "Roberto, dostluğumuz ve senin hikmetin çok kıymetli. Yarın benim için çok önemli bir konuda seninle özel olarak görüşmek istiyorum. Yaptığımız işi çok takdir ediyorum ama güneydeki arkadaşların paralarını sadece buradan oraya havale etmemi isteyerek beni riske sokuyorlar. Bu işin böyle devam etmesine yardımcı olacağını biliyorum. Ama şu ana bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Bob, bu kadar ciddi olmana gerek yok" dedi Alcaino. Gülümsemedi. "Mutlu olmak için birçok sebebin var. Çok güzel ve candan bir hanımın var, bizimle de harika bir geleceğin. Yarın sabah saat onda burada buluşalım, sana seni gülümsetecek güzel haberler vereceğim."

"Hanımın!" Doğru kabul edilene aykırı olan o tanımı duyuyorduk.

Ertesi sabah kayıt cihazı çalışırken havuzun yanında, pal-miye ağaçlarının gölgesindeki bir masada Alcaino'ya geçen ay ak-ladığım parasının hesabını verdim.

“Roberto seninle kesinlikle daha fazla iş yapmak istiyorum. Geçen ay bir milyon dolar işlem yaptığımızı anlamak için bilima-damı olmaya gerek yok, bu miktarı on iki buçuğa böl.” Bir kilo kokain 12.500 dolardı. “Sekiz kilo eder. Ayrıca dostlarımın ve iş yaptığım önemli bankalardan birinin taleplerini dengelemek için kesinlikle bir şey yapmak gerekiyor, o yüzden bir yatırım üzerinde bir numara yapmak için seni aradım – yapa-lım diye değil... Bu pa-ranın yüzde yirmisine altı ay boyunca dokunmasan? Sonra hallet-sek? Aksi takdirde, bilemiyorum. Hacmi az da olsa azaltmak ge-rekecek.”

Alcaino kafasını yana yatırıp birkaç saniye uzaklara dalıp gitti. Talebimi tartıyordu. “Tamam. Hadi buna başladık diyelim. Sana verdiğim bütün paraların yüzde onunu kenara koy.” Aslında daha yüksek bir oran verebilirmiş ama İspanya'daki örgütten biri tutuk-landığı için 5,7 milyon dolarlık kokaini İspanya'da saklamak zo-runda kalmışlar, yakalanan o adamın o an bülbül gibi ötüp öt-mediğini de kimse bilmiyormuş. Orada daha istekli müşterileri olmasına rağmen kokaini sakladığı yerden çıkarma riskini göze almak istemiyormuş. “Çok dikkatli olmamız lazım... Şu an burada kilosu on iki...” Bir kilo kokainin toptan satış fiyatı on iki bin do-lardı. “Avrupa'da yirmi yedi.”

Sonra bana güzel haberler vermeye devam etti. Alcaino uyuş-turucudan kazandığı paranın büyük kısmını Los Angeles'in şehir merkezindeki bir apartman inşaatına yatırıyor ve bu paranın tamamını bana akıtmaya karar vermişti. İş finans etmek için alı-nan bir krediye teminat olsun diye mevduat sertifikası almak için

hemen bana 600.000 dolar verdi, gerisi de gelecekti. Ayrıca Pasadena Tepeleri'ndeki evinin tadilatı için aldığı krediyi gizlemek için yarım milyon dolar daha verdi.

Sonra tekrar güzel haberler. Arkadaşı Tuto Zabala ile birlikte profesyonel boks maçlarının tanıtımını yapan bir şirkete de para akıtıyordu, yakında yapılacak dünya şampiyonluğu boks maçını tanıtarak parayı güvenli bir şekilde kullanmak için o paranın bir kısmının aklanması gerekiyordu.

Zabala'yla birlikte dövüş işine girmek aklına nereden geldi diye sordum.

"Aklımda hep çılgın fikirler var, sen de biliyorsun. Suçlunun aklı asla durmaz." İkimiz de güldük bu söylediğine. Alcaino konuşmaya devam etti. "Artık para kaybetmek o kadar zor ki, çünkü kapı eskisi kadar önemli değil. Televizyon, kaset ve kapalı devre kamera sistemi önemli ama. Burada on iki bin oturma kapasiteli bir kongre merkezi var. Yani bilmem kaç yüz bin dolar demek. Masrafın bir parçası o merkeze gidiyor, kazanç yapısı işte orada." Bu iş aynı zamanda Kolombiya'ya yasal bir şekilde seyahat etmesine vesile olmuş.

Sonra bana şampiyonluk maçını halletmek için kaç para yatırmamız gerektiğini aileme sormamı istedi. Gizli kimliğimi tamamen yutmuştu. Onun gözüne girmek için yaptıklarım artık meyvesini veriyordu, Mora gibi Alcaino da kartelin derinliklerini bize sunan, hiçbir şeyden haberi olmayan bir piyon haline gelmişti.

Biz maçıdan söz ederken Alcaino yanıımızdan geçen bir adamı durdurup masamıza davet etti. "Tuto, dostum Bob Musella'yla tanış. Bob, bu Tuto Zabala."

Küba'dan sınır dışı edilmiş elli yaşında bir adam olan Zabala, Castro'yu devirmeye kararlı Kübalı devrimci grup Alpha 66'nın

kurulmasına yardımcı olmuştu. Castro'nun emniyet kuvveti on gün boyunca Zabala'yı zor şartlar altında sorguya çektikten sonra 1961 yılının ağustos ayında kaçmıştı. Miami'de çok çalışan mavi yakalı Kübalı işçiler gibi görünüyordu, tek farkı üzerinde kocaman elmas taşlarıyla TUTO yazan, büyük bir altın zincir kolye takmış olmasıydı. Bir de sağ gözü sürekli sağa doğru kayıyordu. Kaçtıktan sonra Jamaika ve Porto Riko'da kaldı, ama artık Miami'de Alcaino için dövüş maçlarını tanıtıyor, kokain dağıtıyordu – bir seferde beş ile yirmi kilo arasında değişen kokaini Chicago'da minik süpermarket zinciri olan Kübalı alıcılara satıyordu.

Kolombiyalı dünya şampiyonu Sugar Rojas ile Meksika şampiyonu Gil Roman arasında yapılacak sineksiklet dünya şampiyonluğu unvan maçı 8 Nisan'da Miami'de yapılacaktı, Alcaino misafirlerimizle birlikte Emir'le beni maça davet etmiş, ring kenarında onunla olmamızı istemişti. Bu da onunla ve kartelle çalışan diğer insanlarla ilişki kurmak için önüme gelen fırsatlardan bir tanesiydi.

Alcaino teslim olmuştu. Artık sadece komisyon alabilmek için hesaplar arası havale işlemi yapmayacaktım. Onun bankası olarak çalışmam, yatırımlarını yönetmem ve işine kirli para pompalamam için bana yeşil ışık yakmıştı. Operasyon bittiğinde sahip olduğu her şeye el konacaktı – *bir* toplantıdan elde edilen her şey. Artık onu daha fazla itelemeye gerek yoktu, özellikle de masada Zabala otururken. Yardım ettiği için Alcaino'ya teşekkür ettim, Medellin'den döndüğünde iki hafta sonra Los Angeles'ta buluşmaya sözleştik.

Alcaino'yla Marriott Oteli'nde buluştuğumuz o gün, Miami ve Los Angeles büroları önceden gizli ajanlarımıza nakit teslim eden kuryelerin etrafını kuşatmaya başladı. Kuryelerin ajanlarımıza

para teslim ettiği belirlendikten sonra bir hafta veya on gün geçti, bize para teslim etmedikleri sürece o kuryelerin kolay hedef olduğuna karar verildi. Gözetleme ajanları bu kuryeleri takip etti, para naklettiği belli olan kuryeler, önceden belirlenmiş polis ekipleri sıradan bir trafik çevirmesi yapıyormuşçasına durduruldular. Tahsildarlar sürekli olarak sinirlerine hâkim olamadı, bu da polislere geçerli sebep verdiğinden aracı aramak için izin istediler. Kuryelerin nerdeyse hepsi izin verdi ama sonra arabada para olduğunun farkında olmadıklarını, paranın kime ait olduğunu bilmediklerini söylediler. Polisler paraya el koyup kuryelerin gitmelerine izin verdi. Operasyonumuzu ifşa edecek arama emri belgesi çıkarılmadığı sürece hiç kimse benim bu el koyma işiyle bağlantılı olduğumu düşünemezdi.

Bu nakdi talep edecek bir kişi bile  ne çıkmadığı için miktar otomatikman polislerin para kasasında kaldı. Onlar da bu parayla araba veya ekipman aldılar. Polis jargonunda bu prosedüre “s ğ şlemek” deniyordu. Bir dizi danışıklı trafik çevirmesinde bir haftada bir milyon dolar kartel parası ve on   kilo kokain “s ğ şlenmişti”.

Aynı zamanda bu s ğ şlemeler, Noriega’ya baskı kurmak amacıyla ABD h k meti Panama hükümetinin ABD’deki bütün hesaplarını dondurduğu için azalmaya başlamıştı. Panama’nın merkez bankası Amerikan doları elde edemediğinden yeni bir ihbara kadar bütün şubelerini kapattı. Bu durumda Don Chepe’nin 750.000 doları benim Panama hesabımda donmuş oldu. Gerçi Don Chepe sebebini merak bile etmedi. Fakat Gonzalo vasıtasıyla haber hemen geldi, Don Chepe’nin parasını hemen kurtarmam gerektiğini yoksa... O parayı kurtaracak ve Panama’da kurduğum

sistemi tekrar yeniden formüle edecek bir kişi varsa, o da Amjad Awan'dı.

Bankayı aradım ama bankada değildi. Birkaç dakika sonra o beni aradı, göze batmamaya çalıştığı için olmadığını söylediğini, çünkü federal ajanların hareketlerini ve konuşmalarını takip ediyor olabileceğini anlattı. İş konuşmak istiyorsam Kathy'yle birlikte Coconut Grove'daki evine akşam yemeğine davet etti, yemekten sonra iş konuşacaktık.

Awan Coconut Grove'da incir ağaçlarının gölgesiyle kaplanmış on dönüm arazi üzerinde çiftlik evi tarzında yapılmış çok güzel bir evde yaşıyordu. Arazide özenle korunmuş ve bakılmış tenis kortu ve havuz vardı. Awan ve eşi Sheereen Asghar-Khan bizi nazik biçimde gülümseyerek karşıladılar. Teknik açıdan Müslüman olmalarına rağmen bizimle içki içmekten çekinmediler. Awan bol buzlu Johnnie Walker viski içmeyi tercih ederken, Kathy akıllıca davranıp akşam yemeğine bir şişe Perrier-Jouet şampanya getirmişti.

Aromatik çeşnilerin kokusu evi sımsıcak doldurmuştu. Sheereen bize geleneksel bir Pakistan yemeği olan yağlı ve lezzetli körili tavuk pişirmişti. Mütevazı görgüsünü şüphesiz eskiden Pakistan'ın hava kuvvetleri komutanlığı yapmış, artık saygı duyulan bir siyasetçi olan babasından almıştı. Awan'ın eskiden polis müdürü ve Pakistan'ın CIA'i olan ISI'nın direktörü olan babası Ayub Awan ise onların tanışmasına vesile olmuştu.

Awan'ın, çoğu sonradan Taliban ve El-Kaide'ye katılan Afganistan Özgürlük Mücahitleri'ne para akıtan CIA'in hesaplarını yöneten birkaç banka memurundan biri olmasının sebebi kökünün Pakistan-Keşmir olmasıydı.

Akşam yemeğini yemeden önce hep birlikte dinlenme odasına gittik, oda Awan'ın anılarını yansıtan şeylerle doluydu. Bir de beyaz kıyafet giymiş Noriega'nın çerçeveli bir resmi vardı, resmi imzalamıştı. Resmin üzerine oyulan yazı, ikisi de Cenevre'deyken yazılmıştı: *A mi amigo Awan con gran aprecio a todo su familia* – “Dostum Awan’a, bütün ailene şükranlarımla.”

Yemeğe geçince Awan bana ailem, iş menfaatlerim, iş geçmişim ve gezilerim hakkında durmaksızın sorular sormaya başladı. Kendisinin ve bankanın reddedilebilirliğinin makul olup olmadığını hesaplıyordu şüphesiz. Elimizden geldiğince Kathy'yle birlikte Awan'ın önceden BCCI'nın Pakistan, Kolombiya, Panama ve Washington'daki şubelerinde verdiği hizmetleri merak ettiğimizi öne sürerek konuyu oraya çekmeye çalıştık.

Yemekten sonra Awan'la izin isteyip bahçede zevkli bir yürüyüşe çıktık – Don Chepe'nin parasını Panamadan çıkarma ve alternatif başka bir ülke bulma sorununa çözüm bulmak için tek şansım. Tenis kortuna doğru yürürken göğsümdeki mikrofonu ve uyluğumun içindeki ses kayıt cihazını çalıştırmak için cebimdeki kumandanın düğmesine bastım. Awan, Panama'da donmuş vaziyette bekleyen 750.000 dolar için şu an hiçbir şey yapamayacağımızı söyledi. Belki bir hafta içinde banka işlerine dönene kadar zaman almaya çalış dedi. Don Chepe'nin beni araması o kadar uzun sürmeyecekti.

Diğer sığınakların iyi taraflarını konuştuktan sonra Awan “Şunu bana söyleyebilir misin? Nakit nerede?” dedi.

“Burada, ABD’de” dedim. “Detroit, Houston, New York”

Awan bir dakika düşüncelere daldı. “Nakledilemez mi?”

Çartır şirketimin uçakları taşıyabilir dedim.

Bana bir çözüm önerdi. “Nakit, diyelim ki Uruguay’a teslim edilebiliyorsa ve Uruguay’da nakde acil gereksinim varsa, ki bence var, Uruguay’daki dolar banknotları hem Paraguay hem de Brezilya’ya kaçırılıyor çünkü orada yaşayan insanlar dolar satın almayı seviyorlar. Nakdi oraya nakledersek ve size istediğiniz bir yerden kredi verirsek... çünkü Brezilya’ya gelen bütün tüketici malları dolarla satın alınıyor.”

Bu, harika bir teklifti. Banka kaçırılmış uçak dolusu nakdi Güney Amerika’da kabul edecek, dünyanın dört bir yanındaki hesaplar vasıtasıyla krediler için mübadele edecek ve nakdin kendisiyle artan banka bakiyeleri arasında hiçbir bağlantı, iz vesaire bırakmayacaktı. Ama Uruguay’ın ofisimiz için vermesi gereken onay, bunun çok riskli olduğunu kanıtlayacaktı. Bu gerçekten harika bir fikirdi ama sadece hakiki suçlular için harikaydı. Daha sonra bir sebep bulup bu teklifi reddedecektim.

Awan için pis kısmıyla ilgili konuşurken gayet rahat olduğundan ona, Kolombiya’daki bazı müşterilerimin uçaklar dolusu ABD dolarını kendilerine uçakla göndermemi istediğini çünkü paranın doğrudan Bolivya’ya ve diğer alanlara gideceğini, laboratuvarların oralarda olduğunu söyledim. Laboratuvarlar kokainin dökme sevkiyatını gerçekleştiriyordu.

Awan gözünü bile kırpmadı. Panama’ya alternatif olabilecek diğer bankaları önerdi sadece, sonra “Bana izin verirseniz bu konuyu bir düşünmem lazım. Çeşitli lokasyonlarda neler yapabiliriz bakmalıyım” dedi.

Sheereen kapıyı açıp bize seslendi. “Yeşil çay veya kahve ister misiniz?” Belli ki konuşma süremizi doldurmuştuk, akşamı çay, kahve, teşekkürler ve Awan’la benim en kısa zamanda tekrar buluşmamız için planlar yaparak bitirdik.

Ertesi gün Steve Cook, Hazine'nin 5 milyon doları BCCI'a mevduat olarak yatırma talebimizi onayladığını bildirdi. Bu parayı Awan ve Bilgrami'nin önüne yem olarak atmayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Ondan sonraki gün Awan'la Coconut Grovedaki Grand Bay Oteli'nde kahve içmek için buluştuk. Awan bir önceki akşamı Pakistan elçisi ve arkadaşlarıyla geçirmişti. Misafirlerini yolcu ettikten sonra da Jamaika'ya gitmişti. Ona bütün dikkatimi toplamıştım ki Panama konusunda müşterilerine güvence vermek için Kolombiya'ya gitmesi gerektiğini öğrendim.

"Benim hakkımda daha iyi şeyler hissetmeniz için size bir önerim var. Yakın bir zamanda New York'a gidecekseniz, gitmeniz bile yolu kısalttığı için benim şirkete ait jetimle bir akşam sizi evime akşam yemeğine davet etmek istiyorum. Sonra aklıma şu geldi, işimizi bir gün içinde bitirebilirsek jetle hemen New York'a gidebiliriz, sizi şirketime bağlı diğer insanlarla tanıştırmak istiyorum" dedim.

Awan gülümsedi. "Bunu gerçekten yapmak isterim" dedi.

Sonra da ona güzel haberi çıtlattım. "Şahsi kazançlarımdan bir kısmını sizinle bazı meselelere yatırmak istiyorum, o yüzden önümüzdeki birkaç hafta içinde bankanıza yatırmak için 2 milyon dolar vereceğim, vadesi, hımmmm... bir yıl ya da neyse o kadar olabilir. Benim için fark etmez. Burada size karşı iyi niyet göstermem gerekiyor."

Awan bu olasılığa neredeyse atlıyordu. "Güzel. Nereye yatırmak istiyorsunuz?" BCCI Paris şubesinin gizliliği en iyi olduğundan orada karar kıldık, fonu getirdiğimde de diğer ayrıntıları konuşacaktık.

Awan'a Kolombiyalı müşterilerimin Madrid, Paris ve Roma ile birlikte ABD'deki bazı şehirlerde yedekte bulundurduğu büyük miktarda Amerikan doları sevkıyatı olduğunu anlattım, nakdi banka sistemine geçirmek için BCCI'nın kaynakları olup olmadığını sordum. İş arkadaşlarıyla bu konuyu görüşmek için benden kendisine biraz süre tanımamı rica etti, teklifle döneceğinin garantisini verdi.

Sonra da onunla izlenecek yolun üzerinde konuştuk. Aynı miktarda inşaat kredisinin teminatı olarak gizli 750.000 dolar mevduat vermek isteyen müşterimle buluşmak için Los Angeles'a gidecektim. Aynı müşteri ev tadilatı için 500.000 dolarlık aynı işlemin yapılmasını da istiyordu. Oradan da yedekte bekleyen nakdi olan müşterilerimle buluşmak için San José'ye geçecektim.

Awan inşaat kredisıyla öne attığım hususu sevmiştii, bana BCCI Los Angeles şubesinin müdürü olan Iqbal Ashraf'ı ziyaret etmek ister misiniz diye sordu. Ashraf Los Angeles'taki kredi konusunda bana yardımcı olabilirmiş ve anladığım kadarıyla bu adam bankanın "beyin takımındaydı".

Birkaç gün sonra personelden on kişi ve ben Tampa'da bir araya geldik. Onlara neler olduğunu anlattım, önümüzdeki süreçte karşılaşılabileceğimiz beklentilerin özetini verdim. Onlar da karşılığında diğer şehirlerde neler olup bittiğini anlattılar.

Emir, TIR römorku gelecek sefer Detroit'e gelirse, Detroit bürosu Giraldo kardeşlerin evinde ve depo alanında para ve kokain aramak için arama emri çıkartmayı planladıklarını duymuştu. Biz onları en başta operasyonumuza davet ettiğimizde Detroit ajanları bize bazı sözler vermişlerdi ve artık bu sözleri ihlal ediyorlardı. Miami ve Los Angeles bürolarının yaptıklarının aynısını

yapmalarının hiçbir anlamı yoktu: Eyalet veya yerel polislerin yanlışlıkla bulması numarasını kimse yemezdi. Detroit kendi bürosunun istatistiğini yükseltmek ve promosyon almak istiyordu ve Steve, Tischler'in Detroit bürosunun aldığı kararı desteklediğini düşünüyordu.

Burnumdan soluyordum, "İçlerinde şunu düşünen hiç kime yok mu?" diye bağırdım. "O arama emrini çıkartırlarsa, o evraklar Emir'le birlikte bu dakikaya kadar yaptığımız her şeyi odaya dökcek. Arama emirlerini mühürleseler bile, hâkimin zabıt kâtibinin ofisinde, mühürlü bir zarfın içinde olduğunu herkes bilecek. İş yaptığımız örgütler, *ülkelerin başkanlarını* satın alıyor. Zabıt kâtibini satın almak onlar için zor mu olur sanıyorsunuz? Böyle boktan bir şey yüzünden bizi katledecekler!"

Onlara şunu önerdim: Miami'deki römorkun takip edilmesini talep edelim, römork kuzeye doğru giderken, bizim büro karayolu devriyesi ve ziraat müfettişlerini koordine etsin, böylelikle Florida-Georgia sınırındaki muayene istasyonunda kokaini tesadüfen bulmuş olsunlar.

Mark aksi yönündeki yaklaşımımızı destekliyordu ama taleplerimizi bizim büroya yazılı olarak bildirmeliydik ki işleri başlatalım.

"Steve, ilişkilerim bozulursa hiç umurumda olmaz" dedim. "O yüzden bırak da kötü adam ben olayım, bildiriye ben yazıp sana göndereyim. Sonra sen de o bildiriye sıradaki kim varsa, ona gönderirsin, onlar uğraşınsınlar. Detroit bürosunun yaptığı planın, bütün operasyona neden zarar vereceğini anlatabilirim."

O gece bildiriye hemen yazdım, bildiri ertesi sabah Steve'in masasının üzerindeydi. Bildiri emir komuta zincirinde yoluna çıkmıştı ama Steve, "Tischler bence benim her konuyu kâğıda

Robert Mazur // Muhbir

dökme huyumdan hoşlanmıyor” dedi. Gerçi bu, Steve’in pek de umurunda değildi. Yazılı bildiri muhtemelen kadının gerçekte neler olduğunu anlatırken yalan söylemesini zorlaştırmıştı. Başkentteki gümrük ve yargı personeli neticede Tampa ve Detroit arasındaki polemiği referans olarak gösteriyordu ama bürokratların karar vermesini bekleyemezdim.

Los Angeles’a gitme zamanı gelmişti.

10

Los Duros ve Los Angeles

Los Angeles Uluslararası Havalimanı, Kaliforniya

17 Mart 1988

L.A.X. Havalimanı'nda yürüyen merdivenlerden inerken Alcaino'nun bizi beklemekte olduğunu dördük. "Bob ve Kathy, sizi görmek ne güzel. Arabam dışarıda."

Bavullarımızı alıp Alcaino'nun gözle görülür biçimde gurur duyduğu siyah renkli klasikleşmiş Rolls-Royce Silver Shadow model arabasının yanına gittik. Bizi yerel bir restorana götürdü, eşi Gloria da oraya geldi. Yemeğin sonunda görkemli bir havayla "Bob sen lütfen Gloria'nın Porsche'sini kullan. Burada olduğun süre boyunca araba emrine amadedir. Yarın sabah benim envantere bakıp konuşmak için sizi benim şehir merkezindeki mücevherat dükkânım Tiffarri Kuyumcusu'na davet ediyorum. Müsait olursanız yarın akşam yemeğe çıkabiliriz. Ondan sonraki gün size Los Angeles'i gezdiririz, akşam da benim evde yemek yeriz" dedi.

Bizi etkilemek için elinden geleni yapıyordu.

Kathy nezaketleri için Alcaino çiftine teşekkür ettikten sonra "Mağazanızdaki yüzüklere bakmak için sabırsızlanıyorum. Bob, bu seyahati hatırlamam için hayatımın sonuna kadar saklayacağım

özel bir hediye almaya söz vermişti. İçimdeki ses o hediyenin sizin mağazada olduğunu söyleyip duruyor” dedi.

Alcaino kahkahaya boğuldu. “Sen hiç merak etme tatlım. Yüreğinin istediği şey bizde kesin vardır, söz veriyorum.”

Olabilirdi ama bize neden Porsche’sini vermişti? Arabanın yanına gelince Kathy’ye fısıldayarak “Arabanın içinde iş konuşma. Tuzak olabilir” dedim.

Otele doğru giderken Kathy arabanın altını üstünü aradı ama ses kayıt cihazını bulamadı. Gerçi Alcaino koymamış olsa bile birileri bu arabaya kesin dinleme cihazı gizlemiştir.

Ertesi gün Los Angeles şehir merkezindeki South Hill Sokağı’ndaki bir ofis binasının on birinci katında Alcaino’nun özel ve ayrıcalıklı kuyumcu dükkânını ziyaret ettik. Tiffarri Kuyumcusu’na ayrılmış dairenin camları kurşun geçirmezdi, ayrıca son teknoloji güvenlikle korunuyordu. Biz oradayken çok fazla müşteri gelmediğinden uzun süreli toplantı yapma şansımız oldu, elbette bütün toplantı evrak çantamdaki ses kayıt cihazı tarafından kaydedildi.

Alcaino ipotekle borç veren şirketimden, Zabala ile birlikte Miami’de yapılacak dövüş şampiyonluğunu organize için kurdukları Antilles Organizasyon şirketine yalandan borç vermemi istedi. Alcaino’ya sahte teminat için mülti milyonluk evine ipotek koydurtmasını sağladım, böylece ipotekle borç veren şirketimden, onun organizasyon şirketine borç olarak verilen 50.000 dolarlık uyuşturucu parası meşrulaşmış oldu.

Ondan sonra yaptığımız iş, Alcaino’nun Los Angeles şehir merkezindeki apartman projesinin ilk yarım milyonunu saklamak için şirket kurmak, düzmece kredi evrakları hazırlamak ve sahte hizmet anlaşması hazırlamak oldu. Gerçekte doğru olan

mülkiyetini saklamak adına işi yapılandırmak için bana gayet mutlu bir şekilde tam yetki verdi.

Öğle yemeğinden önce Alcaino Kathy'ye birtakım elmaslar ve farklı yüzük modelleri gösterdi ve büyük oynaması için onu adeta cesaretlendirdi. Alcaino'nun yüzü sevinçle parlıyordu, bana iki gün içerisinde yüzüğü Kathy'nin parmağının ölçüsüne getirip elması kakacağını, bu durumda yüzüğü Alcaino'nun evinde yiyeceğimiz akşam yemeğinde Kathy'ye hediye edebileceğimi fısıldadı.

Öğlen yemeğinde Alcaino'nun kulağına "Roberto, yüzük için borcum nedir?" diye sordum.

"Borcun yok dostum" dedi Alcaino. "Sana ve güzel gelinine mutluluk vermek benim için zevk. Bu nişan yüzüğü benim size hediyem."

Otele dönünce doğrudan ankesörlü telefona gittim, büroya bilgi geçtim, sonra da bir kâğıda kritik tarihleri, zamanları ve beyanatları yazıp evrak çantamın gizli bölmesine sakladım. Bu notlar, seyahatlerde yaşanmış olaylar hakkında Florida'da yazacağım iç yazışmanın temelini oluştuyordu.

Alcaino'yla tekrar buluşmaya hazır olana kadar günün geri kalanını on bir kilometre koşup etrafı hızlıca gezip görmekle geçti. Akşam yemeğini yedikten sonra Alcaino semtteki bir kulübe gitmek için ısrar etti. Kulüpte Kathy'yle ben dans partnerlerimizin kulaklarına iltifatlar ve yalan atıp durduk. Bunun kolay olduğunu düşünebilirsiniz ama aslında hiç kolay değildi. Rol yapmanın telaşı, suç dünyasının en tepesindekilerle gezip tozmanın korkusu haliyle insanın algılarını hissizleştiriyor, yıllarca buna maruz kalmak da insanı yıpratıyor çünkü çevrenin anormal olması bir noktadan sonra insana normal gelmeye başlıyor. Attığınız yalanlarla yaşamaya başlıyorsunuz. Dışarıdan çok sakın görünüyor olmanıza

rağmen içiniz yanıyor, gerçek kimliğinizle ilgili herhangi bir işaret verip vermediğinizi kontrol etmekten bir hal oluyorsunuz. Kendinizi rolünüze kaptırmanız nispeten kolay ama aynı zamanda hem lüks hayatın zevkini çıkarıp hem de etrafınızdaki suçla ilgili bütün ipuçlarını toplamak için mayın tarayıcı görevini gerçekleştirirken bu pek kolay olmuyor.

Ertesi gün öğle yemeğinde Alcaino kısıp bir sesle “Seni Medellin’den çok önemli bir dostumla tanıştıracam” dedi. “Karı, *los duros*’lardan birinin yeğeni. Bence onu çok... ilginç bulacaksın.”

O zaman asıl oyunculardan biriyle tanışacaktım. Harika.

Yemekten sonra Alcaino hanımlara alışverişe çıkmalarını önerdi, biz de onun bir arkadaşını ziyaret edecektik – o arkadaşın aslında Alcaino’nun terzisi olduğunu o an bilmiyordum.

Alcaino “Sana bir konuda birkaç fikir vereceğim” dedi. “Kılık kıyafetin gayet güzel ama biraz daha dikkat çekici olabilirsin. Şuradaki binaya girelim, seni bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum, sana birkaç güzel takım elbise diksin.”

Cebimden binlerce dolar söküldüğümde birinci ligde top koşturuyormuşçasına iyi giyindiğimi sanmışım. Yanılmışım. Alcaino sayesinde iki takım elbise seçtim, terzi iğneyle işaretledi, Alcaino da “Bunlar üstünde mükemmel durdu. Yarın birini gönderip alacağım bu elbiseleri. Çok stil duruyorlar, New York borsasının olduğu caddeden çok Miami sahiline uygun” dedi.

Hanımlarla buluştuğumuzda Alcaino’nun bana yaptığı gibi Gloria’nın da Kathy için birkaç parça aldığını fark ettim – aklım zaten bu akşam olacak akşam yemeğindeydi. Alcaino’dan aldığım ve çok takdir ettiğim hediye, kartelle çalışan başka biriyle beni tanıştırma fırsatıydı.

Hava kararmadan Kathy ile birlikte Alcaino'nun Porsche'sine atlayıp, Putney yolundaki Pasadena Hills'e doğru gitmeye başladık. Burası iki tarafında da malikânelerin olduğu ince ve rüzgârlı bir yoldu. Alcaino'nun evine giden araba yolunun başındaki elektrikli kapıya yaklaşıncı kapı yavaşça açılmaya başladı ve yüz adımlık sarp bir patikaya girmiş olduk, bu patika aşağıdaki Alcaino'ların muhteşem evlerinin önündeki kocaman fıskiye süs havuzuna doğru meylediyordu. Garajın önündeki yolda iki Rolls-Royce sedan, iki kapılı spor bir model olan Mercedes ve diğer arabalar vardı. Başka bir binada hizmetçiler kalıyordu ve ayrı bir garaj, Alcaino'nun ofisiydi. Porsche'den inince iki kocaman doberman bize doğru koştu. Alcaino haykırınca oldukları yerde buz kesilip kaldılar.

Bizim halimizi görünce "Ah, hiç korkmayın" dedi Alcaino. "Onlar zararsızdır."

Tabii, sen zarar verme dersin, vermezler. Yoksa bizi iki dakika içinde çiğ çiğ yerler.

Alcaino "Bob, bu benim dostum Juan Tobón. Bizi ziyarete geldi ama zaten Miami'de evi var. Kendisi Medellin'li" dedi. Ayrıca bizi ergen yaştaki iki kızı Paola ve Claudia ile ve hizmetçisi ve müstahdemiyle de tanıştırdı.

En az 400 metrekare olan evinin kapısında Gloria bizi karşıladı. "Ah Kathy seni tekrar görmek ne güzel. Ayrıca bu akşamı bizimle geçirdiğiniz için çok teşekkürler Bob."

Alcaino'ların evi oryantal temasında zarifçe dekore edilmişti. Dört adet ahşap sehpanın üzerinde dört tane en az yarım metre kadar büyük oyulmuş yeşim taşı, evin her yerinde ise fildişi heykeller vardı. Duvarda Chagall'ın bir tablosu ve Miró'nun bir gravürünün asılı olduğu dikkatimi çekti. Evin arkasındaki cam duvar,

taştan yapılmış kocaman bir avluya ve Rose Bowl'a bakan bir tepeye yerleştirilmiş havuza bakıyordu.

Evde dikkatimi en çok çeken mimari detay, ebeveyn yatak odasındaki dolaba saklanmış bir buçuk metre uzunluğundaki kasa- saydı. Ajanlarımızın bu evi arama günü gelip çatığında, o kasa bizim için altın madeni olacaktı şüphesiz.

Alcaino "Bu evin restorasyon parasını alacağım yere bahane olarak sunacağım yarım milyon dolarlık bir borç yaratmanı istiyorum. Yükseltilmiş tenis kortu, yeraltına garaj ve 400 metrekairelik yaşama alanı inşa etmek istiyorum. O 'borcu' karşılamak için sana yakında nakit verebilirim. Sen de evrakları halledip ipotek şirketin vasıtasıyla parayı sevk edersin" diyerek içini döktü.

"*Un pedazo de torta*" dedim çantada keklik anlamında.

Kaliteli Şili şarabının ve ordövrün tadını çıkarmak üzere oturma odasına yayıldık. Sonra da yemek odasına geçip yedi çeşit yemeğin olduğu ziyafetin zevkini çıkardık.

Tobón, Karayip Adaları'na getirilen Afrikalı kölelerin Küba'da Katolikliğe maruz kaldıktan sonra Karayiplerde ortaya çıkan Afro-Küba dini olan Santeria'ya inandığını yemek boyunca gururla söyledi. Bu karanlık din, Florida'nın güneyindeki uyuşturucu ticareti yapan adamların arasında çığ gibi büyüyor. Tobón, Santeria dinine kalpten bağlı olduğunu ileriye sürene kadar, çorabının içindeki tuhaf ve bariz görünen tümseğin şifalı bitki, ölmüş hayvanların bedensel parçaları ve ayinde kullanılan diğer maddelerden oluşan bir muska olduğu hiç aklıma gelmemişti. Kathy'nin el falına bakma tutkusu bu sefer işimize yaramış, odadaki herkesi eğlendirmişti.

Tobón, *los feos*'lardan nefret ettiğini de saklamıyordu. Kokain dolu iki motorlu uçağına Teksas'ta, 750.000 dolar kayme bayıldığı

jetine Kaliforniya'da el koydukları için polislerin kendi haklarını çiğnediğini düşünüyordu.

Yemekten sonra Alcaino ve Tobón'la Rose Bowl denilen vadiye, Brookside golf sahasına ve Foothill otoyoluna bakan taş avluya çıktık. Yıldızlarla aydınlanmış gecede Tobón ve Alcaino uyuşturucu ticaretinin durumunu konuşmaya başladılar.

Alcaino "Noriega korkudan altına sığıyordur" dedi. "Jorge Ochoa -Alcaino'nun ortağı Fabio Ochoa'nın kardeşi- geçen hafta Noriega'ya küçük bir kefen bezi göndermiş, içine koyduğu nota param Panama'da kaybolursa, bu kefeni kullanabilirsin yazmış. Altını da 'Ochoa Ailesi' diye imzalamış."

Konuşmalar Tobón'un karısı Clara'nın, Medellin kartelinin kötülüğüyle nam salmış üyesi olan José Rodriguez Gacha "El Mexicano"nın yeğeni olduğunu da ortaya çıkarmıştı.

Konu itibara gelince Tobón benimkine meydan okumakta gecikmedi. "Bob benim Medellin'de bir dağın zirvesinde seksen hektarlık çiftliğim var. At ve büyükbaş hayvan yetiştiriyoruz. Kolombiya'nın güzelliğini kendi gözlerinizle görün diye seni ve güzel karını oraya davet etmek istiyorum."

Alcaino hemen lafa salça oldu. "Sana söyleyeyim, bizimle birlikte Kolombiya'da zaman geçirirseniz hepimiz için çok iyi olur. Oraya gelmeyi reddedenler genellikle *los feos* oluyor. Bize eşlik ederseniz oradaki herkes rahatlar, işin de hayal bile edemeyeceği seviyelere ulaşır."

Bu zor bir durumdu ama neyse ki hazırlanıp da gelmiştim.

"Roberto seni babam kadar seviyorum, o yüzden de oğlumuşum gibi bir itirafta bulunacağım: Yaptığım her şeyi ailemi korumak için yaptım. Seninle yaptığım iş sürpriz oldu. Yıllardır buradaki insanlara verdiğim hizmet benim asıl sorumluluğumdur.

Kolombiya'ya gelirsem *los feos*'lara karşı bayrağı göndere 'çekmiş olurum, bu da adamlarıma olan sorumluluğumu tehlikeye atar. Oraya seyahat edeceksem işle ilgili mantıklı bir sebep bulmamız gerekiyor. Kolombiya'daki işadamlarının yatırımlarını ben yönetiyorsam, bu benim bahanem olabilir. Adamlarınız itimat edip yatırımlarının bir kısmını yönetmem için bana vermedikleri sürece, San José gibi normal tatil yerlerinde benimle buluşmaya razı olsunlar. Gonzalo ve Medellin'li müşteriyle buluşmak için bir hafta içinde San José'de olacağım. Tavsiye edeceğiniz herkesle orada buluşabilirim.”

Alcaino hemen karşılık verdi. “Söylediğini baştan sona anladım ama Kolombiya'da her şeyin icabına bakılıyor. Neredeyse herkesi yanımıza çektik. Dostum Alejandro, Kolombiya adalet bakanını öldürmeleri için korumalarına emir verdi. Beş adet makineli tüfeği olan Kolombiya ordusu korumaları yakaladı ama Alejandro orduya bir milyon dolar verdiği için olayın üstü kapatıldı. Bizim gücümüz var. Juan'la [Tobón] Medellin'de San Jéronimo adında bir tatil köyümüz var. Burada üst düzey toplantılar yapıyoruz, *los duros* orada kendilerini güvende hissediyorlar. Oraya gelmelisin, bütün işleri yürüten insanlarla tanışman için bir toplantı ayarlayacağım.”

Bu, uzun zamandır beklediğim davetti ama gümrük bu daveti kabul etmeme hiçbir şekilde izin vermezdi. Cevap vermeden Gloria ve Kathy evin arkasındaki avluya çıkıp muhabbetimize dahil oldular. Onlar bize yaklaşırken Alcaino içinde nişan yüzüğünün olduğu zarfı gizlice bana uzattı. Kathy'ye yüzüğü verip evlilik teklif ettim, herkes de bu numarayı yuttu. Bu sayede, ileride benim *los feos* olmamdan şüphelenmesine neden olacak durumlar-
dan kurtulmuş oldum.

Sonra Alcaino bizi etkilemek istercesine “Bob ve Kathy, organize ettiğim dünya şampiyonluğu maçına hep birlikte gidebilmek için sizi 8 Nisan’da Miami’ye davet etmek istiyorum. Bob bu olayı kutlamak için ne organize edebiliriz?” dedi.

Özel bir şey istiyordu. Bu operasyondan zaten milyonlar kazanıyorduk, uyuşturucu işini yaptığı arkadaşlarını getirecekse kârımızdan 10.000 dolar civarındaki bir parayı Roberto’nun önüne atmak mantıklıydı.

“Maçın yapılacağı gün seninle birlikte yirmi beş misafir için bir parti düzenleyebilirim. Maçtan bir önceki gece Kathy’yle katılacağımız Miami’deki bir yemekli davette bize eşlik ederseniz gurur duyarım” dedim.

Bu davet Tobón’u gevşetmişti. Bana “Miami’ye ne zaman döneceksin?” diye sordu. Sonra da beni bir arkadaşıyla buluşmaya davet etti. Bu davet nereden çıktı bilmiyordum ama kabul ettim.

Gece yarısından önce parti sona erdi. Çok verimli bir akşam olmuştu. Otele dönünce doğu yakasını aramak için saat çok geç olduğundan oturup o akşam yaptığımız konuşmalarla ilgili notları alıp evrak çantama sakladım, bunları yapana kadar zaten sabah olmuştu.

Ertesi sabah Alcaino beni arayıp bizimle zaman geçirmekten ne kadar mutlu olduğunu, Kathy’den ne kadar büyüldüğünü anlattı. “Onu çok seviyoruz ve ona saygımız sonsuz... Bizim nasıl adamlar olduğumuzu sen biliyorsun, bizim içimizi dışımızı tanıyorsun.”

Los Angeles’tan ayrılmadan önce Awan’ın arkadaşı, BCCI Los Angeles şubesi müdürü Iqbal Ashraf’ı aradım. Ben Tampa’ya dönmenden önce havaalanındaki bekleme salonunda minik bir toplantı yaptık. Ashraf’la Awan’ın neden bu kadar iyi anlaştığı hemen

ortaya çıktı. İkiz kadar birbirlerine benziyorlardı ve davranışları da birbirinin kopyasıydı.

Ashraf'a BCCI'nin diğer şubeleriyle gerçekleştirmekte olduğum işlemlerin tabiatını anlattıktan sonra kredilerin teminatı olarak gizlice kullanılacak ABD dışındaki fon mevduatının ayarlanması konusunda bana yardımcı olabileceğini tahmin ettiğimi söyledim, o kredilerin getirilerini şubesi gönderecekti. Müşterilerimin ABD'de büyük miktarda nakit yaratan işleri olan Kolombiyalıları olduğunu, müşterilerimin arasında yakın zamanda Noriega'ya tehdit mektubuyla birlikte bir parça kefen göndermiş olan Jorge Ochoa olduğunu da belirttim.

Ashraf bunu hiç sallamadı bile. Müşterilerimin fonlarını sınır ötesi BCCI şubelerinden geçirdikten sonra Los Angeles şubesine mevduat olarak yatırılmasını ayarlayabileceğimi umduğunu söyledi, o kadar. Güvenli ülkelerdeki fonları saklayıp sınır dışında alınmış krediler için teminat olarak kullanmak ve fonları yönetecek olan Los Angeles şubesine havale etmek için bana yardım etmeye hazırdı. Karşılıklı gülümsedik, o, hazır olduğumda onunla irtibata geçmem konusunda beni teşvik etti.

Detroit bürosunun Giraldo kardeşleri aramak için çıkartmak istedikleri federal arama emri yazısı planı suya düşmüştü, Los Angeles'ta büyük başarı yakalamıştık ve artık kartelde yeni arkadaşlar edinmenin zamanı gelip çatmıştı.

Onları Yemlemek

San José, Kostarika

23 Mart 1988

Kostarika'nın ulusal havayolları olan Lacsá'da herkes için sınırsız şampanya vardı. Florida'dan çıkmadan önce Emir'le stratejimizi zaten yapmıştık, ama Meksika Körfezi'nin üzerinden geçerken bir kez daha üzerinden gittik.

"Gonzalo'yu parmağının ucunda oynatıyorsun" dedim Emir'e. "Sadakat konusunda benden daha çok sana güveniyor, o yüzden bu durumu abartalım. Ospiña ile görüşmelerin açmaza girerse, ara veririz, ben de sizi baş başa bırakmak için bir bahane bulup uzarım. Ben gidince Gonzalo'nun omzunda ağlamasına izin ver, işimize yarayacak içeriden sızan haberleri almak için elinden geleni yap. Benim sert davranmam gerekiyor. Bizim yaptığımız işi yapan başka kaynakları olduğunda eminim ama Panama'da işler donduğu için iyi bir alternatifmişiz gibi görünmemiz gerekiyor. Bu yolculuğa iki şey için çıktık. Bu heriflerin parasını daha uzun bir süre tutmak için onları ikna etmemiz gerekiyor. Böylece davanın sonunda daha fazla paraya el koymuş olacağız. Ayrıca, BCCI'daki adamların istediği şey de bu. Mevduata açlar. Diğer şey ise, patronlarını Avrupa'da toplantı yapmaya ikna etmek

için Ospina'dan yardım istemek. O toplantıda hepsinin konuşmalarını kaydetmemiz gerekiyor.”

Emir “Ospina'nın patronları sana ellerinden geldiğince azıcık para vermeye çalışacaktır” dedi. “Bunun için kavga bile ederler ama biz yine de şansımızı deneyelim. Panama karışık olduğu için tam zamanı, belki ufak da olsa bir ihtimalin var. Onlara o kadar çok bok atacaksın ki yerler bileğine kadar bokla dolu olacağından umarım yanına su geçirmez botlarını almışsındır kardeşim.”

İkimiz de güldük.

Kostarika gümrüğünden geçtikten sonra ABD elçiliğine atanmış bir gümrük ajanıyla gözden uzak bir lokantada hızlıca bir toplantı yaptık. Temel kurallar zaten önceden belirlenmişti ama biz yine de bir kez daha tekrar ettik.

Yardıma ihtiyacımız olmadığı sürece San José'de emniyetten hiç kimseyle kontak kurmayacaktık. En az altı saatte bir ya bir gümrük ajanını ya da Tampa bürosunu arayacaktım. Tampa'daki bir ajanda benim cep telefon numaram vardı, rapor vermek için onu aramayı planlamıştık. “Bir sorun yok, işler planladığımız gibi gidiyor. Programın gerisinde de değiliz” türünden şeyler söyleyecektik. Otel odamızdaki telefonlar kesin dinleniyordu, odaya dinleme cihazı konmuştu, kartel hangi numaraları aradığımızı görmek için otel kayıtlarına ulaşacaktı. Rolümüz dışında bir konuşma yapmamız gerekirse, duyulmadığımız ve gözetlenmediğimizden tam olarak emin olduğumuz başka bir yerde yapmamız gerekiyordu bu işi.

On beş dakikalık taksi yolculuğuyla Heredia'daki Herradura Oteli ve spa merkezine gittik. Lüks bir oteldi, kumarhanesi, içinde yüzerek ulaşabileceğiniz barı olan kocaman bir havuzu, şık bir lokantası ve hatta spor salonu bile vardı. Her şey bir çatının altında

toplandığından otelden çıkmamıza gerek yoktu, böylece kaçırılma veya öldürülme riski de ortadan kalkıyordu. Mora, eşi ve Ospiña zaten otele yerleşmişlerdi. Biz de yerleştikten sonra onlarla buluşmak için mavi karolu havuzun yanına gittik, hepsi de şezlonglara yatmış güneşleniyorlardı.

Mora “Bay Bob” dedi. “Bu benim dostum Javier Ospiña.”

“*Buenos tardes, Javier*” dedim. “*Bienvenido a Costa Rica.*” Sonra Emire dönüp “Bizimle buluşmak için o kadar yolu tepip fedakârlıkta bulunduğu için onu çok takdir ettiğimizi Javier’e söyler misin lütfen? Hepimiz yolculuktan ötürü yorulduk, artık rahatlayabiliriz, işle ilgili konuları da yarın konuşuruz” dedim.

İki saat boyunca piña colada yudumlayıp iş konuşmamak için titiz biçimde çaba gösterdik. Mora bizim özel jetten, Rolls-Royce’tan, broker firmasından, bankaya yaptığımız yolculuktan, charter hizmeti veren havayolları şirketimizden, yatırım şirketinden vs. konuşup durarak bizim yeni kimliğimizi adeta destekledi. Mora, vermekte olduğumuz para aklama hizmeti için paranın satın alamadığı kadar fazla reklam yapıyordu.

Saat 20.00’de otelin lobisinde tekrar buluştuk. Ben akşam yemeğini otelde yemeyi planlarken, Kolombiyalı arkadaşlarım yakındaki bir lokantada yemek istediler. Akşam yemeğini yedikten sonra taksiyle San José şehir merkezindeki genç ve güzel olanların takıldığı pahalı bir mekân olan La Plaza diskosuna gittik. Emir’le birlikte Lucy’yle dans etmek için sıraya girdik, Ospiña da gözüne kestirdiği kadınların yanına gitti.

Ospiña kısa ama yakışıklı olduğu için GQ dergisinin mankenleri gibi duruyordu ve insanları büyülüyordu. Kartelin para adamı olmadan önce Medellin’deki bir bankada çalışmıştı. Diskodaki çoğu kadınla dans etmiş olmasına rağmen her seferinde

gölümseyerek yanıma gelip eliyle sırtımı sıvazlıyor, kablo var mı yok mu onu anlamaya çalışıyordu ve her seferinde “Bay Bob sizinle çok güzel işler başaracağız” diyordu.

Sabaha karşı saat 03.00’te otele döndük. Emir’e “Bu herif paranoyak galiba. Diskoda en az dört kez yanıma gelip benimle konuşurken kablo var mı yok mu diye sırtımı sıvazladı” dedim.

Emir “Git buradan” dedi, sanki ben deliymişim gibi. “Çok yoruldun. Yat uyu.”

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra yatırım şirketimin ABD’deki hesabından çekilmiş kırk altı boş çeki imzalayıp Panama kapalı olduğu için Kolombiyalı müşterilerine ödeme yapabilsin diye Mora’ya verdim.

“Panama’nın şu anki hali...” diyerek konuya girdi Ospina. “Panama’yı kesinlikle iptal ettik.”

Onu anladığımı söyledim. “Roberto, Jorge Ochoa’nın ona kefen gönderdiğini söyledi bana.”

“Onun Kolombiya’da kullandığı sistem böyledir” dedi Ospina. “Kendisiyle sorun yaşayabilecek herkese kefen gönderir.”

Sonra da Panama’daki bir bankada rekabet olduğunu söyledi. “Patronumun Banco de Occidente bankasında mevduatı var, Panama’ya yatırılan dolarlar için yüksek seviyede garanti veriyorlar. Banka patronuma mutlak güvence garantisi verdi.”

Panama hükümeti tarafından el konmuş parayı nasıl oluyor da Banco de Occidente o adama veriyordu da BCCI veremiyordu? Awan’ın öne sürdüğü bütün bahaneleri sayıp Panama’nın bir hafta içinde eski normal haline döneceği konusunda aynı güvenceyi verdim. Sözlerim onu sevindirmişti ama ben Banco de Occidente’nin kartelle neden bu kadar yakın olduğunu merak ediyordum. İlginçti.

Ospiña kara para aklamak için kullandığım sistemi benden öğrenmek ve kapasitesini belirlemek için Kostarika'ya gelmişti. Patronun çok parası vardı ve kullanılabilir hale getirebilirdi. Kuruluşumuzun sınırsız fonun üstesinden gelebileceğini ispatlasam, Ospiña'nın grubu ayda kabaca 50 milyon dolar verebilirdi: Houston'da 8 milyon dolar, Los Angeles'ta 10 milyon dolar, New York'ta 10 milyon dolar ve Detroit'te 20 milyon dolar.

O an aklım çekildi. Kilo başına ortalama 12.000 dolar toptan satış fiyatı olduğuna göre o şehirlerde her ay en az 4.166 kilo kokain satılıyor demekti – ki o şehirlerin içinde Chicago, Miami ve Philadelphia yoktu. Ayrıca o şehirlerde bizden başka kara para aklayan dört veya beş çete daha vardı ve onlar da bu kadar nakit akıyorlardı. Bu sayılar gerçekten dehşet vericiydi.

Toplantı sırasında Ospiña öyle bir şey yaptı ki patronları duysa onu kesin öldürürlerdi. Don Chepe'yi aramak için odamdaki telefonu kullandı ve otelin santralindeki görevliye bağlaması için Chepe'nin numarasını verdi. Bir metre uzakta duran evrak çantam bütün bu numaraları kaydetti. Bu çok aptalca bir hareketti ama bizim büro Don Chepe'yi bulabilecekleri dört veya beş numarayı artık biliyordu. Ospiña nihayet Don Chepe'ye ulaştı.

“Javier arıyor de. Buradan arıyorum onu... Javier *Mina*.” Kartelin servetinin çoğuyla Ospiña ilgilendiği için Medellin'deki takma ismi Javier Maden'di. “Ne var ne yok birader? Ben iyiyim... Bak birader ben şu an bir toplantıdayım. O evraklar [nakit para yerine kullanılan kod] hakkında konuşuyoruz... Evet, o kitaplar [çok fazla para] hakkında. Dün Astros'ta [Houston] bir hareketlenme oldu. Havale edilen miktarı biliyor musun? İyi. Hâlâ hesabı verilmedi. O yüzden o anlaşma için hangi evraklarla yapacağız işi? O yüzden, o zaman şey diyelim... hangi şehirde? Evet.. Önümüzde

alternatif olarak gördüğümüz lokasyonlardan hangisinin daha verimli olacağı konusunda babanla konuştun mu? [“Panama yüzünden paranın nereye gönderilmesini istiyorsun?” yerine kullanan kod.] O zaman buradaki işleri karara bağladıktan sonra o konuyu orada konuşuruz, ne diyorsun?”

Don Chepe, Houston’dan alınan paranın hesaplarının olduğu Uruguay’a havale edilmesini istemişti. Bu da ilginçti. Panama’ya alternatif olarak Awan’ın da ilk seçimi Uruguay olmuştu, Pisces Operasyonu’ndan sonra Awan’ın Kolombiyalı müşterileri de o ülkede hesap açmışlardı. BCCI ve kartel aynı şekilde düşünüyordu. Bu tesadüf olamazdı.

Ospiña’ya kuruluşun teklif etmekte olduğu sistemin çok özgün olduğunu açıkladım. Şirketlerimizin çoğu, Lüksemburg tröstlerine sahip bir Lihtenştayn vakfı altında korunuyordu, karşılığında da yatırım şirketim tarafından yönetilen nakit yaratan işlerin çoğunda payı olan diğer sınır ötesi şirketlere sahip oluyorduk. Bunda, New York borsasında üyelik hakkımızın olmasının rolü vardı, aynı şey ipotekle borç veren şirketlerimiz için de geçerliydi. Havada dolmuş hizmeti veren şirketimiz ABD’den Bahamalara para taşıyordu. Ospiña’nın çetesini parayla besleyen fon hareketlerini kamuflej edecek, dünyanın dört bir yanında hesap açabilen BCCI hakkında her şeyi ona teklif ettim. Bunu anlatmam saatler sürdü.

Bütün bu konuşmalardan sonra Ospiña para aklama dönüş süresinin uzatılması için teklif konusunu açtı. O süre on günden otuz güne çıkacaktı. Ayda 12 milyon dolardan az almayacağımızdan, bankanın her zaman hoşuna gidecek şekilde 12 milyonluk nakit akışı olacaktı. Bu, altı ay boyunca her nakit tesliminin yüzde yirmi beşini bakiye olarak tutma talebime kartelin verdiği cevaptı.

Ospiña'ya, fonları ele alırken atacağımız her adımın bizi yatırım danışmanı olarak lanse etmesi gerektiğini, bakiye olarak tutmak istediğimiz miktarın bununla hiçbir ilgisi olmadığını söyledim. ABD'den dünyanın başka yerlerine para pompalayan kara para aklama makinesi gibi görünmemeliydik. Bize meydan okunursa, parayı yönettiğimizi göstermeye ihtiyacımız olacaktı. Bunu yapmanın tek yolu, paranın yüzde yirmi beşini mevduat sertifikasında veya diğer tedbirli yatırımlarda altı ay boyunca bekletmekti.

Ospiña “Sanırım senin bu teklifini kabul edeceğim” dedi. “Ama yüzdesi o kadar yüksek olmayacak.” Patronunun her para tesliminin yüzde onunu yatırıma ayırmamıza izin verdiğini öne sürerek böyle bir teklifte bulundu. Bense yüzde on beşin altı olmaz dedim.

Ospiña anlaşmayı yapmak üzere olduğumuzu söyledi, ama pazarlık yapmak yerine kırk beş gün içinde patronuyla birlikte benimle Paris'te toplantı yapıp detayları belirlemeyi önerdi. Turnayı gözünden vurmuştuk! Teklifi hemen kabul ettim ama ara vermek istediğimi söyledim. Kayıt cihazındaki kaseti değiştirmem gerekiyordu.

Emir dışarıya çıkınca Ospiña onu hemen uyardı, “Pisces Operasyonu'ndan beri patronlarımız kendilerinden para çalan herkesi öldürmeye karar verdiler.” Onlar oyun oynamıyorlardı.

Odaya dönünce iki saat daha benim kuruluşumun kartele nasıl yardımcı olabileceği konusunda konuşmaya devam ettik. İpotekle borç veren şirketim, diğer şirketlerin varlıklarının veya yatırımlarının satın almasına finans sağlayabilirdi. Kartelin eskiden jet gibi çok pahalı ürünler almak için kullandığı nakdi sadece bana vermesi ve benim de eskiden satın aldıkları parayı sanki benim ipotekle borç veren şirketimden onlara borç veriyordum gibi

görünmesini sağlamamla ilgili fikrim Ospiña'nın çok hoşuna gitmişti.

Ospiña kafasını sallayıp “Bak” dedi. “Aslında bizim taraftan herhangi biri araç ve uçak satın alarak pek çok ticari işlem yapabilir. İki ay önce nakitle dört uçak satın aldık. Bizim grupta beş veya altı helikopter var. Miami’de satın aldığımız Mercedes araçların bakımı ve yedek parçası... Birader, senin şu fikrin gerçekten ilginç. Gerçekten çok ilginç.”

Ospiña bir de Miami’deki ticari pilotların Kolombiya ve Uruguay’a büyük miktarlarda nakit para kaçırdığını anlattı. İşlerini o kadar iyi yapıyorlarmış ki kartel Miami’deki bütün nakdi taşımaları için sadece onlarla çalışıyormuş. Ospiña’nın Philadelphia’daki adamlarının kara para aklama kaynakları olmadığından parayı Houston’a arabayla getiriyorlarmış.

Maraton gibi geçen görüşmelerimizi bitirmeden önce Ospiña bir konuyu açıklığa kavuşturdu. Mora, Emir ve benim için kendi itibarından fazlasını tehlikeye atıyormuş. Yani hayatını. Emir veya ben den kaynaklanacak bir sorun veya kayıp olursa Mora’yı öldürürlermiş. Mora, Ospiña’nın pervasız bir şekilde harcama yapmadan çok önce bu işin sonuçlarını biliyordu. Bizi önce Alcaino’yla, şimdi de Ospiña’yla tanıştırmıştı. Kaçarsak veya sonradan *los feos* olduğumuz ortaya çıkarsa, öldürülebilirdi. Ospiña bu konuşmayı yaptığı sırada Mora geri dönmek için artık çok geç olduğunu kabullenmiş gibi görünüyordu. Her halükârda Emir’e sonuna kadar güveniyordu. Ne de olsa Emilio Dominguez hayatta federal ajan olamazdı.

Toplantıdan sonra otelin lokantasında hep birlikte akşam yemeği yemeden önce Emir’le üç saatlik mola istedik. Yürürken karşımıza bir mezarlık çıktı – Ospiña’nın iç karartıcı bir şekilde

Mora'nın ölüm fermanına ant içmesi konusunu açıkça konuşmak istediğimiz için çok sessiz ve تنها olan mezarlık bize güvenli bir yer gibi geldi.

"Bu adi şerefsizlerin şakası yok" dedim. "Daha önceden hiç bir ajanın gitmediği yerlere gidiyoruz. Okyanustaki en büyük balinayı yakalamak için gitmiştik ama gel gör ki o balina bizi yuttu. Artık o balinanın içindeyiz."

"Bence de" dedi Emir. "İçimden bir ses, Ospiña'nın bize palavra sıkmadığını söylüyor. Bu adam sahici, biz de derin sularda yüzüyoruz. Bu zor zamanı atlatmak için gereken desteği umarım alırız, çünkü bu herifler oyun oynamıyor. Kim olduğumuzu anlarsa bizi hiç kimse bulamaz. Gittikçe bokun içine batıyoruz."

"Paris'te yapacağımız toplantı kallavi olacak. Yaklaştıkça Gonzalo'nun güvendiği tek adam sen olacaksın ve toplantıya kimlerin katılacağını o biliyor olacak. Önceden bu bilgiyi öğrenmek bizim için çok önemli. Hadi otele dönüp sahneye çıkmadan önce birkaç saat huzur bulalım. Ospiña ile konuştuklarımızı not alıp evrak çantama saklayacağım."

Notları kaleme aldıktan sonra Herradura'da akşam yemeğine gitmeden önce kendime azıcık zaman ayırabilmişim. Mora, Ospiña'nın bizi tabi tuttuğu itimat sınavından geçmemiz için bize yardım ettiğinden artık kazanacağı milyonların hesabına girişmişti. İçeceğimiz şarap şişesi masaya geldikten sonra kadeh kaldırdım ve "Kadehimi ittifakımızın birleşmesine, sadakate, dostluğumuza ve hepimiz için yeni bir yarının başlangıcına kaldırıyorum. Şerefe!" dedim. Tokuşan kadehlerin çıkardığı ses lokantadaki herkesin ilgisini çekmişti ama umurumuzda değildi. Keyif çatmanın zamanıydı.

Çok nefis olan akşam yemeğimizi yedikten sonra La Plaza diskosuna bir kez daha gittik. Salsa ve merenge türü müzik kocaman hoparlörlerden insanı sağır edecek kadar yüksek sesle veriliyordu, o yüzden birbirimizi duyabilmek için bağırarak zorunda kaldık. Lucy Mora kocasını, Emir ve beni eğlendirirken, Ospina dans pistinde John Travolta'dan daha fazla figür yapıyordu. Bir mola verip yanıma geldi, ilk kez elini omzuma koydu, sonra da kablo var mı yok mu yoklamak için sırtımdan aşağıya doğru kaydırdı. Demek ki hâlâ ikna olmamıştı.

Ospina çok fazla içki içtiği için İngilizce konuşmayıp Emir'in tercüme etmesini rica etti. "Bay Bob sizin iş camiasında soyadı Türk olan birini tanıyor musun?"

Tanıımıyordum.

"Kendisi Kolombiya'daki Finlandiya konsolosudur. ABD ve Avrupa arasında milyonlarca Amerikan dolarının kaçırılmasını ayarlar." Peşinden "Bay Bob birlikte büyük işler başaracağız" deyip sırtımda kablo olup olmadığını kontrol etti bir kez daha. *İnanılır gibi değildi.*

Sabah saat 3'te Mora'lar otele döndüler. Bir saat sonra mekân kapanınca Ospina, Emir ve ben taksiye atladık, Ospina'yla ben arkaya oturduk, Emir öne geçip taksi şoförüne "Herradura'ya gitmek istiyoruz ama şehir merkezinden geçip bize görülecek yerleri gezdirebilir misin? Ben San José'ye ilk kez geliyorum" dedi.

Yardımsaver taksi şoförü Metropolitana de San José Katedrali ve Emir'in ilgisini çekecek diğer binaların yanından geçti. Ospina o sırada bana sırtıp "Bay Bob büyük işler yapacağız" dedi. Omzumu sıvazladı ama gözündeki parıltıyı görünce aklım karıştı.

Elini bacağımanın üstüne koydu ve sarhoş olduğu için aynı cümleyi geveleyip durdu. Ona gülümsedim – o da bacağımanın üstünde

duran elini apışına doğru çekti. İşte o an tarumar oldum. Bu zamana kadar sırtımda kablo arıyor sanırken, meğer bana yavşıyor-muş!

Kıçına tekme atmaktan kibarca durmasını söylemeye kadar milyonlarca fikir aklıma hücum etti. Her şeye karşın o, kartele açılan kapının anahtarıydı. Ağzından çıkacak evet veya hayır kelimesi, Medellin'deki durumumuzu belirleyecekti. Ama ne olursa olsun bunu sineye çekemezdim – ülkem için bile bunu yapamazdım.

Suratımı ekşittim, ellerimi birbirine geçirip ona buz gibi soğuk bir şekilde baktım ve onu taksinin öbür tarafına doğru ittim. “*Nada más, Javier. No para mi. No me gusta.*” – Yapma Javier. Bana uymaz. Hoşuma gitmiyor.

Elini hemen geriye çeken Ospina “*Lo siento, lo siento Mr. Bob. No más, no más. Excusa me, por favor*” dedi. – Özür dilerim, özür dilerim Bay Bob. Bir daha yapmam, bir daha yapmam. Lütfen beni affet. – Emir Kostarika mimarisine o kadar dalmıştı ki ne olup bitişinin farkında bile değildi.

Otele dönünce Emir’le odalarımıza doğru yürürken “Bu orospu çocuğu taksinin arkasında beni taciz etmeye kalktı. Gör-dün mü?” dedim.

Emir şaşırmış bir vaziyette “Ne!” dedi. “Çok içtin. Yat, güzel bir uyku çek.”

“Ben çok ciddiylim. Bu herif gey. Gonzalo ve karısıyla konuşmamız gerekiyor. Bu sorunla nasıl baş edeceğimizi gerçekten bilmiyorum ama bana mezuniyet törenlerindeki ergen oğlanlar gibi yıldı. Kendi başına ne yaparsa yapsın umurumda değil ama bu boktan durumu kontrol altına almamız gerekiyor.”

Emir esneyerek “Sabah konuşuruz bunu” dedi. “Gözümü açacak halim kalmadı. Yarın uyanınca sana haber veririm.”

Ertesi sabah erkenden kapım çalındı. Emir “O orospu çocuğu” diye söylendi.

Uyku sersemi “Ne oldu?” diye sordum hemen.

“Ben duş yaparken kapı çaldı. Belime havlu sarıp kapıya gittim. Kapıyı açınca karşıma Ospiña çıktı. Üstüne içini gösteren beyaz bir tişört ve beyaz bir pantolon giymiş. Aklıma hemen dün gece söylediklerin geldi, yüzündeki ifadesinden senin haklı olabileceğini düşündüm. Giyin de gidip Gonzalo ve karısıyla konuşalım, bu herif neymiş öğrenelim.”

Mora ve Lucy’yi bulamayınca Ospiña ile kahvaltı etmek zorunda kaldık. Neyse ki Ospiña dost canlısı haline geri dönmüştü. Üçümüz birden bir taksiye atlayıp şehir merkezine gittik, biraz alışveriş yaptık.

Ospiña bir dükkânın içinde alışveriş yaparken Emir kolumu kavradı. “Bu heriften kaçıp kurtulalım. Meselenin özünü öğrenmek için Mora’yla Lucy’yi bulmak istiyorum.”

Bir taksiye atlayıp otele döndük. Mora ve Lucy o sırada lobi-deydi.

Emir doğrudan konuya girdi. “Özür dilerim Lucy ama bir konuyla nasıl başa çıkacağımızı öğrenmek için sana özel bir soru sormak zorundayım. Bay Bob dün gece takside giderken Ospiña’nın kendisine asıldığını söyledi. Onun hakkında bilmemiz gereken bir şeyler var mı?”

Mora çifti gülümsedi ama cevabı veren Lucy oldu. “Bu seyahatte neden kocama eşlik ettiğimi sanıyorsunuz? Ospiña hem uçkâğıtçıdır hem de kuduz gibi saldırgandır. Hayatta geri kalıp kocamın onunla kasabanın dışına çıkmasına bile müsaade etmem.”

İkisi birden kahkaha atmaya başladılar.

Ospiña'nın cinsel tercihleri hiç kimsenin umurunda değildi. Kartelde daha fazla ilerlemek için Ospiña'nın yardımına ihtiyacım olduğunu bildiği için bana asılabileceğini düşünmüştü ama ben hariç herkes bu duruma gülüp geçmişti.

İfadesiz bir şekilde Mora'ya "Ben yanında değilken bu herifin yaptıkları beni hiç ilgilendirmez" dedim. "Ama ona geri çekilmesini söyle, yoksa böyle bir şey olursa çok pişman olur."

"Sorun yok Bay Bob. Ben hallederim."

Eşyalarımızı toplayıp veda etmek için lobiye indik.

Lucy çantasından bir fotoğraf makinesi çıkarıp "Bay Bob, Gonzalo, hepimiz yan yana duralım ve hepimiz gülümseyelim" deyince sırtımdan soğuk terler aktı. Disney World'de yaşadıklarımızı bir kez daha yaşıyorduk ama bundan nazik bir kaçış yolu yoktu. Bu zamana kadar birini uçurumun eşiğine getirmek için neler yapılmış ve söylenmişti, o yüzden Emir'le birlikte kollarımızı Mora ve Ospiña'nın omzuna atıp kameraya gülümsedik. Sonra Emir, ben ve Lucy'nin fotoğrafı çekildi. Bunlar kısa zamanda Don Chepe'nin elinde olacak olan resimlerdi.

Miami'ye dönerken Nikaragua'da aktarma yaptık. Nikaragua ordusu uçuş pistinin kenarına depolardaki uçaksavar topçularını dizmişti. Topçular kontralara karşı havalimanını koyuyordu, iniş alanına planlanmamış bir şey inerse vurmaya hazırdılar.

İzinli olduğum tek gece eve gidince karşılama buz gibi soğuktu. Gizli görevi yerine getirirken bu sorunu çözmeye çalışmak, açık kalp naklini bir sargıyla kapatmaya çalışmak gibi bir şeydi. O kanamayı hiçbir şey durduramazdı.

Ertesi gün mali müşavirlik şirketime gittim, odama girip kapıyı kilitledim ve her zamanki gibi odada dinleme cihazı var mı görmek için odanın altını üstüne getirdim.

Masanın ikinci çekmecesinin altına yapıştırılmış, dinleme cihazına benzer bir şey bulunca kalbim güm güm atmaya başladı. Cihazı dikkatli bir şekilde oradan çıkartıp bir kutuya koydum ve Eric Wellman'ın ofisine gittim. Kutuyu açıp sessiz bir biçimde ona doğru uzattım.

İkimiz de yakından inceledikten sonra gülümsemeye başladık. Bu dinleme cihazı aslında bir saatin iç parçalarıydı. Belli ki kadrodan biri Panama, Kolombiya ve bilmediğimiz diyarlardan gelen aramalarımı kayda almıştı. O ve diğer birkaç personel benim bir casus olabileceğimi söyleyerek espri yapmış, masamın altına saat parçaları yapıştırmanın çok komik olacağını düşünmüşlerdi. Ofiste yapılan bu zararsız eşek şakası neredeyse beni kalpten götürüyordu. Üstelik yaşadığım paranoya fark ettiğimden daha belirgindi.

O gün öğleden sonra gizli görevdeki gümrük pilotu jetimizi Miami'ye götürdü. Oradan Awan ve Kathy'yi aldı. Özel Page Avjet terminaline indikten sonra Awan eliyle başka bir uçağı gösterdi. "Bu, BCCI'nın sahip olduğu Boeing 737 uçaklarından biri. Ticari araçları satıp üç tane lüks şirket uçağı aldım, bu da onlardan bir tanesi. İçinde oturma odası, yatak odası, mutfak ve tayfa olarak çalışan tam bir kadro var."

Çok etkileyici.

Sonra da hemen bankanın başkanı Ahga Hasan Abedi hakkında konuşmaya başladı. "Dostum Bay Abedi ne yazık ki kalp krizi geçirdi ve işinin başına dönecek kadar düzelemeyebilir. Ama önümüzdeki birkaç yıl içerisinde başkan olarak onun yerini alma

şansım ortalamanın üzerinde. Bay Abedi bir zamanlar Pakistan'daki en büyük bankanın yöneticisiydi, o yüzden Suudi Arabistan ve Kuveyt'teki hükümdarlık mensuplarıyla ilişki kurma fırsatı yakalamıştı.”

Sonradan BCCI'ı finanse edenler Suudi Arabistanlılardı ve dünya çapında şubeler açması için Bay Abedi'ye sermaye vermişlerdi. Çok geçmeden Abedi üst düzey yönetim kadrosuna Awan'ı seçmiş ve onu yetiştirmişti.

Awan Tampa'nın Suncoast Havalimanı'na inmiş olan jetin merdivenlerinden inerken “Tampa'ya hoş geldin Amjad” dedim. “Bizi ziyaret ettiğin için çok nazıksın. Seni misafirimiz olarak burada görmek bizim için büyük bir zevk.”

Ve bu, fevkalade önemli dört günün başlangıcıydı. Awan paravan şirketimizi mümkün olduğu kadar çok görmeli ve benim Medellin'le çalışan iyi terbiyeli, çete bağlantılı kara para aklayıcısı olduğumu düşünmeliydi. O ve Bilgrami muhtemelen Noriega meselesi yüzünden biraz sinir alametleri gösteriyorlardı ama ben onların dünyasında yeni bir yüzdüm. Tampa ve New York'ta Awan'a kralmış gibi muamele edersek, hem o hem de Bilgrami benim işin erbabı olduğuma ikna olabilirlerdi.

Awan ve Kathy'yle benim Mercedes 500 SEL'e atlayıp Dominic'in evine doğru yola çıktık. Onunla etrafı gezdikten sonra benim mali müşavirlik şirketini ve Tammey Kuyumcusu'nu ziyaret ettik. Arabayı kullanırken ona BCCI Panama hesabımda donmuş olan 750.000 doların sahibinin anlaşılır biçimde sinirlendiğini çünkü Banco de Occidente'de donmuş olan fonlarını çekebildiğini ama bu işlemi BCCI'da yapamadığını anlattım. Awan, Noriega düşerse, ABD'nin yeni hükümeti denetleyeceğini ve BCCI'dan hesap defterlerini açmasını talep edebileceğini söyledi.

Banka donma işlemini ihlal ederse bankacılık imtiyazını kaybedebilirmiş. Bu sorunu çözmek için başka yollar da varmış ve kendisi bu konuyu halletmeye çalışıyormuş ama henüz çözememiş.

Sonra Awan'la birlikte uzun sürecek bir intikam maçı yaptık.

New York'taki "ailem" için para aklayıcı rolümü duyduktan sonra Awan Senatör Kerry'nin alt komitesinin kayıtları görmek için bankaya baskı yaptığını paylaştı benimle. Amerika'nın en büyük zehir tacirlerinden biri olan Stephen Kalish kongre önüne çıkıp Noriega'nın kara parasına muamele yapması için seçtiği adamın Awan, işlemleri yapan bankanın da BCCI olduğunu söylemişti. Awan ve Bilgrami ağızlarından çıkacak sözleri artık ölçüp biçmeye başlamışlardı. Ama Awan bu konuda o kadar dikkatli değildi çünkü basına kapalı senatör duruşmasından bilgi elde ettiğini belli ediyordu. BCCI'nın yüksek mertebelerde onlara bilgi sızdıran dostları vardı.

Emir komuta zincirimizde bilgi sızdırılıp sızdırılmadığını görmem gerekiyordu. Alt komite baskı yaptıkça, BCCI neden hedef haline geldiği konusunda daha fazla bilgiye ulaşıyordu. Ekime kadar senatörün bu işten el çekmesini sağlamamız gerekiyordu. Yaptığı soruşturmalar, Awan ve ahbap çavuşlarının sadece terlemesine yarıyordu, o kadar.

Mali müşavirlik, Tammey Kuyumculuk ve Dynamic İpotek Komisyoncu şirketlerinde çalan telefonlar susmak bilmiyordu, yazıcı ve faks makineleri durmaksızın çalışıyordu, bu bürolarda hummalı bir koşuşturmaca vardı. Bunların hiçbirisi numaradan yapılmıyordu. Bu insanlar şerefli bir biçimde hayatlarını kazanıyordu. Benim ajan, Awan'ın da kara parayla uğraşan bir bankacı olduğumu hiçbirisi bilmiyordu. Bana her zaman muazzam derecede yardımcı olan Eric Wellman, Awan'a eskiden bir bankanın

yöneticisi olduğunu söyleyip iş dünyasındaki uzun süreli, başarılı tarihçesinden söz etti. Bu konuyu anlatırken kimse numara yapamazdı. BCCI'nın ikimizin de geçmişini araştırdığı şüphesizdi – hepsi de kanıtlanabilirdi. Awan'a kuruluşumuzun nakit aklamak için dünya çapında nakit getiren işletmeleri nasıl kurduğunu açıkladım. Awan, Tammey Kuyumcusu'nun satış mağazasını görünce, söylediklerimiz ona anlamlı gelmeye başladı.

O da First American Bankası'yla olan ilişkisini anlatmaya başladı. BCCI, ABD'deki Amerikan vatandaşlarıyla iş yapan bankalara sahip olmaya yetkili değildi ama First American ve Gürcistan Devlet Bankası gibi birkaç yerel bankayı BCCI hissedarları satın alarak bu sorunu çözdüler. Awan'a göre eski savunma bakanı Clark Clifford bu gizlice yapılan satın alma işlemlerine yardımcı olmuştu. Bu basbayağı ifşa etmektir. Suudi ve Pakistanlı hissedarlar Amerikan bankalarındaki gizli hisseleri satın almalarına yardım etmesi için bu saygıdeğer siyaset adamını nasıl ikna etmişlerdi? BCCI'nın benim düşündüğümde daha yukarılarda dostları vardı demek ki – ayrıca siyasetten kendini soyutlamış bir sürü insan da zaten bizim operasyonu biliyordu.

Buna karşılık Awan'a, Noriega Amerika'yla sorun yaşıyor olmasına rağmen, koruması altına aldığı Jorge Ochoa gibi adamlardan herhangi birini kazıklamışsa asıl o zaman endişe etmeli dedim. Sonra da ona kefen mevzuunu anlattım. Awan zorla gülümsemeye çalıştı ama peşinden düşüncelere dalıp gitti.

Ertesi sabah Tampa Uluslararası Havalimanı'ndaki Suncoast Havacılık'ta kordon ve apoletli üniforma giymiş olan gizli görevdeki pilotlarımız Kevin Palmer ve Craig Morgan'la buluştuk. Bizi Cessna Citation model bir jetle Manhattan'ın yirmi kilometre batısındaki New Jersey'deki küçük bir havaalanı olan Teterboro'ya

götürdüler. Terminalde kocaman siyah bir limuzin bizi bekliyordu. Frankie'den bizi brokerlik firmamıza götürmesi için ulaşımı ayarlamasını rica etmiştim ama bunu beklemiyordum. Şoför koyu saçlı çok çekici bir New York'lu kadındı, şoförden çok siyah takım elbise giyip kafasına şoför şapkası geçirmiş bir modele benziyordu.

“Merhaba Bay Musella” dedi. “Adım Lydia, sizi gördüğüme çok memnun oldum efendim. Frankie benden birkaç gün size ve misafirinize yardımcı olmamı rica etti.”

Şaşırmış vaziyette “Teşekkürler” dedim nazikçe. “Eve dönmüş olmak harika. Bu benim nişanlım Kathy, bu da yakın dostum Amjad. Önce Kathy'yi Sherry-Netherland Otel'i'ne bırakalım, sonra Amjad'la broker firmasına gideceğiz” dedim.

“Hemen efendim.” Bana bir kartvizit uzattı. “Siz gidene kadar emirlerinize amadeyim. İhtiyacınız olduğunda lütfen beni bu numaradan arayın, size birkaç dakika içinde dönerim.”

Araba Central Park'ın güneydoğu köşesine doğru hareket etti, orada beş yıldızlı hizmet veren ve 1927'den beri 57. Cadde'yle 5. Cadde'nin köşesine bakan Sherry-Netherland Otel'i vardı. Oradan Broadway 170 numaradaki gökdelene doğru yol aldık. Frankie, Mora bizi ziyaret ettiğinde nasıl yaptıysa aynı şekilde bana doğru koşup sanki ben uzun zamandır kayıp olan kardeşiymişim gibi sarıldı ve beni çok samimi bir şekilde karşıladı.

“Bobby seni görmek ne güzel.” O daha sözünü bitirmemişti ki personelden üç veya dört kişi beni sanki bir süperstar gibi selamladı.

Frankie'ye “Kuzen, bu benim yakın dostum Amjad Awan. Sana daha önceden söylediğim gibi o ve BCCI'daki diğer meslektaşları uluslararası bankacılık konularında bize inanılmaz

derecede yardımcı oldular. Amjad, güneyde kurmuş olduğumuz ittifaka paha biçilmez şekilde yardım etti” dedim.

Frankie “Çok teşekkürler Bay Awan” diyerek sırtıttı. “Nihayet sizinle tanışmak bizim için büyük şeref. Bob sizden sık sık söz ediyor, bizim ailede Bob nasıl düşünüyorsa, biz de aynen ona katılırız. Müsaade verirseniz size şirketimizi göstermek istiyorum.”

Frankie, Awan’a çalışanların neredeyse yarısını tanıttı, ne iş yaptıklarını söyledi, kuruluşumuzun halka arz konusunda uzmanlaşmış olduğunu, gelişmekte olan özel şirketleri değeri düşük olan hisse senetleri borsasına soktuğunu açıkladı. Çok kârlı New York borsasında riskli yatırımlardan söz etti.

Daha sonra Awan’ı New York borsasına götürdük. Awan, Mora’dan daha çekinikti ama borsa simsarlarının sırtını sıvazladığımız için onun gözünde yüksek not almamıza sebep oldu. Frankie çok mutluydu, kendisini harika hissediyordu. Borsada kim ne iş yapıyor, kim alıyor, kim satıyor, kim çığlık atıyor tamı tamına biliyordu. Awan, Frankie’nin söylediği her kelimeyi kafasına kazıdı.

“Çok etkileyici Bob” dedi kafasını sallayarak.

Borsaya yakın bir kafeteryaya oturunca Frankie yaptığımız işleri fazlasıyla pohpohladı. Ben sanki şirketin başarısının anahtarımıymışım gibi beklemekte olan işlerden söz etti bana. “Bobby evvelsi gün konuştuğumuz muamele için bize 100.000 dolar daha verirsen sana minnettar olurum. Aslında iş beklediğimiz gibi çıkmadı ama bir hafta içinde dengelenecektir.”

“Hiç sorun değil” dedim. “Bana güvенеbileceğini biliyorsun.”

Brokerlik firmasından çok etkilenen Awan bunun BCCI için iyi bir fırsat olacağını hemen araya sıkıştırdı. “Çalışanlarımızın hiçbiri New York borsasında deneyim yaşamamış. Müşterilerimizin

fonlarını bize yatırmasını tercih etmeme rağmen işlemlerini borsada yapmaya niyetlilerse onları size havale etmeyi tercih ederim.”

“Elbette” dedi Frankie. “Onlarla özel olarak ilgileneceğimize söz veriyorum. Amjad, sizin havale ettiğiniz müşterilerle pür dikkat çalışacağım. Sizi veya kuzenim Bobby’yi asla hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz.”

Şirkete dönünce Awan, Frankie’nin odasının kapısının önünde oturup beklemeye başladı, elbette bizi dört kulak dinlemeye çalışıyordu. Frankie’yle beklemekte olan beş altı büyük muamele hakkında doğaçlama atıp tuttuk. Yalanlardan oluşan pastamızı sanki şekerle kaplıyorduk.

Sonra şehir merkezindeki Sherry-Netherland Oteli’ne döndük. Awan’ı ailem adına doğu yakasındaki 69. Cadde’deki Columbus Yurttaşları Vakfı’ndaki sadece üyelerin girebildiği bir kulübe akşam yemeğine davet ettim. Frankie ve amcası Carmine bazı siyasetçilerin ve çete üyelerinin de kulübe üye olduklarını söylemişlerdi. Bunu Awan’a ilettim. O da bize katılacağı için çok mutlu olduğunu söyledi.

Awan odamı arayıp “Bob, otelde geceyi benimle geçirmesi için bir kadın arkadaş davet etmem uygunsuz kaçır mı? Sana ve ailene akşam yemeğinde tabii ki eşlik edeceğim ama benim dönmemi beklesin ona anahtar vermelerini resepsiyona söyleyeceğim. O şu an başkentte, uçağa atlayıp gelirse, biz yemekten dönene kadar o da buraya varmış olur” dedi.

“Amjad istediğin herkesi davet edebilirsin” dedim. “Hiç sorun olmaz.”

Columbus Yurttaşları Vakfı’na Kathy ve Awan’la gittik ve orada Frankie, eşi, brokerlik firmasının sahibi olan Frankie’nin amcası Carmine ve onun eşiyle buluştuk. Dört saat boyunca hepimiz birden çok lezzetli İtalyan ziyafetinin tadına vardık. Awan hariç

masadaki herkes Kathy ile benim ajan olduğumuzu biliyordu ama her biri de rollerini muhteşem şekilde oynadılar. Ben bu ailenin gelişmekte olan kahramanı ve vârisiydim.

Gece yarısı hep beraber Sherry-Netherland Oteli'ne döndük. Awan hariç herkes benim odama geldi. On beş dakika kapı çaldı, gelen Awan'dı.

"Bob, bu başkentten gelen benim çok yakın dostum Rosanna" dedi.

Üç saat daha içki içip birbirimize hikâyeler anlattık. Awan'ın Venezuela ve İtalyan kökenli büyüleyici derecede güzel sarışın kız arkadaşının adı Rosanna Aspitre idi. Dört yıldır başkentteki büyükelçiliklerin olduğu sıra ve katedral yolu yakınında bir yerde oturuyordu. Bana telefon numarasını verdi ve başkente gidersek ben ve Kathy'yle buluşmak istediğini söyledi.

Ertesi sabah Awan'ın bana ve sorunlarıma olan tavrı tamamen değişmişti. Artık beni memnun etmek istiyordu. "Oraya varır varmaz Lüksemburg ve Panama arasındaki durumun ne olduğunu ve bunu yaparak nasıl bir çıkar elde etmeye çalıştıklarını öğreneceğim. Öğleden sonra burada olacak mısın yoksa bana telefon mu açmayı planlıyorsun? Durumu tekrar başlattığımızda Panama üzerinden işlem yapmaya devam edecek misin?"

Etmeyecektim, bunun yerine Cenevre ve Paris üzerinden Uruguay'a para havale etmeyi önerdim. Awan bu konuda yardımcı olmaktan memnun olacağını söyledi.

Sonra da BCCI yarım milyon mevduatını sakladığı sürece 500.000 dolarlık inşaat kredisini finanse istemek isteyen Los Angeles'taki müşterimden –yani Alcaino'dan ama elbette isim kullanmıyorduk– söz ettik. Sorun yoktu. Awan, BCCI Los Angeles şube müdürü yakın dostu Ashraf'ı bunu konuyu halletmesi için araya sokacaktı.

Awan “Her şey için çok teşekkürler” dedi. “Çok zevkli bir yolculuk oldu benim için. Frankie ve Carmine’le buluşmak gerçekten çok hoşuma gitti... Tabii bir de Rosanna’yla.”

Güzel şoförümüz Lydia, Awan’ı da alıp yakındaki bir otele sürdü arabayı, oradan pilotları aldılar. Birkaç saat sonra Awan Miami’ye dönmüştü bile. Akşam haber vermek için beni aradı ve meslektaşlarıyla birlikte sorunumu çözmek için bir yol bulduklarını söyledi. Farklı BCCI şubeleri, Panama hesabımda donmuş olan 750.000 dolarla ilgili işleme eski bir tarih vereceklerdi. Para bir hafta içinde Cenevre’ye gönderilecek, havale edilmeyi bekleyecekti.

Awan bu haberleri vermek için aradığında biz Kathy ile birlikte Midtown Otel’inde Laura Sherman’ı bilgilendiriyorduk.

Laura’ya “Senatörün alt komitesinin geri durmasını sağlamamız lazım” dedim. “Ama bilgi sızarsa tehlikeye düşeceğimizden onlara çok fazla detay veremeyiz. Awan ve BCCI’nın, alt komitenin neyi bildiğini veya neler düşündüğünü öğrenmek için kullandıkları bir iletişim hattı var.”

Aynı gün Adalet Bakanlığı’nın Tampa’daki bürosu, Senatör Kerry’nin başdanışmanı Jack Blum’u operasyonumuz hakkında bilgilendirmek için bir plan yaptıklarını başkente bildirdi. Blum BCCI’â gizli olarak sızılmakta olduğunu öğrenmişti ama detayları bilmiyordu, soruşturmayı ilerletmek için alt komiteden geçici süreliğine BCCI’dan uzak durması talep edilmişti.

Tebliğî görüncü tepem fena attı. Alt komitenin soruşturmaları hâlâ politikti ve C-Chase Operasyonu’nda daha fazla siyasete yer yoktu. Banka başkentten bilgi hortumluyordu ve üstelik başkent in gönderdiği resmi cevapta Adalet’in talebine itaat edecekleri yazıyordu.

Yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Artık savaşmanın zamanı gelmişti.

Avrupa'ya Gitmeden Önce Yapılan Boks Maçı

Miami, Florida

5 Nisan 1988

Saat, ekim ayına doğru tik tak ilerleyip duruyordu. Kartelin günlük yaşamının bir parçası olmak ve sızma işlemini hızlandırmak için kartelden günde en az iki veya üç kişiyle tanışabileceğim pozisyona gelmem için önümde topu topu altı ay kalmıştı. Ve bir eve ihtiyacımız vardı.

Miami, Kolombiya'nın uyuşturucu ticareti yaptığı ve trilyonlarca dolar kazandıkları yerin kavşağında yer alıyordu. Kolombiyalı Rojas'ın Meksikalı Roman ile dövüşeceği maça gitmek için maiyetiyle Maimi'de buluşacakları tarihten bir hafta önce Key Biscayne'deki Doğu Enid Drive'da mükemmel bir yer bulduk – bu yer BCCI Miami şubesine, Miami'deki hedeflerimizin evlerine ve Amerika'ya geldiğinde Alcaino'nun kaldığı otellere çok yakındı.

Bu durum harikaydı. İncir ağaçlarının dalları üçüncü kata kadar uzanıyor, doğal bir örtü vazifesi görüyordu. Ön kapı iki farklı seviyedeki merdivene açılıyor, alt seviyedeki merdiven gömme oturma odasına, üst seviyedeki merdiven ise alt kata bakan yükseltilmiş yemek odasına gidiyordu. Yemek odasının altındaki içi boş platform, içindeki hoparlör, ses kayıt cihazı, ses alarmı, monitör

ve diğerk ekipmanı saklamak için sözde klimanın hava geliş baca deliğinin kapağını takmak için ideal bir noktaydı. Teknisyenler yemek odasına ses dinleme ekipmanını, oturma odasına da ileri ses-görüntü kayıt sistemi taktılar. Toplantı sırasında oturma odasının her bir santimetre karesi rahatlıkla kaydedilsin diye her bir stereo hoparlöre video taktılar. Mekânın sahibi olan kadın, ressamdı, duvarların her yeri eserleriyle doluydu, Kathy sözde öğrenci ve sanat eseri koleksiyoncusu olduğundan bu durum cuk gibi oturmuştu.

Key Biscayne'deki bu ev o andan itibaren ekime kadar ihtiyacımızı karşılayacaktı karşılamasına ama maçın yapılacağı yere ve Miami Beach Konvensiyon Merkezi'ne çok daha yakın olan Doral Beach Oteli'ni operasyonun üssü olarak kullanmaya karar verdik. Doral Oteli'nde Emir'le oturma odası 140 metrekare olan çatı katı dairesi kiraladık, böylelikle maçtan önce vereceğimiz kokteyl partisine Alcaino'nun en az yirmi beş misafirini davet etmiş olabilecektik. Onunla yaptığımız toplantıları da kaydetmek için Mora ve eşi için de bir oda kiraladık. Akşam yemeği daveti için Kathy, Coral Gables'ta küçük ve pahalı bir İtalyan restoranı olan Café Tanino'yu buldu ve mönü, şarap, oturma düzeni gibi bütün detayları halletti.

Emir'in kız arkadaşı rolünü oynayan Adella Asqui artık devam edemeyeceği için Alcaino ve ailesi gelmeden hemen önce Manhattan bürosundan ajan Linda Kadluboski, Adella'nın yerini aldı. Güzelliğiyle, davranışlarıyla ve New York standartlarında yaşayabilmesiyle Linda, zarafetini gücüyle karıştırabilen doğru kişiydi. Emir, Kathy ve Linda bütün günü birlikte geçirip rollerimizin, hedefler hakkında neler bildiğimizin, kilit adamlarla yaptığımız özel

toplantıları kendi çıkarlarımız için nasıl idare ettiğimizin ve öngörülen çalışma programımızın üzerinden geçtiler.

Akşam 20.30'da misafirler Café Tanino'ya gelmeye başladılar. Emir ve Linda arabayla Gonzalo ve Lucy Mora'yı kafeye getirdiler, sonra Roberto ve Gloria Alcaino, kızları Claudia ve Claudia'nın bir arkadaşı kafeye geldi. Sonra onların masasını Tuto ve Carmin Zabala, Juan Tobón, Tobón'un babası Francisco ve Meksikalı bok-sör Gil Roman'ın menajeri teşrif ettiler.

Şampanyayı şereflerine içtiğimi söyledim. "Hepimizin sevdiği ve saydığı, şeref konuğumuz dostum Roberto ile birlikte bu özel geceyi bizimle paylaştığınız için her birinize teşekkür etmek istiyorum. Roberto, bu çok mühim vesileyle dünya boks şampiyonluğu maçının ilk tanıtımında sana, Tuto'ya ve Antilles Organizasyon'a bol şans diliyorum. Umarım gelecekte bunun gibi pek çok organizasyon yaparsınız."

Beş altı garson etrafımızda pervane olup masayı aperitifler, Pinot Grigio, Gavi di Gavi ve Sangiovese marka şarap şişeleriyle donattılar. Yedi çeşit akşam yemeğini 23.30 gibi bitirdik. Alcaino yemekten sonra içmeye bayıldığı amaretto'lu cappuccino'yu yudumluyordu. İçimizden bazıları bu kadarı yeter derken, Alcaino geceye yeni başlıyordu.

"Haydi Regine's'a gidip kutlamaya devam edelim" dedi. Zengin ve ünlülerin uğrak yeri olan Regine's gece kulübünün Miami, New York, Paris ve Londra'da da şubeleri vardı. Birkaç ay önce kulübe üye olmuşum ve New York'ta Park Avenue'deki şubesinde Alcaino ile bir şeyler içmiştik. Onumuz birden yollara dökülüp Grand Bay Oteli'nin çatısındaki Miami Regine's'a vardık. Kulüp Biscayne Koyu'na demir atmış yatlarla nazırdı.

Sabah 2.30'a kadar dans etmiş, partilemiş ve Alcaino'nun gözünün içine bakmıştık ki o saatte aklına başka bir fikir geldi. "Hadi, geceyi Club Nu'da bitirelim." Club Nu Miami'deki zengin ve jet sosyetenin takıldığı bir diğer mekândı ve kaldığımız otelden uzak değildi. Sabah 4.15'e kadar biraz daha içtik, dans ettik ve eğlendik.

Neyse ki Alcaino'nun sabahtan toplantısı vardı, o yüzden birkaç saat uyumaya karar verdi. Ayrılmadan önce bana sarıldı. "Amigo, bu harika bir kutlama oldu. Sen ve Kathy artık aileden biri gibi oldunuz. Sonsuza kadar artık bizimlesin. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Bizim için zevkti Roberto" dedim. "Yarın daha da güzel olacak, sana söz. Bu deneyimi paylaşmak için bizi davet ettiğin için sana minnettarız."

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Mora ve Emir'le Doral Otelindeki çatı katı dairesinde özel olarak buluştum. Mutlu olması için bir sürü sebep olduğundan isimler ve ayrıntıları için Mora'ya biraz baskı yaptık. Şanslı olduğumuz için Mora bülbül gibi öttü.

Önce geçen ay verilen bütün çeklerin detaylı hesabını verdi. Çeklerin takma isimlere kesildiğini, her bir çekin sahibinin gerçek adını söyledi. Sonra Kostarika seyahatinden sonra Don Chepe, Mora ve Ospina ile bir toplantı yaptığını, Don Chepe'nin kokain ticaretinde en az Pablo Escobar ve Jorge Ochoa kadar bir paya sahip olduğunu öğrendiğini söyledi.

Sonra da ümitle beklediğimiz haberleri verdi. Don Chepe "başlangıç olarak 750.000 doları mevduat sertifikasına yatırmayı zaten kabul ettiğini" söyledi.

Nihayet onları bezdirmiştik.

Don Chepe'nin Panama'da donmuş olan 750.000 dolarını kurtarırsak bize kahraman gibi bakacaklarını da ekledi. Gözümü kırpmadan hemen Awan'ı aradım. Awan Panama'daki fonları birkaç gün içerisinde havale edeceğinden emindi. Çok heyecanlanan Mora buna karşılık hemen yeni müjdeyi yumurtladı. Don Chepe uzun vadeli iş ilişkimizin ayrıntılarını görüşmek için kilit temsilcileriyle mayısayı içerisinde Avrupa'da toplantı yapmamıza da karar vermişti.

Mora, Emir gibi birinin Houston'da tam mesai çalıştırılması için bize yalvardı. Don Chepe'nin çetesi oradaki büyük miktardaki kokain satışından muazzam kâr ediyordu ve para teslim edilmesi gerektiğinde hemen harekete geçecek birine ihtiyaç vardı. "Bize pastadan küçük bir pay veriyor... Ama satış hacmi çok daha büyük... Houston'da haftada bir milyonluk satış oluyor."

Mora, Houston'a birini koymamız için bize bir sebep daha söyledi. Geçtiğimiz altı yıl boyunca Medellin'li işadamları Don Chepe'nin parasını akıyorlarmış. Don Chepe, bölgesine daldığımız için huylandığından Mora her seferinde onun kulağına Los Astros'ta (Houston için kullanılan kod isim) hızlıca harekete geçmemizin sebebinin profesyonel veya *los feos* olmamızdan kaynaklanmadığını fısıldamış. Altı ay boyunca kartelin üst düzey liderlerinin mali danışmanlığını yapan Üsteğmen Eduardo Martinez Romero adındaki rakibi belirlemek için uğraştığımız. Romero, Banco de Occidente bankasının Panama şubesiyle yakından çalışıyordu. Bizim için BCCI ne ise, onun için Banco de Occidente oydu.

Konu döndü dolaştı Alcaino'ya geldi. Mora, Alcaino'ya Amerika ve Avrupa'da kokain satması için kokain sağlayan adamın

adının Guillermo Velásquez olduğunu teyit etti. Mora'ya göre Velásquez, Alcaino'nun ortağıydı ve Fabio Ochoa için çalışıyordu.

Mora aynı zamanda Tobón hakkında da bilgi verdi. Tobón, söylenene göre Pablo Escobar'dan daha güçlü biriyle çalışıyordu: John Nasser adındaki Musevi Kolombiyalı bir adam. Diğer kaynaklara göre bu adam aslında Jean Figali idi. Mora "Çok serttir" dedi. "Çok sert bir heriftir. Ama Tobón dün gece bana onunla iş yapmanın çok iyi olduğunu söyledi." Mora, Tobón vasıtasıyla Nasser'la tanışmayı ve müşterilerimizin arasına onu da eklemeyi planlıyordu.

Öğle yemeği yemek için ara verdikten sonra aramıza Tobón katıldı, iddiasına göre Kolombiya'daki en büyük uyuşturucu baronu olan Nasser ile olan dostluğunu bize anlattı. Nasser ülkedeki tekstil ihracatı-ithalatı yapan en büyük şirketin sahibiymiş ve Kolombiya'daki ordu, emniyet, yargıçlar ve politikacılar onu tamamen koruyormuş.

Ama hemen sonra Tobón bana meydan okudu. Benimle iş yapmadan önce benden Santeri'deki papazını ziyaret etmemi istedi. Papaz ruhumu ulaşacakmış. Neyse ki Tobón birkaç gün içinde Kolombiya'ya dönecekti, ben de oraya dönünce ona eşlik etmekten memnun olacağımı söyleyerek biraz da zaman kazandım. Bu sorunu nasıl çözeceğimizi bulmak için zamana ihtiyaç vardı.

Maçtan önce çatı katı dairesinde verdiğimiz kokteyl partisindeki yengeç bacağı, istiridye, tütsülenmiş et, çeşit çeşit peynir, karides ve aklınıza gelebilecek her çeşit ordövrle dolu açık büfe masasını buzdan yapılmış heykeller ile kocaman çiçek aranjeleri süslüyordu. Garsonlar şampanya dolu flüt kadehlerle dolu tepsi-leri taşıyıp duruyordu. Önce Alcaino ve ailesi teşrif etti daireyi.

Çok geçmeden Tobón, Gonzalo ve Lucy Mora geldi. Dünya Boks Şampiyonası'nın dört yan hakemi ve hakem John Thomas da geldiler. Tuto ve Carmin Zabala diğer boks organizatörleri ile birlikte teşrif ettiler. Akşam saat 20.00'de kongre merkezine gitme zamanı gelip çatmıştı.

Ringin kapısına yaklaşıncı fotoğrafçılar bizim korteji şipşak fotoğraf bombardımanına tuttu. Havada büyük bir heyecan vardı. Bu yer 1964'te Cassius Clay'in Sonny Liston'ı yendiğine, 1972'de ise Cumhuriyetçi Parti Ulusal Kongresi'nde Richard Nixon'ın gücünün zirvesine şahitlik etmişti. Binlerce insan ayağa fırlamış ringe doğru gelişimizi izlemekteydi.

Kuzey Amerikalılar için boks maçı izlemek çok önemli değildi ama Latin Amerikalılar bütün yıl bunu beklemişlerdi. Orta Amerika ve Güney Amerika'daki ülkelerden gelen televizyon kanallarının spikerleri gecenin her bir anına odaklanmış durumdaydılar. Maç başlayınca her yönden gök gürültüsü gibi çığlıklar gelmeye başladı. Kolombiyalı dünya şampiyonu Sugar "Bebek" Rojas ilk rauntta gayet kontrollüydü. Şimşek gibi yumruklar ve rasgele kroşelerle Gil Roman'ı bir güzel dövdü.

Ama maç uzadıkça Rojas gücünü kaybederken, Gil Roman gücünü göstermeye başladı. Raunt bir sonraki raundu izledikçe Roman cerrahi müdahale gerektiren kombinasyonları atmaya başladı. Son birkaç rauntta Rojas artık kanlar içinde bir pestil haline gelmişti. Her yerinden ter ve kan süzülüyordu – o kadar ki Roman ringin bizim olduğumuz köşesine düştüğünde üstümüze kan ve ter yağdı. İki boksör de kıyma makinesine girmiş gibi duruyordu, hakemin mavi tişörtü mora çalmıştı.

Bütün arena hakemlerin kararını gergin bir biçimde beklemeye başladı. Karar açıklandığında Meksika bayrakları havada

sallanmaya başladı ve ringin ortasında duran hakem Roman'ın kolunu havaya kaldırdı. Kolombiya'nın kralı artık tacını kaybetmişti.

Peşinden gelen curcunada Emir, Linda ve Kathy'yle Mora'ları bir kez daha Regine's'a götürdük, katıksız bir işadımı olan Mora oraya gidiyor olmasını çok takdir etti. Alcaino'nun sadakatini kazanmak uğruna çok para harcadığımızı biliyordu. Gerçi birkaç gün içinde şerefsizleri yedirmek ve içirmek için 10.000 dolar harcamış olmamız hükümetteki pintilerin pek hoşuna gitmemişti. Kaldı ki biz vergi mükellefinin parasının ne tek kuruşunu ne de bu gizli operasyonun herhangi bir parçasını kullanmıştık. Kartel ve kara para aklama âleminin daha önceden kimsenin beceremediği kadar derinlerine doğru sızıyorduk. Komisyonlardan bir milyondan fazlasını elde etmiştik ve sokaklarda satılan bir milyon dolardan fazla olan uyuşturucu parasına el koymuştuk. Ayrıca Alcaino'nun ve diğerlerinin servetine de el koyacaktık. Bankaya kesilecek para cezalarıyla muazzam miktardaki milyonlar toplayacağımızı da ummak mantıksız sayılamazdı. Mora haklıydı. Bu çok iyi bir yatırımdı.

Ertesi sabah Alcaino maçı organize etmek için ödenecek payını karşılamak için sahte ve eski tarihli bir borç senedi imzaladı. Los Angeles'taki konut kompleksi için gereken yarım milyon doları karşılamak için benzer senetleri imzalamanın mekaniğini konuştuk.

Sonra da kartelin işlerini konuşmaya başladık. Kapalı kapıların arkasında konuşuyor olsak bile her zaman kodları kullandık, bu, telefonda konuşurken geliştirilmiş bir huydu. Biri tutuklansa, o "hastanedeydi". Biri avukat tutmak istiyorsa, "doktora" gitmesi gerekirdi. Kokain ise mal, ürün, şey veya bebektir.

Alcaino İspanya'daki elemanlarının hastaneye gittiğini ama bir doktorun yardımıyla dışarı çıktıklarını söyledi. Malı kaybetmişlerdi, böylelikle yolun sonu görünmüştü. Araba ve uçakla İtalya'ya gitmişlerdi bile. Alcaino tutuklanan üç çalışandan her biri için 100.000 dolarlık kefalet ödemesi için birini görevlendirmişti. Kokainin maliyeti ve Alcaino'nun kefalet için ödenen para-daki payını dengelemek için yarım milyondan fazlasını bayılmak zorunda kalmıştı. Satışı bir şekilde hallettikten sonra 1,7 milyon doları aklaması gerekcekti. Ama Alcaino Avrupa'ya gidecek olan sıradaki yük için gözünü açmıştı, bu sefer işi İtalya üzerinden yapacaktı. İspanya'daki aksiliğin tersine Alcaino Chicago ve New York'ta bana nakit teslim etmekten son derecede memnundu.

Maçtan birkaç gün sonra Hussain Panama'dan geldi. İşlemleri diğer şubelere taşımış olmama rağmen bankanın Miami'deki Latin Amerika merkezine beni getirmekle ilgilendiğini bana bildirdi. Müşterilerimin Panama konusunda kuşkulu olduğunu ve Noriega firar ederse müşterilerimin onu öldüreceğini biliyordu. Buna rağmen ayda 15 ila 20 milyon dolar havale etmem için bana yardımcı olmayı teklif etti. Awan, New York seyahatinin iyi geçtiğini, meslektaşlarının bizden etkilendiğini söylemişti. Ama Hussain'in masaya koyduğu yeni bir konu yoktu. Hussain, Awan'la olan ilişkimi kuvvetlendirdiğim için saf dışı kalırım diye endişelenmişti.

Ertesi gün BCCI Miami'deydim, Awan benim Jaguar'ıma atladı ve Coconut Grove'daki kaldırım üstü bir kafeye gittik. Don Chepe'nin 750.000 dolarını Panama'dan kurtarıırken sorun çıkmıştı. Parayı çıkarmadan önce BCCI bankasının Panama resmi mercilerine başvurup uluslararası bankacılık lisansı alması gerekiyordu. Bu da bir hafta gecikmek demekti.

Bariz biçimde hayal kırıklığı yaşadığımı gören Awan bana bir alternatif önermek zorunda kaldı. Bu engelin üstesinden gelemesse, bankadan para girdisi kayıtlarıyla oynamasını talep edecek ve parayı oradan kurtaracaktı. Öyle veya böyle bu işi çözecekti. İşin iyi tarafı Uruguay'da benim adıma gerekli düzenlemeleri yapmış olmasıydı. Montevideo'da hesap açmak istersem her şey usulüne uygundu, o hesap BCCI Panama hesabının yerine geçecek, birincil ödeme merkezi olacaktı. Risklere rağmen Kolombiyalı-lar Panama'yı her zaman tutacak, en azından oyunda bir parçasının kalmasını isteyeceklerdi; ağaç yaşken eğilir, bu tecrübeli adamlara yeni numaralar öğretemezsiniz. Fonları Amerika'dan Avrupa'ya, Avrupa'dan Montevideo'ya, Montevideo'dan da Banco de Occidente'ye veya uluslararası bankacılık lisansına sahip ve hesapların dondurulması sürecinden etkilenmemiş herhangi bir bankaya havale edecektik. Nihayet tehlikelerden kaçınarak işimizi yapacak bir yol bulmuştuk.

Awan "Ne tartışsak tartışalım... konuyu Bay Hussain ile konuşmamayı önermek istiyorum. Çünkü kendisi çok genç ve toy, bundan başka bir sorun yok. İşlerini orda burda anlatmaktan çekinmiyor" dedi.

Hussain diğer bankalardaki memurlara Awan'ın benimle New York'a geldiğini yumurtlamıştı. Awan benimle yaptığı işlerin sır olarak kalmasını tercih ettiğini söyledi. Haklı olduğunu belirttim.

Kahvelerimizi yudumlayıp kruvasanlarımızı kemirdik, Awan Dunhill Blue sigara içerken Avrupa'daki duraklarımızdan biri Paris olmalı dedim. BCCI Paris şube müdürü Awan'ın yakın arkadaşymış. Belli belirsiz işleri o şubeden yürütebileceğimizi söyledi. İşin kolayına kaçabileceğimizi, ayarlamaları beni memnun edecek şekilde yapabileceğimizi söyledi. Arkadaşına durumu

çıtlatacağıının, onun da bizi dört gözle bekleyeceğinin sözünü verdi.

Sonra Noriega'dan söz etmeye başladık.

“Bence gerçekten en çok Panama dışına çıksa bile onu takip edecek benim müşterilerim benzeri adamlardan korkmalı” dedim.

Awan “Biliyorum” dedi. “Bence o da bunu biliyor, o yüzden de Panama'dan çıkmak istemiyor. Amerika'dan ne kadar korkuyorsa, diğer adamlardan da o kadar korkuyor.”

Az önce söylediklerim sadece girizgâhtı. “Evet, kartel parasını kaybederse pek memnun olmaz” dedim. Sonra da saydırmaya başladım. “Benim iş yaptığım adamların Lee Iacocca kadar profesyonel olmadığını itiraf etmem lazım. Yaptıkları işin farklı olduğunu sen de biliyorsun. Biri araba satar, bunlar kokain satıyor. Durum bundan ibaret.”

Awan gülmeye başladı.

“Ama yaptıkları işe sanayi olarak bakıyorlar” dedim.

Bu türden konuşmaları kaydetmek, Awan'ın fonların Amerika'daki uyuşturucu satışından geldiğini bildiğini kanıtlamak çok hassas kanıtlardı. Çoğu yolsuz bankacı bunun gibi konuşmaları kaldıramıyor olmalı. Lafını esirgemeyenlerden hoşlanmıyorlar. Gerçekçi inkârların arkasına saklanmayı tercih ediyorlar. Ama Awan numaramı yutmuş, gerçekten de çeteden biriyle konuştuğunu sanmıştı. Bana inanmıştı.

Bir hafta sonra Awan ve Bilgrami'yle kanepelere yayılmış, Don Chepe'nin parasını Panama'dan kurtarmanın detaylarını tartışarak çözümlemeye çalışıyorduk. Avrupa'dan konuşmaya başlayınca Awan BCCI Paris şubesindeki iki arkadaşının adını verdi: Genel müdür Nazir Chinoy ve şube müdürü Ian Howard. Bu adamlar

bankanın beyin takımındaydı. Hazır işler yolundayken, senatörün alt komitesinin yaptığı soruşturma nasıl gidiyor görmek için bunları sıkıştırmaya karar verdim.

Awan durumun sakinleştiğini, bankanın üst düzey yöneticilerinin durumu sorunsuz atlatmayı umduklarını teyit etti. Gülümsedim – görünüşte BCCI için gülümsemiştim ama içten içe Senatör Kerry'nin ekibinin sözünü tuttuğunu ve biz işi bitirene kadar karışmayacaklarını gördüğüm için gülümsedim. Peşinden sordugum soru önümüzde yepyeni bir kapı açtı.

“İyi ama senatör niye geri çekilsin ki?” diye sordum.

Awan'la Bilgrami birbirlerine bakıp gülümsediler ve BCCI'nin gücüyle ilgili sırrı benimle paylaştılar. Banka başkentteki iki partiden siyasetçilerle ittifak kurmak için büyük bir zahmete girmişti. Eski savunma bakanı, Demokrat Parti'nin babası Clark Clifford'la işbirliği yaptıklarını ben de biliyordum zaten. Ama Clifford zaten BCCI'nin gizlice sahibi olduğu First American Bankası'nın icra kurulu başkanıydı, BCCI bankasının çalışmakta olduğu avukatlık bürosu da Clifford'ın hukuk bürosuydu ve bu büroda Demokrat Parti'nin büyükbaşı Robert Altman da vardı. Banka aynı zamanda eski başkan Jimmy Carter'ın liderliğinde kurulmuş kuruluşlara hayır amaçlı büyük miktarlarda katkılarda bulunmuştu. Yönetim ve Bütçe Dairesi'nin eski başkanı Bert Lance'nin de artık BCCI'nin denetlediği başka bir Amerikan bankasıyla alakası vardı.

Banka diğer parti için Bush ailesiyle ittifak kurmuştu. Sonradan ABD'nin kırk üçüncü başkanı olacak George W. Bush'un, BCCI'nin ana hissedarlarının sahip olduğu Suudi Arabistan'daki şirketlere ağır hizmet matkapları ve pompalama ekipmanları tedarik eden büyük bir şirketi vardı. Bankanın aynı zamanda George W. Bush'un kardeşi Jeb Bush ile iyi ilişkileri vardı. Jeb Bush'u

bankanın üst düzey yöneticilerine tanıştıran kişi, BCCI'nin Londra, Paris, Hollanda ve Florida şubelerinde milyonlarca dolar mevduatı olan, Florida şehri Boca Raton'da multi milyoner işadamı olan Lübnanlı Geordec Barbar'dı. Barbar'ın ricasıyla Bilgrami Barbar'ın yeğenini BCCI'nin Colon şubesinde işe almıştı. Bu şube uyuşturucu tacirlerinden büyük miktarda mevduat topluyordu. Ve BCCI başkanı Agha Kasan Abedi ile CIA direktörü William Casey arasında sağlam bir ilişki vardı. Casey'in ricasıyla banka, Rus istilasına karşı yürüttükleri savaşı finanse etmek için Afgan mücahitlerine gizlice para havale ediyordu.

BCCI gerçekten de birden fazla seçeneğe yatırım yaparak başarısızlık olasılığını en aza indirmişti. Bir yandan bulabildikleri kadar çok kara parayı pazarlarken, öteki yandan hangi partiden olduğuna bakmaksızın çok güçlü çoğu siyasetçinin sinsice gözüne girmeye çalışmışlardı. Banka başkentte kurduğu ilişkileri kullanarak Kerry'nin alt komitesinin ortaya çıkarttığı sorunları kolaylıkla giderebilirdi. BCCI'nin tablosu kafamda belirmeye başlamıştı. Tampa'daki BCCI banka memuruyla konuştuğum ilk gün aklımda canlanan şey, kocaman aysbergin sadece ucuydu. Banka *bile bile* yolsuzluğu seçmiş, kara para pazarlayarak ve güçlü brokerlerle ilişkiler kurarak güce tabiri caizse el koymuştu.

Tampa'ya dönünce operasyonumuzun defter ve kayıtları iç denetlemeye tabi tutuldu, denetim bitip herkes evine gittikten sonra ABD hava sahasına giren ve çıkan bütün özel uçakların ayrıntılarını kaydeden, uçaktaki bütün yolcuların isimlerini, doğum tarihlerini ve uyruklarını da veren Özel Uçak Raporlama Sistemi'mizi sorgulamak için gümrükteki bir bilgisayara girdim. BCCI'nin 737 model uçağında kimler seyahat ediyordu merak ediyordum.

Bilgisayarın verdiği sonuçlar beni çok etkiledi. Başkan Jimmy Carter ve ailesi. Birleşmiş Milletler eski temsilcisi ve Atlanta belediye başkanı Andrew Young. Bert Lance ve BCCI memurlarına göre ABD, İngiltere ve Jamaika hükümet yetkilileriyle en yüksek düzeyde bağlantıları olan George Barbar. Sorguladıkça Barbar'ın Richard Nixon, Charles "Bebe" Rebozo ve organize suçlarla bağlantısı olan Amerikalı işadamlarıyla birlikte uçtuğunu gördüm.

Merak daha da artmıştı. BCCI uçaklarına binen bütün yolcuları asayiş istihbarat sorgulamada arattım. Yolcuların çoğu siyasetçi değildi ama kara para aklamak, uyuşturucu kaçakçılığı veya diğer suç faaliyetlerini yaptığından şüphelenilen kişilerdi.

Awan ve Bilgrami atıp tutmuyordu. BCCI gerçekte.

Avrupa belirmeye başlamıştı ve Ospiña ile yarım kalmış işlerimiz vardı ve bu işleri de onun becermesi gerekiyordu. Don Chepe'nin temsilcilerinin gelmesi lazımdı. Maçtan sonra Alcaino'nun verdiği sözlerin aksine iş yavaşlamıştı ve benim cevaplarını bilmek istediğim sorularım vardı. Kartel hakkında istihbarat toplamak için üstünde baskı kurma hakkını kazanmıştım. Awan'ın da Paris ve Londra şubelerindeki bankanın beyin takımına mensup memurların orada işlemlerimi halledeceğin kaya gibi sağlam bir şekilde onaylaması gerekiyordu.

Ospiña'nın ve Don Chepe'nin temsilcilerinin Paris'e geleceklerinden emin olmak için Ospiña'yı beklemediği bir anda aradım. Azıcık İngilizce konuşabiliyordu, ben de İspanyolca öğrenmeye çalışıyordum. İletişim kurabilmek için bayağı çabaladık ama en kötüsü Ospiña'nın sesinden sarhoş olduğunu anladım. Öğlen bile olmamıştı. Ona Hispaniklerin kullandığı İngilizceyle onunla

ve arkadaşlarıyla Paris'te görüşmeyi iple çektiğimi, işlerin yolunda olduğundan emin olmak için aradığımı söyledim.

Ospiña haliyle geveleyerek “Bob, ah... selam” dedi. “Seni çok seviyorum.”

Tanrım. Kafayı bulmuş olması yetmezmiş gibi, Paris'in kesme taşlı kaldırımlarında bir öpücük almak için beni kovalayacağı fikrine katlanmak zorunda kalacaktım.

“Javier, Adios...”

Ospiña bir şey daha söylemeye çalıştı.

“Adios, Javier.”

Ve telefonu kapattım.

Emir bunları duyunca kakhaha atmaktan boğuluyordu. Emir'e, Ospiña'nın kafayı neden yediğini öğrenmesini söyledim. Gerçi Mora sonradan bize Ospiña'nın sık sık kokain macunu ve mariuhana karışımından yapılan bazuka içtiğini söyleyecekti. Don Chepe bunu bilse, Ospiña pazar gününü göremezdi. Mora da anlattıklarımı bayağı bir güldü ama endişe etmeme gerek olmadığını söyledi. Ospiña benim sadece işle ilgilendiğimi biliyormuş.

Bitirilmemiş ilk işimi bağlamak için bu fazla değil miydi?

Alcaino Miami'den aktarmasız direkt Tampa'ya gelen uçağa atlayıp geldi ve havaalanındaki bir lokantada akşam yemeği yiyip iş konuştuk.

Medellin hakkında “Hiçbir şey olduğu yok” dedi Alcaino. “Çünkü kayıp vardı, insanlar 5.000 kilodan fazlasını kaybetti. Hükümet geldi ve herkes, biliyorsun, baskı kurmaya kalktı, ordu... Bir ay önce bu süre boyunca hiçbir şey yapamayacağımız söylendi bize çünkü hükümetle çalışıyorlar, çalışıyoruz. Hükümet önemli bir şey olacak diyor. ‘Dikkatli olun. Evinizi temizleyin, her şeyi temizleyin.’ Biz de öyle yaptık... Artık onlar [kartel] diplomatları

folan kaçırmıyorlar. Şimdiye kadar on dört herifi kaçırdılar, hepsi de farklı hükümetlerden.”

Sonra da işlerin içinde gizli bir projenin detaylarını fısıldayarak anlattı. “Şu an havayolları şirketimi kurmakla meşgulüm. Sadece havayolu değil, tekne de alacağım. Vapur şirketi yani. Nakliyeyi kontrol edebileceğim bana ait vapur hatlarım. Gelmen gerekiyor Bob, sana söylüyorum. Sadece on, yirmi, altmış [o kadar kilonun yatırım masrafı] ile gelmek istiyorsun, sorun değil, çünkü işi ben kontrolüm altında tutacağım.”

Alcaino’nun teklifi dünya üzerindeki diğer çoğu yatırımdan daha can alıcıydı. Nakliye ABD’ye geldiği sürece artık sadece yüke yapacağım yatırım, kırk beş gün içinde normalde yaptığımız yatırımın üç katını kazanabilirdim. Kartel böyle teklifler yaparak bir sürü “işadamını” ticaretin içine çekmişti.

Aklamış olduğum paraların bir kısmıyla Bolivya’daki ormanlara kurulmuş laboratuvarlardan Arjantin’e kokain götürmek için kullanılacak, iki motorlu Cessna model bir uçak almıştı. Dökme olarak sevk edilen mal TIR’larla ticari bir tesise götürülecek, paketlenecek ve navlun olarak ABD ve Avrupa’ya gemiyle gönderilecekti.

“Önce New York’ta işin altından başarıyla kalkacağız” dedi. “O noktaya varmak üzereyiz. Bunun üstünde altı aydır çalışıyoruz.”

Bir süredir ABD ve Avrupa’ya gemiyle sevkıyat yapan bir şirket satın almıştı. Görünürde potansiyel bir yatırımı tartmaya kaygılı bir biçimde ilgi gösterdiğimi belli ettim ama aklım geriye doğru saltolar atıyordu. Alcaino’nun sevkıyat hattı büyük bir ganimet olabilirdi. Bu şirketin nerede olduğunu ve ne nakliye ettiğini Alcaino’dan öğrenebilirim, büyük bir kokain sevkıyatının yolunu kesip yakalayabilirdik ve kartelin şahdamarlarından birini kesmiş

olurduk. Bunu Alcaino'yu korkutmadan, benden şüphelenmesine sebep vermeden yapmalıyım.

Yine de bana işlerin yavaşlaması konusunda sağlam bir açıklama yapmış, yeni kurduğu sevkıyat hattı hakkında hassas detaylar anlatmıştı. Neye ihtiyacı varsa hepsini yerine getirmek için gerekeni yapacağımı söyledim ona. Sarıldık ve bizi gözeten Tanrı'nın bizi kutsamasını diledik – yaptığımız şeytan işini Tanrı korusun diye dua ettik.

Bu arada Awan ve Bilgrami alternatif yollar ayarlamış, dünyanın dört bucağına para sektirmeye başlamışlardı bile. Sıradaki toplantıda onlara güzel haberler verdim. Bankaya yatırdığım bütün fonlara karşılık borç almayacağımı umut ettiklerini her zaman belirtmişlerdi. Mevduat istiyorlardı. Bu taleplerini yerine getirmek için Gümrük Müdürü William von Raab, Maliye Bakanlığı'nı operasyonumuza 5 milyon dolar nakit demeti temin etmeye ikna etmişti, o parayı banka hesabına yatıracaktık ama harcamayacaktık. Awan ve Bilgrami'nin istediği şey de işte buydu. Kolombiyalılar zaten parayı sökölümüştü, o yüzden çabucak 6 milyon doları bankanın kucağına lap diye bırakmaya hazırdım.

Kanepelerin üzerinde çay içtikten sonra çalışma programımı konuştuk.

Öncelikle Cenevre, Paris ve Londra'da hesap açmak için Cebelitarık, Liberya ve Hong-Kong'daki yeni şirketler açmış olan avukatlarla Zürih'te toplantılara katılacaktım. BCCI bu işi benim yerime yapabilirdi ama attığım her adımda onların yardımına muhtaç bir çömez gibi görünmemek çok önemliydi. Ayrıca İsviçre'de sattıkları şirketleri görmezden gelecek avukat bulmak hiç zor değildi.

Sonra Cenevre'ye gidip Awan'ın ricasıyla BCCI'nın iştiraki olan Banque de Commerce et de Placements (BCP) bankasıyla görüşecektim. Awan BCP personeliyle açık açık konuşmam için beni uyarmıştı. Onlarla toplantı yapacak, hesap açtıracak, onları rahatlatacaktım. Onlar çarkın önemli dişlisiydi ama nihayetinde bankanın beyin takımından değildiler.

Sonra da bize ve müşterilerimize hesap açacak olan, Awan'ın yakın arkadaşları Nazir Chinoy ve Ian Howard'ı görmek için Paris'e gidecektim. Ve son olarak aynı işlemleri yapacak olan Awan'ın meslektaşı Asif Baakza'yı görmek için Londra'ya gidecektim. Bu son üç kişiye karşı kendimi korumam gerekmeyecekti.

Konuşmamızı ilerletmek adına "Geçmişte de tartışmıştık" dedim. "Olayların doğru bir şekilde gerçekleştiğini gördüğümüzde kendimizi rahat hissetmeye başlayacağımızı söylemiştin. Ben artık kesinlikle rahatım."

"Doğrusu biz de öyleyiz" dedi Awan, Bilgrami de aynı şekilde onayladı.

"Dokunmayacağım en az iki... muhtemelen beş milyon doları yatırmaya hazırım ve yatıracığım" dedim.

Bilgrami'nin yüzü sevinçle parladı. "Ah, bu harika."

Awan ise konuya daha yumuşak yaklaştı. "Aslında dürüst olmak gerekirse biz 25 milyon civarında bir şey bekliyorduk" dedi.

Bir an ciddi olduğunu sandık ama hemen peşinden gülümseyince odayı hepimizin kahkahası doldurdu.

Bilgrami bankanın biraz desteğe ihtiyacı olduğunu söyledi, Awan da sebebini açıklamaya başladı. "Altı ayda bir rakamlar önümüze gelir... Biraz nakdi artırabilirsen veya fazladan paran varsa, haziranın on üçünde bir günlüğüne bile olsa BCCI grubu içinde herhangi bir şubeye yatırabiliriz. Gerçi hesapta biraz daha kalırsa bizim işimize gelir. Altı ayda bir gelen rakamlar çok önemlidir

çünkü her yıl haziranın on üçünde bilanço tablosu düzenlenir. O yüzden haziranın on üçünde hesapta yatan çok fazla nakit olursa bu çok işimize yarar. Söylediğim gibi bu göz boyamaktan başka bir şey değil. Yani parayı 1 Temmuz günü çekebilirsin. Sorun olmaz. Ama haziranın on üçüne kadar bu anlamda bir şey yaparsan... Beş milyon doları zevkle kabul ederiz ama söylediğim gibi yaparsak, o gün için yaparsan seni çok takdir ederiz.”

Awan’a yatırmak istediğim beş milyona ve bir müşterimin mevduat sertifikasına yatırmamı talep ettiği bir milyona güvенеbileceğini söyledim.

Artık kahkaha atmıyorduk. Awan ve Bilgrami ciddi bir iş yapmakta olduğumuzun farkındaydı. Bu 6 milyon dolar, mevduat sertifikalarından çok daha önemliydi. Bu parayla onlara normalde kıvrarak cevap verecekleri sorular sorma hakkını kazanmıştım. Ben paraları sökülmüştüm, onlar da kabul etmişlerdi. Mantıklı olan merakım sorgulanamazdı. O 6 milyon dolar aynı zamanda bankanın kara para aldığının taş gibi sağlam kanıtıydı. Bu, masanın altından para almaya can atan düzenbaz banka memurlarının çizdiği bir tablo değildi – bu türden olaylar her gün olurdu. Bu, bilanço tablosundaki sıfırları artırmak için yeraltı dünyasındaki en kanunsuz adamlardan büyük miktarda mevduat getirmesi için çalışanlarına terfi ve ikramiye veren bir kuruluşun dünya çapındaki gizli düzeniydi. Bilançodaki nihai kâr-zarar hanesinin daha büyük olması, daha fazla güç ve dünyanın dört bir köşesinde sallayabilecekleri daha büyük bir sihirbaz değneği demektir – dünya liderleriyle daha fazla dostluk kurmak, örtbas edilmiş iltimaslarla geri ödesin diye insanlara borç olarak verilecek daha fazla para, yozlaştırmak için daha fazla güç demektir.

Ve ben bunların hepsini kasete kaydetmiştim.

13

Avrupa Planı

John F. Kennedy Uluslararası Havalimanı, New York
12 Mayıs 1988

7⁴⁷ Jumbo jet asfalt pistten kalkıp Zürih'e doğru havada süzülürken her şey yerli yerindeydi. Awan ve Avrupa'daki meslektaşları nefeslerini tutup bizi bekliyorlardı. Mora ve Ospina, Don Chepe'nin adamlarının bizimle buluşmalarını sağlamak için hazırlanmalarına yardımcı oluyordu. Gümrük bize 5 milyon nakit demeti sunmuştu.

Bundan daha iyisi olamaz diye düşünürken Steve Cook müjdeli haberler muştuladı. Kullanmayı rica ettiğim kanıt odasındaki lüks ve pahalı mücevherler gelmişti. Beş kırat elmaslı yüzük ve Rolex President saat, seçtiğim bin dolarlık yeni kıyafetlerimi tamamlıyordu. Kıyafetlerin ücretini Mazur ailesi ödediğinden alabileceğim yardımın tamamını almışım gibi hissetmeye başlamıştım.

Emir, Kathy ve Linda'yla Zürih'e sabahın köründe vardığımız için Zürih'in mali işler ve alışveriş merkezlerinin olduğu muhitinin göbeğinde yer alan, mermer duvarları ile dışarıya taşan, kristal avizeleriyle damlayan lüks Savoy Baur en Ville Oteli'nin tam olarak zevkine varacak kadar zinde hissetmiyorduk kendimizi.

Dieter Jann, Zürih Kantonu Cezai Konularda Uluslararası Adli İşbirliği'nin soruşturma yargıcısıydı – hiçbir kartvizitin üstüne sığamayacak kadar uzun bir unvan. İsviçre'deki kantonlar, Amerika'daki eyaletler gibiydi, ancak federal resmi mercilerin kantonda olan olaylar üzerindeki gücü daha azdı. O yüzden Dieter Jann'dan onay almadan Zürih'te anca nefes alıp verirdik. Zürih'te işimizi koordine eden hükümet katmanları sayamayacağınız kadar çoktu, bir de İsviçre'deki resmi mercilerle birlikte koordine işini üstlenen Avusturya'daki ABD el iliğindeki gümrük ajanları vardı ama aynen bizde olduğu gibi Zürih'teki narkotik özel ajanından onay almadan Zürih'te anca nefes alıp verebilirlerdi. Avusturya'daki personel çalışma programımızı biliyor olmasına rağmen bizi karşılamadılar. Gelebilecek olursak orada oluruz dediler ama “Zürih'te narkotik ajanı Greg Passic'i arayın. Jann'la hızlı bir toplantı yapmanız için gerekeni yapacaktır. Sizin için şirket kuran Zürih'teki avukatla gizli toplantı yapabilmek için Jann  st n zdeki bulutları dağıtacaktır” demekten de geri durmadılar.

Passic'in söyledikleri tam bir hayal kırıklığıydı: “Bob, gün bitene kadar havaalanında kalmam gerekecek. Ama umarım ki seni yarın bir ara Jann'la tanıştıracam.”

Ona inanmadığımı belirtecek şekilde “Paris ve Londra'da bizi bekleyen hedeflerimiz var” dedim. “Ve Tampa'daki büro Alp Dağları'nda kayak yaptığımı sanacak. İsviçre'deki toplantıları yapabilmemiz için bize yardım edersen m teşekkiri oluruz, çünkü toplantıları yapıp buradan çekip gitmek istiyoruz.”

Acele et ama bekle.

Emir'le birlikte bu sorunun ajan bürolarının arasındaki savaş yüzünden kaynaklandığını düşünerek endişelenmeye başlamıştık.

Passic ertesi gün “Tanrım gerçekten çok özür dilerim” dedi. “Beklenmedik bir husus yüzünden bunalmış durumdayım ve bırakıp gidemiyorum da. Bugün size mutlaka döneceğim.”

Tampa ve Avusturya büroları konuyu çözmeye çalışıyordu ama bizim işi “koordine” etmek için Avusturya’ya atanmış olan gümrük ajanı Roger Urbanski’den öğrenebildiği tek yeni bilgi, evinde bir asansör olmuş olması ve krallar gibi yaşıyor olmasıydı. Ve en kısa zamanda bize dönecek olmasıydı.

Kanım kaynamaya başlamıştı bile.

Daha önce şahitleri ve uyuşturucu parasını takip etmek için İsviçre’ye geldiğimde, Zürih Kantonu’nda bir ilçe olan Horgen’de savcı Urs Frei ile harika bir dostluk kurmanın memnuniyetini yaşamıştım.

Emir’e “Aklıma bir fikir geldi” dedim. “Yakın bir arkadaşım Zürih’te savcı. Jann’ı tanıyorsa, bizi onunla tanıştıracaktır.”

Gözlerini kısıp bakan Emir “Bunu yapabilir mi gerçekten?” dedi.

“Diğer seçeneğimiz burada oturup diğer bürokratların kışlarını kurtarmaya zaman bulabilmek için kokteyl partisini iptal etmelerini beklemek olacak. Emin ol Tischler bizim tatile çıktığımızı sanacak, işleri acilen çözmezsek anamızdan emdiğimiz süt burnumuzdan gelecek. Cenevre ve Paris’te randevumuz var bizi beklemeler. Şimdi izin istemektense sonra af dilemeyi tercih ederim.”

Frei sesimi duyunca mutluluktan havalara uçtu. “Bob nasılsın? Sesini duymak ne kadar iyi geldi... Sorun yok Bob, Dieter Jann’ı tanıyorum. Birkaç yere telefon açmama müsaade et, sana hemen döneceğim.”

Birkaç saat içinde Horgen'deki Albis Dağları'nın zirvesinde yer alan sapa bir lokantanın verandasında Urs, Jann ve Emir'le birlikte oturuyorduk. Büyük bira bardaklarımızı tokuşturmak için havaya kaldırıp burada yapmak istediklerimizle ilgili ona bilgi vermek adına bizimle buluşma fırsatını bize verdiği için müteşekkir olduğumuzu söylerken, Zug Gölü'nün manzarası ve uzaklardaki Alpler kartpostallar kadar mükemmel bir fon oluşturuyordu. Gümrük ve narkotik ona zaten gerekli bilgileri verdiği için ortada şaşılacak bir durum da yoktu. İkinci biralarımızı içerken Jann bize gereken izni verdi.

Altı ay önce Miami'de aynı oyunu Credit Suisse ve BCCI Tampa şubesinden Rick Argudo ile oynamıştım. Argudo gibi Credit Suisse bankasının memuru da bana hesap açmakta sorun görmemişti. Ama onların peşine düşmeden, BCCI, Mora, Alcaino ve onların kontakları üstüme çok fazla yük yüklemişlerdi. Sınır dışı şirketleri devretme ihtiyacı ortaya çıkınca, Credit Suisse Miami şubesindeki müşteri temsilcim beni Zürih şubesindeki Samuel Sommerhalder'e havale etti.

Sommerhalder ilk başta bir sürü soran, kara para olmadığından emin olmak için yönetmekte olduğum paranın sahibi olan kişilerin isimlerini öğrenmek isteyen İsviçreli bir avukatı aramamı istemişti. Sınır dışı hesapları iktisap edebilecek ve soru sormadan vekâlet belgesi hazırlayabilen bir avukat aradığımı anlayınca lafı kıvırdı ve böyle bir avukat tanımadığını söyledi ama konuyu Sommerhalder'le konuşmaya devam edersem beni başka biriyle tanıştırebileceği bana söylenmişti. Öyle yapınca Sommerhalder Zürih'teki farklı avukatların isimlerini verdi bana. Söylediği ikinci avukatta ihtiyacım olan bütün evraklar vardı – 50.000 dolar için. O evraklar olmadan BCCI'nın Avrupa şubelerinde benim ve Don

Chepe'nin temsilcisi olan Rudolf Armbrrecht tarafından denetlenen yeni hesaplar açmamız mümkün değildi.

İkinci avukatla Zürih'te buluştuğumda bana Hong-Kong, Cebelitarık ve Liberya merkezli şirketlerin onların adına dünyanın her yerinde iş yapmama yetki veren belgeleri verdi. Bütün şirketlerin sahibi işlevini görecektir Lihtenştayn merkezli bir vakıf kurup kurmayacağını sorunca, beni bu konuda uyardı. Maddi açıdan kötü durumdaki bir müşterisi bütün şirketleri tek bir vakıf altında toplamasını istemiş, ama yetkili merciler şirketlerden birinde uyuşturucu işi yapıldığını ortaya çıkarınca, müşterek mülkiyet yüzünden bütün şirketlerin varlıklarına el koymuşlar. Zürihli ikinci avukat, şirketlerden biri batarsa Kolombiyalı müşterilerim sahip oldukları her şeyi kaybetmesin diye şirketleri ayrı tutmam gerektiğini önerdi.

Zürih'te sonraki durak Samuel Sommerhalder'di, kendisine teşekkür edip arkadaşından satın alacağım şirketlerin adına yeni hesaplar açtırmak istediğimde onunla tekrar temas kuracağımı söyledim. Bunun bir yalan olduğu sonradan ortaya çıkacaktı. Yeteri kadar zaman yoktu; zaten mayısın ortasıydık ve beş aydan azı kalmıştı geriye.

Zürih'ten bindiğimiz ince, uzun ve pırıl pırıl bir tren Emir, Kathy, Linda ve beni Cenevre'ye götürdü. Dört yıldızlı lüks bir otel olan Bristol Otel şehrin ortacağda yapılmış binalarıyla dolu bölümünde yer alıyordu ve parke taşlarıyla döşeli ince yoldan kısa bir yürüyüşle heykeller, fıskiye ve Cenevre Gölü boyunca rengârenk çiçek tarhlarıyla dolu tertemiz bir park olan Jardin Anglais'e çıkabiliyordunuz. Bu resmedilmeye değer ortamın dünyanın etrafındaki milyarlarca dolar uyuşturucu parasını kendine çekmiş olmasına inanmak güç.

Emir, Kathy ve Linda'yla birlikte Banque de Commerce et de Placements bankasında BCP özel bankacılık bölümünün başkanı olan Franz Maissen ve bankanın genel müdürü Azizulah Chaudhry ile buluştuk. Zürih'teki avukat, BCP veya BCCI'a verilirse Kathy'ye hesaplardaki fonlara işlem yapma hakkı veren bir vekâletname hazırlamıştı. Bu taktik, olur da suçlular hapse düşerse, polis olayları çözene kadar paralarını yeni ve gizli yerlere havale etmesinler diye yapılmış bir sigorta poliçesiydi. Aynı zamanda da oyunu nasıl oynamak gerektiğini bildiğimi de gösteriyordu. Bunu aradan çıkardıktan sonra Kathy ve Linda Cenevre'nin en seçkin kuyumcularından alışveriş yapmak için kendilerini tutamadıklarını öne sürerek toplantıya katılamayacaklarını söylediler.

Bu da Emir'le işten söz etmek için bize zaman tanıdı. Güney Amerikalı müşterilerimizin fonlarını nasıl yönettiğimizi detaylı olarak anlattık ama onlara müşterilerimizin uyuşturucu satıcısı olduğunu ve bize bavullar dolusu para verdiklerini hemen söylemedim. Maissen ve Chaudhry gibi tecrübeli bankacıların şimdiye kadar yaptıkları işlemlerden bunu tahmin etmediklerini düşünmek zor.

Bob Musella gibi düzenbazlara hizmet veren bankaların sağladığı birinci sınıf hizmetlerden bir tanesi hesaplarla ilgili bütün postaları saklamalarıdır. Bu, emniyet teşkilatının bankanın postalarını kontrol edip herhangi bir suçla alakası olduğunu ortaya atmasını engeller. BCP'de son beş ayın bütün postalarını ve Hussain, Awan ve Bilgrami'nin gönderdiği paranın yol haritasını içeren önemli kayıtları –duruşmada ihtiyacımız olacak bir şeyi– topladım.

Suçlular aynı zamanda banka kayıtlarını ve kendileriyle ilgili mali işleriyle ilgili diğer bilgileri İsviçre gibi korunaklı ülkelerdeki bankaların kiralık kasalarına saklıyorlar. Maissen ve Chaudhry benim ve Emir'in adına bir kiralık kasa açtılar, hesaplarımla bir ilgisi varmış gibi görünmemesi için kasanın parasını önceden nakit olarak ödemiştim. Kasanın özelliğine güvenerek evrak çantamdan birtakım notlar çıkarıp oraya koydum. Notların içerisinde sahte şifreler, kodlar, hesap numaraları, isimler ve iletişim bilgileri vardı. Olur da banka bu kasayı açarsa, her şey gayet normal görünecekti.

Tam kutuyu yerine koyacakken Emir kolumu yakaladı.

“Benim için kutunun içine bunu koymanı istiyorum” dedi.

Emir bir kâğıda yumruğunu çizmişti ama ortaparmağı hava-daydı.

“Bu götlere söyleyeceğim tek şey budur” dedi. “Midemi bulandırıyorlar.”

Gülüp verdiği kâğıdı cebime koydum ve Emir'e kötü haberi verdim. “Bu kutuyu kimin açacağını bilmiyoruz. Ayrıca günün birinde avukatları tarafından tanık kürsüsünde gösterilmekten nefret ediyorum.”

Kasa dairesi dinleniyor olabilirdi, o yüzden daha fazla bir şey söyleyemedim ama Emir zaten ne demeye çalıştığımı anlamıştı.

İhtiyacımız olan bütün evrakları almış, BCP'yi nezaketen ziyaret etmiştik. Paris'e gitmenin zamanı gelmişti.

Karanlık ve kalabalık bir gar olan Gare de Cornavin, Cenevre'nin en parlak gününün bile kasvetli görünmesini sağlayabilir. En kalabalık saatti ama İsviçre'nin dayanılmaz derecede

nazik olan polisi çok iyi çalışan bir matkap makinesi misali şehir-
den kaçıp gitmişlerdi.

Biletlerimizi daha kolay bir şekilde alabilirdik ama Linda kendini öne atıp Amerikalıların halk ağzıyla ve çok hızlı bir şekilde kadın memurdan Paris'e dört bilet istedi. Memur bize baktı ve Fransızca bir şeyler söyledi. Linda konuşmaya devam etmekte ısrarlıydı. Ne yazık ki İngilizceyi çok yavaş ve yüksek sesle konuşunca, sağır olmayan ve İngilizceyi hiç bilmeyen zeki birinin kendisini anlayacağını sandığı o ortak kavram yanılgısına düşmüştü.

Linda aynı zamanda bilet satan memurun İngilizce konuşmuyormuş numarasına yattığından da şüphelenmişti. O yüzden Linda New York'lu ve zorlu şartlarda ayakta kalmayı becermiş bir vaftiz anası ne yaparsa onu yaptı. Aynı cümleyi daha da bağırarak söylemeye devam etti.

Emir tabii ki salak numarasına yatıp her seferinde ısrarla Linda'ya "Bence bu kadın seninle dalga geçiyor. Gayet güzel İngilizce konuşuyor" dedi. Bir adım geri çekilip sessizce kahkaha-
lara boğuldu.

Fransızca konuşabilen Kathy "Ben deneyeyim" dedi ve Paris'e giden hızlı tren için birinci mevkiden dört bilet alması hiç zor olmadı.

Yerlerimize yerleştikten sonra Emir garın yanındaki şarküteriden almış olduğumuz birkaç şişe şarap, ekmek, peynir ve İtalyan jambonunu içine koyduğumuz alışveriş torbasını çıkardı. Uzun zaman geçmeden iki kondüktör ve şarkılar söyleyip Paris'i fethedecek çirkin Amerikalılar dediği bize şakalar yapan bir yolcuyla bu Galya yemeğimizi samimi bir şekilde paylaştık.

Onlar ne biliyordu ki?

Kendimi rahatlamış hissediyordum ama aklım Chinoy ile yapacağımız toplantıdaydı. İkinci bir şansımız olmayacaktı. Ayağımız tökezlerse aylar öncesine dönecektik ve benim kaybedecek zamanım yoktu. Tren hızla batıya, Jura Dağları'nın içinden, Rhone Nehri'nin yanından Paris'e doğru giderken, çok kritik gizli toplantılardan önce her zaman olduğu gibi kafamda senaryolar üretiyordum.

Ordunun aksine bankacılık çevresindeki kural "Sorma, anlat" idi. Çok fazla bilgi uluslararası ticaret dışlisinin içinde tuzla buz olurdu. Neyse ki Awan ve Hussain ile fonun kaynağı hakkında bariz şekilde konuşmuştuk. Chinoy ile konuştuklarım onların kulağına gideceğinden, çok dikkatli olmazsam şüphe çekecektim.

Ama gizli görevdeki bir ajanın ilk kuralı şudur: "Onları ko-nuştur, konuşmaları kaydet." Davanı jüriye götürmedikten sonra hiçbir anlamı kalmaz. Chinoy dahil olmak istediğini kelimelerle onaylamalıydı. Kafasını sallaması yetmezdi. Jüri onun evet dediğini duymalıydı, hem de bu kelimeyi hevesli bir şekilde söylemeliydi. Neler olup bittiğini bildiğini, oyunun içinde olduğunu ve uyuşturucu parasını saklamak için kriminal bir komplonun parçası olmaya niyetli olduğunu sağlam bir kanıtla ispatlayamazsam, boşu boşuna zaman kaybetmiş olurum. Ama çok zorlarsam, katakullinin kokusunu alabilirdi. Aslında Fransa bize en mükemmel çözümü sunuyordu: Onu kurbağa gibi haşla. Bir kurbağayı sıcak suya atarsanız, zıplayıp tencereden çıkar. Ama soğuk suya koyup yavaş yavaş kaynatırsanız pişmekte olduğunu anlamaz. Chinoy ile bu şekilde iletişim kurmalıydım.

Hızlı tren Paris'in merkezindeki Gare de Lyon'a vardığında gece yarısı olmuştu. Beş yıldızlı Trémoille Otel, Champs-Élysées'deydi. Devasa yatağa serili olan nevresim güneşte kurutulmuş gibi

kokuyordu. Kafamda Chinoy ile ilgili bir senaryo daha üretmeye çalıştım ama ön tanışma kısmını geçmeden uykuya dalmıştım.

Birkaç dakika sonra geleneksel siyah elbise ve beyaz önlük giymiş bir hizmetçi kapımı çaldı, elindeki tepside kahve ve kruvasan vardı.

Zamanı gelmişti. Chinoy onu aramamı bekliyordu. Öğlen yemeği için sözleştik.

Bence en iyisi olan Carlo Palazzi marka siyah kruvaze takım elbisemi, duble manşetli beyaz koton gömleğimi ve altın kol düğmelerini çıkardım. Kırmızı kravatım, göğüs cebimdeki ipek kareyle çok uyumluydu.

Emir beni görünce bir eli kalçasında, diğer eli öpülmesi için öne uzatılmış bir halde odada zarif bir şekilde yürüdü. “Ah Bay Musella, düğüne gidiyormuş gibi görünüyorsunuz” diyerek beni yağlayıp balladı.

Cenazeye gitmektense düğüne gitmeyi tercih ederim diye düşündüm ve yeteri kadar yalnız bırakılmıştım.

Kathy ve Linda giyinirken, Emir’le birlikte evrak çantalarımızdaki ses kayıt cihazına yeni pil taktık ve boş kasetler koyduk.

Zafer Takı’ndan birkaç blok ötede, Champs-Élysées’deki BCCI ofisinde iyi giyinmiş, kel ve kavanoz dibi gözlükleri olan bir adamla tanıştık. Nazir Chinoy önce kendini, sonra BCCI Paris şube müdürü Ian Howard’ı, sonra da asistanı Sibte Hassan’ı tanıttı.

Havadan sudan konuştuktan sonra Chinoy bizi ofisin dışına çıkardı, orada üç büyük Mercedes sedan araba duruyordu, arabaların yanındaki şoförler bizi Paris’in göbeğinde en seçkin kulüplerden biri olan Cercle de l’Union Interalliée’ye öğle yemeğine götürmek için hazır ol vaziyetinde bekliyorlardı. Cercle de l’Union Interalliée on sekizinci yüzyıldan kalma bir köşkün içindeydi ve

Fransa'nın en ayrıcalıklı siyasetçileri, kültür ve iş dünyasından kişilerin tercih ettiği bir kulüptü.

Yemeğimizi, şatafatlı saatlerle dolu, duvarları goblen duvar kâğıtlarıyla süslenmiş, tavanında freskler olan Duc de Luynes Salonu'nda yedik. Garson kaliteli şampanya şişelerinin mantarını çıkarıp kadehlerimizi doldurunca Chinoy flüt kadehini havaya kaldırdı.

"Paris'e hoş geldiniz. Bana eşlik edip harika bir dostluğun başlangıcına kadeh kaldırmak ister misiniz?" dedi.

Bizim gibi kaç kişi bu şekilde krallara layık karşılanmıştı ki?

Şişeler boşaldıkça Chinoy atıp tutmaya başlamıştı. Soyunun kraliyet hanedanından geldiğini, babasının Bombay'daki General Motors'ın üst düzey yöneticisi olduğunu iddia etti. Ataları kabine üyesiymiş ve Hindistan, İngiltere Krallığı'nın parçasıyken kendilerine şövalyelik nişanı verilmiş.

Masadaki muhabbet dönerken Chinoy'un kulağına kendi "aile" tarihçemi fısıldadım. "Üstlerindeki kıyafetler dışında hiçbir şeyleri yokken Napoli'den kalkıp Amerika'ya geldiler. Bugün bulunduğumuz noktaya gelmek için çok mücadele ettik ve finans camiasında hak ettiğimiz saygıyı kazandığımızı düşünüyoruz. Dedemin Manhattan'ın doğu tarafında bir nakliye şirketi vardı. 'Özel arkadaşların' yardımıyla bugün sahip olduğumuz gücü ve kaynakları o inşa etti. Benim en önemli sorumluluğum grubumuzun parasını yönetmektir ama Kolombiya'daki arkadaşlarım bize yeni ve özgün bir fırsat sundular ve bu fırsatı bu muhteşem öğle yemeğinden sonra sizlerle paylaşmak istiyorum."

Chinoy gülümseyerek "Ben, dünya çapındaki neredeyse beş yüz şubenin gidişatını şekillendirmek için başkanla yakın

alışmalar yapan bir avuç üst düzey yöneticiden biriyim. Size yardımcı olacağımızdan eminim” dedi.

Aslında Chinoy 19.000 insanın çalıştığı bankanın komuta zincirinde üçüncü sıradaydı. Şirket adına konuşabiliyordu. Ve iki buçuk saat boyunca garsonlar durmaksızın havyar, kaz ciğeri, somon, istiridye, karides, salyangoz, çeşit çeşit peynir, tavşan, kuzu ve Fransa’nın en lezzetli çöreklerini servis etmeye devam etti ve ziyafetin masrafını şirket karşılayacaktı.

Bu inanılmaz ziyafetten sonra Emir ve Chinoy’la birlikte Chinoy’un ofisine bitişik küçük bir oturma odasında yayıldık. Ve iltifatlar başladı. Chinoy’a şirketimin geçtiğimiz birkaç yıl içerisinde Güney Amerikalı birkaç müşteri edindiğini, Awan ve bankanın Tampa, Miami ve Panama şubelerindeki kadrosunun nezaretinde müşterilerimize iyi bir hizmet sunmamızı sağladığını söyledim. Ama Noriega’nın namı hepimizi endişelendiriyordu. Panama’yı banka merkezi haline getirip istikrarsızlaştırıyordu.

Chinoy sessizce kafasını salladı.

“O yüzden her şeyi baştan inşa ettik” diye devam ettim. “İki hafta boyunca burada olmamızın sebeplerinden bir tanesi de budur. Lüksemburg, Paris, Londra, Uruguay ve Lihtenştayn müşterilerimizin fonlarını yatırmak için en avantajlı yerler... Ve bu yerlere fon yatırmak istiyoruz ama en önemlisi... onlara ilgi göstermek çok hassas bir konu ve fonların güvenliği gerçekten paranın yatırılması ve onlar arasında bir bağlantı olmamasıyla olabilir.”

Chinoy birkaç saniye içinde hemen bir çözüm buldu. “Sanıyorum size çok faydalı olacağım” dedi. Yüzünde hiçbir hareket yoktu. “Bağlantı doğrudan burası olacak ve kimse bunun farkında olmayacak. Fonun gerçek sahibinin kim olduğunu kimse bilmek

zorunda değil... Ayrıca bu gizliliğe sahip olmaz sizin de hakkınız. Sanırım bu gizliliği sağlayabilirim.”

Müşterilerimizin ABD’de büyük miktarlarda Amerikan doları birikimi olduğunu belirttim. “Bu meseleyi kısmen ele almış olmama rağmen, daha büyük kısmını halletmek için ne zaman bir fırsat çıksa, bu, işlerin daha da çok artmasına neden oluyor. Bu aralar yardım almaksızın ayda 12 ila 20 milyon dolar olduğumuzu söyleyeyim. Başarmış olduğum şeyi tamamlayabileceğimiz bazı araçlar olsaydı bu aralığı büyük oranda aşardık.”

Chinoy durakladı, rakamları ve seçenekleri kafasından geçiriyordu. “Burada zor etmenler var ve bu durum hata yapılmasına sebep olabilir... Siz öncelikle ana hedefinizi belirleyin. Sonra bir araya gelip istediğiniz ayarlamaları yapabiliriz. İki tarafın da belli oranda birbirine güvenmesi gerekiyor.”

Duymak istediğim şey bu *değildi*. Çok mu ileri gitmiştim? Chinoy’un verdiği tepki kendini korumak olabilirdi ama ilk kez onun güvenini henüz kazanmamış olduğumu söylemişti – yapmak istediği konuşmanın bir sınırı olabilirdi. Chinoy’un önüne bir kemik atmanın zaman gelmişti.

“Güvenmek mi? Burada oturup sizinle konuşmam benim iki yılını aldı... En azından işleri pazartesi gününe kadar halletmeyi isterdim – buradaki BCP şubesinden biraz fon havale etmek ve çok güvendiğim bir arkadaşımın da fonunu yatırmak istiyorum. Altı aylığına bir milyon dolarla mevduat sertifikası alarak başlayalım, bunun için kredi temin etmenize de gerek yok. O para hesapta kalabilir. Amjad’ı uzun zamandır tanıma şansına eriştiğim için şahsi fonlarımın bir kısmını da buraya havale etmeye karar verdim. İki milyon civarında bir miktar. Bunun için de kredi

vermenize gerek yok. Aynı işlemi Bay Dominguez için de yapalım. Olaylar geliştikçe durumuna bakarız.”

Al sana kemik. 5 milyon dolarlık bir kemik bu adamın güvenini kazanmayacaksa, hiçbir şey kazanamaz.

Chinoy onaylarcasına kafasını salladı. “Howard’ı değerlendiriniz. Hassan’ı değerlendirdiniz. Hepimiz paha biçiyoruz. Şimdi dürüst olalım. Tanıştığınız bu iki insanın, hesaplarınızı yönetmelerine izin verecek kadar güvenir miydiniz?”

“İçimdeki ses güvenmemi söylüyor” dedim. “Siz ne önerirsiniz? Onları benden daha uzun zamandır tanıyorsunuz.”

Chinoy “Hassan’ın Avrupa’daki ailesini tanıyorum” dedi. “Bu herifleri tanıyorum. Bu oğlana kesinkes güveniyorum.”

Howard’ı hak ettiğinden fazla methetmişti. İki asistana o kadar çok inanıyormuş ki ikisinin de Paris şubesindeki müşterilere ait bir trilyon dolardan fazlasını kendisinden bağımsız olarak yönetmesine müsaade etmiş.

Geçen yıl BCCI şubelerinin milyonlarca dolarlık fonu alıp mevduat sertifikasına yatırdığını ve mevduat sertifikasının değerindeki krediyi başka bir isme verdiğini ve bu uygulamanın devam etmesini istediğimizi ona açıkladım.

O da “Sorun olmaz” dedi.

Chinoy kendisine verdiğim evrakları alması için Hassan’ı toplantıya çağırdı. Hassan hesapların açılması ve işlemlere başlayabilmek için imza kartlarını ve diğer formları hazırlayacağını hemen belirtti.

Hassan çıktıktan sonra Chinoy “Çok daha anlayışlı olduğumuza göreceksiniz. Müşterilerinizin herhangi bir sorunu olursa, meseleyi yetkili mercilerden saklamak için elimizden gelen her

şeyi yaparız ve sizi elimizden geldiğince saklarız. Size ve müşterilerinize yardımcı olmak bizim işimiz” dedi.

Chinoy büyük miktarda dolar hesapları açtırmak ne kadar önemliyse, benimki gibi hesapları yönetirken riski asgariye çekmek de en az o kadar önemlidir dedi. Bank of America ve Citibank’ta bunu yaparak tecrübe edinmişti.

Son kancaya yaklaştığımıza emin olduktan sonra işin son ama en önemli kısmını yapmak için harekete geçtiğimde Chinoy korkmasın diye Emir’e sonradan Chinoy’a vermesi için muvazaalı imzayı verdim. Emir Kolombiya’yı araması gerektiğini söyledi. Dinleyen biri varsa veya telefon hattı dinleniyorsa bile Emir zaten Medellin’deki gerçek bir para brokerini aramıştı.

Emir çıkınca “Nazir” dedim. “Fonlara muamele ederken göstereceğiniz hassasiyet ve gizlilik işin tabiatında var. O yüzden bu konudan bahsetmeme gerek bile yok, sen de biliyorsun, Kolombiya’daki uyuşturucu tacirleri öyle adamlar ki...”

Chinoy sözümü kesip “Evet, seni anladım” dedi. “Bunu sormadım tamam ama yapılış şeklini kavradım.”

Berbat hissettiren bir dakika boyunca Chinoy sözümü kesmeden önce ne söylemekte olduğumu hatırlamak için aptalca oturup kaldım. Chinoy fonun kaynağını biliyordu ama kötü bir jürinin hata olmadığından, Chinoy’un uyuşturucu parasını aklamak istediğinden emin olması gerekecekti. Chinoy yeteri kadar konuşmuş muydu? Emin değildim.

“Beni dinle Nazir, biz koca adamlarız ve sen bu işlerin ne kadar hassas olduğunu biliyorsun. Müşterilerim profesyoneldir: Onlarla Lee Iacocca arasındaki tek fark, Iacocca araba satar, onlar kokain.” Müşterilerimin yaptığı işle ilgili yaptığımız konuşmaların gizli kalmasını talep ettiğimi vurguladım.

Chinoy “Zaten öyle olması gerekir” dedi.

Nihayet o artık elimizdeydi.

Champs-Élysées’de yürürken Emir “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Herif gözünü bile kırpmadı” dedim. “Bizim paranın Kolombiyalı torbacılardan geldiğini fark ettiğini itiraf etti.” İnce ve parke taşlı bir yola saptık ve ses çıkarmadan havada beşlik çaktık. Başarmıştık ve ikimiz de başarının heyecanını hissediyorduk – ama içimizdeki karanlık bir öfke dalgası yukarı yükselmişti.

Bir süre sonra Emir “Orospu çocukları!” diye gürledi. “Onlar olmasaydı, kartelin hiç gücü kalmazdı. O göt herifler, Escobar ve iş yaptığımız katillerden çok daha düzenbaz. Kolombiyalılar en azından ne olduklarını saklamıyorlar. Bu herifler midemi bulandırıyor.”

Alanı görsel olarak taradıktan sonra “İşte bu yüzden bu işi başarmamız gerekiyor” dedim. “Bu bankanın yaptıkları çok kötü olmasına rağmen bunu bankanın çalışanları icat etmedi; dünyadaki diğer büyük bankalarda çalışırken öğrendiler. Bu sadece başlangıcı.”

Otele dönünce ses kayıt cihazındaki kaseti çıkardım, üstüne baş harflerimi ve tarihi attım ve içindekiler silinmesin diye kasetin üzerindeki çıkıntılara bastırdım. Olur da birileri sürpriz yapıp beni ziyarete gelirse diye kayıt cihazına yeni bir kaset yerleştirdim.

Yaşadığımız gerilimi atmak için Emir, Kathy ve Linda’yla kıyafetlerimizi değiştirip şehirdeki görülmeye değer yerleri ziyaret etmek için otelden çıktık. Tepeden Işıklar Şehri’ni gözetliyormuşçasına duran ilginç ve güzel Sacré Coeur Kilisesi’nin gölgesindeki antika bir kafede akşam yemeği yedik. Montmartre semtinin minik

bir parçası, Modigliani, Monet, Picasso ve Toulouse-Lautrec'ye ev sahipliği yapmış. Bir sokak müzisyeni eski püskü akordeonunu çalarak yanımızdan geçerken hepimiz soluklandık. İster istemez sahip olduğumuz şansımıza hayret ediyordum.

Ertesi gün Louvre Müzesi'ni hızlıca gezdik. Kathy orada sanat eserlerine ölüp bitiyordu ama ikinci saatin sonunda hem Emir hem de ben sıkılmaya başladık. Mısır eserlerinin koleksiyonunu gezerken Emir kocaman bir Anubis heykelinin arkasına geçti ve meydana çıktığında ellerini Steve Martin gibi sağa sola sallayarak Bangles grubunun "Walk Like an Egyptian" şarkısının belirgin bir biçimde Porto Riko versiyonunu serenat gibi söyledi. Hepimiz katıla katıla güldük.

Chinoy o akşam hepimizi şehrin merkezinde çatı katındaki çok lüks evine bir şeyler içmeye davet etti. O ev Chinoy'un hafta içi kaldığı evdi. Hafta sonları ailesiyle birlikte sayfiye evine gidiyorlardı. Chinoy'un adam gibi konuşup davranan ergen oğlu kapıyı açtı ve bizi oturma odasına götürdü. Chinoy geç kalacağı için oğlu Paris hakkında muhabbet ederek bizi oyaladı. Konuşan ergen bir çocuk değil sanki bir diplomattı.

Beş dakika sonra Chinoy geldi, üstünde kırmızı ve mavi ipekten şal desenli bir kravat ve kırmızı ipekten gömlek vardı. Eşini ve iki çocuğunu tanıttıktan sonra bir beyaz şarap şişesini açtı ve konaklamamızın nasıl geçtiğini sordu. Oturma odasında havadan sudan muhabbet dönerken Chinoy'a özel olarak konuşmak istediğimi belli ettim. Bitişikteki odaya geçtik.

"Önemli müşterilerimden bazıları yarın Kolombiya'dan buraya gelecek" dedim. "Onları BCCI ailesine katılmalarına ikna etmek için biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Muallakta kaldıklarını hissedersen benimle ve müşterilerimle buluşmak ister misin?"

Aptalca bir soru sormuş olmama rağmen “Elbette sana yardımcı olurum” diye cevap verdi. “Kolombiyalı müşterilerle ilişkileri yönetsin diye rutin olarak iş verdiğim Paris ofisinde çalışan bir müşteri temsilcim var. Üç ayda bir oraya gidip müşterinin hesabının durumunu detaylı olarak anlatan hesap kayıtlarını ülkeye sokuveriyor. Müşteriyi bu hesap kayıtlarını inceledikten sonra kendi güvenlikleri için bize vermelerini ve bizim saklamamıza izin vermeleri konusunda cesaretlendiriyoruz. Aksi takdirde mali durumunun yetkili merciler tarafından keşfedilme riskini üstlerine almış oluyorlar. İstersen sana ve müşterilerine yardımcı olması için bu kişiyi gönderebilirim.”

“Teşekkürler Nazir” dedim. Ve bunu içten söyledim.

BCCI Paris şubesinin bir trilyon dolardan fazlasını mevduat olarak celp etmiş olmasında şaşırılacak bir durum yok. Banka sadece kara para aklamakla kalmıyor, aynı zamanda da federallerin suçlanacak kayıtlara engel olması veya el koymasını engellemek için ekstra önlemler alıyordu.

Akşam bitip biz ayrılırken Chinoy ve eşi, ertesi akşam bizi, Howard, Hassan ve aileleriyle birlikte akşam yemeğine davet etti. Kabul etmek zorundaydık. Chinoy, Panama’daki tikanıklık yüzünden kurmakta olduğumuz yeni sistemin anahtarıydı ve bankada bize yeni kapılar açacaktı.

Ankesörlü telefonların yanına gitme zamanı çatmıştı. Steve Cook’a bilgi vermem ve evi aramam gerekiyordu.

Ev garantili sayısız kurban veren asrın davası hakkında bir şeyler duymaktan bıkmıştı. Tischler gibi o da ekime gün sayıyordu. Hükümet ajanları bu iş için ajanlık okullarında eğitilmişlerdi ama kimse ailelerimizi buna hazırlamamıştı ve Uyuşturucu Savaşları’nda en çok yara alanlar gizli ajanların aileleri oldu. Yeraltı suç dünyasına gizli ajanların daha önce hiç görmediği kadar

sızmıştık ve merkez büro fişi çekene kadar hiçbir şey beni işimi yapmaktan alıkoyamazdı. Telefon konuşmalarımız genellikle sessizlik, acı ve hayal kırıklıklarıyla dolu oluyordu.

“Seni çok özledim” dedim.

İç çeken Ev, “Biliyorum” dedi. “Ne zaman döneceksin?”

“Paris’te birkaç gün daha kalacağız, sonra da Londra’ya geçeceğiz. Çok emin değilim ama bir hafta içinde Amerika’ya dönmemiz gerekiyor – ama o zaman da Miami’de bazı heriflerle bir süreliğine takılmam gerekiyor. Sen ve çocuklar nasılsınız?”

“Biz iyiyiz. Her zaman yaptığımız şeyleri yapıyoruz – iş, okul, spor salonunda toplanmalar, dışı randevuları, araba tamiri ve geri kalan her şey... Artı öğretim yılı bitmek üzere olduğundan çıldırması gibiyim.”

Biraz bekledikten sonra “Dinle, ben bu davadan bıktım. Geri geldiğinde Scott bölgesel spor salonun toplantısında olacak, Andrea da arkadaşlarında kalacak. Ben burada olmayacağım. Birkaç günlüğüne Redington kumsalındaki bit otelde kalacağım. Hangi otel olduğuna karar verdiğim an sana da bildiririm. İstiyorsan ve zamanın varsa benimle orada buluşursun” dedi.

“Seninle tabii ki otelde buluşacağım. Seni bu kadar zora soktuğum için çok üzgünüm.”

Ev “Neyse ne” dedi. “Bu iş bittiğinde kaybettiklerimizi yerine koyup koyamayacağımızı birlikte göreceğiz.”

Uzun bir sessizlikten sonra hoşça kal deyip telefonu kapattık.

Telefona bana saatler kadar uzun gelen bir süre boyunca baktım ve sonra bedenimi ele geçirmekte olan üzüntüyü silkelenerek üstümden attım. Yapmak zorundaydım. Robert Musella’nın karşılaşacağı itibarının en büyük sınavıyla baş başa kalacaktım. Olacak olanlar, Uyuşturucu Savaşları’nı yeniden tanımlayacaktı.

Medellin Paris'i İstila Ediyor

Trémoille Oteli, Paris

22 Mayıs 1988

Mora ve Ospina benim odaya dalınca içeriyi İskoç viskisi kokusu kapladı. İkisi de sürekli gülümsüyorlardı ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Medellin'den Paris'e gelene kadar kutlamalar yapıp durmuşlardı. Onlara daha önceden parti yapmış olmama rağmen bu tavırları ölümcül karteğe açılan ana kapıyı korumakta olan bu iki adama yakışmıyordu. Böyle olmalarına rağmen Ospina odadaki mini bara girişmek için izin istedi – içtikleri yetmemişti.

Ospina mini barı didik didik ederken gevelediği İspanyolcasıyla Don Chepe'nin adamlarının BCC'nin Paris şubesine bir milyon ve Armbrecht'in amcasının yönetmekte olduğu bir Alman bankasına da dört milyon dolar yatıracaklarını açıkladı. Bu yatırımlar devede kulaktı. Viski Ospina'nın gardını düşürmesine sebep olmuştu, elini sallayarak Don Chepe'nin temsilcilerini aklamam gereken kaynaklar olduğuna ve kartelin parasıyla daha güvenceli bir şekilde yatırım yapacağıma ikna etmemin çok önemli olduğunu söyledi. Armbrecht'in çok fazla yetkisinin olduğunu da uyarı şeklinde belirtti. Don Chepe adına toplantıya katılacak bir diğer

adam ise kartelin operasyonlarını denetleyen avukat ve danışman Santiago Uribe'ydi.

Ospiña o gece Armbrecht ve Uribe'yle akşam yemeğine katılmayı planlamıştı ama Chinoy, Howard, Hassan ve aileleriyle birlikte beni akşam yemeğine davet etmişti. Armbrecht ve Uribe'yle buluşmak bekleyebilirdi. Ospiña bunu duyunca hiddetlendi. Ben Armbrecht'i nasıl bekletirmişim? Ona Parişe birkaç sebepten dolayı geldiğimi ama 13.000 kilometreyi sırf onların işleriyle uğraşmak için gelmediğimi tahmin etmesi gerektiğini söyledim. Ospiña'nın kendisinin tek olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

Kolombiyalıların her şeyi yapmaya götü vardı ama vicdanları yoktu – bu tehlikeli bir karışımdı. Ama korktuğumuzu gösteremiyorduk. Onlar kadar kendimden emin, soğuk ve hesapçı olmam gerekiyordu. Korkuyu hissediyorlardı, bir insanın gösterdiği gibi olmadığının sinyallerini her zaman alıyorlardı. Ama bu noktada bizi öldürecek şey onlar değil, dost ateşi olurdu.

Kartelin bankada olan parasının çoğu normalde Panama üzerinden geçtiği için, *los duros*'un alternatiflere dehşetle ihtiyacı vardı. Para birikiyordu ve Noriega'nın ABD ile yapmakta olduğu kavga yüzünden bankalarda tıkanıklık vardı. Alternatif sistemimizi satabilirse kartelin işinden büyük bir pay elde edebilirdik. Bunların hepsi çok mantıklıydı ama Ospiña sarhoştı ve bizim başka planlarımız vardı.

Emir, Ospiña ve Mora'yı otellerine bıraktı ve Mora ve Lucy'yle geri döndü. Mora, Don Chepe de dahil olmak üzere karteldeki diğer adamların Armbrecht ve Uribe'ye katılacağını söyledi. Bu çok önemli bir ayrıntıydı. Sayımız azalmıştı ve beraberindekiler hakkında daha fazla istihbarata ihtiyacım vardı. Don Chepe yanında kaslı adamlar olmadan yolculuğa çıkmazdı.

Mora da Armbrecht ve Uribe'nin Ospina'nın davranışlarını uygun bulmayacağından dolayı endişeliydi. Kendimizi Ospina'nın aptallıklarından uzaklaştırmamız gerekiyordu. Mora, Don Chepe'nin adamlarıyla uğraşmak için bir strateji geliştirmemize yardımcı oldu. Armbrecht normalde parayla ilgili işlere karışmıyordu, kartel onun fikirlerine çok önem veriyordu, dürüstlüğü ve zekâsı büyük saygı uyandırıyor. Operasyonumuz hakkında vereceği raporun etkisi uzun sürecek. Alcaino'yu kazandığımız gibi Armbrecht'i de kazanmalıydık.

Yarın Don Chepe ile birlikte bir rakibimiz de gelecekti – *El Costeño Mama Burra* adında bir adam. Emir bunu duyunca kahkahaya boğuldu. Kabaca tercüme edersek, adamın lakabı “Kuzey Kıyısından Eşek Siken” idi. O dönemlerde narkotiğin Eduardo Martinez olarak bildiği bu adamın karteğe en ağababa para aklama hizmetini verdiği düşünülüyordu. Banco de Occidente bankasının Panama şubesindeki memurlara yapılan ödemelere karşılık Martinez kartelin onlarca milyon dolarını aklıyordu. Attığımız her adıma Don Chepe'nin duyduğu güvenini küçümsemek için elinden geleni yapacaktı. Mora'ya göre eğer Armbrecht'i BCCI Paris şubesine 1 milyon yatırmaya ikna edersek, Don Chepe için güvenli bir kaynak, Martinez için bir tehdit olacaktık. Mora bizim için kellesi de dahil olmak üzere her şeyini riske atmıştı. Armbrecht'in güvenini kazanmamı çok istiyordu.

Onlar yedi kişiydi, bizse iki. Bu, iyi bir oran değildi. Takviye istemeyi göze alamazdık. Gözetildiklerini fark ederlerse bizi öldürürlerdi. Fransa'da ne silahımız vardı, ne rozetlerimiz ne de yetkimiz. Paris'te olduğumuzu sadece elçilikteki ve Fransa gümrüğündeki bir avuç insan biliyordu ama onlar da zaten bizi yakından

takip etmiyorlardı. Bir seferde bir toplantı yaparak, yolu hissederek yavaş yavaş kat edecektik.

Ospiña otelde sızınca, Emir, Kathy, Linda ile birlikte akşam yemeği yemek için Chinoy, Howard, Hassan ve aileleriyle buluştuk. Diğer ziyafetlerde olduğu gibi Chinoy, Paris'teki çok seçkin lokantalardan birinde beş yıldızlı bir akşam yemeği ayarlamıştı. Yemek çeşitleri arasında Chinoy kulağıma "İki ay içerisinde ABD'ye gelmeyi planlıyorum ve seninle ve münasip olduğunu düşündüğün diğer insanlarla çok görüşmek isterim. Birbirimiz için iyi işler çıkaracağımıza inanıyorum" diye fısıldadı.

"Bundan ben de eminim" dedim. "Seni 'ailemin' mali işlerimizin güvencesini sağlamakla sorumlu diğer fertleriyle tanıştırmayı çok isterim... Seni misafir olarak ağırlamak benim için zevk olacak... Bize çok nazik davrandın... Birbirimizi sanki yıllardır tanıyormuşuz gibi hissediyorum kendimi."

Chinoy gülümseyerek "Teşekkürler Bob" dedi. "Hislerimiz müşterek."

Kathy ile önceden konuştuğumuz bir planı uygulamanın zamanı gelmişti. Aslında davayı bitirebilmek için bütün hedeflerimizi Tampa'ya getirmemiz gerekiyordu. Onları kendi mahallemizde yakalayamazsak, Kolombiya veya Pakistan gibi suçluların iade edilmediği yerlere kaçabilirlerdi. O an tarih vermek zorunda değildik ama en azından beş ila on iki ay sonra yapmak istediğim bir organizasyona nasıl tepki vereceklerini sınayabilirdik. Hiçbir hedefin bizimle sorunu yok gibiydi. İşin içine girdiğimizi düşünüyorlardı...

Chinoy'a "Düğün törenimiz için plan yapmaya başladık" dedim. "Birkaç gün sürecek uzun bir kutlama olacak ve ailemdeki önemli yetkilere sahip her insan o kutlamaya katılacak. Buna

yönetim kurulundaki bütün üyeler de dahil, bilmem anlatabiliyor muyum? Biliyorum, daha yeni tanıştık ama ben seni sadece bir dost olarak değil, kuruluşumuzun tarihçesinde çok önemli bir şahsiyet olarak da görüyorum. Bu kutlamaya ailenle birlikte eşlik etmen için davetimizi kabul edersen çok onur duyarım. Henüz tarih belirlemedik ama ekimin başlarında olacağını düşünüyoruz.”

Bu kutlamayı sadece altından bir fırsat olarak gördüğü için Chinoy “Çok teşekkürler” dedi. “Biz de katılmaktan gurur duyacağız. Bunu dünyada kaçırmam. Munira ve çocuklarla birlikte orada olacağız.”

Kolay olmuştu. Numaradan düğün töreni düzenlemek mantıklı olabilirdi.

Yemekten sonra Howard arabayla bize Paris turu attırdı, Paris’in merkezinin batısındaki 845 hektarlık bir park olan Bologne Ormanı’nın içinden geçtik. İnce yolların yanından geçerken Howard bize gülerek el sallayan fahişeleri gösterdi. Sigarasından derin bir nefes çektikten sonra usturuplu İngiliz aksanıyla “Bob şimdi söyleyeceğime şaşıracaksın. Bunlar transseksüeller ve uyruklarına göre parkın belli alanlarında yaşıyorlar. Venezuelalı erkek kadınlarla ilgileniyorsan, doğru bölgedesin. Şu tarafta da Afrika’nın farklı bölgelerinden gelenler var. Düpedüz şaşılacak bir durum, değil mi?” dedi.

Gerçekten de öyle.

Ertesi gün Mora, Emir’e Armbrecht’in benimle konuşmaya hazır olduğunu bildirmiş. Onunla önce özel olarak görüşmek lazımdı. Ospiña bizi yeterince oyalamıştı ve Armbrecht bizim için çok önemli hususlara odaklanmamız gerektiğini bilmeliydi. Bir oda içinde altı adamın konuşmayı itelemeye çalışması hiçbir işe yaramayacaktı. Ve doğuştan dikkatli olan kişiler, kalabalık içinde

yeni biriyle tanıştığında kabuğuna çekilirdi. Armbrecht hakiki bir kumarbazdı ve anlardı. Mora'nın yardımıyla Armbrecht'in kaldığı ve bizim otele çok yakın olan on yedinci yüzyıldan kalma bir saray olan V. George Otel'i'nin lobisinde kendisinden randevu aldım.

Mora, Armbrecht'in sade giyindiğini ama yine de onunla buluşacak en iyi takım elbisemi giymem gerektiğini söyledi. Armbrecht benim ne giyeceğini elbet biliyordu, o yüzden beni bulup bulmaması ona kalmıştı. Birinci katta tecrit edilmiş küçük bir oda buldum, ses kayıt cihazını çalıştırdım ve oturmakta olduğum Victoria dönemine ait bir kanepeden bir iki metre uzağındaki on yedinci yüzyıldan kalma tavandan tabana kadar uzanan duvar kilimini inceleyerek beklemeye başladım. Armbrecht sağ tarafıma oturmalı ve açıklığa doğru bakmalıydı. Karşılıklı oturmak istemiyordum, bu çok zıtlaşan bir pozisyondu. İki kişilik koltukta bütün bedenim ortalıkta olacaktı, ne kollarımı kavuşturabilecektim ne de bacak bacak üstüne atabilecektim, saklayacak hiçbir şeyim olmayacaktı.

Blucin, kovboy çizmesi, ekoseli gömlek ve kahverengi süet bir ceket giymiş, gösterişsiz ama kendine güvenen bir adam bana doğru gelmeye başladı. Tek kelime etmeden yanıma oturdu, gülümsedi, yana yatırdığı kafasıyla selam verdi.

"Sizinle daha erken buluşmamı engelleyecek çok fazla karışıklık oldu. Özür dilerim" dedim.

Uzun bir sessizlikten sonra "Bunu kişisel algılama ama insanlar buraya gelmek için olayları biraz zorlaştırıyorlar... Buna sebep olan ortamızdaki o kişiden pek hazzetmiyorum" dedi.

Ospiña'yı kastediyordu. İngilizcesinden kökünün Alman ve Kolombiyalı olduğunu sezebiliyordum.

“Özür diliyorum” dedim. “Benimle sizin arasındaki insanlarla iletişim kopukluğu oldu. Ama şükürler olsun ki nihayet buluştuk, önemli olan da bu.”

“Ortada olan biri var, Mora’nın ortasında olmamasını dilediğim bu herifin çok büyük şahsi sorunları var. Ama işin ortasında bu sorunları koyuveriyor. Ben buraya etrafı gezmeye değil, iş yapmaya geldim.”

“Umarım bu akşam şirketinizi akşam yemeğine davet eme zevkini yaşayacağız” dedim. “Herhangi bir planınız yoksa, biz...”

“Harika” dedi.

Konuya doğrudan dalarak “Emilio Güney Amerika’daki bütün müşterilerimle çalışıyor” dedim. “Hem tercüme işini üstleniyor hem de almamız gereken şeyleri toplarken yardımcı oluyor ve müşterinin ABD’deki menfaatlerini koruyor.” Bunlar para ve havale işleminin kodları.

“Bob, oradaki mali şirketinizin yapmakta olduğu düzenlemenin türü hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum. İşe yarayan yöntemleriniz nedir, nasıl işe yarıyor ve öyle veya böyle bize verebileceğiniz garantiler nedir? Çünkü düzenleme iyiye, ki çok iyi görünüyor, üretip kaldıracağımız paranın miktarı epeyce yüklü olacaktır.”

Ölçülü bir sessizlikten sonra “Çok iyi olur” dedim. “Bence bunu konuşmak, yol alıp almayacağımızı ortaya çıkarmak için bize bir şans tanır. Ben yol almayacağımıza neden olacak bir sebep göremiyorum. Şahsen benimle ilgili daha fazla şey bilmek zorunda olduğunuzu anlıyorum, benim de buna hakkım olduğunu düşünüyorum. Neyin tartışılması gerekiyorsa ben hazırım.”

“Bunu sormak istememiştim ama madem teklif ettiniz, harika olur. Bunları duymak ilginç olabilir.”

“Birbirimize biraz daha aşına olursak daha iyi olur diye düşünüyorum. O yüzden bizim memlekette dediğimiz gibi, önce pantolonumu indirip sonra size kendimi anlatmaya hazırım.”

Armbrecht güldü. “Bob benim pozisyonumu biraz da olsa anlamaman gerekiyor. Ben çok dikkatli biriyim ve bazı konularda bütün gerçekleri bilmek isterim.”

“Yaptığımız işin içinde olup da o kafada olmasaydık ikimiz de burada oturuyor olmazdık” dedim.

“Güzel.”

Armbrecht, Avukat Santiago Uribe’nin toplantımıza katılacağını söyledi. *Los duros*’un, Uribe’nin fikirlerine de çok değer verdiğini söyledi. Sonra da Ospina’yı şikâyet etmeye devam etti, onu tanıdığımı bilmiyor olsaydı, sorun çıkabilirdi.

“Gonzalo vasıtasıyla Bay Ospina ile tanışıp dostluk kurduğumuz için çok minnettarım...”

“Puşt herif!”

“Ama aslında bizim Kolombiya’daki temsilcimiz Gonzalo’dur.”

“Aman iyi bari” dedi Armbrecht rahatlamış bir şekilde.

“Bizim yıllardır iş yaptığımız kişi Gonzalo’dur” diye devam ettim. “En çok güvendiğim kişi de odur.”

Sonra Armbrecht’e BCCI ile yaşadığımız tarihi kısaca anlattım. Üç yıl önce beni Güney Amerikalı müşterilerle iş yapma ikna ettiklerini ayrıntılı olarak anlattım. Gözünü boyamak için Armbrecht’i Amerika’ya davet ettim. Paravan şirketlerimizin hesapları sayesinde ABD’de nasıl nakit mevduatı yaptığımızı ve çarptır şirketimizin nakdi sınır ötesi bankalara nasıl kaçırdığını anlattım.

Armbrecht büyük miktardaki parayı işleme tutabilmek için grubundan milyonlarca doları bir mevduat sertifikasına yatırmasını talep edeceğimi sanıp biraz endişelendi.

“Bu talebi niye ‘Sen beni kolla, ben de seni kollayayım’ şeklinde yorumlamıyorsunuz ki?” diye karşı çıktım. Bankaların yardımını olmadan ayakta kalamazdık, o yüzden onları mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmamız gerektiğini ona anlattım. Sistemin tamamını ona anlattıktan sonra ağırbaşlı bir biçimde “Ben bir sorumluluğu kabul edersem, bunu sadece itibarımla değil, hayatımla da kabul ederim. Başka türlü olsaydı siz zaten benimle çalışmazdınız” dedim.

Armbrecht “Sorun nakitte” dedi. “Ve bizde çok nakit var.” Kartelin bir sürü yerde nakdi vardı ve çoğunu da mevduat sertifikasına yatırmak istiyorlardı ama aynı zamanda da Ockham’ın usturasını* da istiyorlardı. “Bir sorunun en iyi çözümü, en basit olanıdır, o yüzden konuyu çok basit tutalım. Çoğu işi kendi başıma yapmamın sebebi de budur. Kendi başıma gidip uçak satın alırım. Hepsini kendim tamir ederim. Kendim uçururum. Hesaplarımdaki parayı Avrupadaki hesaplarıma havale ederim. Ve asla nakit ödemem, *asla...* Ne yaptığımı kimse bilmez. İşleri basit tutalım, çok fazla insanı bu işe bulaştırarak basit tutamayız.”

“Sokaklardan Dominguez sorumlu. Sokaktan çıktığı anda bütün yük benim omuzlarımda” dedim.

“Güzel” dedi Armbrecht. “Şu an işleme tabi tuttuğumuz milyon doların yanı sıra, ki bu büyük bir işlem değil, kuruluşun emniyeti açısından bir kenarda bekleyen çok miktarda parayla ilgili

* Ockham usturası teorisi temel olarak “Her şeyin birbirine eşit olduğu bir ortamda, en basit açıklama doğruya en yakın olandır” felsefesi üzerinde şekillenir. Bu ilkeye göre zorunlu olmadıkça varlıkları çoğaltmamak gerekir. (ç.n.)

bir operasyon daha yapacağız. O parayı kimsenin almasını istemiyoruz. Louisville-Kentucky’de bekleyen 30 milyon dolar var ve bende daha fazlası yok, çünkü daha fazlasını da bilmiyorum. Bilmiyorum ama elli, yüz milyon dolar veya fazlası olabilir. Bu çok büyük bir miktar ve biz bu parayı kuruluşumuzun sigorta parası olarak bir yere yatırmak istiyoruz. İyi bir düzenek kurabilirsek, temdit edebiliriz. Başka bir sürü insanın bu sisteme ilgi duymasını sağlayabilirim... Kocaman ev veya bina satın almak istemeyen büyük işadamlarıyız. Bu bir kuruluştur ve biz daha gizlenebilir olmasını tercih ediyoruz ve nakdi seviyoruz. Bu gayet elverişli bir durum.”

“Kendimle ilgili çok şey anlattım” dedim. “Biraz da sizinle ilgili bir şeyler duymak isterdim.” Cevabı benden memnun olup olmadığını ortaya çıkaracaktı.

Armbrecht bir süre sessiz kaldı. Sonra “Ben profesyonel bir pilotum... Eskiden Avianca Havayolu’nda çalışıyordum. Yedi yıldır 707 ve 737 uçuruyorum... Birkaç yıl tıp okudum. Ama hoşuma gitmedi... Babam Alman ve ben Avrupa, ABD ve Latin Amerika’da yaşadım... Zihnim açıktır çünkü farklı kültürleri tanıma şansım oldu. Aynı zamanda da tam bir liderim; her zaman öncülük ediyorum, öğreniyorum, öğreniyorum... Bütün bunların ortasında-yım çünkü insan hayatı boyunca çok az insana güvenebileceğini öğreniyor ve şöyle de bir sorunum var, herkes bana çok güveniyor... Aşırı derecede analitik düşünürüm... Büyük hatalar yapmam” dedi.

Ama yapmak üzeresin.

“Ospiña’yı her şeyin dışında bırakmak istiyorum” diye devam etti. “Ondan hoşlanmıyorum... Yaptığı şeyler yüzünden bir türlü bir araya gelemedik... Cinsel tercihi beni hiç ilgilendirmez. Ama

beni kendi deneyimlerinin içine çekmeye çalıştı ve bu hiç hoşuma gitmedi. Onun hiçbir şeyi bilmemesi lazım. Bence o çok fazla baskıya maruz kalmış ve onunla ilgili ona zarar verecek bilgi toplamak o kadar kolay ki.”

Sonra otele dönmek istediğini söyledi, Ospiña orada olursa toplantıyı kesmeyi, o gittikten sonra devam etmeyi önerdi. Ama Ospiña orada değilse, Uribe ile birlikte uzun uzun toplantı yapıp benim henüz cevaplanmamış sorularımı cevaplayacaktık.

Otele dönünce, odada Emir, Mora ve Uribe vardı – selamlaşmadan hemen iş konuşmaya başladık. Armbrecht hemen hissettiği en büyük kaygıyı anlatmaya başladı. Mora’nın gözlerine bakarak kararlı bir tonla “İşlemlerde nasıl bir role sahip tam olarak bilmek istiyorum” dedi.

Bir kez daha Ospiña’dan söz ediyordu.

Mora “Tamam, tamam” dedi kekeleydi. “Ah, ben o kişiyle kısım ayında tanıştım. Medellin’de beni onunla tanıştırdılar. Kendisi tellal olduğu için potansiyel müşterileri varmış. Bundan fazlasını da yapmadı zaten... ve Don Chepe’ye haber vermeden satış yapmaya kalkıştı.”

Ospiña Paris’ten gitmeden öldürülmesin diye çok fazla bir şey söylememeye çalışan Mora araya mesafe koyuyordu. Don Chepe ile Ospiña sayesinde tanıştığını söyleyerek ona biraz itibar kazandırmaya çalıştı ama bu Armbrecht ve Uribe’nin umurunda değildi.

Armbrecht kararını vermişti: “Onu istemiyorum” dedi.

Uribe “Ben de” dedi.

Ospiña’nın o zamana kadar yaptığı bütün ahlaksızlıklar, onu saldırı ve tenkide açık bir hale getirmişti. Bir gece önce çok sarhoştur ve ayık olsa bile çok konuşuyordu. Bunlar yetmiyormuş gibi kendini de olduğundan daha önemli göstermeye çalışıyordu.

“Bu herif tam bir budala, kaba ve dangalak” dedi Armbrecht. Uribe, Armbrecht’in kulağına bir şey fısıldadı.

Armbrecht “Şiddet hiçbir şeyi çözmez” diye cevap verdi.

Belli ki Ospina’nın yakında hayatını kaybetme olasılığı çoktu.

Hayal kırıklıklarını boşalttıktan sonra sıra sistemi Uribe’ye açıklamaya gelmişti. Fonların gerçek kaynağını saklamak için BCCI’nın bize nasıl yardımcı olduğunu anlattım, sonra Don Chepe’nin milyonlarını yatırdığımız BCCI Paris şubesindeki hesabını açmak için kurduğumuz Cebelitarık merkezli Nicesea Deniz Taşımacılığı adına Zürih’teki avukatın hazırladığı evrakları inceleyip açıkladım. Armbrecht ve Uribe’ye yeniden güven vermek adına hepimizin katılması için Nazir Chinoy ile bir toplantı ayarladığımı söyledim.

Armbrecht “Olayların nasıl işlediğini gösteren minik bir grafik yapmak istiyorum, siz de onu örnek alarak neler olduğunu göstermek için birer grafik yapabilirsiniz” dedi.

“Hiç sorun değil.” Sürecin nasıl işlediğini adım adım gösteren bir şema çizdim, Armbrecht bundan etkilenmişti.

Sunumun sonunda hiçbir polisin yapmayacağı bir numara yaptım. “Tampa’ya gelip evimde kalmak ve benimle New York’a gitmek için açık bir davetiniz var. New York’a gidersek, orada olup, orada olduğunuzun hiçbir şekilde ve surette bilinmemesini isteyeceğiniz bir durumla uğraştığımızdan hiçbir şüphem yok. İsterse-
niz size isimlerinize bile hitap etmeyiz. İnsanın operasyonu kendi gözüyle görmesinin faydalı olacağını düşünüyorum, belki işle-
rin profesyonel bir şekilde yürüdüğünden emin olmak için birkaç gün kalırsınız. Bu davet her zaman açıktır ve bunu düşünmek için zaman istemeniz de gayet münasiptir.”

Armbrecht soğukkanlılıkla “Teşekkürler” dedi.

Muhabbete salça olan Mora söylediklerimi desteklediğini söyledi. Mora onlara, ABD'deki müşterilerimiz için düzenlemeler yaparken operasyonun emniyetini tehlikeye atmaktan endişe ettiğimi anlattı. Yaptığımız iş sadece parayı havale ile göndermek değil, aynı zamanda yatırım da yapan tam bir paketti.

"Bu yüzden buradayız" dedi Armbrecht. "Bütün bunları inceleyebilmek ve uzun süre hepimize fayda sağlayacak eksiksiz bir yöntem oluşturabilmek için geldik."

Yıllardır yaptığımız planlar meyve vermeye başlıyordu. Kartelin parasını aklayan en önemli kaynak olmakla kalmayıp onların bankalarından biri olmaya başlıyorduk. Sonra Armbrecht bize güvendiğini gösteren bir şey teklif etti. Başka biri hesabı kendisiyle birlikte kontrol edebilsin diye Nicesea Deniz Taşımacılığı'nın vekâletnamesini getirmemi rica etti.

"Önceden isimleri karıştırdığımız için içinizden biri ismi yazabilirse iyi olur" dedim.

Armbrecht kâğıda "Gerardo Moncada" yazdı.

Bingo. Yüksek rütbeli bir çete üyesi daha radar ekranına girmişti. Henüz bilmiyorduk ama Moncada, Don Chepe'nin kontrolü verdiği kişi, Pablo Escobar'ın da altındaki mafya lideriydi.

Armbrecht çenesini sıvazladı. "Ortadan kaybolursan ne olur?" dedi.

Ben hariç herkes güldü. Bu soruyu ciddi sorduğunu biliyordum. "O yüzden size vekâletname verdim ya. Herkes nerede yaşadığını biliyor. Herkes nerede çalıştığını biliyor."

Verdiğim cevap onu biraz şaşırtmıştı. "Ben bundan bahsetmiyorum ki" dedi. "Yani hani kaza falan olursa, bundan bahsediyorum. Bunu düşünmen gerekiyor."

İşte bu sebepten ona iki tane vekâletname vermiştim. Bob Musella ölürse, Armbrecht ve kuruluşu kontrolü ele alacaklardı.

“Haklısın” dedi. “Çok, çok iyi. Evet. Temel olarak aklımda bir sürü soru var. İyi, iyi, iyi.”

Sonra kapı çalındı. Gelen Ospiña’ydı. Armbrecht benimle tesadüfen karşılaştığını söyleyip Ospiña’ya hemen bir yalan uydurdu. Sistemin güvenliğini görmek için beni test etmeye az önce başladığını söyledi. Bir yarım saat daha dolambaçlı olarak konuştuk. Ospiña devreden çıkarıldığının farkında değildi ama daha fazla detay da öğrenemedi.

Akşam yemeği ve gece eğlencesi bendendi, o yüzden Beaujolais Sokağı’ndaki asırlık Le Grand Véfour lokantasını seçtim. Paris’in göbeğinde, Kraliyet Sarayı’nın bahçelerinin yanında yer alan Véfour, Fransız Devrimi’nin ideolojik merkezlerinden biri olmuştu. Uzun süredir var olan bu lokantanın misafirleri arasında Napolyon Josephine Bonaparte, Victor Hugo, Jean-Paul Sartre ve Simone de Beauvoir da vardı. Girişi dolduran kocaman taş sütunlar yüzünden ön kapıya kadar uzanan kırmızı halı podyum gibi görünüyordu. Her dileğimizi yerine getirmek için üstümüze titreyen bir müstahdem ve garson ordusu vardı. İçerideki o meşhur aynalar mekânı daha da büyük gösteriyordu. *Zeki bir mecaz* diye düşündüm kendi kendime. Neredeyse dört saat boyunca güzel bir ziyafet çektik ve bu bize 2.000 dolara patladı.

Armbrecht gibi müsrif adamlarda birlikte yaşamıyorsanız, Le Grand Véfour lokantasındaki rafine lüksün, işinizi daha kolay halledebilesiniz diye itibar mihverini sunmaktan başka bir işe yaramadığını anlayamazsınız. O sırada içtiğiniz şeyin Dom Perignon mu yoksa testi şarabı mı olduğunun farkına varamazsınız. Gizli kimliğinizi sürdürmeye ve bilgi toplamaya o kadar çok

odaklanırsınız ki Le Grand Véfour'un zevali aklınıza bile gelmez. Sınırlı bakış açısı geliştirirsiniz.

Kathy, önceden Alcaino'ya yaptığı gibi Armbrecht'e de bütün dikkatini verdi. Fransız sanatı ve felsefe konuştular. Kathy, Armbrecht'in avucunu okudu ve yüceliği ve yeteneği hakkında kehanetlerde bulunarak adamın aklını doldurdu. Armbrecht söylediklerinin hepsini yuttu.

Gece yarısından sonra seçkin bir gece kulübü olan L'Escalier'de biraz daha şampanya içtik ve katı profesör Santiago Uribe de dahil olmak üzere herkes Paris'in sunmakta olduğu en ateşli ritimlere ayak uydurdu. Dans ederlerken Uribe, Kathy'ye kendini iyi hissetmediğini söylemişti. Kathy adama ateşinin olup olmadığını sorup eliyle alnına dokunmaya çalışmıştı. Ama Uribe kadının bileğini tuttuğu gibi bir daha asla dokunmaması konusunda Kathy'yi uyarmıştı. O sırada ben ertesi gün Medellin'den üç önemli adamın geleceğini söyleyen Armbrecht'i dinlemekteydim. Kathy'nin Uribe ile yaşadığı bu olaya şahit olmadım. Zaten şahit olmamak en iyisiydi – olay çıkarmak istemiyordum.

L'Escalier'de otururken Armbrecht, Ospina'nın davranışlarından ötürü benden özür diledi. "O büyük bir engel. Çok içiyor ve boşboğaz. Kaba, toplantılarda karışıklığa sebep oluyor. Cinsel konulardaki hoppalığı çok dikkat çekiyor. Bana yazılması büyük bir hataydı, bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Artık toplantılarımıza katılmayacak. Santiago'yla birlikte ona yaptığımız görüşmeler hakkında patronlardan birine bilgi vermesi için Medellin'e geri dönmesi gerektiğini söyleyerek palavra sıktık. Zararını adil bir biçimde karşılamamız gerektiğini düşünüyorum ama Don Chepe'nin mali işlemleriyle bir ilgisinin kalmaması lazım.

Gözümüz Ospina'nın üstünde olacak ama olur da sadık olmadığını görürsek, yapmamız gereken şeyi yaparız.”

“Seçim sizin” dedim. “Bu sorunu nasıl ele alırsanız alın sizi yüzde yüz destekleyeceğim.”

Uribe “Emilio yardımına ihtiyacımız var” dedi. “Biz buradayken Ospina’yı dışarıya çıkarıp işini bitirmeni istiyoruz.”

“Siz hasta mısınız?” dedi Emir. “Burada, Paris’te mi? Olmaz abicim, çok riskli. Onun işinin bitirilmesi gerekiyorsa daha güvenli başka bir yerde olmalı. Herifi Kolombiya’ya postalayın. Adamlarınızın sözü orada geçiyor.”

“Peki, öyle olsun” dedi Uribe. “Onu bir daha görmeyeceksiniz.”

Emir, çok yüksek sesle çalan müziğin içinde yanıma gelip Uribe’nin az önce neler söylediğini anlattı. Armbrecht ve Uribe direkt olarak bize bakıyorlardı. Anladığımı belli etmek için kafamı salladım.

O andan sonra Ospina’yı hiç görmedik.

Sabah 04.00’te otele dönünce Kathy’nin yemekten zehirlenmiş olduğunu öğrendik. Bu durumda Kathy önümüzdeki birkaç gün çalışamayacaktı. Biz Emir’le birlikte Kolombiyalılarla görüşmelere devam edip bankacılarla çalışmalar yaptık.

Ertesi gün Mora odamıza girdiğinde çok enerjikti. Armbrecht ve Uribe ile toplantı yapmadan önce ondan bilgi almamız gerekiyordu. O akşam Medellin’den gelecek olan iki veya üç kişi, Armbrecht ile çalışıyordu ve gelenlerden biri Gerardo Moncada idi. Üçüncü kişi, Uribe ile çalışan ve kartelin kurulunun üyesi olan bir adamın kardeşi idi. Armbrecht ve iki kankası, Detroit’teki insanlara tonlarca kokain gönderip bize de bavullarla nakit veren aynı

çeteye mensuptu. Çok derinlerine inmiştik. Bu, yönetimin ta kendisiydi.

Teklifimizden etkilenmiş olan Uribe o kardeşi bizimle tanıştırmaya karar vermişti ama Armbrecht hemen konuyu değiştirmişti. Başka bir grubun büyük miktardaki parasını aklarsak, grubun yapabileceği hatalar bana ve şirketlerime leke sürebilir, bize bağlı kaldıkları sürece Armbrecht ve patronları için de istenmeyen hasarlar oluşturabilirdi. Armbrecht'in aklında büyük planlar vardı – ama kapı tıklatılınca Mora'yla yapmakta olduğumuz konuşmayı kesmek zorunda kaldık. Gelenler Armbrecht ve Uribe'ydi.

Armbrecht, Ospina'yı kastederek "Ona bütün şeylerin yanına yaklaşmamasını söyledim. Çok nazik ve iyi bir insan olduğunu, bizi Gonzalo, Robert ve Emilio ile tanıştırdığı için bize iyilik yapmış olduğunu söyledim. Artık bizimle yaptığı işin sona erdiğini ve bildiğim kadarıyla ona karşı bir borcumuz olmadığını söyledim. Hiçbir şey borçlu değiliz..." dedi.

Telefon çaldı. Emir cevapladı ve Armbrecht'e Ospina'yı kastederek "Benden kendisine nasıl bir emir verdiğinizi öğrenmemi istiyor, havaalanına gidip gelen üç kişiyi beklemesini istiyor musunuz?" dedi.

Ospina bir adım daha atmak için izin bekliyordu. Armbrecht emrini verdi. Ospina Medellin'den gelecek olan o üç kişiyi alıp Trémoille Otel'i'ne getirecekti.

Kahretsın. Onlar da bizim otelde kalıyordu. Armbrecht'in üç adamı burnumuzun dibinde olacaktı, belki yan odada kalacaklardı ama biz hiçbirini tanıyamayacaktık.

Armbrecht deste deste sorular sormaya başladı, her birine cevap verdik. Ödevini yapmıştı, hem de hakkıyla. Bir gece önce geç

saatlere kadar ayaktaydık ama o ona verdiğim bütün evrakları incelemişti.

Armbrecht'in uzlaşmayı engelleyen çekişmeli konusu, onun seçtiği zamanda grubunun adına kurduğumuz şirketleri ve açtığımız hesapları tamamen kendisinin kontrol edeceği bir yol bulmakla ilgiliydi. Kontrolü tamamen alabilmesi için şirketin tek yöneticisi olması gerekiyordu. Fonların asıl sahibinin o olduğunu iddia edecek insanlardan –yani ABD'deki yetkili merciler– onu korumak için, o rolü almasını bizim talep ettiğimizi belirten ve benim yatırım şirketimle onun arasında imzalanacak bir anlaşma hazırlamayı önerdi. Soran olursa, onları bize havale edecekti. Biz de onlara –yani yetkili mercilere– şirketin sahibi olan Lihtenştayn vakfıyla çalışan Lihtenştayn'daki avukatlarımızın, şirketin işlerini yönetecek kapasitede birini işe almamızı istediğini söyleyecektik.

ABD ne kadar zorlarsa zorlasın, Lihtenştayn'daki avukatlardan cevap almak, deveye hendek atlatmaktan daha zordu. Sistem hükümeti çıkmaz sokağa sokacaktı. Bu, garantiydi.

Armbrecht gözlerini kısarak baktı ve önerimizi sindirene kadar düşündü. Duyduğu şeyler hoşuna gitmişti. “Robert temelde bunun tek amacı, paraya çok güvenli ve ihtiyatlı bir şekilde sahip olmanın yöntemini oluşturmak, tamam mı? Açığa çıkabilecek farklı kişileri açığa çıkarmamak. Yani paranın çoğunun sahibi olan insanları... Görünen o ki senden daha fazla şirket kurmanı isteyeceğiz. 100 milyon dolarlık tek bir şirketimiz olsun istemiyoruz.”

Kartelin para ırmağını yönetmeye gücü olan Armbrecht, 100 milyon veya daha fazlasını saklamayı planlıyordu. Hayrete düşmüştüm ama rahat davranmam gerekiyordu.

Toplantı sırasında Howard aradı ve Chinoy'un bir saat içinde ben, Armbrecht ve Uribe ile toplantı yapmaya hazır olacağını söyledi. Toplantıyı hemen kestik ve kırk beş dakika içinde kaldıkları otelin lobisinde Armbrecht ve Uribe ile buluşmak için sözleştik. Peşinden ben hemen Zürih'teki avukatı aradım.

Armbrecht ve Uribe'yle Champs-Élysées'de yürürken onlara, biraz sonra buluşacağımız BCCI banka memurlarının geçmişi hakkında bilgi verdim. Onlara doğruyu söyledim: Florida ve Panama'daki uzun soluklu BCCI bankasındaki bağlantılarım sayesinde bu iki beyefendiyle daha yeni tanışmıştım. Panama'ya acilen bir alternatif bulmamız gerektiği için onlarla ilişki kurduk. Bu aşamada olayları abartmak sadece geri tepdi. Neyse ki avukatı aramıştım da, BCCI Paris şubesine varana kadar, Armbrecht'in otelde sorduğu soruların her birine cevaplar verebildim.

Bankaya varınca bizi Ian Howard karşıladı ama benimle özel olarak görüşmek istediğini belirtti. Chinoy da bize katılınca, Armbrecht ve Uribe'nin verdiğimiz hizmetlerden faydalanan Kolombiyalı gruplardan birinin önemli üyeleri olduğunu ikisine de söyleyebildim. Müşterilerime BCCI'nın neden sağlam ve güvenilir bir banka olduğunu onlara anlatmalarını rica ettim çünkü bu beyefendilerin BCCI Paris şubesine yatırılması için gruplarının azımsanmayacak miktardaki parasını bana vereceklerini umduğumu söyledim. Kendileriyle banka arasında tampon vazifesi görmemi istiyorlardı. Tabii bir de adlarının açıklanmamasını. Chinoy onların müsterih olmaları için elinden geleni yapacağını söyledi.

Hep birlikte toplantıya başlayınca Howard, Armbrecht ve Uribe'ye broşür, mali beyanlar ve diğer tanıtım malzemelerini dağıttı. O ve Chinoy çok şık bir sunumla bankanın istikrarını ve küresel mevcudiyetini vurguladılar. Armbrecht kesilecek komisyon

ücretleri hakkındaki endişelerini beyan edince, Chinoy ona bu konuda sürekli güvence verdi. “Biz bu konuya kısa vadeli bakmıyoruz. Uzun vadeli bakıyoruz. Biz sizinle ilişki kurmak istiyoruz. Bu işi yapmak istiyoruz, kaldı ki biz her işi de kabul etmiyoruz. Ve küçük miktarlarla uğraşmaktansa, büyük miktarları tercih ediyoruz.” Bu cümleler, onlarca milyon doları yöneten ve bu parayı güvenli bir bankaya yatırmak isteyen bir adam için hayırlı haberdirdi.

Armbrecht, BCCI bankasının doğru seçim olduğunu, ama işlerin nasıl yürütüleceğini Chinoy ve Howard’ın bilmesi gerektiğini söyledi. “Bankanızla hatırı sayılır miktarda iş yapacağız. Her şeyden Bob sorumlu olacak. Bütün anlaşmaları ve ona benzer bütün işlemleri o yapacak” dedi.

İşte bu – terfi ettirildiğim az önce ilan edilmişti. Kartelin Avrupa’ya açılmasının mali işler müdürü olmak üzereydim ve Armbrecht onu BCCI’ya getirdiğim için bana yüksek bir puan vermişti. Evrakları imzalarken Armbrecht’e, Don Chepe’nin mevduat sertifikasına yatırdığım milyon dolarına erişim sağlamıştım. Dönerken Armbrecht, Ospiña hakkında “İleride onu uzaktan gözlemleyeceğiz” dedi. “Sorun çıkartacak gibi olursa, bizim grup o sorunu bertaraf eder.” Armbrecht sonra sokağın soğukunda durup “Fernando Galeano adındaki bir adamla iş yapıyor musun?” diye sordu.

“Hayır, yapmıyorum” dedim. “Niye sordun?”

Ospiña, Galeano’yla çalışıyordu ve Galeano’nun işini bana getirmeye niyet ettiğini Armbrecht’e söylemişti. Armbrecht, Galeano’nun işini reddetmekle kalmayıp başka hiçbir grupla çalışmamamı da teklif etti. Don Chepe’nin kurumunun bana altından kalkamayacağım kadar çok iş getireceğini, üstelik benim şartlarım ile çalışacaklarının garantisini verdi.

“Herkesi reddetmeden önce adamlarının yatırımlarını bize yönlendirmeye taahhüt ettiğini görmem gerekir” dedim. “Mümkün değil demiyorum. Ama önce sonuçlarını görmeliyim.”

Sonradan öğrendik ki Moncada gibi Fernando Galeano da doğrudan Pablo Escobar’a rapor veriyormuş. Önümüzdeki fırsatlar tasavvur edilemez ve emsalsizdi. Başkentteki kodamanlar neler başarabileceğimizi duyunca, operasyonun bitirilmesi için gelişigüzel seçilmiş bir tarih olan ekimi ortadan kaldırırlardı – bundan emindim.

Ertesi gün Emir’le baş başa öğle yemeğine çıktık ama V. George Oteli’ne doğru gezinirken Armbricht, Uribe ve Medellin’den gelen üç adamla karşılaştık. Adamlardan iki tanesi bizimle tanışmamak için hemen geri çekildiler ama Armbricht üçüncü kişiyi Gerardo Moncada olarak bizimle tanıştırdı. Uyuşturucu baronu olamayacak kadar gençti –sanıyorum otuzlarındaydı– ve hiçbir şey söylemeden yalnızca kafasını salladı.

Fakat Howard ve Hassan’ı ziyaret etme ve paranın nereden geldiğini onların da bildiklerini teyit ettirmek için konuşma yapmanın zamanı gelmişti.

Howard, Chinoy’un müşterilerimin neyle uğraştıklarını anlattığını doğruladı. Bu da bana şu giriş konuşmasını yapma fırsatını sundu: “Bay Armbricht bence şöyle bir insan... Siz benimle muhatapsınız. Ben yatırım danışmanıyım, söylenebilecek şeyler gizlidir, tabiri caizse benim için meşruiyet havasındadır. Ama bu durum Armbricht için geçerli değildir. O yüzden herkes için en güvenlisi muhtemelen...”

“Sizinle muhatap olmaktır” dedi Howard.

“Uyuşturucu dedektiflerinin olaylara sizin tarafınızdan bakmasını kaldıramayız.”

“Bunu ikimiz de gayet net anladık” dedi Howard. “Ve işleri bu şekilde organize ediyoruz. O yüzden o konuda hiçbir endişeniz olmasın; bu, tasdik ettiğimiz anlaşmanın bir parçasıdır. Afrika ülkelerinin devlet başkanlarının işlemlerini güvenliği artırmak için Monaco’dan yapmaya başladık. Siz de bu alanı kullanmayı düşünebilirsiniz.”

Afrika’nın zayıf halkı hiç şüphesiz yardım amacıyla hükümetlerine gönderilmiş trilyonlarca doların tek bir kuruşunu görmemiştir bile.

Daha sonra Howard beni telefonda Awan’la konuşturdu. Awan o sırada BCCI’nin Londra’daki irtibatım olan ve kendisinin “Londra’daki çok sevdiği arkadaşı” olan Asif Baakza’yı ziyaret ediyordu.

Awan “Londra’ya döndüğünde arkadaşım seni karşılamaya hazır, ben de Miami’ye dönmeni dört gözle bekliyorum” dedi.

Baakza ile kısaca konuşup Londra’da buluşmak için plan yaptık.

Howard’ın kaydettiğim itirafları ve Emir’in Hassan’dan aynı şekilde elde ettiği itirafları, BCCI Paris şubesinin skandalını gözler önüne sermeye yetiyordu. Ama Paris’te Armbrecht ile bir toplantı daha yapacaktık – dört saatten fazla sürecek bir toplantı.

Armbrecht nihayet bir karara varmıştı. “Bu işin nihai düzenlemesinden söz ediyoruz... Bu noktaya kadar ortaya konan yöntemi onayladık ki bence de bu yöntem fazlasıyla kabul edilebilir. Şimdi artık bu yöntemin tamamına bir amaç vermemiz gerekiyor. Amaç parayı oraya [ABD] göndermek veya parayı çok güvenli buradaki farklı hesaplara mevduat olarak yatırmanın yolunu bulmak” dedi.

Kartelin parasının çoğunu bize göndermeye niyetli olmasına rağmen, bankacıları olarak bize tekellik teklif etmiyordu. Hannover’deki Commerzbank’ta üst düzey yönetici olan amcasının

yardımla *los duros* için onlarca milyon dolarlık kara parayı aklıyordu. Ayrıca kendisinde başka banka kaynakları da vardı.

Armbrecht bizim sistemle ne kadar parayı yönlendireceğini belirlemek istedi. Bu yeterince iyi değildi. Ben taahhüt istiyordum, o da ayda 2 ila 10 milyon dolar bir meblağla başlamak için söz verdi. “Yaptıkların için değil, bildiklerin için para kazanacaksın” dedi. “Robert senin değer, tecrübendedir. Aynen benim gibi. Ben çok şey bilmem ama hızlı öğrenirim ve çok hızlı öğrendiğim için bir sürü param var. Bana bildiklerim için para ödüyorlar. Bu işle ilgili bilgi dağıtıcısına derin bir saygım var... Bu kadar endişe etmemin tek sebebi ortadan kaybolursan diye – yok olursan diye...”

“Hiç sorun yok. Senin gibi dostlarım olduğu sürece ben hiçbir yere gitmem” diye espri yaptım.

Emir Detroit’te kokain satın bize nakit teslim eden Giraldo biraderler hakkında “Bence o iki eleman kurum için iki yerde iki işle birden uğraşıyorlar” dedi. “Bu bana göre çok riskli.”

“İleride o işi biraz değiştirmeye çalışacağız” dedi Armbrecht. “Görünen o ki o boku yapan adam diğer işi de yapabilecek kadar kendine güvenirmiş... Aynı yerde mal satın para bulundurmak istemiyoruz. O boktan herifleri unut gitsin. Aynı anda elli veya yüz bokla –kokain kilosu– çalışıyoruz... Her yerdeki dağıtımçı biziz. Büyük düşüşler yaşamayız, her zaman dikkatliyiz ve bir yere dört veya beş ton mal bırakmayız çünkü bu aptalca olur.”

Artık Armbrecht’in paranın kaynağı konusunda esneme payı yoktu. İsteddiği için kendisine üç ofisimin, evimin ve cep telefonumun numarasını verdim. O da bana Medellin’de kendisine ulaşabileceğim dört numara verdi, ikisi güvenli hatlardı. Bu telefon

numaralarını arayarak CIA veya NSA'nın telefon dinleme sistemiyle kartelin servetinin yol haritası çıkartılabildi.

Armbrecht odadan ayrılmadan önce "Gelecek hafta sana bir sürpriz yapıp Tampa'ya gelebilirim" dedi.

Beni bundan başka hiçbir şey bu kadar mutlu edemezdi diye düşündüm.

Armbrecht gittikten bir dakika sonra Mora, Don Chepe ve diğer kartel üyelerinin Medellin'deki Marandua lokantasının üstündeki ofiste bir araya geldiklerini açıkladı. Toplantı, *Yıldız Savaşları*'ndaki Chalmun'un meyhanesi gibiydi: uyuşturucu baronları, katiller, finansçılar ve her türden düzenbazlar orada toplaşmışlardı. Üstünde makineli tüfek taşıyan bir sürü muhafız bu binanın kalesini koruyordu. Mora bunları anlatırken yüzünün rengi soldu, durumdan çok rahatsızdı. Don Chepe, Marandua'ya dönmesi için Mora'ya iki kere emir vermişti ama Mora geri dönmek istemiyordu. Ama dönecekti. Hırs insana tuhaf şeyler yaptırır.

O gece Armbrecht gündüz talep ettiği araştırmayı yapıp yapmadığımı sormak için iki kere aradı. Yapmıştım. Paris'teki son gecemiz olduğu için hep birlikte oradaki Regine's'a gitmeyi teklif ettim. Mora çifti ve Armbrecht akşam yemeğini yemek, kokteyl içmek ve insanların bizi normal birer insan olarak gördüğü sosyal bir ortama girmek için bize eşlik ettiler. Mora çiftiyle düğün töreni konusunu da konuştuk. Töreni hayatta kaçırmayacaklarını söylediler.

Sabah, Londra'ya gittiğimize şahit oldu, önce Paris'ten Calais'e giden trene bindik, sonra da feribota bindik ve Dover'ın bembeyaz uçurumlarının yanından geçtik. Bir kafede John Luksic ile buluştuk. Luksic oradaki ABD elçiliğine atanmış bir gümrük ajanıydı. Tayin edilmiş temasımız olan Luksic, elçiliğe yakın bir yere

gitmemekle ilgili paranoyakça düşüncelerimizi anlayabildiğini söyledi ve kimsenin bizi takip etmediğinden emin olana kadar ortalıkta koşturmamıza izin verdi. Neden orada olduğumuzu biliyordu ama biz ona planımızı tekrar anlattık ve Avrupa’da geçirmiş olduğumuz iki haftanın detaylarını verdik.

Evrakları veya işlemleri kontrol etmek veya kalmakta olduğum yurtdışındaki beş yıldızlı otel odamı geri arasınlar diye hedeflerimize birkaç telefon açtık, sonra BCCI Londra şubesindeki kurumsal bölümünün müdürü olan Asif Baakza ile buluşmanın zamanı gelmişti. Yakın dostu ve meslektaşı olan Awan özellikle beyin takımından Baakza’yı seçmişti. Baakza’yı Emir, Kathy ve Linda ile tanıştırdım ama Kathy ve Linda’nın hemen oradan ayrılmasını da önceden ayarlamıştık. Baakza’nın Kathy ile tanışması gerekiyordu çünkü olur da vefat edersem vekâletname Kathy’deydi.

Ona “Başarmamız gereken şey, fonları çok gizli ve güvenli bir biçimde hesaba yatırabilmek ve havale edebilmektir” dedim. Yıllardır BCCI ile çalışmakta olduğumu öğrendi ve amacıma ulaşmak için bankanın bana yardım etme konusunda deneyimli olduğunu biliyordu. Awan beni buraya göndermişti çünkü Panama’nın istikrarsızlığından kendimi korumam gerekiyordu.

“Güzel” dedi Baakza, kafasında bir plan vardı. Yapacağım işlemlerin gizliliğine yardım etmek amacıyla müdürün defterikebir hesabında isimsiz bir hesap açmayı planlıyordu. Polisin elinde Baakza’nın bildiği bilgiler vardı, kolaylıkla verilmese bile ellerinde bir de arama emri vardı. Yabancılar genellikle müdürün defterikebir hesabına büyük miktarlarda para yatırıyor, bu da o ülkenin yatırımlardaki nihai kâr-zarar hanesini destekliyordu. Bana verilmiş sayılı defterikebir hesabının bana ait olduğunu Baakza ve müdür yardımcısından başka hiç kimse bilmeyecekti.

Mükemmel.

Baakza hesabı açmak için gerekli olan bütün formları ortaya saçtı. O gösterdi, ben imzaladım. Müşterilerimin çoğunun Kolombiyalı olduğunu, tek seferde 250.000 dolar civarında Amerikan doları çek satın almak için döviz sattıklarını söyledim. Baakza şubesinin Panama müşterilerine çek gönderdiğini söyledi. Dünyanın her yerine para havale edebildiklerini, müşterinin Kolombiya'dan dışarı çıkmasına gerek bile olmadığını belirtti.

Emir'e "Konuyu toparlamak için bir iki minik konuya değinmem lazım" dedim, odadan çıkmasını ima etmek için. "Ben bunu yaparken sen de John'u arayabilir misin?"

Emir gittikten sonra Baakza'ya "Belirtmek istediğim konu, iletişimin farklılaştırılmasının ne kadar önemli olduğunu bildiğimizdir" dedim.

Baakza "Hımmm..." dedi.

"Ben her konuyu bilen konumundayım ve fonların güvenliği için diğer alanlardaki her konunun herkes tarafından bilinmemesi benim için çok önemli. Bankayla iş yaparken temas kuracağım asıl kişinin Amjad olacağını düşünüyorum. Amjad'ın sorup da bilmeyeceği hiçbir konunun olmadığını düşünüyorum. Ona bu konuda tam yetki verebilirim. Sistemdeki diğer müdürlere eşit ölçüde güveniyorum ama bazen yapbozdaki bütün parçaları bilmek en doğrusu oluyor."

"Size katılıyorum" dedi Baakza. "Bilmem gerekmeyen hiçbir şeyi öğrenmeye çalışmam."

Sonra da Lee Iacocca ile ilgili o çok önemli sözümü söyledim. Chrysler'ın başkanı ve icra kurulu başkanı söylediğimi keşke bilseydi.

"Çok doğru! Çok doğru!" dedi Baakza.

Robert Mazur // Muhbir

“Iacocca araba satar, onlar kokain satıyor ve aralarındaki tek fark bu. İş konusunda hepsi de yetki sahibidir.”

Başarmıştık. İki hafta süren yoğun toplantıları, onlarca saat kaydedilmiş konuşmaları ve dünyanın etrafında bumerang gibi dönüp gelen uyuşturucu parasının izini süren evrak yığınını toplamayı nihayet bitirmiştik. Kara parayı nakletmek için hizmet satan BCCI'daki altı memurun konuşmalarını kaydetmiştik. Ayrıca Moncada'dan ilk kez bir milyon dolarlık yatırım işini kapmıştık ve gezegendeki en iyi kara para aklama hizmetini teklif ettiğimize ikna olmuş kartelden iki yeni oyuncuyu da kazanmıştık.

Ben onlar için tuzaklar kurarken, Armbrecht de bana sürpriz yapmak için kendi planlarını yapıyormuş.

15

İfşaat

Bayou Kasabası Konutları, Tampa, Florida
31 Mayıs 1988

Avrupa'da topladığımız her bir ismi, numarayı ve gerçeği bilmek istiyorlardı.

Tischler, Jackowski, Cook, Sherman ve diğer beş altı ajan, Tampa Havalimanı'nın yanındaki Bayou Kasabası Konutları'nda güvenli bir evin oturma odasında oturmaktaydılar. Emir ve Kathy ile birlikte olan her şeyi gözden geçirip bir rapor verdik, ondan fazla ses kaydını teslim edip üst üstüne koyunca yüksekliği on beş santim olacak kadar çok banka kayıtlarını ve şirket evraklarını sunduk.

Tischler "Ekimin ilk haftasını bir dakika bile geçemezsiniz" dedi.

O dik dik bana bakarken ben hissiz bir şekilde "Ekim" dedim. "Uyuşturucu ve kara para aklama âleminin en tepesindeki adamlarla her gün tanışıyor olmamıza rağmen tarih hâlâ ekim mi?"

"Beni duydun Mazur." Dik dik bakmaya devam ediyordu. "Benim canımı sıkma."

Ne söylersem söyleyeyim durum daha da beter bir hal alacaktı. O yüzden tek kelime bile etmedik.

İki gün sonra beni Armbrecht aradı. Ben Latinlerin zamanlamasına alışık olarak büyümüştüm –bir hafta genellikle iki veya üç hafta demektir– ama Armbrecht’in bir parçası Alman’dı ve ben buraya geldikten birkaç gün sonra beni arayınca babasının dakikliğini kaptığını anladım. Miami’deydi, benimle buluşmak için çok hevesliydi, evrakları istiyor, operasyonlarımızı görmek için can attığını söylüyordu.

“Her şeyi senin için hazırladım” diye yalan uydurdum. “Ama Zürih’teki avukatlarımızdan bazı evraklar hâlâ bize ulaşmadı. Bu evrakları Cebelitarık’taki bir avukatlık bürosundan talep etmek zorunda kalmışlar. Bunları birkaç gün içerisinde alacağım. Ancak o zaman Miami’ye gelebilirim. Oraya varınca seni ararım ve Tampa’ya birlikte döneriz.”

Hayal kırıklığına uğrayan Armbrecht “Benim burada asıl işim sensin” dedi.

Sonra beni Alcaino aradı ve bir sürü talebi vardı. Medellin’de Rojas ve Roman için yeni bir boks maçı hazırlıyordu. Maçın finansmanını saklamak için daha fazla sahte borç evraklarına ihtiyacı vardı ve maçı izlemek için ona ve *los duros*’a eşlik etmemi istiyordu. Nakliye hattını da tamamen kurmuştu ve güzergâhta gidecek büyük bir kokain yükünü satın almak üzereydi. Yatırımcılara ihtiyacı vardı ve rakipsiz bir teklif verdi. 250.000 dolar koyarsam, kırk beş gün içinde bana 375.000 dolar ödeyecekti.

Bunu düşüneceğimi söyledim. Bir mazeret uydurmak için zaman lazımdı. Uyuşturucuya el koymak hoştu ama hükümet asla buna yatırım yapmazdı.

Bir gün sonra kötü haberi vermek için Alcaino’yu aradığımda, telefona Casals cevap verdi ve bana Alcaino’nun nakliye hattı

yapbozuyla ilgili bir ipucu söyledi. “Roberto burada değil. Gümrükten ançüez almak için New York’a gitti.”

Casals açık açık konuşuyordu – söyledikleri kodlu değildi. Gerçekten ançüez demişti ve operasyonun tam yerini tayin edebilmek için biraz daha istihbarata ihtiyacım vardı.

Miami’de Awan’ın yokluğundan istifade halinden memnun olan Bilgrami’yi yanıma çağırıp eline Liberya, Hong-Kong ve Cebelitarık’ta kurulmuş yeni şirketlerin kucak dolusu evraklarını verdikten sonra Paris şubesine yatırılmış 4 milyon dolarlık mevduat sertifikasını hızlandırmasını talep ettim. Bilgrami, BCCI bankasının Lüksemburg, Londra, Cenevre, Montevideo, Nassau ve Miami şubelerinde benim adıma hesaplar açtı. O formları doldururken toplantı odasındaki telefon çaldı. Ağırlıkla Urduca konuşuyor olmasına rağmen konuşmasının her yeri “ABD gümrüğü” kelimeleriyle doluydu – Bilgrami ile müşterilerimin fonlarının kaynağı konusunda bu kadar yaygaracı bir konuşma yaptığımı sanmıyorum.

Bilgrami telefonu kapattıktan sonra “Konuşurken müşterilerime karşı olanlardan söz ettiğini duydum” dedim. “Siz ABD hükümetiyle iş mi yapıyorsunuz?”

Bilgrami sinirli bir şekilde “Yok, yok” diye geveledi. “Eastern Havayolları’nın bir uçağı haczedilmiş. Bu uçakta biraz kokain bulmuşlar, ABD gümrüğü adına garanti vermemizi istediler. Onlar niye ‘karşı’ olsunlar ki? Onlar sizin arkadaşlarınız olmalı.”

Yaygara koparmanın zamanı gelmişti.

Sabırsız bir şekilde “Şu konuyu hemen çözelim” dedim. “Yalnızız ve bankada güvенеbileceğimi düşündüğüm insanlarla toplanmak için çok zahmet verdim. Karşılaştığım insanlara sonsuz güveniyorum. Sistemin içindeki hiç kimsenin buradaki yetkili

mercileri ikaz etmeyeceğine kendimi inandırmam gerekiyor ki bunu yaptım.”

“Hayır, hayır.” Bilgrami telaşlanmıştı. “Ben, şey, şunu diyordum, ah...”

Bankanın, gümrüğün sıfır toleranslı programıyla varlıklarına el konulmuş müşterilere nasıl teminat verdiğini anlattı: Bir yatta bir parçacık kokain bulunsa bile gümrük yatın tamamına el koyuyordu. Bu iyiydi ama yeteri kadar değil. Böylelikle Bilgrami uyuşturucu parasını akladığının farkında olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

“Sen de biliyorsun” diye devam ettim. “Olur da –ki hiç olmayacak– ama olur da müşterilerimle buluşman gerekirse, sen...”

Sözümü kesip “Hayır, hayır” dedi. “Müşterilerinle buluşmaya meraklı değilim. Ben sadece onların...”

“Lee Iacocca ile aynı odada olsalardı” diye ısrar ettim. “Ondan hiçbir farkları olmaz. O araba satar, onlar kokain, işte bu kadar. Bu konu bir kez daha açılmasın.”

“Ne sattıklarını bilmek istemiyorum” dedi Bilgrami gülümseyerek.

“Bunu bir kez tartışmayacağız zaten” diye ona güvence verdim. “Benim burada nakit toplamak işiyle ilgili bir sürü sorumluluklarım var ve ne yapmam gerektiğini biliyorum, seninle de bir vazifem var ve sen benimle iş yapıyorsun, ben yatırım danışmanıyım ve bundan fazlasına karışmak istemiyorum.”

Bilgrami söylediğini tekrarladı. “Yaptıkları işle ilgilenmiyorum. Seninle iş yapıyoruz ve ne iş yaptığını biliyoruz ve bütün müşterilerimizin ilişkilerini gizli tutuyoruz” dedi.

“Tamam Akbar, bu gayet iyi.”

Şimdi elime geçtin.

Rahatlayıp iş konuşmaya başlayınca ona Paris şubesine yatırılmış 4 milyon dolara ek olarak Miami şubesine 2 milyon dolar yatırmaya hazır olduğumu söyledim.

O “Hemen yapalım” dedi. Kafasını, sokmak için hazırlanan bir kobra gibi havaya kaldırdı. Gözleri, kumar makinesinin çember kadranı gibi dönmeye başlamıştı.

“Akbar, benim parama el atmaya bayılıyorsun” diye espri yaparak gitmem gerektiğini belirttim.

Burnumun ucuna bir evrak sokuşturup ısrarla “Benim içim buraya bir imza at” dedi. “İmzala gitsin.”

Ama verdiği kalem yazmıyordu. Kafası yeni kopmuş bir tavuk gibi odanın içinde koşturup imza için herhangi bir kalem bulmaya çalışıyordu. İmza uğruna beni toplantı odasında tutmak için gerekirse oraya barikat bile kurabilirdi.

İmzayı atıp gitmek için hazırlanırken Bilgrami’ye kuzeydoğudaki müşterilerimi ziyaret edeceğimden önümüzdeki birkaç gün bana ulaşamayabileceğini ama iletişimde kalmak için elimden geleni yapacağımı söyledim. Bu tabii ki yalandı. Evelyn’e ve çocuklara şiddetle ihtiyaç duyulan iki haftalık tatile onlarla birlikte çıkacağımı söz vermiştim. Dava kızışıyordu ama ailemi bir kez daha hayal kırıklığına uğratamazdım. Operasyon bitirilmeden önce kum saatinde dört aylık kum kalmıştı.

Bilgrami’nin beni sıkı sıkı tutmasından kurtulduğum anda Armbrecht’i arayıp onunla Miami Havalimanı’nda buluştum. Armbrecht beni gördüğü için çok mutluydu ve aklında bir sürü soru vardı, ona vereceğim evrakları zor bekledi. Yapbozun son parçaları, Don Chepe’nin kara parasının önünü güvenli bir şekilde tekrar açmak konusunda Armbrecht’i tatmin etmeliydi. Tampa’ya giden birinci mevkinin deri koltuklarında rahatladıktan

sonra Armbrecht'in bana yeni bir bilgi vermek istediğini hissettim. Gerçi bu konuda ona baskı yapsam hemen temkinli olmaya çalışırdı. Onunla sert oynamaktansa ona kendimi ağırdan satmam çok daha iyiydi.

Gelecek hafta ücreti bir milyon dolardan fazla, iki motorlu, turbo pervaneli bir uçak olan Rockwell Commander 1000'den bir tane daha almak için Nashville'ye seyahat edecekti. Yeni bir navigasyon sistemi de kuracaktı ve bu ona 15.000 dolara patlayacaktı. Ve bulabildiği bütün Commander 1000'leri satın alıyordu. Uyuşturucu ticaretinin en önemli aracı olan Commander 1000, Güney Amerika'nın ormanlarındaki iniş pistlerine özgü az çamur ve çakıla inebiliyordu ve turbo pervanesi kısa mesafelerden hemen kalkmasına sebep oluyordu. Koltukları çıkarınca kargo uçağına dönüşüyor, daha fazla yük taşıyor, yedek yakıt tanklarıyla daha uzun mesafeler uçabiliyordu. Armbrecht sanki uçan bir donanma kuruyordu – ve o uçaklardaki aygıtları takip etmek bize bir dünya istihbarat temin edecekti.

Tampa'da benim şoförüm ve korumam rolünü oynayan Dominic bizi inşa edilmekte olan gece kulüplerine götürürken Oscar'lık bir performans sergiledi çünkü sözde patronu olan benim işlerin nasıl gitmekte olduğunu görmemi istiyordu. Yolumuzu birazcık uzattığımız için Armbrecht'ten af diledi – Armbrecht elbette buna bozulmamıştı.

Mali müşavirlik şirketinde kapalı kapıların ardında Armbrecht bizim sisteme puan verdi. "Atlıkarınca gibi. Parayı buradan alıyoruz. Yeniden yönlendiriyoruz, akıyoruz ve onunla her şeyi yapıyoruz. Tamam. Sonra da paranın tamamını meşru olarak buradaki güzel hesaplara yatırıyoruz. Bu, gerçekten çok güzel bir kavram."

Ama yeni bilgi vermesi için Armbrecht'i ters köşeye yatırmam gerekiyordu. Ona bazı konularda endişeli olduğumu, son zamanlarda çok soru sorduğunu ama iş yapmadığımızı söyledim. İş yapmamaya aldırmazdım ama onun amacını öğrenip bundan tatmin olmadığım sürece ona daha fazlasını göstermek istemiyordum. En azından gizli de olsa bir gerekçemiz olsaydı? Yani federallere mi çalışıyordu? Arkamda bıraktığım izleri kapatmak için minik bir aktarımdan daha iyisi olamazdı.

“Rahat değilsen bunu bana söyle” dedi.

“Rahat olmadığımdan değil” diye cevap verdim. “Sadece biraz meraklandım... Gerçekten çok güçlü bir ilişki kuracaksak, sana söylemekten çekindiğim hiçbir şey olmamalı... Yani onlar iş yapmak istemiyorsa, yapmazlar.”

Armbrecht arkasına yaslandı, derin bir nefes aldı ve burnundan verdi. “Daha fazlasını tesis etmenin zamanı şimdi geldi – uzun vadeli bir ilişki. Azıcık iş yapıp, peşinden de ‘Unut gitsin. Hoşça kal’ demiyoruz biz. Hayır. Her şeyi sormamın ve burada olmamın sebebi uzun soluklu bir ilişki kurmak istememizdir. Ama senin hissettiğin korkuları onlar da hissediyor.”

Sonra Zürih'ten en son gelen şirket evraklarını ve onlarca milyon dolarlık Cebelitarık şirketindeki idari yönetici görevini kapsayan kontratı inceledi. Alman genlerinden gelen ayrıntılara karşı gösterdiği kati ihtimamla yapbozun her bir parçasının genel taslağa mükemmel derecede oturduğundan emin olmak için bana peş peşe sorular sordu.

Sonra paravan şirketimizin tarihçesini özetleyen evrakları inceledi. Onu “İşin bittiğinde, işinin bittiğine karar verirsen ve artık ihtiyacın kalmamışsa, onu yok et” şeklinde uyardım.

Bankacılık kariyeri açısından Eric Wellman'ı seçti, sonra birlikte bizim gizli görev için kullandığımız eve gittik. Kathy onu yedirdi, içirdi, felsefe ve benim hiç görmediğim uzak yerler hakkında adamı bunalıttı. Kathy ve Armbrecht, mahalledeki Meksika Körfezi'ne bakan yalı boyunda bir buçuk saat boyunca yürüdükten sonra eve dönünce dört saat satranç turnuvası yaptık ama ne ben ne Kathy onu yenebildik. Ben devrilip yatınca Armbrecht, Kathy ile oynamaya devam etti ki bu harikaydı. Dostane bir ilişki kurarak istediğim bütün yardımı almıştım. Her şeyden öte Armbrecht'in fikirleri, Don Chepe'yle olan kaderimizi belirleyecekti.

Ertesi gün öğleden sonra kumsalda kahvaltı ettikten sonra iş konuşurken daha sakın olmam gerekiyordu ama ben hırslanmıştım. Önümüzdeki New York turunu tanıtırken Armbrecht kötü bir şekilde tepki verdi. "Robert neden senin o malumatı öğrenmemin çok önemli olduğunu düşündüğünü hissediyorum?"

Aklım bir cevap bulmak için yarışırken sakın bir biçimde "Çünkü geçtiğimiz birkaç ay içerisinde hiçbir şey olmadı ve sanırım ya ilerleyeceğiz..." dedim.

Ama sözümü kesen Armbrecht "Ya ilerleyeceğiz ya da gerileyeceğiz" dedi.

"Aynen öyle."

"Tamam, peki."

"Ben bir tahmin duymak istiyorum, güvenilir bir tahmin" dedim.

"Zamanı gelince duyacaksın" dedi bana ters ters bakarak. "Ben hazır olduğumda, karar verdiğimde duyacaksın. İşte o zaman sana evet diyeceğim. Sana evet diyeceğim" dedi. On gün içinde kararını

söyleyeceğine söz verdi ve bu işin iyi kötü tamam olduğunu da ekledi.

Dersimi almıştım. Artık onun üstüne gitmeyecektim. Olur da gidersem, itiraz edecekti. Hoşumuza gitse de gitmese de beklemek zorundaydık.

Ertesi gün evime, aileme gittim. İki haftalık tatilimizin içinde Connecticut'taki bir akrabamızın düğünü de vardı ama Bob Mazur'un Bob Musella gibi herkesi Hartford'da uçakla götürecektik kadar çok parası yoktu. Connecticut'a ailemizin steysin arabasıyla gitmek durumundaydık. Kuşluk vakti Ev ve çocuklarla birlikte kuzeye doğru yola çıktık ama aklım Armbrecht, Emir ve New York'ta işlerin nasıl yürümekte olduğundaydı. Alcaino, Armbrecht, Bilgrami, Cook, Emir, Howard, Sherman ve diğerleri peş peşe cep telefonumu aradığı için yolculuğu aileme zehir etmek zorunda kaldım. Nakit toplanmaya devam ettiğinden o telefon aramaları parayı dünyanın etrafında tur attırıp kartelin kursağına bırakmamı söylemek içindi.

Ev kollarını göğsünün üstünde kavuşturup pencereden dışarıya bakmaya başladı, beden dili ne kadar mutsuz olduğunu adeta haykırıyordu. Henüz ergen olan çocuklarım da kendi dünyalarındaydılar ama ben telefonda konuşurken tık ses çıkarmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Armbrecht söz verdiği gibi gizli görev için kullandığımız evde yaptığımız konuşmadan on gün sonra Mora Emir'e Don Chepe'nin çetesinin karar aldığını söylemişti. Emir hemen beni aramıştı.

Emir "Gonzalo az önce beni aradı" dedi. "Don Chepe ile buluşmuş ve ona New York ve Houston güzergâhını bize verdiklerini söylemişler. Oralar artık bizim bölgemiz. Başardık!"

“Övgüyü hak ettin kardeşim. Sen olmasaydın Gonzalo hattatta kellesini tehlikeye atmazdı, bizim de Medellin’de bir yüzümüz olmazdı. Anahtar işte budur. Bu, harika bir haber. Bu andan itibaren ümit edelim New York ve Houston’dakileri soğukkanlılığını yitirmemelerine ikna edebilelim. Israrcı olmamaları lazım ve para koparmaya çalışmamalı veya çok fazla gözetleme yapmamaları lazım. Armbrecht, BCCI hesaplarına çok fazla para yatırmamıza izin verecek. Herkesin arkasına yaslanıp kartelin sandıkları paraıyla doldurmasına izin vermesi lazım.”

Gıkımı çıkarmadan oturup o anın güzelliğini içime çektim. Hayal edemeyecek kadar büyüktü. Bütün olumsuzluklara rağmen bir avuç ajan para aklamakla kalmadık, dünyadaki en büyük uyuşturucu kartelinin paradan sorumlu müdürü olmuştuk. Önümüzdeki dört ayın bizi nereye götüreceğini kimse bilemezdi.

Çok ihtiyaç duyduğum tatilden sonra Tampa’ya dönünce gizli görev için kullandığımız evin verdiği rahatlıkla Armbrecht’i ben yokken neler olduğu konusunda sorgulamaya çektim. Bu konuşmalar, New York’tan yarım milyon dolar almadan iki gün önce, Chicago’dan da yarım milyon dolar almayı beklediğim gün yapıldı.

Armbrecht gülümseyerek “Birazcık...” dedi. “Seni mutlu etmek için... Latin Amerikalıların işleri yapma şekliyle baş etmenin yolunu eninde sonunda öğreneceksin. Onların yönetimi çok etkilidir. Sana şu kadarını söyleyebilirim... Kesinlikle peşlerinde iz bırakmadan çalışırlar.”

Ona bizim sistemimizin de iz bırakmadığını söyledim.

“Ah evet, biliyorum” dedi. “O yüzden sevdim ya sisteminizi.”

Armbrecht sakinleşip birkaç kadeh şarap içince Don Chepe’nin kurumunda niye bu kadar etkili olduğunu sormadan

duramadım. Etkili olmasını zekâsına, global deneyimine, dürüstlüğüne ve hırslı olmamasına bağladı.

Çok rahat görüldüğü için Escobar’a ne kadar yakın olduğunu öğrenmek için şansımı denedim. “[Verdiğimiz hizmetler için] en tepedeki adamla mı görüşeceksin, yoksa diğerleriyle mi konuşacaksın?”

Armbrecht hafif bir gülümsemeyle bana baktı ama sessiz kalmam onun konuşmasına neden oldu.

“Çok az insanın bildiği arka planda kalan insanlar var... ve temelde bu insanlar işin çoğunu veya tamamını yönetiyor veya denetliyor... Ve bu insanların yanında çok az insan var. Bunlar, çok akıllı adamlar.”

Bizi onaylamıştı – bunu koşulsuz yapmamıştı ama iş olmazsa beni kaybetme riskini göze almamıştı. O zaman her şeyin pürüzsüz bir şekilde işlemesi her zamankinden daha önemliydi. Toptan kabul edilmenin eşiğine gelmiştik.

Armbrecht’i Miami’ye götürecek olan jetin egzozunun arkasında bıraktığı iz daha kaybolmamışken, ilk faciayla burun buruna geldik.

Bayou Kasabası Konutları’ndaki güvenli evde Sherman ve Tampa’daki diğer ajanlar Miami bürosundan önemli bilgileri bize bildirdiler. Maimi bürosu yılın başlarında Detroit’e kokain boşaltan römorku takibe almıştı. Adamlar o römorku bir traktöre bağlamışlardı, belli ki römork yakında Miami’den ayrılacaktı. O römorkun Florida’dan ayrılmasına izin vermemiz gerekiyordu.

Kamyonun tartı istasyonunda durdurulup incelenmesi ve içindeki uyuşturucunun tesadüfen bulunması için yazmış olduğum plan Tischler’e gönderilmişti. Operasyonumuzdan taviz

vermeden uyuşturucuyu sokaktan kaldırmanın en iyi yolunun bu olduğuna herkes hemfikir. Sorunu çözmüştük.

Ama Sherman, Tichler'in operasyonun bitirileceği tarihte torbacıların ve Tampa'daki bankacıların çoğunun yakalanacağı bir plan istediğini duyurdu ama bu konuda ne yapacağımızı bilemiyorduk. Bir süredir Kathy ile konuştuğumuz planı gerçekleştirmenin zamanının geldiğini anladık.

"Bu insanların çoğu bizi seviyor veya beni önemli bir iş bağlantısı olarak görüyor" dedim. "Bazı durumlarda kendi kendilerine bize ne zaman evleneceğimizi sordular. Hatta hanımları töreni planlarken bize yardımcı olmak istediklerini söylediler. Çoğunun düğün törenine katılmak için Tampa'ya geleceğini düşünüyoruz."

Kathy hariç herkes kıkırdadı, pişmiş kelle gibi sıırttı. Sherman torbacıların ve bankacıların düğün törenine zaman ayıracaklarından şüpheliydi. Onun dışında hiç kimse kafasındaki şüpheleri söylemeye cesaret edemedi.

Kathy "Bence katılacaklar" dedi. "Töreni planlamak için ailelerini de işin içine katıyorlarsa, bence katılım olasılığı daha da artacaktır. Kendilerini katılmak zorunda hissediyorlar. Bence aileleri bu işin dışında tutmak gerekir ama onlar katılmak istiyorlar."

Verdikleri tepki abesti.

"O zaman" dedi Sherman. "Aklınıza gelen tek seçenek buysa, sanıyorum planımız budur. Bonni'ye planımızı anlatacağım."

Daireden ayrılmadan önce kullanmakta olduğum evrak çantasını bizim ekipteki ajanlardan birine verdim. "Çantada sorun çıktı, neyse ki bu olduğunda yalnızdım. Gizli bölmeyi saklamak için koyduğumuz kılıfı tutan cırt cırt bantlar aşınmaya başladı. Çantayı açınca gizli bölüm açılıverdi ve ses kayıt cihazı ve mikrofonlar

ortaya çıktı. Bir süre diğer çantalarından birini kullanacağım ama bu çantayı çok seviyorum çünkü içinde Nagra ses kayıt cihazı var ve bütün toplantıları mükemmel bir şekilde kaydediyor.”

“Sorun yok Bob, hemen hallederiz.”

20 Haziran 1988 tarihli *Fortune* dergisinin kapak konusu Medelin karteliydi. BCCI Miami şubesinin lobisinde dergiyi okuyorken Awan yanıma geldi. Babasının *Playboy* dergisini okurken yakalanan bir ergen gibi dergiyi elimden fırlattım ve Awan'ın bunu fark etmesini umdum.

Kanepelere oturunca Bilgrami de bize katıldı. Onlara sektirilmesi gereken 1,4 milyon dolar getirmiştım ama paranın kartelin ellerine dönmesi için önümde topu topu on günüm vardı. Tarih 28 Haziran'dı, BCCI'nın şişirilmiş bilanço tablosunun verileceği son güne iki gün kalmıştı. Awan ve Bilgrami'nin ağzına bir parmak bal çalmak için onlara 30 Haziran'dan önce ne bu fonları çekeceğimi ne de kredi gelirlerini havale edeceğimi söyledim, dolaşısıyla mevduata katkı olarak getirdiğim miktar 7,4 milyon oldu.

Bilgrami ayrıntılar üzerinde çalışırken Awan'ın aklının bir şeyle meşgul olduğunu fark ettim. “Dalmış görünüyorsun. Yoksa?...” dedim.

Awan “Banka defterlerini her türlü şişirmemiz gerekiyor” dedi. “Altı aylık bilanço tablosu haziranın on üçünde hazırlanmış olacak, o yüzden rakamları kısa vadeli iş ve mevduat ve bunun gibi şeylerle doldurmamız lazım.”

Üstündeki baskı kendini göstermeye başlamıştı bile.

Bilgrami odadan çıkınca Awan'ı daha detaylı anlatması için teşvik ettim.

“Rakamlarını artırmak için alandaki herkesin tepesine bindik” dedi. “Bundan pek memnun kalmadılar. Telefonlarımıza çıkmıyorlar. Bilanço tablosu altı ayda bir denetlendiği için, bu dönemin sonunda, sen de biliyorsun işte, rakamları şişirmek için hep baskı altında kalıyoruz.”

Awan, Musella’dan hiç şüphelenmiyordu. Bilgrami de o noktaya varmak üzereydi.

Bilgrami ertesi gün bir şeyler içmek için buluşmayı teklif edince, *Fortune* dergisindeki makaleyle ilgili kozumu oynamanın zamanı gelmişti. “Sizin lobide bir dergi okudum bugün” dedim. “Siz de gördünüz mü? Kapakta ilginç bir konu vardı. Uyuşturucu ticareti ile ilgili ilginç bir kapak konusu. Fotoğraflara bakarken müşterilerimden birinin resmini gördüm.”

Awam ve Bilgrami güldüler.

“O yüzden mi dergiyi elinden hemen fırlattın?” diye sordu Awan.

Fonların kaynağını bildiklerine kaya gibi bir kanıt daha. O yüzden ben de yağlamaya başladım. “Evet resmi görünce inanamadım. Resmini tam da kapağına koymuşlar. *Fortune* dergisinin kapağında bir müşterimin resminin olmasını hep istemiştim ama bu şekilde değil... O makaleyi çoktan okumuştur ama benim de en son sayısından bir tane almam lazım. Uyuşturucu ticareti hakkında çok detaylı bir yazı yazmışlar.”

Ertesi gün bankaya gelince Awan beni çok şaşırttı.

“Akbar’la çoğu konuda düşünüp duruyoruz ve seninle bu konuda konuşmak istedik” dedi. “Zamanı gelince bankadan ayrılıp kendi bankamızı kurmak istiyoruz. O durumda belki bizimle çalışmak istersin... Londra’da eskiden beri tanıdığım bir meslektaşım var, eskiden BCCI’da hazine bölümünün başıydı ve işini çok

iyi yapıyordu. Birkaç yıl önce BCCI'dan ayrıldı ve Londra'da kendi yatırım şirketini kurdu, şirketine 25 milyon dolar sermaye getirdi. Arkası sağlamdı, iyi hissedarları vardı ama bunlar üç yıl önceydi. O zamanlar işi iyiydi. Her türlü yatırım bankacılığı, dövizler ve borsa konularında çalışıyor.”

Ziauddin Akbar, Londra merkezli Capcom Futures mali şirketinin Chicago'da şubesini açmıştı, Awan ve Bilgrami Miami'de yeni bir şube açmak için kendisinin getirdiği teklifi kabul etmişlerdi. BCCI'la bütün bağlarını koparmayacaklardı, BCCI'nı muhabir banka olarak kendileriyle çalışmasını umut ediyorlardı. İki şekilde de BCCI'daki hesaplarımın “hassaslığını” bilen bir banka memurunun BCCI ile olan ilişkilerimi idare edeceğini düşünüyorlardı. Şube altı ay içinde açılacaktı.

İki taraf için de bu en iyisiydi. Ben BCCI ile çalışmaya devam edecektim, yeni bir kapı açıldığı için Awan ve Bilgrami en önemli müşterilerini daha küçük ola şirketlerine alacaktı. Bizim operasyon bittiğinde Noriega'nın servetini bulmak için arama emrini nereye göndereceğimi biliyordum. Daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyordum.

Birinci sıradaki problemin dövizin banka sistemine yatırılması gerektiğiyle ilgili olduğunu onlara anlattım. Capcom'un bu konuda benim için ne yapabileceğini sordum.

“Parayı Londra'ya yatırmam” dedi Awan. “Başka bir yere gönderirim, hesaba yatırırım ve muhtemelen Ortadoğu'ya havale ederim. Sen de biliyorsun oradan gelen çok büyük miktarlarda paramız var. Orası nispeten iptidai. Kimsenin çekleri bilmediği bir toplum, sadece nakit para kabul ediyorlar.”

Demek ki Ortadoğu'ya büyük miktarda nakit yatırmak bu adamlar için günlük işlerdi. Al sana haber.

“Orada hangi dövizle çalışıyorlar?”

Awan’da bütün cevaplar hazırды. “Amerikan doları orada garip kaçmaz. Amerikan doları, sterlin, Alman markı, İsviçre frangı, bunlar popüler dövizler. Ama en popülerleri sterlin ve Amerikan doları.”

Mevduat yatırmak için en iyi ülkeyi sorunca Awan hemen bana liste çıkarıverdi: “Suudi Arabistan en büyük nakit kaynağı ama para sokup çıkarmak zor olduğu için orayı tercih etmem... Bahreyn, Abu Dabi, Dubai derdim, bu ülkeler asıl nakit merkezleri.”

Awan ayda tahmini 10 ila 20 milyon dolar miktarında mevduat ayarlayabileceğini söyledi. Söylediklerinin hepsi gerçekten ilginçti. Bu teklifi götürdükleri ilk müşterileri elbette ben değildim ve Awan’ın önerdiği şey hükümetin geleneksel olarak düşündüğünün çok uzağındaydı.

O akşam Miami’de gizli görev için kullandığımız evde Awan ve Bilgrami yeni tekliflerini ertesi gün açıklamanın daha iyi olacağını söylediler. Operasyon ekim ayında biteceğinden aklımdaki yemle onlara misilleme yaptım.

“Üç günlük bir organizasyon olacak” dedim. “Ailelerimiz cuma günü gelecek, siz de o gün bize eşlik edebilirsiniz ama cumartesiye kadar beklemek isterseniz, sorun olmaz. Cumartesi parti yapacağız, pazar günü de evleneceğiz.”

Hayatta kaçırmayız dediler. Dost olduğumuzdan değil, gözleminde dolar işareti yanıp söndüğünden katılmak istiyorlardı ama önemli değildi. Yemi yutmuşlardı.

Ertesi gün BCCI’da Bilgrami evrakları bana uzatırken asıl mesajı da verdi: “Başka bir yere gitmek ister misin? Grand Bay’e gidebiliriz... Royale Kafe’ye.”

Dikkat kesilmiştim.

Arabayla otele dönerken kendilerini tutamayıp sahte bir şirket nasıl gerçekmiş gibi göstereceğim konusunda bana yol göstermeye başladılar. Zürih'teki avukat vasıtasıyla kâğıt üzerinde kurulmuş gerçekte olmayan şirketlerin bütün evraklarını basmamı istediler. Awan ve Bilgrami bu şirketler için resmi evraklar hazırlayacaklardı.

Grand Bay Otelinde havyar yiyip kokteyl içtikten sonra Bilgrami yeni planından söz etti. "Aklıma gelen fikir şuydu, senin fonunu alıp borç olarak vermek. Senin durumunda bağlantımız olan üç veya dört bankaya vereceğiz. Onlara nakit vereceğiz. Ortada hiçbir bağlantı olmadığı için bu iş –yani borç vermek– senin için faydalı çünkü ortada sadece bir tane banka yok. Farklı dört kurum var. Bir tanesi Japon bankası olabilir; diğeri İsviçre bankası olabilir; diğeri Arap bankası olabilir; sonra da İngiliz bankası. Bunun avantajı, hatta bir numaralı avantajı, yatırım şirketleri bankalar gibi didik didik denetlenmiyor. Evrak işi de az."

Diğer deyişle mevduata karşılık verilen borçların sayısını dörtle çarpıp para hareketlerini karıştırmayı planlıyorlardı, hükümetin parayı takip etmesini çok fazla zorlaştırıyorlardı. Bu, kusursuz bir dâhilikti.

"Müşterilerimin diyelim ki bir ayda kaç parasını aklayabilirsiniz?" diye sordum.

"Bunu yapmanın pek çok yolu var" dedi Bilgrami. "Döviz durumundan bahsettin, hımmm... dövizler yere göre değişiklik gösterir. Bir döviz alıp onunla altın alabilirsin ve bu işlemin tam olarak iki saniye sürer."

Sundukları fırsatların sınırı yoktu – şanslı günümüzdeydik. Yeraltındaki en kara parayı pazarlayan büyük bankalar hangileridir diye sordum.

İkisi de Panama'daki Citibank dediler. Awan'a göre BCCI, "Bank of Boston, Citibank, First Chicago ve Londra gibi ağababaların oynadığı ligde bile değildi".

Aynı gün Emir beni arayıp kahredici bir haber verdi.

"Gonzalo beni aradı" dedi. "Söyleyeceklerim çok *boktan*. Bana Detroit'te çok kötü bir şeyin olduğunu, o adamlardan uzak durmam gerektiğini söyledi. 'O insanlar ararsa sakın cevap verme' diye beni uyardı. Peşinden hemen bizim büroyu aradım ve durumu öğrendim. Detroit'teki büro Giraldo biraderleri indirmiş. Durumun ne kadar boktan olduğunun farkında mısınız? Haberleri önce kötü heriflerden öğreniyorum!"

"Şaka yapıyorsun değil mi?" dedim. "Bu heriflerin içine ne kadar fazla sızdığımızı bilmiyorlar mı? Nasıl bu kadar dar kafalı olabilirler?"

"Anlamıyor musun? 'Ben bizzat kendim' teorisini kaybedeceğiz. Şerefli bir adam olan Jim Glotfelty hariç –Detroit'teki dava ajanı– hiç kimsenin umurunda değiliz. Detroit'teki en büyük miktardaki kokaine el koydukları için terfi etmezlerse analarını satarlar. 106 kilo kokaine el koymuşlar. O bok için bütün gözler bize dönecek çünkü uyuşturucuyu sakladıkları depolama tesisi gibi sadece benim ve Giraldo biraderlerin bildiği yerler için arama izni çıkartmışlar. Kendi adamlarımızın çıkardığı yeminli belge, seninle benim son iki yıldır yaptığımız her şeyin çetelesini veriyor sanki."

Kahretsin.

Şok vaziyette “Hayır!” dedim. “Olamaz. Verdikleri sözü niye tutmadılar? Römorku Georgia sınırında durdurmak için yaptığı-mız plana neden uymadılar? Detroit bürosunun, gizli operasyonumuzu ifşa etmemek adına hiçbir şey yapmamak için verdikleri söze ne oldu?”

“Bob, Tampa’daki kendi adamlarımız buna şükrettiler. Detroit’in tarihçesindeki ikinci en büyük kokain yüküydü bu. Detroit’te mala el koyulmasına izin verilirse, operasyonumuz hakkında hiçbir şey bilmeyen yerel bürodaki insanlara terfi vermeleri çok olası. Ancak o zaman mantıklı geliyor ama sözün özü bizi bir güzel siktiler.”

Bütün bunlara inanamıyordum.

“Detroit’te bizim gizli operasyonu bilen insanlar yeminli belge çıkarıp bizi ifşa etmişse, o yeminli belgelerin Giraldo biraderleri savunan avukatlara bir veya iki ay sonra tebliğ edileceğini çocuk bile bilir.”

Hemen Laura Sherman’ı aradım. “Emir, Detroit’te neler olduğunu bana anlattı. *Ne boklar dönüyor orada?*”

“Bob kamyonun Detroit’e kadar gitmesine karar verilmişti. Giraldo kardeşlerin evini ve saklama alanını aramak için bizim çocuklar arama emri çıkartmışlar ve oralarda çok fazla kokain bulmuşlar. Bonni bu duruma çok sevindi.”

“Bunun olmasına nasıl izin verirsiniz? Arama emri çıkarmak için yazılmış yeminli belgeyi gördün mü? Anladığım kadarıyla benimle Emir’i ifşa etmişler.”

“Merak etme. Detroit belgenin gizli olduğuna dair güvence verdi.”

“Gizli, öyle mi? Gizli? Bunlar *kafayı mı yemiş?* ‘Gizli’ demek, asgari ücretli bir memurun bir zarfın içine yeminli belgeyi koyup

zarfın üzerine ‘kamu önünde dosyalanamaz’ yazması demek. Moncada ve Escobar *ülke başkanlarını* kumanda ediyor, herhangi bir memur kim ola ki!”

Ama durum düşündüğümde de beterdi. Detroit’te bir ajan o 106 kiloyu almak için, bizi ifşa etmemek konusunda verdikleri sözü ihlal ederek, yeminli belge döşemekle kalmamış, dört ay önce başka bir yeminli belge doldurup yetkililerden Giraldo kardeşlerden birinin çağrı cihazını gizlice dinlemek için izin istemiş. O yeminli belge dört aydır gizli tutuluyormuş – ve bunu bana, Emir’e veya götü tehlikede olan hiç kimseye söylememişlerdi.

Gümrüğün baskınları narkotikle –yurt içinde uyuşturucu ile ilgili kanunların ihlal edilmesi konusunda asıl yargı yetkisi olan devlet dairesi– birlikte koordine etmesi ile ilgili yazılı emre rağmen Detroit gümrüğü ocak ayında yüzlerce kiloluk kokainin ülke içinde dolaştığını narkotiğe bildirmediği gibi, haziran ayında gelen 106 kiloluk kokaini son ana kadar da bildirmemişti.

O yeminli belgelerin ekime kadar gizli kalması mümkün değildi. Zaten tedirgindim ama Moncada’yı Musella ve Dominguez’in federal ajan olduğunu öğrenmekten engelleyecek şeyin düşük maaşlı bir memur olduğunu bilmek beni bitiriyordu.

Ve zaman lehimize işliyordu. Risk alacaksak, zamanı gelmişti. O dakikadan itibaren daha fazla insan sırrımızı öğrenecekti.

Emir ve Kathy’yi toplantıya çağırdım.

“Dinleyin. Bu söylediklerim size çok saçma gelebilir ama hep birlikte gizlice Kolombiya’ya gitmemize izin vermeleri için yetkilileri ikna etmeye çalışacağım. Don Chepe’nin, Detroit’teki baskınla alakamız olduğunu fark etmesi zaman alacaktır. Oraya hemen gidersek oradaki insanların şüphelerini başka tarafa çekmiş oluruz. Yüzümüzü Medellin’dekilere gösterirsek, bizim federal ajan

Robert Mazur // Muhbir

olduğumuzdan asla şüphelenmezler. Sürpriz yapıp onları yirmi dört saatliğine ziyaret etsek bile bu uzun süre işimizi görür. Ne düşünüyorsunuz?”

Emir kafasını salladı. “Ben şu an bile gidebilirim.”

Kathy de uygun bulmuştu. “Beni de ekle.”

Akabinde yetki talebinde bulundum. Cevap hemen geldi – TALEP REDDEDİLDİ. Narkotik talebi çok riskli bulmuştu. Detroit’te olanlar çok kötüydü, ama New York’ta olmak üzere şeylerle kıyaslandığında süttten çıkmış ak kaşıktı.

İçimizdeki Düşman

Caliber Chase Konutları, Tampa, Florida

12 Temmuz 1988

Güvenlik alarmları cazır cazır ötüyordu. Giraldo biraderler önemli değildi – neredeyse hiçbir şey bilmeyen iki mankafa. 106 kiloluk kokain de önemli değildi: Kilosu 500 dolardan kartel için 53.000 dolarlık bir kayıp – deveye kulak. Ama neden? Federaller çok fazla şey biliyordu. Giraldo’ların yıkılışı yanlışlıkla olmamıştı. Don Chepe kartelde bilgi sızıntısı var mı diye araştırıyordu ama Miami, Houston, New York ve Chicago’dan nakit toplamaya devam ediyorduk, demek ki bizden şüphelenmiyordu. Aslında o ara şanslıydık – ama sonra telefon çaldı.

Emir “Gonzalo az önce beni aradı” dedi. “Don Chepe’nin adamları şu an New York’tan 10 milyon dolar almamızı istiyorlar. Coño, kardeşim, New York’taki adamlarımız bunu duyunca ağızları sulanacak. Artık falso kaldıracak gücümüz yok, özellikle Detroit’ten sonra. New York’taki adamlarımız ya bu paranın bir kısmını kopartacaklar ya da parayı getirecek adamları takibe almak için sokağın dört bir yanına gözetim koyacaklar. Yanarlarsa biz ölürüz.”

“Müdürlerimizin bu konuyu New York’taki yönetimle konuşup çözmesi lazım” dedim. “Steve’i ara, ne yapabilirmiş sor, ben de Tommy Loreto’yu arayacağım.” Davanın New York kısmına bakan şef. “Tommy’yi eskiden tanırım. Dürüst bir heriftir... Sanırım bize yardım eder.”

Loreto’yu arayıp Paris’te neler olduğunu anlattım ve Medelin için 100 milyon dolarlık bir fon ayarlamak üzere olduğumuzu söyledim.

“Sizin için elimden geleni yaparım” dedi. “Ama bu büroyu yönetenlerin oyunu, elimizden geldiği kadar New York’u geliştirmek için oynadığını anlamamız gerekiyor. Onlar bu olaya senin gibi dışarıdan bakamıyorlar. Anladıklarından bile şüpheliyim. İşleri diğer insanlar nasıl yapıyorsa o şekilde yapmak istiyorlar: Zula evlerini bulmak için ayaktakımını takip et, mekânı ara, paraya el koy ve evine dön. Hepsi bu.”

“Sana yalvarıyorum” dedim “Gözetimin üstüne ışık tutmak için elinden geleni yap lütfen. Gizli ajanları güvende tutmak için adamlarını sokağa gönderiyorsun, biliyorum, ama adamlarının kafası parayı getirecek mankafaları takip ederken yanarsa, bizim gizli operasyon çöpe gider. Kolombiyalıların gözetlemeye karşı koymak için adamları olacak ve o adamlar genel olarak federal ajan profiline uygun adamları arıyor olacaklar. Amerikan yapımı sedanlarının içinde otururken öküzü tren baktığı gibi bakmasınlar, telsizleri, mikrofonları ve gösterge tablosundan sarkan kırmızı ışığı gizlemek için bir şeyler yapsınlar. Çok sinsî davranmamız gerekiyor.”

Uzun bir sessizlik.

Loreto “Burada ne yaptığımızı biliyoruz biz” dedi. “Bunun içine sığmayacağız. Size elimden geldiğince müdahale yönelteceğim ama hiçbir şey için söz veremem.”

Çoğu şehirde buna benzer olayları en az yüz kere görmüşümdür. Azıcık görevi olanlar dahil sokaktaki bütün ajanlar olağan şeylere direnip maçoluklarını gösterirler. Loreto iyi kalpli bir adamdı ve doğru şeyi yapmaya çalışıyordu ama bütün sisteme tek başına karşı gelemezdi. Tampa ve başkent baskı kursa bile, New York bürosu muhtemelen her zamanki gibi davranacaktı.

Gerekli bütün onayları almak bütün gün sürdü, ama zaten günün sonunda Mora kötü haberleri Emir’e vermişti. “10 milyonun dördünü başkaları almış. Geriye 6 milyon kalmış.”

Emir, Mora’ya “Bay Bob bu parasının ne kadarı yatırım olarak kullanılacak diye soruyor” dedi.

Mora “Bu konu hakkında kimse bir şey demedi” diye cevapladı.

Armbrecht’i arayıp dostluğumuza sırtımı dayamanın zamanı gelmişti.

“Rudy yardımına ihtiyacım var” dedim. “Kulelerden bize en büyük olanları teklif edildi ama detayları almak için aradığımızda bu onun dördünün başkasına gittiğini öğrendik. Şimdi de geri kalan altısının yatırım için olmadığını öğreniyorum. Adamlarını arayıp şu sorunu çözebilir misin? Bu konuda taviz vermeyeceklerse ben de iyice rezil olmadan bu zarara bir son verip kendi yoluma giderim.”

Armbrecht önümüzdeki hafta Medellin’de işleri yoluna koymaya çalışacaktı. Taraf tutuyormuş gibi görünüp yardım etme kabiliyetini kaybetmemek için hemen Don Chepe’yi aramak istemi-yordu.

Ertesi gün Don Chepe adına New York'ta para hareketlerini organize eden Kolombiyalı Marta, adamlarından birini, Emir'in Manhattan şehir merkezinde çalışanı numarası kesen bir ajana yarım milyon vermesi için göndermişti.

Bu arada Awam ve Bilgrami parayı dünyanın etrafında tur attırıp Don Chepe'nin hesaplarına gönderiyorlardı. İşe mola verip Miami'deki Hyatt Regency Otelinde içki içtikten sonra konuşma döndü dolaştı Capcom'un kurucusu Ziauddin Akbar'a geldi.

Awan "Çeşitli bankalara nakit yatırmak isteyebilecek bazı müşterilerimize bundan söz ettim... Akbar düzenli olarak bunu yapamayacağını ama ayda bir falan yapabileceğini söyledi."

Bu, iyi bir haberd. Yapacağımız tek şey Londra'daki Akbar'a nakit teslim etmektir. Don Chepe ve Alcaino Avrupada tonlarca kokain sattığı için sorun olmayacaktı. Akbar ayda ne kadar nakit alabilir diye sorunca Awan etrafta kimsenin bizi dinlemediğinden emin olduktan sonra fısıldayarak "Belki on" dedi.

Akbar ayda 10 milyon dolar nakit almakla kalmayacak, kredi geliri adı altında sınırsız paranın havale edilmesini de ayarlayacaktı. Aklım deli gibi çalışmaya başlamıştı. Awan satış için aynı reklam metnini diğer "özel" müşterilerine de okuyordu kuşkusuz, bu müşterilere Noriega da dahildi. Akbar'la buluşup iyi bir ilişki kurmam gerekiyordu ki konuşmalarımızı kaydedebileyim. Noriega'nın servetini Akbar'ın kapısının önünde bulacaktık.

Panamada konuşmaya başlayınca Awan "Şu şekilde söyleyeyim. Panamada iş yapamamaktan korkmuyoruz çünkü ülkenin kanunları iş yapmamıza izin veriyor. Herhangi biri bankaya gidip 10 milyon dolar nakit yatırabilir - bunda sıkıntı yok. Biz de alırız. Yaptığımız iş bu çünkü. ABD buna kara para aklama diyebilir, hatta ne demek isterlerse onu desinler, ama bunu Citibank

da yapıyor, Bank of America da yapıyor, bunu hepsi yapıyor. Biz muhtemelen daha az miktarlarda yapıyoruz ama bu işlemi bütün bankalar yapıyor” dedi.

BCCI Panamada onlara verebileceğimiz kadar kara parayı almak için hazırды, istiyordu ve buna muktedirdi ve Awan beni, BCCI’nın altından kalkamadığı durumların üstesinden gelecek diğer bankalardaki doğru insanlarla tanıştıracaktı.

Ertesi gün Don Chepe’nin adamları Manhattan sokaklarında elimize 1,5 milyon dolar daha verdiler. Para o kadar hızlı hareket ediyordu ki Mora’ya daha fazla çek göndermemiz gerekti. Armbrecht, Paris’teki hesabın güvenli olduğu konusunda Don Chepe’yi ikna etmek için hesabın dökümünü istedi. O evrakların Medellin’e gitmesi gerekiyordu ama bunlar postayla göndermek çok riskliydi. Yakalanabilir, el konulabilirdi. Alcaino bir sonraki yolculuğunda yanında götürmeyi teklif etti ama çok geç olacaktı, o yüzden evrakları Medellin’e kaçırmayı için Tuto Zabala’yı istihdam etmeyi önerdim.

Tuto’yu hazırlamak için kendisine “Tuto bu dört zarfın hepsini birden Gonzalo’ya ver” dedim. “İçinde benim tarafımdan imzalanmış çekler ve bazı evraklar var. Elinden geldiğince zarfları saklamaya çalış ama olur da seni durdururlarsa onlara benim adımı ver ve senden zarfları ismini şimdi uyduracağımız bir adama vermeni rica ettiğimi onlara anlat. Adamın adı Rudolph Dominguez olsun. Bu işi bana iyilik olsun diye yaptığını ve zarfların içinde ne olduğunu bilmediğini söyle. Sorun çıkarsa ben hallederim. Al bakalım, birinci mevkide gidiş dönüş uçak bileti ve seyahat masrafı olarak da 500 dolar. Geri geldiğinde seninle ilgileneceğim.”

Zabala emirlerime köpek gibi itaat ediyordu. “Geri geldiğimde seninle iş hakkında konuşmak istiyorum” dedi.

Bana uyar. Yaptığımız yeni anlaşma bana Zabala'nın sunmak istediği hizmetler konusunda görüş ve düşüncelerini alma hakkını veriyordu nasıl olsa. Kaydedeceğim bir veya iki işimize yarayacak konuşma, Alcaino'nun binlerce kilo kokaini oraya buraya gönderirken Zabala'nın da bu işin içinde olduğunu kanıtlardı.

Armbrecht, BCCI ve Alcaino ile olan ilişkimiz hızlı bir biçimde geliyordu ama Santeria fanatığı Juan Tobón ile olan ilişkimizi düzeltmemiz gerekiyordu. Çoğunlukla Nikaragualı göçmenlerin ikamet ettiği, Miami'nin varoş bir semti olan Sweetwater'daki *santero* evini sık sık ziyaret ettiğini biliyorduk. Kathy bir zaman önce Tobón'a teşekkür notu göndermişti ama Tobón geri dönmemişti. Emir, *santero*'dan uzak durmam için beni uyardı, çok riskliydi. Papazın hissiyatı kötü olursa, bu durum Tobón'u rahatsız ederdi ve Alcaino ile bir sürü sorun çıkarırdı. Ama zamanımız bitiyordu, o yüzden riski göze aldık. Önce Kathy gitti.

Kapı ve pencerelerde hırsızları engellemek için demir parmaklıklar varmış. Cookie adındaki bir kadın Kathy'yi karşılayıp Tobón'un herkesin Padrino diye çağırdığı Cookie'nin vaftiz babası Fonseca'yı görmek için evin eşiğini aşındırmış olduğunu söylemiş. Kathy mutfakta Cookie ile muhabbet ederken eve dört adam gelmiş, biri de Fonseca imiş. Adamlardan iki tanesinin çiçekçi dükkânı varmış ve düğün törenlerini organize ediyorlarmış. Kathy'nin ekimdeki düğünü konuşması güzel bir tesadüf olmuş.

Ben oraya varana kadar Fonseca'nın diğer müritleriyle birlikte Tobón ailesi de gelmişti. Fonseca onlarla başka bir odada özel olarak görüştü. Bu konuda profesyonel olan Kathy herkesin içini rahatlatmıştı.

Beni bir köşeye çeken Tobón “Padrino’nun seninle tanışması benim için çok önemli” dedi. “Herkes gittikten sonra seni onunla tanıştıracam.”

“Sorun değil. Onunla tanışmak benim için zevk” dedim. O sırada ön kapının yanında üstüne gelişigüzel atılmış deniz kabukları, hindistancevizleri, fındıklar, sebzeler, dini figürler ve ruhlara verilen diğer hediyeler olan bir çalışma masası dikkatimi çekti.

Tobón beni karanlık bir koridordan geçirip aralık duran bir kapıya doğru götürdü. Kapı gıcırdayarak açılınca yanmış mumların sıcaklığı yüzüme vurdu ve sendeledim. Yüzünde sımsıcak bir gülüş olan, gösterişsiz ve küçük bir adam olan Fonseca beni içeriye çağırdı. Arkasındaki duvarda bir sürü raf vardı ve sunak gibi duruyordu. O rafların üstünde mum istifi, bebekler, salyangoz kabukları, şifalı bitkilerle dolu kavanozlar, heykeller ve ikinci el ıvır zıvır vardı. Odanın içi tuhaf kokuyordu – yanmış otlar ve kurban olarak kesilmiş sayısız tavuk ve diğer hayvanların kurumuş kanı.

Fonseca yanımıza yaklaşıp elini uzatınca Tobón beni onunla tanıştırdı. Birbirimizin gözlerine bakıyorduk. “Sizinle tanışmak büyük şeref Padrino. Tobón hakkınızda harika şeyler anlattı. Beni evinize kabul ettiğiniz için teşekkürler.” Hoşbeş ettikten sonra Fonseca sunağa döndü, Tobón da beni oturma odasına götürüp *santero*’nun yanına döndü.

Clara Tobón bir gelinlik seçmesi için Kathy’yi bir terziye götürmeyi teklif etmişti, Cookie de arkadaşlarının davetiye basıp çiçek getirmesini teklif etti. Tobón’lar zaten Kathy’nin düğün davetini kabul etmişlerdi bile ve verecekleri hediyein bir parçası olarak çiçek işini de üstlenmek istiyorlardı.

Tobón koridordan gülümseyerek çıktı. “Padrino senin için sözünün eri, iyi ve onurlu bir adam dedi. Seninle iş yapacağız.”

Benimle birlikte koltuğa oturan Tobón açtı ağzını yumdu gözünü. Birkaç ay önce Alcaino ile bir iş yapmışlar. Uyuşturucu Arjantin'den Avrupa'ya gitmiş ama orada mala el konmuş. Ve başka sorunlar da varmış. Narkotik Tobón'un Cessna Citation uçağına da el koymuş ve eskiden satın aldığı nakdin sahipleri – el koymaya itiraz edip yanlış olduğunu ispatlamaya çalışmadığı için kızıp– onu ve ailesini tehdit ediyormuş. Bütün bunlara rağmen benimle çok fazla iş yapmak istiyormuş. Ona, problemler çözülene kadar hayatını karıştırmanın bir anlamı olmadığını, hazır olduğunda tekliflerini duymaktan memnun olacağımı söyledim.

Tobón, eşinin amcası ve kartelin kurulunun üyesi olan José Gonzalo Rodriguez Gacha'nın da dahil olduğu, Medellin'de iyi yerlerde bulunan dostları olduğunu iddia etti. Tobón aynı zamanda kartelle birlikte çalışan, uyuşturucu işinin en güçlü adamlarından biri olduğunu belirttiği mahut para aklayıcısı ve uyuşturucu satıcısı John Nasser'la da çalışıyordu.

Sıcak şekilde vedalaştıktan sonra Miami'nin boğucu akşamına adım attık. Arabanın kliması burnuma sinmiş olan Fonseca'nın sunağının leş gibi kokusunu alıp götürdü.

Arabanın vitesini atarken Kathy'ye “Bu iş bittiğinde korkarım Padrino'nun *santero* lisansını da alacaklar” dedim.

Santero'nun sınavını geçmiştim ama kısa bir süre Mora'nın Emir'in önüne atacağı zorlukla kıyaslandığında o sınav devede kulaktı.

Mora “Kulelerdeki Marta, New York'ta teslimat yaparken kendisini yabancı adamların izlediğini Don Chepe'nin adamlarına rapor etmiş. Martha sizin adamlarınız *los feos* diyor. Don Chepe'nin

adamları beni burada ofisimde ziyaret ettiler. Gayet ciddilerdi. Orada neler oluyor?” demiş Emir’e.

Emir onu rahatlatmak adına “Her şeyden önce şunu anlamam gerekiyor, insanlar böyle bir parayla iş yaptıklarında, sokakta gazete okuyan veya uyuyan herkes o insanlara kötü adamlardanmış gibi gelir. İddia ettikleri şey, saçmalığın daniskası. Kulelerdeki Chino’nun adamlarından bahsediyorsun. Orada hata olamaz, mümkün değil. Bunu onunla konuşacağım ama bence bu insanlar hayalet görmüş” demişti.

“Tamam” demişti Mora. “Ama şunu unutma, tehlike altına olan sen değilsin, ben ve ailem. Hayatımız senin elinde.”

Emir “Sen hiç endişelenme” demişti. “Her şey kontrolüm altında.”

Peşinden hemen beni aradı ve durumu anlattı.

“Benim hemen güvenilir kaynağa, yani Armbrecht’e dönmem lazım” dedim. “Bununla mücadele etmek için Medellin’deki tek bağlantımız Armbrecht ve Mora. Sen bunun olacağını önceden görmüştün. Bu Nelson’ın veya Tommy’nin hatası değil. Adamlarının doğru şeyi yapması için ellerinden geleni yaptıklarına eminim. Ama ne olursa olsun New York bürosu senin koktuğun şeyi bire bir yaptı. Armbrecht’i yanımıza çekmek için ona nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum. Bunu düşüneceğim, elimden geleni yapıp sonucu sana bildiririm.”

Sürekli hesap yapan bir kara para aklayıcısı bu duruma nasıl yaklaşır? Büyük ihtimalle sızıntı olup olmadığını belirler, onlara iyi davranır, zaman kazanmak için o insanları tatile gönderir, sonra da kendilerini izlemediklerini sandıkları zamanlarda da söyledikleri her şeyi gözlemler. Ben de Armbrecht’e bunun aynı-sını ileri sürecektim.

Armbrecht New York hakkında gergin bir ses tonuyla “Bizimkiler sizin oradaki adamlarınız yüzünden çok telaşlanmışlar” dedi. “Orada hiçbir şey yapamayabiliriz. Ağacın kökü çürümüşse, orası bütün operasyonun en önemli yeri.”

“İki taraf da herhangi bir şey yapmadan önce bir şeylerin saptanması gerçeğiyle hepimizin yüzleşmesi lazım” dedim. “Bazı şeyleri yapıp yapmayacağımızı düşünmeliyiz. Bu şeyi saklandığı yerden çıkarmak için bir plan yapıp uygulamaya başlamalıyız.”

New York’ta bizim gruba yeni girmiş iki adamım olduğunu söyledim ona. Onlara iyi davranıp, süngülerinin düşmesine izin verip yakından izlemeye karar verdim dedim. New York’ta çalıştığımız diğer adamları da bir süre bekleteceğimi, Philadelphia’dan yeni elemanlar getireceğimi de söyledim. Yaptığım planı onaylayan Armbrecht, Don Chepe’nin adamlarına işleri rayına oturtmalarını söyleyeceğini belirtti. Sorunun ne olduğunu belirlersem, sorunun ortadan kalkacağını çünkü Emir’i kulelere göndermekte olduğumu adamlarına söylemesini rica ettim. Ne demeye çalıştığımı biliyordu; Paris’te Ospiña’ya aynısını yapmıştı.

New York’taki karışıklığın ortasında Miami’de gizli görev için kullandığımız ev uyuşturucu âleminin toplantı yaptığı bir kavşak haline geldi. Tobón uğrayıp ortaklık kurmak için kur yaptı. Parasının aklanması gereken çok önemli dostları varmış. Ben de ona bizim kuruluşun ücret ve komisyonlarından ve Mora’nın rolünden bahsettim. Bir sahtekârı hak ettiği paydan sakın mahrum bırakma. Mora’yı hemen aradım ve Tobón’un bize yeni işler getirebileceğini öğrendim. Tobón da, Mora’nın bizim Medellin’deki yüzümüz olduğunu öğrendi.

Tobón gider gitmez Buenos Aires’ten henüz gelmiş olan Alcaino geldi. Kafasındaki büyük plan “Sadece nakledeyim ama

satmayalım. Nakliye işini başkasına satalım, malı kendimize getirtelim ve ucuza başkasına satalım. Kilo başına iki bin veya aşağısını kazanacağım ama satmak veya toplamak zorunda kalmayacağım. Kendi malımı getirip bir müşteriye veya iki müşteriye toptan satacağım... Böyle olursa başım daha az ağrır” idi.

Alcaino hemen hesap yaptı. ABD ve Avrupa’ya malların sevkiyatını gerçekleştiriyormuş görevini gören Buenos Aires’teki paravan bir fabrikaya 300.000 dolar ödemişti. Kokaini kartelden kilosu 2.000 dolardan almıştı. Nakliye hattıyla New York’a bin kilo veya fazlasını getirmeyi ve yükü, kilosu 14.500’den satmayı planlamıştı. O ücret üzerinden tek bir satıştan 14,5 milyon dolarlık hasılat yapacaktı ve o yıl içinde Avrupa’ya iki yük daha göndermeyi planlıyordu: İspanya ve İtalya’ya ayrı ayrı 26.000 dolardan ikişer bin kilo satacak, 104 milyon dolar hasılat yapacaktı.

Alcaino bundan önce pek çok farklı müşteriye bir seferde elli kiloluk partilerle kokain satmıştı, bu yüzden de hem federallere hem de avantacılar istemeden kendini teşhir etmişti. Çeşitli müşterilerin toplamda bir milyon dolar borcu vardı ve ellerini kana bulamak istemiyordu, özellikle de Zabala gibi arkadaşlarına karşı. Alcaino, Zabala’nın malı Chicago’da küçük bir marketler zincirine sahip olan Kübalı beş kardeşe sattıktan sonra ona kazık atmalarında Zabala’nın bir suçunun olmadığını düşünüyordu. Uzun zamandır arkadaşı olan Zabala’yı nasıl suçlayabilirdi ki?

Sonra aklına bir fikir gelmişçesine Alcaino’nun kaşları yukarı kalktı. “Tanrım sen bana yardım edebilirsin! Bize Frank –Chicago’daki gizli ajan Frank Serra– yardım edebilir. Bu heriflerin orada bir marketi var ve ona yüz dolar bile ödemiyorlar. Ödemek istemiyorlar. Senin bu işi yapacak adamların var, değil mi?”

Sessizce kafamı salladım.

Alcaino konuşmaya devam etti. “Evet, o heriflerden birini al, tut, diğerleri parayı getirsin... Onları zorlamak gerek. Kendi hallerine bırakırsan ödemezler. Onları zorlamak gerek. Ama sert bir şekilde zorlamak gerek. O zaman parayı getirirler.”

Yaptığı planı kesinlikle hayata geçirmeyecektik ama bu durum bana kıymetli bilgiler toplamak için bir giriş konuşması yapma fırsatı verdi. Alcaino’ya ihmalkâr müşterilerinin her biriyle ilgili her ayrıntıyı öğrenip bana söylemesi gerektiğini söyledim, özellikle de beş kardeş hakkında. Durumu değerlendirdikten sonra ona tahsilat ücretini teklif edeceğimi söyledim.

Alcaino gider gitmez Mora, Emir’i arayıp Don Chepe’nin adamlarının karar aldıklarını ve New York’ta iş yapmaya devam edeceklerini söylemiş. Ben hemen Tampa bürosundaki Laura Sherman ve Steve Cook’u, New York’taki Tommy Loreto ve Nelson Chen’i aradım – gümrükte bana kulak verebilecek herkesi yani. New York’ta tekrar başımızı belaya sokamazdık, o yüzden sokakta çalışan ajanları değiştirmemiz gerekiyordu ve elimizden geldiği kadar dikkat çekmeyecektik. Marta’nın gözetlemeye karşı koymak için yerleştirdiği adamlar bizi yakından takip edecekti ve bir sonraki teslimatta sorun çıkmaması lazımdı.

Gerçekten de çıkmadı – yarım milyon teslim edildi ve sorun çıkmadı. Bir sonraki teslimatın 2 milyon dolar olacağını duyduk. O rakamı duyunca New York’taki ajanlar aşırı derecede saldırganlaşabilirlerdi, o yüzden Emir teslimatı kendi elleriyle yapmak için New York’a uçtu.

Emir henüz New York’a inmemişken, Tobón benim Miami’deki evimin kapısını çaldı. Bize müşteri getirmek istiyormuş ve potansiyel müşterileri varmış. Pablo Escobar’ın avukatı Santiago Uribe ile az zaman önce buluşmuş olan Mora’yı aradım ve

Tobón'dan söylediklerimi tercüme etmesini rica ettim. Uribe bize, Don Chepe'ye sunduğumuz hizmetlerden faydalanmak isteyen bir müşteri getiriyormuş. Bizden sadece parasını aklamamızı değil, parasını Avrupa'da saklamak için onun adına yurtdışında şirketler kurmamızı ve yabancı hesaplar açmamızı da istiyormuş. Uribe, yeni müşteri sistemi daha iyi anlasın diye bizden evrakları talep ediyormuş. Gittikçe yaklaşıyorduk.

New York'a varan Emir orada ajanlarımızla buluştu, Chen'le birlikte elinde 2 milyon dolar olan Don Chepe'nin tahsildarıyla buluşmak için hemen bir plan yaptılar. Gözetlemeye karşı koymak için gönderilen adamların çok olduğundan herkes hemfikir, o yüzden gizli görevdeki bu iki ajanın güvenliği için gözetlemeyi sınırlı tutmaya karar verdiler. Daha fazla adam göndermeyeceklerdi ve çetenin adamlarını parayı teslim ettikten sonra takip etmeyeceklerdi.

Emir ve Chen arabaya atlayıp Aşağı Manhattan'da Canal Sokağı'ndaki şarap dükkânına gittiler. İçeride yirmili yaşlarında, gündelik kıyafetler giymiş olmalarına rağmen hoş görünen iki genç Kolombiyalıyla buluştular. Bir tanesi Emir'e anahtarlar verdi ve "Bandonun içinde" dedi.

Emir adamın söylediğini anladı ama Chen anlamıştı, şaşırmış vaziyette Emir'e dönüp "Bu herif ne diyor be? Bando nerede? Müzik yapan birileri mi var?" dedi.

Emir gülerek "Bu herifin İngilizcesi pek iyi değil. *Karavan* diyeceğine bando dedi!" dedi.

Dışarıda park edilmiş karavanın arkasında kutulara konulmuş 2 milyon dolar vardı. Kutulardan birinin içinde bir dolarlık banknotlardan oluşan 99.000 dolar vardı. Gidişat iyi değildi –birlikleri saymak çok zaman alacaktı– ama bizim polis olduğumuzdan

şüphelendikleri için Emir rezalet çıkarmak istemiyordu, olurluna bıraktı.

Kolombiyalı Emir'e emirler yağdırdı: Karavanla teslimatı yapmak istediğin yere kadar git, karavanı geri getir, anahtarları küllüğe koy ve araçtan in. Sonra da "Parayı aldıktan sonra bir saat falan bekleyebilirsen, iki milyon daha getirebilirim sana" diye ekledi.

Cuma günü öğleden sonra olmuştu ve Emir bu adamları birkaç saat daha bekletirse gözetim ekibinin sinirden köpüreceğini biliyordu. "Bak birader" dedi Emir Kolombiyalıya. "İki ton almaya yetkimiz var. Güneydeki adamlarınız bu konuyu bizim patronlarla görüşsün. Biz sadece bize söyleneni yapabiliriz."

Emir karavana bindi, Nelson da onu Aşağı Manhattan'ın doğusundaki engebeli bir yere, sosyal konutların olduğu yerin yanına yönlendirdi. Arabayı kendinden geçmiş berduşların ve domino oynayan esrarkeşlerin ortasına park edip teslimatı yaptılar. Şarap dükkânına dönüp Kolombiyalının emirlerinin hepsini yerine getirdikten sonra on dakika boyunca orada burada arabayla gezip peşlerine takılmış olan gözetlemeye karşı koymak için gönderilmiş adamlardan kurtulmaya çalıştılar. Sonra da gizli görevdeki takım diğer ajanlara yakalandı.

Normalde bu noktada gizli görevdeki bir ajanın kullandığı gizli bir araç bizimkileri dikkatli şekilde dolambaçlı yoldan büroya götürür, ikinci bir gözetleme ajanı da birkaç araba geriden onları takip eder. Tahsildarlar yollarını kesip parayı çalmaya kalkarsa, ikinci ajanın varlığı gizli görevdeki ajanlara iki kat koruma sağlar.

Ama bu sefer gözetleme şefi aracını Chen'in Mercedes'inin önüne çekti, kırmızı ışığı arabanın üstüne koyup Dünya Ticaret

Merkezi'ndeki gümrük bürosuna kadar kendisini takip etmesi için Nelson'a eliyle işaret etti.

Emir dönüp Chen'e "*Burada ne hatlar dönüyor?*" diye bağırdı. Şarap dükkânından ayrılalı daha on dakika bile geçmemişti – peşlerinde birinin olup olmadığını bile anlamamışlardı. Ama artık çok geçti. Başka şansları yoktu. Kırmızı ışığı yanıp sönen, sireni durmaksızın çalan öndeki arabayı takip etmeye başladılar, Manhattan şehir merkezindeki herkes son sürat giden karavana öküz gibi bakakaldı.

Dünya Ticaret Merkezi'nin garajına varınca Emir Mercedes'ten fırladığı gibi şefin arabasının yanına gitti ve bağırarak "Siz ne bok yapmaya çalışıyorsunuz? O kırmızı ışığı neden koydun arabanın üstüne, herkes bize baktı?" dedi.

Şef soğuk bir biçimde "Bak dostum" dedi. "Cuma günü öğleden sonra olmuş. Jersey sahilinde benim bir yazlık evim var ve evin arkasına yeni bir avlu yapmak için sabahın köründe bir çimento kamyonu gelecek. Benim sizin yapmakta olduğunuz bu boktan işlere ayıracak zamanım yok ve ben sizi bu garaja getirmeden çok zaman önce kalın kafalı kahrolası Kolombiyalılar çekip gitti bile. Bu parayı saymak saatlerimizi alacak."

"O herifler sivil haldeyken bana 2 milyon dolar teslim ettiğinde sence ben ne yapmalıydım, sen söyle?" dedi Emir kafasını sallayarak. "Belki de şunu söylemeliydim: Üzgünüm, birlikleri alamayız, gümrükteki patronlarım bunları almamı istemiyorlar. Biz sadece yirmi dolar ve üstünü kabul ediyoruz."

Emir sonradan o şefin kışına nasıl tekme vurmak istediğini anlattı. "O piç kurusu bizim hayatlarımızdan çok evine avlu yaptırmak için çimento dökmek konusunda endişeliydi! Sonraki sefer

para almaya gittiğimizde hepimizi öldürtür. O kırmızı ışığı çıkar-
dığında hepimizin kızardığından çok eminim.”

Bir kez daha saldırmakta olduğumuz düşman, içimizdeki düş-
mandan çok daha masumdu.

Ertesi gün neler hissettiğini anlamak için o sırada Medellin’de
olan Armbrecht’i aradım. Tarafsız olan Armbrecht iki gün sonra
Miami’ye geleceğini söyledi. Zaman bulduğunda olayları konu-
şmak için beni arayacakmış. Durum gerginleşmeden önce birileri
Mercedes’imin camını kırıp arabayı devirmiş. İçinden hiçbir şey
çalınmamış ama belli ki birileri arabanın içinde bir şeyler aramış.

Miami’nin cehennem gibi sıcak ağustos gecelerinden birinde
Armbrecht beni aradı. “36. Cadde’deki Airport La Quinta Ote-
li’ndeymim. Hazırım. Odama gel, konuşalım” dedi.

Sakin bir şekilde “Tamamdır Rudy” dedim. “Bana bir saat ka-
dar süre verirsen, geleceğim.”

Miami’deki irtibat ajanım Matt Etre’yi aradım ve durumu an-
lattım.

“Dinle. Armbrecht beni arayıp havaalanının yanındaki La
Quinta Otelinde benimle buluşmak istedi. Adamları bizim le-
keli federaller olduğumuzdan, para teslimatını gözetlediğimizden
şüpheleniyorlar. Gözetlemeye karşı koymak için gönderdikleri
adamlar, New York’taki gözetleme ekibinden en az bir kişiyi yaka-
ladıklarını iddia ediyorlar, bizi de birkaç gün önce keşfetmiş ola-
bilirler. Sorunun ben olduğumu sanmadıklarını söylüyorlar ama
federallerin bizim para teslim alan ekibimizi bildiğini düşünüyor-
lar. Bu herifin de benden şüphelenmesi için tek bir tane bile se-
bep olsun istemiyorum, o yüzden şimdi sana açık açık söylüyö-
rum: Otelin etrafında bir tane bile ajan görmek istemiyorum. Ben

gizli görevdeyken ne silah taşıyorum ne de rozet, ben temizim. Üstümü aramaya kalkışarlarsa, taviz vermeme neden olacak hiçbir şey yok üstümdedir. Armbrecht'in yalnız olduğundan emin olana dek evrak çantamı da arabada bırakacağım. İhtiyacı olan evrakları talep ettiğinde arabada unuttum deyip evrak çantasını getireceğim odasına. Cep telefon numaram ve çağrı cihazımın numarası sende var. Saat on bire kadar otele gitmiş olurum, otele girmeden önce seni arayacağım. Sabah saat üçe kadar benden ses çıkmazsa ara beni. Cevap vermezsem beni aramaya başlayın. Bu arada istediğin zaman da arayabilirsin. Her şey yolundaysa sana 'Yarın buluşmamızda sorun yok' derim. Ama sorun varsa sana 'Toplantıyı yapabileceğimizi sanmıyorum' derim. Ama kimsenin beni korumaya kalkmasına izin verme lütfen. Yanıma yaklaşırsanız başaraacağınız tek şey bedenimi hemen bulmak olur çünkü işimi bitirmelerine sebep olmuş olursunuz."

Etre nefesini yavaşça verdi. Duydukları hoşuna gitmemişti. "Tamam, oyunu senin kurallarınla oynayacağız" dedi. "İletişimde olalım."

Saat 23.00'te Armbrecht La Quinta Otelindeki odasının kapısını açıp beni buyur etti, her zamanki gibi çok samimiydi. On dakika hoşbeş ettikten sonra konuyu değiştirip Mora'dan söz etmeye başladı. Mora'nın Medellin'de bana ziyan verdiğini düşünüyordu. Don Chepe'nin ekibini çok zorlamasının yanı sıra, gerçekçi olmayan sözler veriyormuş, buna benim kurumumun 100 veya 200 milyon zarar edeceğini iddia etmesi de dahilmiş. Armbrecht'in adamları Mora'nın tarafsızlığından şüphe eder olmuşlar. İnsanları etkilemek için kendini çok zorluyormuş.

Yaptığımız konuşmaya doğal olarak minik ara vermek adına Armbrecht'e İsviçre'den gelen evrakların geri kalanlarını ister

misin diye sordum, evet dedi. Hızlı adımlarla arabaya gidip odaya geri döndüm ve Nagra marka ses kayıt cihazlı evrak çantasını yatağın üstüne yavaşça attım. Armbrecht gözlerini çantaya dikti – sanki yatağa dalıp çantayı parçalamak istiyormuş gibi bakıyordu. Konuşurken bile birkaç dakikada bir çantaya bakıyordu. Panikle-diği barizdi.

Çantayı kucağıma koyunca kapağın tepesi Armbrecht'e bakıyordu, çantanın içindeki gizli bölmenin kapağı küt diye açılıp bana tel yumağının içindeki ses kayıt cihazını göstermeye başladı. Joe Hinton'ın mantrası bir kez daha aklıma geldi: *Hayatına mal olacak bir şey için başkasına güvenme*. Gözlerim yuvalarından fırlamasın diye büyük bir çaba göstererek gizli bölmeyi yerine oturttum. Şükürler olsun ki Armbrecht henüz ayağa kalkmamışken cırt cırt bantları kapatabildim. Armbrecht kapağın üzerinden çantanın içine baktı, o sırada ben de ona evrakları uzattım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki üstümde ceket olmasaydı muhtemelen gömleğimin altından onu görebilirdi.

Adamlarının benim hakkımda neler hissettiğini sorunca kısaca şöyle dedi: “Hiç kimse kimsenin dürüstlüğünü sorgulamıyor. Üst üste meydana gelen minik hadiseler bir araya gelince bir anlamı oluyor, o kadar. Ve bir yerde bir hata var. Ben bunları düşündüklerini biliyorum. Sonra hem kendi hayırlarına hem de senin hayrına, şöyle olursa daha makul olacağını düşündüler... Olayların biraz da olsa soğuması herkesin hayrına olur.”

Söylediğine göre adamların bazıları ben ABD'de olduğum için biraz endişelenmişler. “Kolaylıkla yön değiştirebilirmişim”.

Anlamamıştım.

Armbrecht “Birisi yön değiştirirse ve hükümet kendi lehine o kişiyi korumak isterse, onlar...” dedi.

Olur da yön değiştirirsem “Saklanmak için yeterince derin bir delik bulamazsın” diyerek beni uyardı. Mesaj alındı.

Armbrecht, Marta’nın adamlarının New York’taki nakit teslimatı sırasında polislerin gözetleme yaptığı şeklinde rapor vermesine sebep olan bazı küçük şeyler olmasıyla sorunların yaşanmaya başlandığını söyledi. Bu olaydan sonra Mora grubun bütünlüğü bozulduğunda benim bu duruma gücendiğimi söyleyince, Armbrecht’in patronları nakit toplama işine devam etmek için neden bu kadar çok baskı yaptığımızı merak etmişler.

Armbrecht’in deyişiyle: “Tam bir kesinti olacağını şahsen düşünmüyorum. Sana tavsiyem şudur: İşini yap. Onların tavırlarında bir değişiklik olmayacaktır. Biz muktediriz ama bu senin için önemli değil. Otur ve bekle. Bu çok güçlü bir mesaj çünkü bir insan herhangi bir şeyi cansiperane bir şekilde kovalıyorsa, bunun altında başka bir sebep vardır. Çok hırslıdır ve o paraya çok ihtiyacı vardır –ki bence buradaki durum bu değil– ya da hiç kimse- nin bilmediğı bir şeyin peşindedir ve biz de o şeyin ne olduğundan emin değiliz. Sorun işte burada.”

Lanet olsun, çok iyi düşünmüşlerdi. Birazcık da olsa sert oynamanın zamanı gelmişti.

Armbrecht’e New York ile ilgili endişesini gidermek için harcamış olduğum zaman, enerji ve parayı hatırlattım. Bütün ekibi baştan sona değiştirmenin getireceğı masraf canımı sıkıyordu ve iş azaldığında şükürler olsun ki cevap verdim diye işi damla damla akıtma noktasına getirmeleri mi gerekirdi? Gerçekten hayal kırıklığı.

Armbrecht istifini bozmadan “Çok büyük bir miktarda iş yapmak için planlar yapılıyordu” dedi. “Çok fazla para, belki 100 milyon dolar içeri sokulacaktı... Yapılmış olan ilk şeyler çok ama çok

hevesli işlerdi. Bunu, senin yüzünden, profesyonel çalıştığın için ve gösterdiğin çabalar için yapmak istediler. Yaptıklarını düşünüp tamamdır dediler, çok sevmişlerdi. Ama karşımıza boktan şeyler çıktı. O yüzden de paranoyaklaştılar.”

New York’taki adamlarını üzen şeyi belirlemek için fazladan yol almıştık diye yağdırmaya başladım. Marta ve eşiyle tanışmak için en son teslimata Emir yanına New York’taki esas adamımızı alıp gitti. Emir Marta’ya onları neyin üzdüğünü sormuş, o da New York’taki adamla ilgili olarak “Onunla ilgili bir sorunumuz yok bizim. Her şey yolunda. Sorunun ne olduğunu biz de bilmiyoruz. Biz sadece piyonuz” demiş. Marta tavrını değiştirmişti ama buna rağmen büyük bir sorun çıktı.

Armbrecht “Buna çözüm üretebilirsek, bence bunun tek yolu bu. Olaylar belirginleşirse, işlerin doğru yöne gitmesi için büyük bir adım atılacağından şüphem yok. Bu da bana başka bir şey söylüyor. Ve bu çok önemli çünkü onlar karşımıza çıkıp bir hikâye anlatıyorlar ama aynısını kendi adamları yapınca olaya başka şekilde bakıyorlar ve bu çok önemli” deyince tartışmakta olduğumuz argümana puan kazandırmış oldu.

Medellin’in Marta’nın iddialarını sorgulaması için başka bir sebep daha söyledim. Rakibimiz Eduardo Martinez, Mora’ya hatalı hesap bilgileri vererek Armbrecht’in grubu için yaptığımız bir önceki işi sabotaj etmişti, bu da havalenin gecikmesine, sürecimizin yavaş olduğunu düşünen Armbrecht’in patronlarının canının sıkılmasına sebep olmuştu. Bu bizi kötü göstermek için, muhtemelen sistemimizin çarkına kasıtlı olarak çomak sokmak için yapılmıştı. Yaptığımız işi başkası yapsın diye Marta’nın kendine göre sebepleri vardır. Belki bir arkadaşına yardım etmek için bizi kötü

göstermeye çalışmıştır. Bunu söyleyince argüman yeni bir puan kazanmış oldu.

Konuşmamız şükürler olsun ki konudan konuya atlamıştı ve Armbrecht Amerika'nın kibri hakkında atıp tutmaya başladı. Panama'da o kadar savaş tehditleri savrulmuş olmasına rağmen hiçbir şey değişmemişti ve Noriega ülkeden kaçmamıştı. Kaçmamasının sebebi Medellin'den sessiz ama çok daha etkili bir mesaj almış olmasaydı: gönderilen kefen. Arkadaşları işten söz ediyordu. Amerika'nın Noriega'nın yerine, narkotiğe hesapların bilgilerine erişim sağlayacak bir kukla getireceklerini biliyorlardı.

Armbrecht'i sakinleştirmek için beklemekte olan düğün merasimi konusunu açtım. Armbrecht katılacağı konusunda bana güvence verdi ama hemen sonra benim narkotik olmadığımı kanıtlayacak bir şey söyledim. Mora vasıtasıyla Medellin'deki önemli adamlarla konuşmaya çalışırken hayal kırıklığına uğradığımı söyleyerek Armbrecht'in Mora hakkındaki fikirlerini pekiştirmiş oldum. Mora iyi bir adamdı ama iletmeye çalıştığım ince noktaların bazısını iletmekten âcizdi. Sonuç olarak ekim ayının sonlarına doğru, düğünden birkaç hafta sonra Medellin'e gitmeyi planlıyordum ve orada Armbrecht'in patronlarıyla görüşmek istiyordum. O da bana bu konuda yardımcı olmak istiyordu ama bu konuda baskı yapıyormuş gibi görünmek istemiyordu. Mora'nın yanımıza yaklaşması çok daha iyiydi.

Elbette Kolombiya'ya falan gitmeyecektim. Ama onu sakinleştirmek adına benim adıma lobi yapmasını sağlayıp operasyon bitirilirken Tampa'da olma olasılığını artırmıştım.

Konuyu özetleyip el sıkıştığımızda saat sabah üçtü. Patronlarına Marta'nın adamına göre konuşmakta olduğunu gerçekten söylemek istiyordu ama bu konuşmadan olumlu bir sonuç çıkar

Robert Mazur // Muhbir

mıydı emin değildi. Eskiden New York'a giden yolda kocaman bir tümsek vardı ama tamamı kaybolmamıştı. Sorun şuydu ki ortamızda o kadar çok düşman vardı ki yeni bir krizin patlak vermesi an meselesiydi.

Ve aynen öyle oldu.

İlk Büyük Av

Key Biscayne, Florida

22 Temmuz 1988

İki gün sonra *Washington Times* gazetesinin manşetinde “NARKOTİK, GÜMRÜĞÜN BÜYÜK BİR UYUŞTURUCU YÜKÜNÜ YAKALARKEN TÖKEZLENDİĞİNİ SÖYLÜYOR” yazıyordu.

Gümrükle narkotik arasında Detroit bürosunun Giraldo biraderleri nasıl ele aldığı konusunda bölgeyi elde etme savaşı patlamıştı. Makale, Florida gümrüğünün Detroit’e gidecek olan 100 kilo kokainin ilk nakliyesini nasıl takibe aldığını, uyuşturucunun yerel torbacılara satışını nasıl videoya çektiğini ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu. Hiç kimse tutuklanmamıştı ve narkotik altı ay sonra Giraldo biraderler bir kez daha 106 kilo alana kadar olay yerine çağırılmamıştı. O noktadan sonra yetkililer Giraldo kardeşleri ve diğer yedi kişiyi gözaltına aldılar.

Armbrecht makaleyi okumuş olsaydı, bilgiyi sızdıran kişilerin Florida’dan olduğunu bilir, Giraldo kardeşlerle çalışan herkesten, özellikle de para aklama işiyle ilgilenenlerden şüphelenebilirdi – gümrüğün yargılama yetkisi sadece yurtiçi uyuşturucu davalarıydı. Buna, New York’ta baştan savma yapılmış gözetleme olayını

da ekleyince, Armbrecht'in Emir'le ikimizin işini o an bitirmemiş olması gerçekten merak konusudur.

Ama Armbrecht'in makaleyi okuyup okumadığı konusuna kafa patlatacak durumda değildik. Bu konuyu düşünüp kendime işkence yaparsam aklım oynamakta olduğum oyundan çıkıp korku duyduğumu yayınlamaya başlayacaktı. Önümdeki neyse onunla uğraşmam gerekiyordu, o yüzden Alcaino kapımda belirince ona sıcak bir şekilde gülümsedim.

Her zamanki gibi Alcaino kartelden getirdiği yeni haberleri verdi, kimin neyi yaptığını ayrıntılı biçimde anlattı ve kara para aklama işindeki en büyük rakiplerimden biri olan ve Los Angeles ve New York'ta Arjantinlilerin sahibi olduğu *La Mina* hakkında son dedikoduları verdi. Sahiplerinin isimlerini ve Manhattan'da 47. Cadde ve 60. Caddedeki adreslerini verdi – bu da New York'taki gümrük bürosunun bu adamların etraflarını kuşatmasına yarayacaktı.

Bir tonluk kokainin Buenos Aires'ten New York'a sevk edilmekte olduğundan da söz etti – mal iki ila dört hafta içinde New York'ta olacaktı. Bizim büro, gümrük görevlilerine resmi tebliğ gönderip Arjantin veya Brezilya'dan ançüez getiren ticari gemileri aramaları için onları ikaz etmişti ama benim daha fazla detaya ihtiyacım vardı. Buna rağmen Alcaino'nun üstünde baskı kurmanın zamanı değildi.

Başka bir rakiple sorun yaşadığımı anlatınca Alcaino kaşlarını havaya kaldırıp gülümsedi. “Gidip saçma sapan şeyler yapman ve işi bitirmen gerekebilir, sonra da pastanın bütün paylarına sahip olabilirsin” dedi. İnsanları sokağa çıkıp kan dökmeye cesaretlendirmişti, yeter ki akıbeti ona güç kazandırsın.

Alcaino'nun bana verdiği en büyük yeni teklif, New York'a gitmekte olan yüke ortak olan Fabio Ochoa şeklinde geldi. Ochoa'nın Amerika'daki aylık satışları 10 milyondan 40 milyona çıkmıştı, Alcaino da o rakamın aslan payını bana verecekti. Ochoa'nın parasının büyük kısmı Amerika'dan Kolombiya'ya gönderiliyordu ama Alcaino ilgimi çekiyorsa o parayı bana yönlendirebileceğini söyledi.

İlgileniyordum. "Varım" dedim.

Ertesi akşam erken saatlerde Bilgrami yeni tekliflerle benim eve geldi. Bankanın özel kiralık kasasında 700.000 doları olan bir müşterisi varmış ve benim sistemi kullanarak parayı havale edersem bana yüzde altı komisyon vermeyi teklif ediyormuş. Ama aslında Bilgrami'nin benimle konuşmak istediği asıl konu, BCCI'dan ayrıldıktan sonra Capcom'da çalışmaya başlayacak olan Bilgrami, Awan ve Akbar'a kara parayı getirmemdi. Bana detayları anlatması için onu biraz sıkıştırdım, meraklı bir çocuk gibi sorular sorup durdum. Bilgrami ne kadar açık ve seçik konuştuğunu fark ettiği anda panikledi.

Kıvrınarak "Bunları konuşurken gerçekten çok korkuyorum" dedi.

Sağlama bağlamak için "Bunu yapmak zorunda değiliz" dedim. "Ne zaman rahat edersen, tamam mı? Ama kulağa hoş geliyor."

Bilgrami sakinleşti ve hemen peşinden domaldı.

"Kullandığın sistem çok iyi" diyerek konuşmayı sürdürdü. "Ve mükemmel bir şekilde işliyor."

Plan şuydu: Ben Capcom'a nakit verecektim, onlar da iki farklı sarraf vasıtasıyla altın alıp satacaklardı. Sarrafın Capcom'dan satın

aldığı para benim belirleyeceğim hesaba yatırılacaktı. Bağlantı olmayacak, fonların akışı takip edilemeyecekti. Aslında daha fazla detay öğrenmek istiyordum ama şimdi zamanı değildi. Bilgrami gergindi. Onu beklemekte fayda vardı.

Ertesi gün bankaya gidip Bilgrami'yi sorunca, Awan beklenmedik bir biçimde beni kanepelerin olduğu bölüme götürdü. Awan haftalardır Panama, Kolombiya, Londra ve başka yerlere seyahat etmişti – onu bir aydır görmüyordum. Üç hafta içinde Avrupa'ya uçacağımı, Capcom'daki Ziauddin Akbar'la temasa girmem konusunda ne düşündüğünü bilmek istediğimi söyledim.

Awan “Onunla buluşup kurduğu sistemi falan görmen çok iyi olur” dedi.

Aynı zamanda da Akbar'ın sesini kaydetmek için bir fırsat. Avrupa'ya gidince Chinoy, Baakza ve Howard'a açılacak davaları desteklemek adına BCCI bankasının hem Paris hem de Londra şubelerine uğrayabilirdim.

Awan “Bilgrami sana şundan bahsetti mi bilmiyorum” dedi. “Bugünlerde bazı sıkıntılar yaşıyoruz. Başka bir soruşturmanın devam etmekte olduğunu sanıyoruz. Birkaç gündür avukatlarla görüşüp bazı konuları aydınlığa kavuşturmaya çalışıyorum. Gelmekte olduğunu öngörüyoruz. Savunmamızı hazırlamamız gerekiyor.”

“Neden?” diye sordum şaşırılmış bir vaziyette. “Şikâyet mi olmuş?”

Dunhill Blue sigarasından derin bir nefes çeken Awan dumanı tavana doğru üfledi. “Yine senatörün komitesi” dedi.

Toplantı odasının çalan telefonu konuşmamızı böldü. Awan uzanıp ahizeyi alırken benim de bedenimi öfke kapladı. Jack Blum ve alt komite nasıl olur da soruşturmaya devam ederdi? Adalet

Bakanlığı'ndaki üst düzeydeki memurlar onlara ekimden önce soruşturmaya devam ederlerse hem operasyonu hem de hayatlarımızı tehlikeye atacaklarını bildirir yazılı bir ihbar göndermişti. Topu topu iki ay lazımdı bize. *Kahretsin*.

Awan “Alo?” dedi. “Evet, neler oluyor? Kim? Ne demek istiyorsun? Kim dedi? Kim dedi onu? Emin misin? Nerede oldu bu? Sana bunu kim söylüyor? Evet, elçilikte. Ben seni arayayım. Seni arayacağım.” Telefonu kapatırken hayalet görmüş gibiydi. “Bana bir dakika izin verir misin?” dedi ve numarayı aradı, duyduklarını teyit etmek istiyordu.

Kapattıktan sonra bana “Haber verdiler” dedi. “Ülkemin başkanı uçak kazasında ölmüş. Yeni öğrendik – yani bildiğim bu kadar ve Rusların uçağı düşürdüğünden şüpheleniyorlar. Pakistan'daki ABD elçisi de ölmüş.” İstihbarat başkanı ve ABD genelkurmay başkanı da dahil olmak üzere Pakistan'daki çok önemli yetkililer de ölmüş.

Awan odadan çıkarken Bilgrami Panama'ya para göndermek için gereken evraklarla birlikte odaya girdi, sonra da Capcom planından söz etti. Sahibi olduğum yurtdışı bir şirketimin adına Londra'daki portföy hesabına yarım milyon dolar yatırmam gerekiyordu. O hesaptaki tek işlem o yarım milyon doların yatırılması ve yönetilmesi olacaktı – o parayı oraya gömersem, Capcom'un muazzam operasyonlar hesabı vasıtasıyla ayda 1,5 milyon doları aklama hakkına sahip olacaktım.

Ayda 1,5 milyon dolar teslim etmem, yüz tane tıkaçı olan yüz elli litrelik yağmur variline bir bardak su boşaltmak gibiydi. İşgünü boyunca Capcom değerli maden tüccarlarına altın satmak için o tıkaçlardan birkaç tanesini veya tamamını açabilirdi. Birbirinden bağımsız elli adet değerli maden tüccarına satış yapabilir,

onlar da varille elli bardak daha su ekleyebilirdi. Ama altın sat-
tıkları değerli maden tüccarlarına ödemeyi Capcom'a değil, dün-
yanın herhangi bir yerindeki hesaba göndermesini emredebilirdi.
Aklanmış para hiçbir şeyden şüphelenmeyen değerli maden tüc-
carları vasıtasıyla kartele teslim edilecekti. Capcom kartelin he-
saplarına fon havale etme riskini bile taşımayacaktı. Gerçekten
mükemmel bir plandı.

İzlerini yok etmek ve dalgalı altın piyasasında para kaybetme-
meyi sağlama almak için Capcom kendi adına 1,5 milyon dolar
değerindeki altını alıp satacak, bana da yüzde 1,5 komisyon üc-
reti ödeyecekti. Birinci taksiti aklamak için 22.500 dolar komisyon
alacaklardı – elbette portföy hesabındaki yarım milyon dolar ba-
kiyeyi zaman zaman artırmamızı ümit ediyorlardı.

Başlangıç parası olarak Capcom'a hemen yarım milyon doları
yatırmayı önerdim.

Bilgrami'nin gözleri parladı. "Tamam, neden bunu yapmıyo-
ruz ki? Niye yapmıyoruz? Bütün anlaşmaları buraya getireceğim.
Bir tanesini imzalarsan ilk işlemi başlatırız, sen de onunla eylülde
buluşursun."

Sonra baskı kurmaya karar verip yarısı mevduata, diğer ya-
rısı müşterilerimden birine fon göndermek için test işlemi için
Capcom'a bir milyon yatırmamı rica ederek fiyatı artırdı. Kabul
edince Bilgrami'nin elindeki kalem formları doldurmaya başladı,
evraklar havada uçuşuyordu.

Ama ben gitmeden önce çok zıt bir öneride bulundu. BCCI
bankasının Miami ve Kolombiya şubelerine ekipman aldığı Bric-
kell Caddesi'ndeki güvenlik sistemleri satan bir dükkâna uğra-
mamı tavsiye etti. Orada ses kayıt cihazlarını saptayan bir ekip-
man olduğunu görmüş ve güvenmediğim insanlarla konuşurken

kullanmak için bir tane almam gerektiğini düşünmüş. Bu söyledikleri BCCI bankasının köküne kadar çürümüş olduğunu gösteriyordu ama aynı zamanda toplantı odasında Mora ile yaptığım konuşmayı muhtemelen gözetlediğini de doğruluyordu. Şükürler olsun ki Saul Mineroff'un öngörüsü ve özel bir alışından yapılmış kasa sayesinde bu tehdit ortadan kalkıyordu.

Dışarı çıkınca ankesörlü telefonda gümrük bürosunu aradım.

"BCCI'daki toplantıdan şimdi çıktım. Pakistan'da uçak havaya uçunca Pakistan Devlet Başkanı Ziya'nın, ABD elçisinin ve birkaç üst düzey yetkilinin ölmüş olduğunu duymuş olduğunuzu sanıyorum."

Duymamışlar.

"Boş ver" dedim. "Olayların kontrolüm altında olduğunu size bildirmek için aradım."

O gün ilerleyen saatlerde Başkan Ziya'nın ölüm haberi telgrafla bildirildi.

Bu önemli uluslararası haberi bütün dünyadan önce öğrenmiştim, ayrıca hem rozet hem de silahı olan herhangi bir polisin sokakları arşınlasa bile anca bir ayda öğrenebileceği çalışmakta olduğum yolsuz bankamın yeni bağlantıları ve kartel müşterileriyle ilgili bilgiyi bir günde öğrenmiştim. Bu yüzden kendimi istihbarat bağımlısı gibi hissetmeye başladım, fırsat kapısı sonsuza kadar kapanmadan önce bir hedeften ötekine koşup olabildiği kadar çok bilgi toplamak istiyordum.

Bu da bana şunu hatırlattı...

BCCI Nassau şubesinin yöneticisi olan Saad Shafi daha resmi bir ilişki kurmak için beni Bahamalara davet etmişti. Kısa bir

telefon konuşmasından sonra davetinin hâlâ geçerli olduğunu öğrendim. Ayrıca bitmemiş bir işimiz olan Tuto Zabala vardı. Muhtemelen Chicago'daki Kübalıların borcunu toplamak için benden yardım bekliyordu.

Zabala “Yardım edersen çok müteşekkir kalırım” dedi. “Buluşalım da sana işin detayını anlatayım. Bu bana kaç patlar?”

Yüz yüze konuşursak daha iyi olur dedim. Onu birkaç gün içinde arayacağıma söz verdim. İki aydan daha azı kaldığı için Chicago'daki müşterileri hakkında istihbarat toplamaya yeteri kadar zamanım vardı. Patronlarına kazık atan torbacıların elinden para kopartarak yaşayan Dominic'e dönmenin zamanı gelmişti. Bilmem gereken her konuda bana eğitim verebilirdi.

Dominic “Her şeyden önce ona yüzde elli komisyon aldığını söyle” dedi.

“Elli çok değil mi?” dedim.

“Sana öyle geliyor çünkü bu işi daha önce yapmadın. Eskiden heriflere söylediğim gibi bunu şunun için yaptım: Hiçbir şeyden gelen hiçbir şey, hiçbir şeydir, o yüzden yüzde elli alırsan, hiçbir şeyden fazlasını almış olursun... Sana vereceği her bir bilgi kırıntısına ihtiyacın var, özellikle de bu heriflerin bağlantılı insanlarla çalışıp çalışmadığı konusunda bilgisi var mı onu sor. Ona de ki, bu Kübalılar bağlantılarımızdan biriyle çalışıyorsa bunu olaysız bir şekilde çözebiliriz, sonradan bağlantısı olduğunu keşfettiğin birini sikmek istemediğini de söyle. Yoksa savaş çıkar. Ne kadar ileri gitmek istediğini de sor ona, böylelikle bu herifleri ortadan kaldırman için sana yeşil ışık yakıp yakmadığını öğrenirsin işte – adamlarının son haddine varmasını isteyip istemediğini sor.”

Tampa'ya kısa süreliğine gidip geldiğim için Zabala beni Miami Havalimanı'ndan aldı.

Ona “Chicago’da bu işi yapabilecek adamlarım var” dedim. “Sana yüzde elliye patlar. Sana ne kadar borçları var?”

“Yüz on bin. Komisyon tamamdır” deyip Chicago’daki Kübalılar hakkında bilgi verdi. Pepe ve José Hurtado’nun Maimi ile bağlantısı vardı, silah taşıyorlardı ve Kuzey Milwaukee Caddesi ve Batı Washington Bulvarı’nda olmak üzere iki marketleri vardı. Zabala onlara son üç yıldır ayda on dört kilo satmıştı ama çeteye bağlantısı olup olmadığını bilmiyordu. Fakat yanlarında yanında çalışan Chicago’lu bir dedektif varmış. Zabala heriflerin iş adresini, ev adresini, eşkâllerini ve telefon numaralarını bulup bana vereceğini söyledi.

Fotoğraflarını görmek istediğimde Zabala Florida Motorlu Taşıtlar Dairesi’nde çalışan bir akrabasının yardımcı olabileceğini söyledi. Devlet dosyaları konusunda da Zabala’ya rutin olarak bilgi veriyormuş.

“Yapmak zorunda kalırsak...” diyerek elimi silah şekline getirip kafama dayadım. Ve “Adamlarımın yolun sonuna kadar gitmesini ister misin?” diye sordum.

Kafasını salladı.

Beni Key Biscayne’e bırakırken ona Hurtado’ların malı çeteye satıp satmadığını iki hafta içinde öğrenebileceğimi ve onları yakalamak için her şeyi yerli yerine oturtmak için de dört haftaya ihtiyacım olduğunu söyledim.

“Teşekkürler Bob” dedi Zabala. “ABD’de veya yabancı ülkelerde para havale işlemleri için beni kullanabilirsin, beni atlama.”

Amfibik pervaneli jet pist üzerinden ilerleyip Miami’deki kocaman yolcu gemilerini geçti. Emilio Dominguez ve Robert Musella’nın federal olduğunun öğrenilmesine altı hafta kalmıştı.

O yüzden bunun hızlı bir seyahat olması gerekiyordu: Shafi'nin konuşmalarını kaydet ve en kısa sürede de Miami'ye dön.

Shafi şoförlü Mercedes ve ziyafet tadında yemeklerle bize BCCI'nın geleneksel konukseverliğini gösterdi. Ama ben oraya iş için gitmiştim ve konuşma zamanıydı. Shafi benimle kalmakta olduğum otel odasında buluştu. Bankasına büyük miktarda nakit para yatırırsak şubesinden Kolombiya'daki müşterilerime havale gönderebilir miyiz diye sordum.

"Elbette, elbette" dedi. "Biz burada her iş için donanımlıyız. Siz bir işlem talep edin, biz ne olduğunu bilelim, her türlü işlemi yapabilecek kadar donanımlıyız."

"Benim en büyük endişem..." dedim. "Sizinle iş yaparsak, yapacağımız her bir işlemin gizliliğini ve mahremiyetini kesinkes koruyup korumayacağımızdır."

"Tabii ki koruruz."

Kolombiya'daki müşterilerime vermekte olduğum hizmetlerden söz ettim, kutularca nakit parayı nasıl teslim aldığımızı, nakit yaratan işler yapan şirketlerimizin hesaplarına mevduat olarak nasıl yatırdığımızı ve müşterilerin hesaplarına kredi geliri olarak nasıl havale ettiğimizi açıkladım.

Shafi hiç geri durmadı. O fonları alıp gizli mevduat sertifikalarına yatırmaktan ve aynı miktardaki farklı kredi borçlarını bağlantısı olmayan mevduat hesaplarına göndermekten çok memnun olacağını söyledi. O da BCCI'nın kara para aklama bölümünden iyi bir dereceyle mezun olmuştu.

Sonra ona Kolombiya'daki müşterilerimin fonlarının kaynağı ve Lee Iacocca hakkındaki otomatik konuşmamı yaptım. "Yaptıkları iş kendilerinin işidir. Benim yaptığım iş ise bana aittir ve ben sizinle onlar arasındaki bir duvarım sadece."

“Elbette” dedi. “İyi bankacılık anlamında size en kaliteli hizmeti vermeye çalışacağız, buna gizlilik de dahil. Siz kendinizi rahat hissettiğiniz anda zaten otomatikman parayı vereceksiniz – bizim ilkemiz budur.”

Shafi getirdiğimiz olabildiği kadar çok miktarı aklamaktan memnun olacağını ama fonlarının bir kısmının mevduatta kalmasını istediğini söyledi. Diyelim ki 20 milyon doların aklanmasını istiyorsak, 19 milyonu işleme tabi tutarken 1 milyon doları mevduatta tutmak istiyordu. Yıl sonu bilanço tablosunun ne kadar önemli olduğundan da söz etti. 31 Aralık tarihinde şubesine büyük miktarda mevduat yatırdığım sürece bana birinci kalitede hizmet verecekmiş.

“Beni sırdaş olarak gördüğünüze göre...” dedi Shafi. “Tanrı korusun ama benimle alakalı bir sorun çıkarsa, önceden size bilgi vereceğim konusunda size garanti vermek isterim. Elbette bunu da gizli bir biçimde yaparım. Şu andan itibaren ortada bir sorun olduğunu sanmıyorum. Bütün işlerin mükemmel bir şekilde yürüyeceğini hissediyorum.”

Shafi, ABD Nassau’daki bankacılık işlemlerim hakkında soruşturma başlatırsa bileceğini söyleyerek bana güvence verdi. Başbakan Sir Lynden Pindling ile yakın dost olduğunu belirtti.

Miami’ye dönünce Zabala’yı kapının önünde buldum, elinde Hurtado’lar hakkında bir detay listesi vardı. Buna karşılık onu ve eşini düğünüme davet ettim, o da hemen kabul etti. Sonra da cila niyetine Miami’den benim için nakit toplaması gerektiğini söyledim.

Gizli görevdeki ajanlardan nakit alacağını, parayı bir gün tutuktan sonra başka ajanlara teslim edeceğini bilmiyordu. Yalandan yapılan bu para işlemi ona, bizim kuruluşun güvenilir bir

üyeyi olduğunu hissettirmişti. Nakdi teslim alması, tutması ve teslim etmesi için ona para ödeyeceğim için bize sadık kalacaktı ki ekim yaklaştığı için buna ihtiyacım vardı.

Kathy ile birlikte Juan ve Clara Tobón ile olan sosyal arkadaşlığımızı sürdürüyorduk. Onlarla Rusty Pelican lokantasında öğle yemeği yedik. Sıradan bir öğle yemeğinde yengeç bacağı yedikten sonra Tobón kulağıma fısıldadı. Alcaino'nun Avrupa'daki hesaplarında 50 milyon dolar sakladığına inanıyordu. Tobón birkaç işte Alcaino ile yakın temasta çalışmıştı ve bir yıl önce Buenos Aires'te ançüz paketleme fabrikasını satın alabilmesi için Alcaino'ya yarım milyon dolar vermişti – o fabrika taşımacılık hattının paravan şirketi idi.

Bingo!

Tobón yapbozun son parçasını elime tutuşturmuştu. Buenos Aires'te konteynerleri kuzeydoğudaki büyükşehirlerle giden kaç tane ançüz paketleme fabrikası olabilirdi ki? Vakti zamanında Casals'ın dili sürçtüğünde Alcaino'nun muhtemelen ançüz nakliye ettiğini hissetmiştim ama artık bütün hikâyeyi biliyordum.

Tobón fabrikada ticari olarak büyük konserve kutularına ançüz paketliyordu, ama o kutuların hepsi olmasa bile bazısında kokain vardı. Avrupa'ya gitmekte olan bir yükü kaybetmişlerdi. Ve Tobón'un el konulmuş Cessna Citation uçağını finanse eden Kolombiyalılar, Alcaino'yu ve ailesini kovalıyordu. Alcaino ve Nasser, Tobón'a o adamların işini bitirmesini teklif etmişti ama Tobón bu işi şiddet uygulamadan çözmeyi tercih etmişti. Tobón kaybını tazmin etmek için Nasser adına haftada 300.000 doları aklamam için gerekli ayarlamaları yapıyordu, ancak kazancımı onunla paylaşmam gerekekti.

Kendimi tutamıyordum, acilen ankesörlü telefon bulmam gerekiyordu.

New York'taki Loreto'ya "Alcaino'nun çok yakın bir dostuyla başka bir toplantı yaptım" dedim. "Sana biraz daha bilgi vereceğim, bunu bülten şeklinde gümrük görevlilerine göndermen gerekiyor. Alcaino'nun uyuşturucu yükü, Buenos Aires'teki bir fabrikadan gönderilen ticari olarak paketlenmiş büyük ançüz konserve kutularının içine saklanmış. Her bir kutu aşağı yukarı on kilo ağırlığında ve bazı kutuların içinde kalıp kalıp kokain var. Bu yük her an New York veya yakın bir yöredeki bir limana gelmek üzere. O konteyneri bulmak için herkesi görevlendir. Gümrükten geçmeden önce çok az zamanımız kaldı."

"Doğu yakasındaki bütün büyük limanlara konuyu hemen bildirmek için her şeyi yapacağız" dedi, beni beklemeye alıp eki-bindeki ajanlardan birine bültenleri hazırlaması için emir verdi.

Ajan "Bu akşam bowling maçım var" dedi. "O bülteni dağıtmam saatlerimi alır. Yarın sabah yaparım."

Tommy'nin tepesi atıvermişti. "O işi bitirmeden bu ofisten *siktir* olup gidersen, otuz gün ücretsiz çalışırsın ve hayatını öyle mahvederim ki hayatının sonuna kadar bowling topunu tutacak gücü kende bulamazsın!"

Güncellenmiş bülten o akşam gönderildi.

Bizim büro Alcaino'nun ançüzlerini kuşatırken, Gonzalo ve Lucy Mora Medellin'den Miami'ye geldiler. Eşi şehri gezerken Mora da çeklerin güncellenmiş hesaplarını bana vermek istiyordu. Lucy'yi meşgul tutmak için Kathy ve yeni bir gizli ajan olan Millie Aviles onunla alışverişe çıkıp sosyal faaliyetlerde bulundular.

Emir'in kız arkadaşlarından biri rolünü oynayan Millie çok doğaldı. Porto Riko'daki Mayagüez şehrinin yakınındaki bir

kasabadan gelen Millie koyu saçlı, beyaz tenli biriydi ve İspanyolca konuşuyordu. Ajan rozetini daha on sekiz ay önce almıştı ama tecrübeli bir ajanın verdiği uzun vadeli gizli görev rolünü oynuyordu. Bu tehlikeli bir durumdu ama anadili İspanyolca olan pek çok ajan kendini bu pozisyonda buluyordu. Lisan becerisi yüzünden yönetici kadrosu çok gizli operasyonların riskini hiçe sayıp genellikle büyük davalara atılıyorlardı. Bu yetmiyormuş gibi Millie'nin New York'taki başka bir davada gizli bir görevi daha vardı, şehrin dışındaki Catskills'ta Nevele Otel'i'nde tamgün çalışıyordu.

Mora geçen birkaç ay içinde kesilmiş çeklerin ve yapılmış işlemlerin muhasebesiyle birlikte aklındaki endişelerini de anlatmaya başladı. Don Chepe'den söz ederken gözleri fal taşı gibi büyüyor, titremeye başlıyordu. "Bay Bob anlamam gerekiyor. Rakibimiz... adı Eduardo" Martinez. "Don Chepe'nin örgütünün bütün yatırımlarını o yapıyor. Bize her zaman sorun çıkaran kişi de o."

Mora, Martinez'in Don Chepe'yle on yıldır çalıştığını, geçen ay New York'ta 2 milyon doları teslim alırken kendilerini narkotiklerin takip ettiğini iddia eden adamlarla da çalıştığını söyledi. Bu iddiayı Don Chepe'ye taşıyan kişi de Martinez'miş ve Mora Martinez'in yaptığımız işi küçük düşürmek için yalan söylediğini düşünüyordu.

Keşke bilseydi.

Mora "Don Chepe'nin iş yaparken altı veya yedi tane sekreteri [yatırım uzmanı] var, hepsi de Eduardo'ya bağlı. Pastadan ona ait payı almaya gittiğimizde, ilk başlarda ses çıkarmadı. Ama ilk üç ay boyunca bize para ödemeye devam ettiler, sekreterlerle birlikte dolap çevirdiğinden eminim. Kendisini takip ettiklerini söylediği New York'ta ortaya çıkan sorun da bunlardan biri" dedi.

Mora artık daha fazla titriyordu, terlemeye başladı. “O adam [Don Chepe’nin çalışanlarından biri] çalışanlarımıza teslim etmemiz için bize mercimekleri [parayı] bıraktığı gün... kanun onları yakalarsa, bana ne oldu diye sormazlar bile, bundan çok eminim... Beni öldürürler... Para onun için bir şey ifade etmiyor. Parayla ilgilenmiyor bile. O paranın tamamı onun için çerez parası... Beş yüz, bir milyon, iki milyon – çerez parası... Bay Bob bu Kolombiyalı uyuşturucu kaçakçıları çok kötü adamlar. Sadece...”

“Gonzalo benim buradaki adamlarım da en az onlar kadar kötü” diyerek Mora’nın sözünü kestim, amacım ona biraz olsun itimat vermeye çalışıyordum.

“Haklısın, çok haklısın. İtalyan usulü. Kolombiya’da biz 1950’lerdeki İtalyan usulünden söz ediyoruz. Aynı şeyden söz ediyoruz aslında. Biz *Baba*’dan söz ediyoruz.”

Mora’nın bir karara varması gerekiyordu. Uyuşturucu âleminde Pablo Escobar ve Ochoa’lardan sonra borusunu öttüren bir deli olan Don Chepe’yle iş yapmaya devam edemeyecek kadar korkmuştu. Mora’nın uyuşturucu işinde çok daha mantıklı olan bir sürü başka irtibatları vardı. Devam etmek istiyordu – ama Don Chepe ile değil. Ortalık yerde yalanlar atan Martinez varken, Mora’nın nalları dikmesi an meseliydi.

“Ama sen Don Chepe ile çalışmaya devam etmek istersen, Armbrecht vasıtasıyla istediğini yapmakta özgürsün” dedi Mora. Ne kârdan bir parça ne de sorumluluk istiyordu. Söylemeye çalıştığını anladım ve aldığı kararı desteklediğimi söyledim.

“Emniyetim, ailem, hayatım, yaptığım iş ve gönlümüm rahatlığı, kazanabileceğimiz binlerce dolardan çok daha kıymetli” dedi, gözle görünür biçimde rahatlamıştı.

Ona güvence vermek adına “Sen hiç endişelenme” dedim. “O saydıkların bizim için de daha kıymetli.”

Konuyu değiştirme zamanı gelmişti, o yüzden Emir diğer müşteriler hakkında bilgi edinmek için Mora’yı kâğıt havlu gibi çevirerek sıkıştırdı.

Mora’yı daha rahatlatmak için Bilgrami’yi arayıp Medellin’den bir müşterimizin burada olduğunu söyledim. Bilgrami ve eşi, bizi evlerinde içki içmeye davet ettiler, Awan’ın eşi ve BCCI’nın diğer memurları da orada olacakmış. Bu davet bir kez daha Regine’s’ta bir gece geçirmemize sebep oldu. Vakti zamanında benimle ilgili şüpheleri olan Bilgrami, Mora’yı soru yağmuruna tuttu. Mora sonuna kadar sadık olduğu için varlığı Bilgrami’yi rahatlattı, aynı şekilde Bilgrami’nin takımda olduğunu bildiği için Mora da kendine daha fazla güvenmeye başladı. İkisi de birbirlerini kendi çıkarlarına kullanmaya başlamıştı bile.

Mora Medellin’e döndükten sonra ben de birkaç günlüğüne Tampa’ya kaçtım. Bir gece mali müşavirlik şirketinin ofisinde geç saatlere kadar çalışırken alışılmadık bir biçimde ortalıklarda olmayan Alcaino’ya beni araması için mesaj gönderdim, beni evde gizli görev için kullandığım numaradan arayanları geri aradım ve peşime kimse takılmasın diye arabayı deli gibi kullandım.

Gece yarısından hemen önce evimin kapısında idim ki elektronik flaş yanıp sönmeye başladı. Alcaino’ydu.

Her zamanki gibi dostane bir ses tonuyla “Nasılsın?” dedi.

“Çok iyiyim Roberto” dedim.

“Uzaklardasın diye düşünmüştüm” dedi Alcaino, Avrupa’yı kastederek.

“Hayır, henüz gitmedim. Seni New York’ta ortadan kaybolan bir arkadaşımı sormak için aradım” dedim. Alcaino sessizce hat-tın öbür ucunda buz kesilmişti. “Adı Roberto” dedim.

Alcaino kahkaha attı. “Buraya takılıp kaldım, biliyorum. Ayrıca kız arkadaşım bebeğimizi doğurmak üzere, o yüzden sakın kalmaya çalışıyoruz. Olan biten bu. Boston’a ve Philadelphia’ya gidip geliyorum. Lanet olası yerin her metrekaresini gezmek zorunda kaldım. Bir gün buradayım, ertesi gün oradayım, neyse ki bebeği yakında doğuracak... Durumlar böyle – Tanrı’ya şükürler olsun sorun yok. Biraz iş yaptım, bu yüzden de çok telaşlıyım.”

Hamile olduğunu bildiğim için “Gloria bunu biliyor mu?” diye sordum.

“Hayır” dedi Alcaino. Çocuğuyla konuşan bir baba kadar sakin konuşmaya başladı. “Neden bahsettiğimi anladın mı?”

Ah!

Nasıl bu kadar salak olabilirdim ben? Yükün limanda beklemekte olduğunu söylemeye çalışıyordu. Yükü satın alacak olan müşterinin Boston’daki organize suç işleyen İtalyanlar olduğunu biliyordum, o yüzden Boston’a gidip işin lojistiğini çıkarmıştı. Söylediklerinden yükün Philadelphia’ya yakın bir limanda olduğunu çıkarabilirdim.

Konuyu değiştirip düğünden konuşmak için “Planlar nasıl gidiyor?” diye sordu. “Tarihte değişiklik olmayacak değil mi? Ekimde yapılacak?”

“Ah evet... kesinlikle. Cuma ve cumartesi günü yapacağız, pazar sabahı da tören olacak. Seni o kadar zaman ayırmaya ikna edebilirsek, cuma günü öğleden sonra senin için bir yer ayarladık.”

“Bunu hayatta kaçırmam. Bu fırsatı kaçırmam söz konusu bile olamaz” dedi Alcaino.

Güzel.

Kapattıktan birkaç saniye sonra New York'taki Nelson'ı aradım.

“Sana bunu söylemem lazım. Aslında söylemek istemiyorum ama senin yardımın olmadan bir ay sonra operasyonun bitişini koordine etmek için gösterdiğimiz çaba çöpe gider. Alcaino beni arayıp kız arkadaşının hamile olduğunu söyledi. Bu, yükün limanda olduğunu anlatmak için kullandığı kod. Gerçekten limanda. Sizi bu konuda bir ay önce uyarmıştım ama daha dikkatli bakmanız gerekecek. Bana söylediğine göre sanıyorum yük Philadelphia'da. Buenos Aires'teki bir paketleme fabrikasından gönderilmiş ançüez dolu bir gemi konteyneri aramanız gerekiyor. Philly yakınlarındaki limanlarda bekleyen çok fazla böyle bir konteyner yoktur. Sorun şurada. Detroit'teki ajanlar yeminli belgede bizim bütün operasyonu ifşa etmeye kalkıp bizi sikmeye çalıştılar. O belgelerin hâlâ mühürlü bir vaziyette operasyonun bitirilmesine kadar saklanıyor olması bir mucize, ama işler nasıl yürür bilirsin. O yeminli belgelerle sokaktaki itlerin arasında sadece o belgeleri koruması gereken bir memur var. Bunu bir kez daha yaşayamayız. Kıçımı kollamak zorundasın, dosyalamaya karar verdiğiniz arama emirlerinde bizim gizli operasyonu kesinlikle anmayacaksınız. Rutin bir gümrük teftişinde yüke rastladığınızı teyit eden bir yeminli belge hazırlarsınız, olur biter.”

Chen “Meraklanma” dedi. “Arkanı kollarız. Doğru şeyi yaptığınan eminsin, değil mi?”

Cevap vermeden önce biraz düşünmem gerekiyordu. Evet, doğru şeyi yaptığımdan emindim tabii ki, ama operasyonu bilen yüzlerce memurun atacağı yanlış bir adım benim, Emir'in veya başka birinin öldürülmesine sebep olabilirdi. “Evet, doğru şeyi

yaptığımdan eminim. Benim yerime dikkat etmeni istiyorum, o kadar. Benim zamana ihtiyacım var. Bu yükü bulursanız, herifleri indirmeden önce bana bir gün verin. Herif yakalandığında en son benimle konuşmuş olmasın. Şimdi Tommy'yi arayıp sana anlattıklarımı ona da açıklayacağım, ama Nelson önce seni aradım çünkü New York'ta güvendiğim tek adam sensin. Sana güveniyorum.”

“Tamam, endişelenme. Bizim ekibin doğru hareket edeceğine sana söz veriyorum.”

Loreto'yu arayıp olup biteni ona açıkladım.

Ertesi gün o beni aradı. “Yükü bulduk. Tebrikler” dedi.

Konteynerlerde 1.122 kilogram saf kokain bulunmuştu – o dönem kuzeydoğuda el koyulan en büyük mal buydu, değeri 23 milyon doların üzerindeydi.

Buna rağmen durum tuhaftı. Bunun gerçekleşmesi için çaba gösteren herkes adına kendimi iyi hissediyordum ama bu sevincin azıcığını bile gösteremiyordum. Karakterime aykırıydı. Bu işe Bob Musella gibi odaklanmalı ve ele almalıydım: Alcaino'nun bir arkadaşı ve örgütün bir parçası olarak. Bu haber Alcaino, Casals, Mora, Tobón, Zabala ve onlarca diğer adamı yıkmıştı ve ben de bir dakika kutlama yapıp bir dakika sonra da paniklemeden usanmıştım. Metanet gösterip gerçeklerle yüzleşmek çok daha kolaydı.

Loreto'ya “Siz bununla nasıl başa çıkacaksınız?” diye sordum.

Korkularımı teyit edercesine “Philly'deki ajanlar kas gücüyle bu davayı bizden almaya, el koyduklarını da kendi semtlerine götürmeye çalışıyorlar” dedi. “Ama biz buna izin vermeyeceğiz. Bu yükü ilgili önderliği bize verdiği anda bültenleri hazırladık. Bu, bizim ödülümüz. Alcaino nakliye komisyoncusunun malı alt doğu yakasındaki bir depoya teslim edecek kamyonu sahip

bir taşımacılık şirketi vardır diye ümit edecek. Teslimatı biz yapacağız, o gelince de onu enseleyeceğiz. Bu işi narkotikle koordine ediyoruz. Tutukladıktan sonra 34. Caddedeki evde arama yapacağız. Tampa bürosu bu işi Los Angeles ile birlikte yürütüyor. Alcaino'nun Pasadena'daki evine, Los Angeles'taki kuyumcu dükkânına ve bulabildikleri diğer her şeye baskın yapacağız. Önümüze gelen her şeye el koyacağız.”

“Onu tutuklamak bir mesele ama bu yükün alıcıları Boston'daki İtalyan kökenli büyük gangsterler. Malı bir süre tutup Alcaino'yu malı onlara teslim ederken enseleyemez misiniz?” dedim.

“Rudy Giuliani bizim Manhattan'daki başsavcımız. Bu herif reklam yapmaya bayılıyor. Şimdi sana söylüyorum: Yönetici kadrosu bu malın New York'tan çıkmasına hayatta izin vermez. Basın toplantısını burada yapmak istiyorlar.”

“Onu ne zaman enseleyeceğinizi bana bildir. Bu arada ben de gizli olarak elde ettiğim istihbaratı sana hemen bildireceğim.”

Müjdeyi verdikten sonra Kathy'ye “Aklıma hem Miami hem de Los Angeles'ta hem gözümüz hem de kulağımız olacak biri geldi” dedim. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Bizim kim olduğumuzu anlarsa, sonumuz pek iyi olmaz ama biz bu heriflere karakteri sağlam insanlarmışız gibi görüyoruz bence... Gloria Alcaino'yu ara. Yaptığım iş yüzünden evlilik konusunda tereddütte olduğunu söyle. Ondan fikir almak için Los Angeles'a gelip onunla biraz zaman geçirmek istediğini söyle. Böylelikle Alcaino bir bit yeniği sezip New York'tan gizlice kaçarsa, sen de onun o sırada neler yaptığını öğrenecek pozisyonunda olursun. Ben Miami'de kalıp Zabala ve Tobón'a dikkat kesileceğim. Ne diyorsun?”

Kathy “Hepsi de benim için uygun” dedi. “En azından Alcaino çifti bizden şüphelenmiyor. Ve işler planladığımız gibi gitmezse arkamızı kollayabiliriz. Tampa bürosundakilerden izin aldıktan sonra Gloria’yı arayıp ayarlarım.”

Alcaino tutuklandığında Zabala ve Tobón’a mümkün olduğunca yakın durmamız çok önemliydi, o yüzden Zabala’yı arayıp Chicago’daki adamlarımın Hurtado’ların fotoğrafını çektiğini, adamları yakalamadan önce doğru adamlar olup olmadığını teyit etmesini söyledim. Sonra Tobón’a John Nasser’ın adına ondan paranın ilk partisini almaya hazır olduğumu söyledim.

Ançüez ağı ilk büyük avımız olan Alcaino’yu kuşatmak üzereydi. Kathy kendi başına, Juan ve Clara Tobón’un Gloria Alcaino ve kızlarının yanında kalmakta olduğu Pasadena’ya gitmek için yola çıktı. Alcaino’dan gelecek telefon aramalarına kulağını açık tutarken, evlilikle ilgili şüphelerini de onlara itiraf etti. Ama Alcaino o kadar meşguldü ki arayamadı.

Eylül ayının ılık ve temiz bir akşamüstü takım elbise giyip kravattakmış olan Alcaino Chelsea deposunda beklerken binlerce kiloluk ançüezle dolu 40 fitlik bir konteyner taşıyan açık kasa bir kamyon depoya vardı. Tobón’un belirttiği gibi her kutuda ticari olarak paketlenmiş birkaç büyük teneke kutu vardı; normal şartlarda kimse bundan şüphe etmezdi. Dipez markalı tuza yatırılmış ançüez, Buenos Aires’teki Mar del Mar S.A. şirketi tarafından imal edilmişti.

Depoda çalışıyormuş numarası yapan gümrük ve narkotik ajanları kamyonu boşaltmaya başladılar. Nakliye komisyoncusunun konteyneri gümrükten çıkarması ekstradan iki güne patladığı için Alcaino zaten ter döküyordu. Bu işten neredeyse çekilecekti

ama yük ve nakliye hattına o kadar fazla yatırım yapmıştı ki vazgeçmişti.

Kamyondan alınan kutular depoya kondukça Alcaino depoda çalışan adamlarda bir tuhaflik olduğunu sezdi. Bunlar daha önce görmediği yüzlerdi. Bir sürü yabancı. Uzun boylu, atletik yapılı, kısa saçlı, çok enerjiklerdi. Aynı zamanda da çok iyi giyinmişlerdi; elleri işçi eli gibi değildi. Normalde kamyon boşaltan adamlar – bunlar genellikle İspanyol veya siyahi olur– pis kıyafetler giyerler, elleri yıpranmış olur, saçları da intizamsız. Üstelik bu herifler eğitilmişti – söz dağarcığı gelişmişti ve Alcaino’yla sürekli muhabbet etmek istiyorlardı.

Alcaino’ya yakın duran bir işçi “Bunun gibi yük sevkiyatlarının içine uyuşturucu gizleyip ABD’ye kaçırmaya çalışan insanların hikâyelerini çok duydum, biliyor musun?” dedi.

Alcaino’nun yüzü buz kesildi.

Kedinin fareyle oynadığı gibi kendisiyle oynandığını fark etti, yükleme alanının dışına çıkıp hemen şehir merkezindeki evinde bekleyen kız arkadaşını aradı. “Cecilia beni iyi dinle. Paketler teslim edildi ama hava çok sıcak olduğu için sanırım mal bozulmuş. O çirkin adamın bu işe hiç bulaşmaması gerekiyordu biliyorsun ama sanırım her şeyin altından o çıkacak. Evin temiz olduğundan emin ol çünkü orayı er ya da geç ziyaret edebilirler. Ayrıca orada klima bozuk olduğu için muhtemelen çok sıcak olacak, o yüzden çöpü dışarıya çıkarıp neden rahat edebileceğin bir yere gitmiyorsun? Nedenini kesin olarak kestirdiğimde seni arayacağım.”

Cecilia bulduğu her şeyi bavuluna tıktırdı – hassas tartı, kurşun külçeler, birkaç kilo kokain, biraz nakit para ve önceki uyuşturucu satışlarının kayıtları. Merdivenlerden koşarak zemine indi,

garajın içinden sokaklardaki milyonlarca New York'lunun arasına karıştı.

Ajanlar kutularla cebelleşirken Alcaino yavaşça köşeyi döndü, elinden geldiğince sakın davranmaya çalışıyordu. Gözden kaybolduğu anda bir taksiye atladı, son sürat evine gitti, çantasını hazırladığı gibi sokaklarda yeniden ortaya çıktı. Binayı gözetleyen ajanlar bir taksi durduğunu gördüler, La Guardia Havalimanı'na gidiyordu. Terminale varınca hemen asansöre bindi, zemin kata indi ve başka bir taksiye bindi. Onu havalimanına kadar takip eden ajanlar başka bir taksiye bindiğini görmediler, o yüzden hemen bir uçağa atlayıp Alcaino'nun herhangi bir uçağa gizlice sıvıştığını görmek için herkese gözlerini bakıp baktılar. Bu arada Alcaino dairesine döndü, olur da geri gelir diye orada bekleyen ajanlar onu enselediler.

Alcaino kelepçelenene kadar Kathy, Juan ve Clara Tobón havalimanına gitmek için Alcaino'nun Pasadena'daki evinden çıkmak üzereydiler. Kathy ajanlar gelip evi aramadan önce oradan ayrılmak istiyordu. Gloria'ya yardımcı olduğu için teşekkür etti ve eve gitmenin zamanının geldiğini söyledi. Onları Miami Havalimanı'ndan aldım ve Tobón'un evine gittik. Tobón, Alcaino'nun sorun yaşadığını hissettiğini belirtti. Alcaino'yla telefonda konuşmuştu ve gerilimi hissetmişti. Pasadena'da Gloria evlerinin orada sedan arabaların içindeki yabancıları fark etmiş, fotoğraf çektiklerini sanmıştı.

Endişeli görünüyordum ama tek kelime etmedim.

Zabala'nın bildiklerini bilmeden ertesi gün gizli görevdeki ajanlarımızdan birinden 150.000 dolar almasını istedim. Zabala parayı aldığını bildirmek için aradı, parayı göndereceğim bir şahıs ondan alana kadar güvende saklamasını emrettim. Bana sadakat

gösterdiği için ona bin dolar verdim, bu alabileceğim en pahalı sigortaydı.

Aynı gece Tobón'un evindeyken kısa boylu, yaşlı bir adam on litrelik bir kovaya doldurduğu PVC armatür ve gereçlerle kapıda bitti. İçeri girince kovanın üstündeki armatür ve gereçleri çıkardıktan sonra kovanın içinden 20 ve 50 banknotlardan oluşan 63.000 dolar çıktı – bu, Nasser'ın parasının ilk teslimatıydı, cüzi bir miktardı ama Alcaino'nun tutuklanmasıyla ilgili kasırğa vurunca yaptığımız düzenleme sayesinde Tobón'dan daha fazla itibar sigortası almama sebep oldu.

Dört gün sonra Zabala endişeli bir şekilde “Roberto tutuklanmış” dedi. “Beni dört gün önce aradı ve çalışanların hiçbirinin La Guardia Havalimanı'na gelmemesini öğütledi. Depodaki adamlardan şüphelenmiş, takip edildiğinin farkındaymış. Ona tek kelime edemeden telefonu kapattı.”

Zabala birkaç kiloluk kokain satışından 25.000 dolar alması için La Guardia Havalimanı'na Alcaino'yla buluşması için bir adam gönderecekti. Bu plandan hemen vazgeçmiş, 25.000 dolar da cebindeymiş. Birkaç gün sonra Gloria onu arayıp Alcaino'ya ait olan parayı sormuş. Avukat tutmak için o paraya ihtiyacı varmış. Zabala Alcaino'nun avukatına havale etmem için parayı bana vermeye çalıştı ama kabul etmedim.

“Bence bekleyip Gloria'nın taleplerini görmemiz gerekiyor” dedim dikkatli bir şekilde.

Zabala aynı zamanda narkotiğin Casals'ı da aradığını, kayıncıvalidesinin evinde saklanmakta olduğunu, Alcaino'nun kız arkadaşı Cecilia'nın Manhattan'da ucuz bir otel odasında saklanmakta

olduğunu, onu Miami'ye davet ettiğini, onun da yola çıktığını söyledi.

Zabala, Hurtado kardeşlerin fotoğrafını onayladıktan sonra gitti, Chicago'daki parasını kurtaracağımızı sanıyordu.

Her şey sakın görünüyordu, ta ki gece yarısı telefon çalana kadar.

“Alo?”

Önce sessizlik vardı, sonra bir kadın çığlıklar atarak ağlamaya başladı.

“Alo?”

“Benim, Gloria. Çok üzgünüm. Güçlü olmam lazım. Evde yalnızım. Seni evden arayamayacaktım. Ama bir sorun var. Tuto'dan ses seda çıkmadı. Roberto'nun avukatı parayı pazartesi günü istiyor. Lütfen Tuto'yu arayıp sabah bana cevap vermesini söyleyebilir misin?”

“Onda sana vereceği 25.000 dolar var” dedim. “Sana teslim etmesi için birini ayarlayacaktı. Haftaya daha fazlasını almayı ümit ediyor, onu da sana gönderecek.”

“Çek alabilirim ama yakalanırım” dedi. “Tuto'ya Roberto'nun avukatının adına kesilmiş çek göndermesini söyler misin? Beni ararsa ona avukatın adını verebilirim.”

“Hiç meraklanma. Avukatından bu davada neyin dosyalanmış olduğunu bulmasını isteyeceğim, Tuto'nun da seni aramasını sağlayacağım. Lütfen şu numarayı bir yere not et – bu, evime yakın bir ankesörlü telefonun numarası. Beni tekrar aramak istersen ve ben sana öbür evden ara dersem, beni lütfen o numaradan ara.”

“Tamam. Tuto lütfen parayı hemen bana göndersin.”

“Sen merak etme, ben o işi halledeceğim.”

Alcaino'nun hücrede oturup geçmiş olan otuz gün boyunca kiminle ne konuştuğunu başa sarıp hatırlamaya çalıştığına hiç şüphem yoktu. Hata arıyordu. Parmağını bana doğru uzatacak mıydı yoksa beni pas mı geçecekti? Miami'nin sokaklarında tek başıma yürüyordum, gizli ekip yoktu, silah yoktu, rozet yoktu – sadece çıkış yolunu bulmuş olduğumu söyleyen içimdeki ses vardı. Bu da çelişkili bir biçimde başarı ihtimalimizi ve benim hayatta kalma ihtimalimi artırıyordu.

Zabala ertesi gün adamını gönderip 25.000 doları Gloria'ya teslim ettirtti, ben de Gloria'ya para göndermeye devam etsin diye Zabala'ya baskı kurdum. Benimle konuşmaktan çekinmiyordu ama Gloria ile konuşursa federaller izini bulur diye korkuyordu.

O gece Gloria beni aradı. “İş bitirdik. Teşekkürler. Bir saat içinde seni öbür numaradan arayacağım.”

Ankesörlü telefon tam zamanında çaldı. Hiçkırıklarnın arasında geçen birkaç gün içinde yaşadığı terörü anlattı. Ajanlar Pasadenadaki evi aradıktan sonra Gloria uçağa atlayıp Alcaino'yu görmek için New York'a gitmiş. Manhattan'ın merkezindeki bir hapisanede Alcaino fısıldayarak Gloria'ya bir zamanlar gösterdiği bir yeri kontrol etmesini istemiş. Gloria şehir merkezindeki daire, kapkaranlığın içinde bulaşık makinesinin altındaki koruyucu levhanın vidalarını sökmüş. Orada başka bir isim altında Alcaino için çıkarılmış bir pasaport ve 120.000 dolar nakit bulmuş. Bu gizli yer narкотiklerin gözünden kaçmış. Pasaportu paramparça edip tualete atmış, sifonu çekmiş. Ama 120.000 doları avukatın adına yazılacak çeke çevirmek için yardımına ihtiyacı varmış.

“Hiç sorun yok” dedim. “Sen hazır olduğunda, çalışanlarımdan birini yanına gönderirim. Nakdi alınca çekleri avukata yollarım.”

“Sana ne kadar teşekkür etsem azdır” dedi Gloria. “Herkes bana vebalıymışım gibi davranıyor. Benimle konuşmaktan çekiniyorlar, yardım etmekten korkuyorlar. Roberto ile buluştuğumda senin bize yardımcı olacağını, güvendiği tek kişinin sen olduğunu söyledi. Sorumluluklarının bir kısmını sana vermek istiyor. Tica- retten ötürü ona borcu olan bir sürü insan var ve ona mal veren insanlar da var. Tuto bütün detayı biliyor. Bir de Cecilia adında bir kadın var, şu an Miami’ye geliyor, o da bazı detayları biliyor. Lütfen bize yardımcı olur musun?”

“Elimden gelirse size ve böyle bir zamanda Roberto’ya yardım etmek için her şeyi yaparım. Sana söz veriyorum, bana güvenebilirsiniz.”

“Tanrı’ya şükürler olsun. Senin adamla buluşmaya hazır olduğumda seni arayacağım. Ona yüz yirmi bin vereceğim. İyi akşamlar, Tanrı seni kutsasın.”

Duyduğum suçluluk hissini atmam ve görevimi yerine getirmenin ne kadar önemli olduğunu idrak etmem bir dakika sürdü. Benim yapmam gereken bir işim vardı. Bu şahsi bir mesele değildi. Ben hükümetin gözleri, kulaklarıydım, olup biteni belgeliyordum. Sadık kalmam gerekiyordu. Bu duyguyu umursamayıp riskleri değerlendirmeliydim.

Hükmüm şöyleydi: Alcaino benden şüphelenmediği gibi beklemekte olan işlerini kapatmam için beni yerine geçirmek istiyordu. Kokain dağıtıcılarının isimlerini, telefon numaralarını ve detaylarını öğrenecektim ve nihayetinde onlara ödeme yapacağım vaadiyle bütün tedarikçilerini masaya oturtma şansına sahip olacaktım.

Alcaino’nun hiç kimseye kazık atmadığını ümit etmekten başa çarem yoktu – benim de bir tuzağa düşmediğimden.

Günah Çıkartmak

Pasadena, Kaliforniya

15 Eylül 1988

Ajanlar yakaladıkları hayatların her bir parçasını aldılar. 2 milyon dolarlık Pasadena'daki eve, şehir merkezindeki kuyumcu dükkânının 400.000 dolarlık envanterine el koydular. Rolls-Royce'lar, Porche'ler ve Mercedes'lerden oluşan araç filosu açık kasa kamyonlara yüklenip bağlı arabaların beklemekte olduğu çekim yerine götürüldü. Hükümet ankesörlü telefon işinin, boks maçı organizasyon şirketinin, şehir merkezindeki apartman projesinin yönetimini ele geçirdi. Ya da ele geçirdiğini sandı. Tobón, Alcaino'nun yurtdışı hesaplarında onlarca milyon doları zulaladığını, hükümet bulmasın diye iyi sakladığını fısıldadı.

Ajanlar aynı zamanda Alcaino'nun Arjantin'deki operasyonunun yönetimini de ele geçirmişlerdi. Benim vasıtamla uçak satın almıştı ve o uçak sürekli Fabio Ochoa'nın Bolivya ormanlarındaki gizli laboratuvarından binlerce kiloluk kokaini, Arjantin'in kuzeyindeki büyük bir çiftliğin içinde yer alan küçük bir havaalanına götürüyordu. İşçiler o kokaini kamyonlara yükleyip beş yüz kilometre uzağındaki Buenos Aires'teki ançüez paketleme fabrikasına

gönderiyordu. Kokain orada ticari deniz ürünü yükünün içine gizlenip Avrupa ve Amerika'nın kuzeydoğusuna gönderiliyordu.

Alcaino tutuklanmadan önce Buenos Aires'teki narkotik özel ajanı Ernie Batista zaten taşıma hattının kokusunu almıştı. Köpek gibi koku alabilen Batista narkotiğe geçmeden önce yedi yıl boyunca Palm Beach ilçesinin şeriflik bürosunda narkotik baskınlarında deneyim kazanmıştı. Arjantin'deki bir muhbirle kurduğu dostane ilişki sayesinde Arjantin'in kuzeyindeki bir çiftlikten Buenos Aires'e giden -biri 300, diğeri 500 kilo olmak üzere- uyuşturucu, makineli tüfek ve el bombası ile dolu iki kamyonu durdurmuştu. Ancak o ve Arjantin federal polisi paketleme fabrikasıyla bağlantı kurmamıştı.

Ançüez ve Alcaino'nun uyuşturucusuyla dolu kırk fitlik gemi konteyneri Philadelphia limanında ortaya çıkarılınca, hem kutuların hem de nakliye evraklarının her yerinde Arjantin yazdığı ortaya çıktı. Evraklar, Buenos Aires'teki Mar del Mar'ı işleten Medellin'li bir adam olan Carlos Diaz'ı işaret ediyordu. Sonradan Chelsea'de el konulacak uyuşturucu -üstünde gülen yüz kabartması olan folyoya sarılmış yarım kiloluk kalıplar paketlenip şeffaf naylonla yalıtılmıştı- iki ay önce Batista ve Arjantin narkotiğinin el koyduğu kokainle birbirine uyuyordu.

Uyuşturucu kaçakçıları kokain kalıplarının üzerine kendi markalarının kabartmasını koyuyordu, böylelikle toptan alıcı sigara paketlerinde olduğu gibi malı ilk gördüğü anda ürünün kalitesini anlayabiliyordu. Yani malı aldığınızda neyi aldığınızı biliyordunuz. Ama aynı zamanda savcının üretim hattıyla ilgisi olan herkese giden kullanışlı yol haritasını da sunuyordu.

Alcaino Chelsea'deki depodan La Guardia Havalimanı'na kaçtıktan hemen sonra narkotik ajanları ve Arjantin federal polisi

Diaz'ın evine baskın yapıp onu tutukladı. Diaz delillerin altından kalkamayacağını biliyordu, o yüzden Alcaino'yu gammazladı. Alcaino'nun Arjantin'deki işçilerinin beş altısı indirildi; ajanlar depoları ve evleri ve Alcaino'nun parçalara ayrılmış örgütünü aramıştı.

Taşıma hattının Bolivya ormanlarındaki bir laboratuvarı işaret etmesi an meselesiydi – Alcaino da aynen böyle demişti. Bir muhbiri konuşturduktan sonra Santa Cruz'daki narkotik özel ajanı Angel Perez ve Bolivya ulusal polis teşkilatından Albay Rogelio Vargas, dört adet Huey helikopter ve yirmi Bolivyalı komandoyla hava taarruzu gerçekleştirmişti.

Perez ormandaki yoğun örtünün içinde minicik yeşil bir tenteyi fark edene kadar Bolivya'nın doğusundaki ormanların üstünde saatler boyu turlamak zorunda kalmışlardı. Bu tente, incecik ve yılankavi bir nehrin yanına inşa edilmiş iniş pistinin üç kilometre uzağındaydı. Ormanın bitki örtüsünde iniş yapılabilcek bir boşluk olmadığından helikopterler iniş pistine inmişti. Benzinden tasarrufetmek için ekibin yarısı, Perez ve Vargas'ın bulunduğu helikoptere bindi ve laboratuvarın yakınlarına bir yere doğru gitmeye başladılar.

Helikopter aşağıya doğru süzüldü ve ekip diz boyunda su, çim ve her yeri kaplamış bataklığın çamurunun içine mevzilendi. İri bir adam olan Vargas aşağıya atlayınca bataklığın üstünü kaplayan otların içinden geçip yüzeyin altında gözden kayboldu. Komandalardan bir tanesi su yüzündeki otların arasından emekleyerek suda kamış gibi duran tüfeğinin namlusunu çekti. Vargas su yüzeyine çıktı, zorlukla havayı içine çekti ve bataklık olmayan bir tarafa doğru emekledi.

Bütün ekip nehir boyunca çok dikkatli bir şekilde ilerlediler ve karşılarında dalgalı olmayan su yolunda güneye doğru küreklerle gitmek için elde yapılmış ahşap kanolar buldular. Sessizce kayıyormuş gibi ilerledikçe ormandaki böcekler, papağanlar ve maymunların çıkardığı ince ve tiz sesler ekibin kalp atışlarını bastırıyordu. Küçük bir patikanın yanına geldiler ama bitkilerden sarkan dallar o kadar sıkı ki Perez tam otomatik M-16 tüfeğinin bir buçuk metre ötesini göremiyordu. İleriye doğru emekleyerek içinde sülfürik asit ve aseton olan onlarca yüz doksan litrelik varilin yanından geçtiler, bu içerik koka ağacının yapraklarını saf kokain tozuna çevirmek için kullanılıyordu.

Ekibi durdurmak için Albay Vargas aniden elini havaya kaldırdı. Önlerindeki patikadan iki buçuk metre çok zehirli bir engerek sinsice ilerliyordu. Siyah lekeli bakır renkli bu canavar ormanın içine doğru sürünüp gözden kaybolunca Vargas elini indirdi ve çömelmiş komandolar ileriye doğru ilerlemeye devam ettiler.

Kampta oradakilerin yeni ayrıldıklarının izleri vardı. Derme çatma yemekhanedeki yemekler hâlâ sıcaktı, dışarıdaki mutfaktaki ateş yanmaya devam ediyordu. Bir saatten az bir süre önce helikopterler havada tur atmaya kesip inmeye başladığı sırada, Ochoa'nın işçileri üç adet firar patikasına dağılmışlardı bile.

Kampta yatakhane, jeneratör, kurutma rafları, filtre kanalları vardı – haftada üç ton kokain üretmek için yeterli sayıda ekipman ve işgücü. Perez terli ve titreyen eliyle gülen yüz kabartmalı folyoya sarılmış ve sevkıyata hazır yarım kiloluk kokain kalıbını havaya kaldırdı – bu, Chelsea'deki depoda duran binlerce kalıbın biriyiydi.

Vargas, Perez ve komandolar kampı ateşe verip yok ettiler.

Hayatı parçalanmış tek kişi Alcaino değildi. Senatörün alt komitesi Noriega'nın serveti hakkında bilgi almak için Awan'ı kovalıyordu. Awan benimle bankada buluşmak istemedi, Coconut Grove'daki gizli saklı bir bekleme salonunun tenhalığı Awan'ı kendine çekmişti. Grand Bay Otelinde Awan, özel bir idari çalışmanın mahremiyetini sunan konforlu kiraz kerestesinden yapılmış kanepenin köşesine çekilmişti.

Uzun ve buz gibi bir bardaktan Corona içerken, Dunhills sigarasının paketine sinirli bir biçimde hafifçe vuruyordu. Aklındaki omzuna yük olmuş sorunların cevabı sanki oradaymış gibi sürekli duvarlara bakıyordu. Yeraltı dünyasının servetini para kasalarından konut bloklarına havale etmek için bulduğumuzdaki kadar güçlü ve büyük görünmüyordu artık Awan. Bir şeyler onu derinden sarsmıştı – onu ikna edip kendisini sarsan o şeyi söyletmek ve o kelimeleri uyluğuma yapıştırdığım ses kayıt cihazına kaydetmek de benim görevimdi.

Yaklaştığımı görünce sanki hayattaki son dostunu görmüşçesine gülümsedi ve hemen günah çıkartma hücreme girdi.

Sigarasından derin bir nefes alıp dumanı havaya üflerken tavanı inceledi. "Neler olduğunu sana anlatayım Bob. Az da olsa şu an bokun içine battım." Sigarasından bir nefes daha aldı. "Öğrendiklerim hiç hoş değil. Ve seninle özel olarak konuşmak ve o konuyu anlatmak istedim. Geçen ay mahkeme celbi aldık. Hem banka hem de genel müdürümüz Bay Shafi mahkemeye çağrıldı. Bana da tebliğ edileceğini düşünmüştük ama senatörün müfettişleri her zamanki gibi işgüzarlık yapıp telefon defterini açtılar ve karşılarına Rockwell International'de çalışan zavallı Amjad Awan çıktı. O uzay mühendisiydi ve soluğu hemen evinde aldılar. Zavallı adamcağız neler olup bittiğinin farkında bile değildi. İşte bu

yüzden Londra'ya sürekli gidip geliyorum. Washington'daki avukatlarımızla birkaç toplantı yaptık. Sözde Washington'daki en tepedeki avukatlık bürolarından biri olmalarına rağmen harekete geçmek için akıllarında herhangi bir oyun planı yoktu. Eski savunma bakanı Clark Clifford'ın başında olduğu danışmanlık firmasının ortağı ve Demokrat Parti'de önemli bir yere sahip olan Robert Altman Londra'daki toplantılara başkanlık etmişti. Awan BCCI bankasının Panama şubesindeki hesaplarımı en kısa zamanda kapatmam için direktif verdi, yoksa ifşa olma riskini göze almam gerekiyormuş. ABD yetkilileri ABD ve Panama şubesi arasındaki bütün konuşmaları muhtemelen takip ettiğinden Panama şubesini yurtdışındaki bir telefonda aramamı önerdi. Hesaplar kapandıktan sonra banka işlemlerimin kayıtlarını yok edecekmiş. 'Kayıt yoksa' dedi. 'İnsanlara nasıl ulaşıyorlar ki?' Şu an bunu çözmeye çalışıyorum."

Altman ve banka, alt komiteyi Panama'daki kayıtları polise vermek istediklerine inandırmaya karar vermişler. Bunu yapmadan önce ifşaat için Panamalı yetkililerin izni gerekiyormuş, aksi takdirde Panama kanunlarını çiğnemiş olurlarmış. BCCI'nın avukatları Panama'daki yetkili mercilerin kayıtların verilmesine asla izin vermeyeceğini biliyormuş. Bu manevra işe yararsa kimse ne benim ne de BCCI bankasıyla para işlemleri yapan uyuşturucu ticaretiyle alakası olan diğer insanların hesaplarını görebilirmiş.

O noktada Awan beklenmedik bir çıkış yaptı. Alt komitenin Awan'a mahkeme celbi göndermemesini sağlamak için Altman bankaya Awan'ı hemen Paris'e göndermelerini tavsiye etmiş. Awan burnundan soluyordu çünkü bu hareketin Noriega'nın hesaplarını yönettiği için alt komitenin kendisine duyduğu ilgiyi ateşlemekten başka bir işe yaramayacağına emindi. Bankanın üst düzey

yöneticileri her halükârda Altman'ın bu tavsiyesini gerçekleştirmiş, eline mahkeme celbi gelmesin diye Awan'ı Atlantik'ten Avrupa'daki bir masaya bir unvan ya da bir sorumluluk vermeden kaydırmıştı.

Awan sonra bana beni daha çok şaşırtacak bir haber verdi. Onları kazıklamıştı. Kendisini bağımsız olarak temsil edecek farklı bir avukat tutmuştu keline. Avukatıyla birlikte Washington'a dönüp alt komitenin avukatı olan Jack Blum'la gizlice buluşmuşlardı. Awan alt komite müfettişlerine Noriega hakkında gizlice bilgiler temin edip pas geçilmek için güvence alarak kendini BCCI'nin problemlerinden soyutlamaya çalışıyordu. Planı şöyleydi: Blum'a Noriega'nın kapalı kapılar ardındaki hesapları hakkında birazcık doğruyu söyle. Alt komitenin elinde sadece dolaylı bir kanıt olduğunu, bunun da yeterli olmayacağını hissetmişti – sonuçta suçun işlendiği bir kanıt değildi. Onlara yalan söylemişti, bankanın kara para aklama işine bulaştığını inkâr etmişti. Onlara zokayı yutturduğunu hissetmişti; onu pas geçmeye meyilliydiler. Avukatıyla birlikte Blum'la Washington'da tekrar buluşmak için karar vermişlerdi ama Blum'un sorularına bankayı töhmet altında bırakmadan, hassas bilgileri ifşa etmeden cevap vereceği konusunda kendine güveni tamdı.

Awan olayları aydınlatmaya devam ederken, yılbaşında bana “Washington'da bizim tarafımızı tutan adamlar olduğunu” söylediği için Washington'ın nasıl olur da onun ve bankanın üstünde baskı kurabildiklerini sordum.

Bankanın avukatlarının bir tanesi Clark Clifford olmuş olmasına rağmen Awan, BCCI'nin temsilci hissedarlar vasıtasıyla gizlice sahip olduğu First American Bank'taki saklı menfaatini ele

geçirmek için Altman ve Clifford'ın BCCI'a hatalı tavsiyelerde bulunduğuna inanıyordu.

Sonra bir de Noriega sorunu vardı.

Awan “Bankada Noriega’nın bütün hesaplarını ve işini bilen tek kişi benim” dedi. “Onlara bilmek istediğiniz her şeyi size anlatacağım dedim. Çünkü onun bunu atlatılabileceğini biliyorum. Ama onlara ‘Sizinle bir anlaşma yapmak istiyorum. Size her şeyi açıkoturumda değil, gizli celsede söyleyeceğim, söyledğim her şeyi kaydedebilirsiniz’ dedim. Çünkü Noriega hakkında söyleyeceğin herhangi bir şey basında yer alırsa ölürüm. O beni öldürür.”

Awan, alt komiteyle tek taraflı, garantili anlaşma yapmayı planlamıştı. “Aksi takdirde kaçarım” dedi, ülkeden kaçacağını ima ediyordu.

Sonra konuşma acı verecek biçimde havadan sudan muhabbete kaydı: Gelecekte bizi ne bekliyordu, eşinin bizimle sosyalleşmekten nasıl zevk aldığını konuştuk. Bu konuşmaların acı vereceği olmasının sebebi benim gerçek bir dost gibi rol yapmam zorunluluğuydu. Ama Awan yaşadığı sorunlara rağmen çok katıydı ve düğünümüze katılacaktı.

Başkentteki patronlarım şüphesiz Awan’la yaptığımız muhabbetin detaylarını öğrenmek isteyecekti – Awan’ın ustalıklı idare ettiğini söylesem bile siyaseten güdülenen alt komiteye en azından otuz gün boyunca ulaşmayacaktı. O zamana kadar da gizli operasyon bitmiş olacak, bu bilgiyi kullanacak herkes ona göre uygun olacaktı. Durumun operasyonun bitiş tarihini belirlemesi gerektiği de başka bir sebepti. Bana daha fazla zaman verilse First American Bank’ın sahipliği ile ilgili sahtekârlığın her bir detayı öğrenmek için Awan’ı köşeye sıkıştırırdım ama hiç kimse oturup benim argümanıma kulak vermezdi. Ne olursa olsun, son tarih ekimdi.

Grand Bay Otelinden ayrılırken uyuşturucu servetini aklayan aynı global bankacıların belli başlı siyasetçilerin koynuna girmiş olmasına çok şaşırdığımı fark ettim, suçlarını gizlemelerine yardım etmekle kalmıyorlar, aynı zamanda da Suudi Arabistan ve Pakistan'daki güçlü adamların gizlice sahip olduğu mülti milyarlık banka zincirini de yönetiyorlardı. Müttefiklerimizin neden Awan ve benzerleriyle bu kadar derinden alakaları vardı, neden dünyanın dört bir yanında kara para peşinde koşuyorlardı? Bu, hırstan öte bir durumdu. Global olarak mali ve siyasi güçlerin oynadığı bir oyun gibi görünüyordu.

Çok zaman geçmeden Awan gizlice başkente uçtu ve Jack Blum'un da içinde olduğu alt komiteyle buluştu. Bankanın müşterilerinin uyuşturucu kaçakçılığı veya kara para aklama işiyle alakası olup olmadığı sorulduğunda Awan sabırlı bir şekilde hayır dedi.

Alt komite dürüst davrandığı için ona teşekkür etti.

Kolombiyalılarla sessiz sinema oyunu oynamanın zamanı gelmişti, Alcaino'nun tutuklanmasıyla bundan en çok ben etkilenmişim gibi yapacaktım.

Tobón'a Gloria Alcaino ile ankesörlü telefonlardan iletişim kurduğumu, onun cankurtaran hattı rolünü oynama şansını verdiğini söyledim. Tobón kendisinin de payı olsun diye can atıyordu, o yüzden sıcak bir eylül akşamı onu ve kayınbirader Diego Perez'i Key Biscayne'deki Winn-Dixie süpermarketine götürdüm. Gloria tam zamanında beni aradı. Onunla konuştuktan sonra, Tobón konuşmak için ahizeyi benden aldı. Konuşmaları bitince Tobón, Alcaino'nun avukatlarından birinin aracılığıyla Gloria ile iletişim kurmaya karar verdiklerini söyledi bana. Tobón, Gloria ile

direkt iletişim kurarsa, devlerin radarına yakalanabileceğini düşünmüştü.

Tobón ne biliyordu ki?

Tobón ve Perez'le birlikte benim şehirdeki evime döndük. Ortalıkta ne gizli bir ekip, ne silah ne de rozet vardı – veya yol almak için başka bir yöntem. Normal olmayan bir davranış biçimi alarm bayrağını göndere çekerti. Evimde ses ve görüntü kayıt sistemi çalışmaktaydı, avukatlarımla Alcaino'nun tutuklanması ile ilgili topladıkları bütün evrakların üzerinden geçmemiz bir saat sürdü.

Tobón, *Philadelphia Daily News* gazetesindeki bir makaleyi ve Alcaino'nun New York'taki evini aramak için kullanılmış yeminli belgenin bir kopyasını incelemeye daldı. Nelson Chen'in önceden söz vermiş olduğu gibi yeminli belgede benden şüphelenmeye neden olacak tek kelime bile geçmiyordu. Belgenin tamamı kokaini ortaya çıkarmak için yetiştirilmiş köpekleri kullanan gümrük müfettişlerinin yanlışlıkla bulduğunu anlatıyordu. Yeraltı dünyasının bildiği kadarıyla benim bununla hiçbir ilgim yoktu.

Tobón her kelimeyi pür dikkat okuduktan sonra bana oynayacağı rolü anlatmaya başladı – benim günah çıkartma hücrem tekrar açılmıştı. Ançuez paketleme fabrikasını finanse etmek için para yatırmıştı, fabrikadan dört veya beş kez Amerika ve Avrupa'ya güvenli bir şekilde kokain gönderilmişti. Carlos Diaz ile ilgili referanslar onu korkutuyordu. Diaz onu biliyordu ve bu da felakete yol açabilirdi.

Benim evimden Tobón'un evine geçtik. Yoldayken Alcaino hakkındaki endişelerini itiraf etti. Tobón'un teorisine göre ortakları tuhaf biçimde öldürüldüğü için Alcaino çok zengin bir adamdı. Alcaino'nun ellerinin kana bulaştığından endişeliydi. Bu beni de tedirgin etmişti. Alcaino için borçları toplamak ve

tedarikçilere ödeme yapmak dışında benim başka bir sorumluluğum yoktu. Farkında olmadan kendimi Alcaino'nun günahlarını ödüyorken bulabilirdim. Ama bunun dönüşü yoktu. Yapılacak bir iş vardı ve kum saatinde bir aydan daha az zaman kalmıştı.

Bence herkes tutuklandıktan sonra ben mimlenecektim. Yapacağım tanıklık, sonuçlanacak davaların çoğunun akıbetini belirleyecekti. İçgüdülerim beni en kötüsüne hazırlıyordu. Bu deli adamların –mesela Don Chepe– bir tanesi kafama ödül koyup yeraltına saklanmama sebep olacaktı. O yüzden İtalyanların yaşadığı semtte bir mezarlık buldum, bana uyacak mükemmel bir mezar taşı bulmak için yüzlerce mezar taşına baktım: İtalyan bir isim, benim doğduğum yıl doğmuş ve reşit olmadan ölmüş biri lazımdı. Sonunda bulmuştum. Detaylarını bir kâğıda karaladım, boş zamanımda kendime yeni bir kimlik inşa etmeye başladım – hem ben hem de ailem için marazi bir sigorta.

Tampa'ya dönünce on günlük Avrupa seyahatine çıkmayı planladım, düğün için herkes Tampa dolaylarındaki Innisbrook Resort'a gelmeden önce, Londra'da Ziauddin Akbar'la buluşacak, Chinoy ve BCCI Paris şubesindeki diğer çalışanlarla yarım kalmış işleri tamamlayacaktım.

Bizim yönetici kadrosunun itirazlarına rağmen golf kulübündeki tören planlarını Kathy ile birlikte yapacağımız konusunda ısrar ettik. Oradaki hiç kimse bizim federal ajan olduğumuzu bilmeyecekti. Ajan olduğumuzu söylersek, doğruyu kimin kime fısıldadığını asla öğrenemezdik. Kulübün heyetinde oturan toplumun varlıklı üyeleri BCCI'nın müşterilerinden biri olabilirdi. Açık havada yapacağımız ziyafetli törenimize katılacaklarını teyit etmiş bütün torbacı ve bankacılar için düzinelerce oda ayırtmıştık.

Laura Sherman, Rudy Armbrecht'in FBI'nı dikkatini çektiğini öğrenmişti. Tennessee'de gizli görevdeki bir ajan uçak brokerliği rolü oynuyormuş ve Kolombiyalı bir muhbirin Armbrecht'in kartel için yirmi adet Rockwell Commanders uçağı almış olduğunu bildirdiğini teyit etmiş. Ancak Armbrecht'e saldırmak yerine peş peşe uçak almasına izin vermişler, her birine de uydu takip sistemini takmışlar. Bu arada başkent Medellin'deki kartelin filosunun tamamını gözetleyebiliyor, uçakların indiğı bütün özel pistleri ve taşıdığı narkotik malın ödemesiyle birlikte ABD'ye dönmeye çalışan bütün uçakları belirleyebiliyordu.

Bu Star Watch Operasyonu'nu başkentteki FBI ajanı Brian Loder yönetiyordu. Önceden Tampa'da şef olarak çalışan ve benim de eski bir dostum olan Loder beni FBI'da işe almak için çok uğraşmış, gümrük için teklifini kabul etmemiştim.

Ona "Sizin hareket planı için elimden geleni yaparım" dedim. "Ama ben emir kuluyum. Yapmak istediğın şeyin çok önemli olduğunu, dolayısıyla bizim operasyonun bitmemesi gerektiğini anlatarak gümrüğü ikna etmek gerekecek. Söylenmeyen bir şey operasyonun ekimde bitirilmesine neden oluyor ama süreyi uzatmalarını sağlayabilirsen yeraltı dünyasında itibar kazanıp işini birkaç ay daha yapmana neden olabiliriz."

"Tamam" dedi Loder. "Bu işi merkez ofisten halledelim. Kartelin hava kuvvetini izleyebilmek büyük bir darbe olacaktır. Sizin adamların bunu anlamıyor olmasını hayal bile edemiyorum."

Ben bizim adamların yaptığı çok şeyi hayal bile edemiyorum dedim kendi kendime.

Kathy ile Avrupa'ya gitmeden önce çalışma programımıza Steve Cook ile birlikte göz atmak için Tampa bürosuna gittik.

Konuşurken memurlardan bir tanesi dahili telefondan arayıp “Steve, Ira Silverman ikinci hatta” dedi.

Cook aramayı aldı ve konuşmaya başladı ama Kathy’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bana “Silverman kimdir biliyor musun?” diye fısıldadı.

Yok, bilmiyordum.

“Silverman, NBC Haberler’deki baş yapımcıdır.”

“Ne! Olamaz. Sen neler yapıyorsun?”

Günah çıkartma hücreme girme sırası Steve’e gelmişti. Telefonu kapattığı anda beni hiç kimse tutamazdı. “Ne haltlar dönüyor nurda? Ne *bok yemeye* NBC Haberler’in başındaki herifle konuşuyorsun?”

Cook süklüm püklüm vaziyette “Kathy, Bob’la konuşmam için bana bir dakika izin verir misin?” dedi.

Kathy çıktıktan sonra bitkin bir şekilde “Ona hiçbir şey anlatmadım” dedi. “Bunu ben planlamadım birader. Bunu Tischler planladı. Bununla sonuna kadar savaştım ama birkaç hafta önce Tischler beni zorla başkente sürükleyene kadar neler olup bittiğinin de farkında değildim. Tek bildiğim dava hakkında bilgi verecektik. Beni bütün gün Bill Rosenblatt’ın [gümrük emniyet yargıç yardımcısı] ofisinin dışında bekletti. Sonra Rosenblatt ile birlikte beni Georgetown’daki Four Seasons Oteli’ne sürüklediler. Restorana girince masada NBC Haberler’den iki adamın bizi beklemekte olduğunu gördüm. Masada yapımcı Ira Silverman ve araştırmacı gazeteci Brian Ross vardı. Tischler ve Rosenblatt onlara bizim gizli operasyon hakkında genel bilgi verdiler, sonra da bana senin iki yıldır gizli olarak kimlerle uğraştığını detaylı olarak anlatmamı emrettiler. Silverman’la yıllardır iş yaptıkları için açık konuşmaktan çekinmememi, Silverman’ın bizim büronun tanıtımını

çok iyi yaptığını söylediler. Ben de cehennemin dibine kadar yolunuz var dedim ve onlara tek bir isim bile ifşa etmedim. O yüzden de akşam yemeği çok gergin geçti. Yemek bitince Tischler bana kariyerimin bittiğini söyledi. Artık bana zarar vermek için peşimi bırakmazlar. Beni kovmaları an meselesi. Bunları sana anlatmadım çünkü patlamayı istemedim. Üzgünüm.”

Beynim kaynıyordu, “Bu gizli operasyonun bitmesine topu topu üç hafta kaldı” dedim. “Sokakta uğraşıp durduğumuz göt herifler bizim federal ajan olduğumuzu anlarsa o an bizi haklarlar! Bizim adamlarımız bize bunu neden yapıyor? Basına haftalardır bilgi sızıyorken bizim götümüzü ateşe atıyor olmamıza inanamıyorum!”

Cook sakın bir biçimde “Burada bir gündem var” dedi. “Sanırım Tischler, Rosenblatt ve von Raab bu davayı sıçrama tahtası olarak görüyorlar. Bu dava bittiğinde ne kadar çok tanıtım olursa, von Raab da muhtemelen ilk uyuşturucu çarı olacak. Tischler ve Rosenblatt da onun peşine takılmışlar, o nereye gidecekse, onları da peşinden sürükleyecek. Bütün bunların altında bence böyle bir anlam var ve bunu bana kimse söylemedi ama ben ve Joe Ladow [işbaşındaki özel ajan yardımcısı] böyle düşünüyoruz.”

Gümrükteki memurlar sonradan Yargıç von Raab’ın hahamının Kuzey Carolina Cumhuriyetçi senatörü Jesse Helms olduğunu ifşa ettiler. Helms, von Raab’a yargıç olarak çalışma günlerinin sayılı olduğunu bir yıl önceden söylemiş. Seçim biter bitmez yargıçtan nefret eden Hazine Bakanı James Baker, von Raab’ı görevden aldığını söylemiş. Ama von Raab başka bir departmana geçmek ve uyuşturucu çarı olmak isterse, Helms’in bu atamayı destekleyecek yirmi kadar senatörü varmış. Von Raab’ın Uyuşturucu Savaşı’na

liderlik edebilecek yeteneği olduğunu medyada kanıtlayacak suk-
sesi varsa, atama çok daha kolay olacaktı.

Operasyonun neden ekim ayında bitirileceği ile ilgili gizem
böylelikle çözülmüştü.

Cook'a "Ben Kathy'yle Avrupa'dayken bunu kontrol altında
tutmak için elinden geleni yap" dedim. "Geri geldiğimizde operas-
yonun bitmesine on gün kalmış olacak. Bu işin dağılmasına izin
vermemiz gerekiyor ki kimsenin canı yanmasın."

"Mazur, bu gerzekleri kontrol altında tutmak için her şeyi ya-
pıyorum. Ama yine de kendilerini kaybediyorlar. Ama sana söz
veriyorum elimden geleni yapacağım." Operasyonun bitirilişi
hakkında yönetici kadrosunun neler planladığını konuşacak za-
manımız yoktu. Bu konuyu sonra konuşacaktık.

Sonra Steve asıl bombayı patlattı. Yönetici kadrosu BCCI ve
Capcom'a yatırmış olduğum 5 milyon dolarlık nakdi operasyon
bittiği zaman geri istiyordu.

Cook "Bu işi halletmek için onlara akla yatkın bir şey demen
gerekecek" dedi.

"Şaka yapıyor olmalılar" diye homurdandım. "Bu insanları tu-
tuklamak için Tampa'ya toplamak daha önemli değil mi? Hem he-
saplarına yatırmış olduğum parayı çekmek hem de onları ABD'ye
gelmeye ikna etmek biraz fazla olmaz mı? Ürkerler. Bu dava bitti-
ğinde savcıların BCCI ve Capcom'daki parayı kurtarmak için bol
bol zamanları olacak."

"Be sana emirleri iletiyorum. O beş milyon ABD Hazinesi'nden
ödünç alınmıştı ve 30 Eylül, yani mali yılın sonunda geri verilmesi
gerektiyor."

Buna inanamıyordum ama bir şekilde çözmem gerekiyordu.

Concorde uçağı Heathrow Havalimanı'na hızlıca gitmişti ama bu kısa süre içinde NBC'e yapılan ifşaat konusunda Cook'un yapmış olduğu itiraf bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Bu onun suçu değildi ama gizli görevdeki ajanların hayatı, siyasi güce takıntısı olan birinin hayatından kıymetli değildi. Bu, mide bulandırıcıydı. Hepsinden uzaklaşmam gerekirdi ama benim de bir gündemim vardı. Yeraltı dünyasındaki eşsiz yerim –kimsenin bir kez daha göremeyeceği pozisyonum– bende saplantı haline gelmişti. Kariyerime, aileme veya hayatıma mal olabilirdi ama umurumda değildi. Bu kör hırs beni ileriye itip duruyordu.

Bir şekilde değişmeyen ekim tarihi beni kurtardı. Değişseydi bu davayı olması gerekenden çok daha uzun ve derin bir şekilde yürütürdüm. Masadan ne zaman kalkması gerektiğini bilmeyen aşırı kumarbaz biri gibi. Ama ben paradan daha fazlasını kaybedebilirdim.

Londra'ya inince Kathy ile girdiğimiz göçmenlik sırası farklıydı. Pasaportumu müfettişe uzattım, her sayfasına baktı, kaşlarını çatı ve bana daha yakından baktı. Sinir bozucu bir bocalama oldu.

Neler oluyor? Bana niye bu kadar dikkatli bakıyor?

Hiç bitmeyecekmiş kadar uzun süren sessizlikten sonra “Dostum bu sahte pulu nereden buldun?” diye sordu. Ona hiç anlamamış bir vaziyette baktım. “Dedim ki bu sahte *damgayı* nerede vurdurdun dostum?”

“Affedersiniz efendim. Ne demek istediğinizi anlayamadım?” dedim.

“İngiltere için vurulmuş damgalardan bir tanesi sahte. Görüyorsunuz ya, iki yılda bir damganın üstündeki amblemi değiştiriyoruz ve damganın ortasında yazan tarih, amblemlle örtüşmüyor.”

Soğuk soğuk terlemeye başlamıştım, “Efendim ne desem boş” dedim. “Ne zaman sizin gibi birine pasaportumu versem üstüne damga vuruyorlar ve geri veriyorlar. O damgayı kimin vurduğunu gerçekten hatırlamıyorum.”

“Yapabileceğinin en iyisi bu mudur dostum? Sana şunu söyleyeyim. Bu üst arama için onay formunu alın. Ya bana bu damganın nasıl vurulduğunu anlatırsınız ya da kodese girersiniz ve adamlarımız sizin içinizi dışınızı aramaktan zevk alacaklardır, ne demeye çalıştığımı bilmem anlatabildim mi?”

Sersemledim. FBI laboratuvarı damgaların mükemmel olduğunu söylemişti. Joe Hinton’ın yaptığı ikaz kafamda yankılandı. *Kendin yapabileceğin evrakları başkentteki adamlara yaptırma. Hata mı yapmışlar yoksa seni tehlikeye mi atmışlar, asla bilemezsin.*

Joe haklıydı.

“Ne söyleyeceğimi bilemiyorum efendim” dedim kısık sesle.

Başka bir memura “Bu herifi ikinci araştırmaya götürün” dedi gülümseyerek. “Bu adamı dip köşe arayın, hem içini hem dışını.”

Yarım Kalmış İşler

Heathrow Uluslararası Havalimanı, Londra

18 Eylül 1988

Kıçım gerçekten ateş hattındaydı.

Majestelerinin Gümrük Bakanlığı soruşturma odasına kadar bize eşlik etti. Çantamdaki her bir giysiyi kaçak olup olmadığını anlamak için parlak ışığa tuttular. Elbiseleri çıkartarak arama yapmak için memurlardan bir tanesi beni kapalı muayene odasına götürdü. Çıplak ve utanmış vaziyette orada öylece beklerken, ameliyat eldiveni giymiş bir memur arkamı ona dönüp öne eğilmemi istedi.

Aman Tanrım. İngiltere gümrüğü prostatıma bakacaktı.

“Tamamdır dostum” dedi arkamı tararken. “Burada hiçbir sıkıntı yok.”

“Elbette. İnsanlar arkama bakınca hep aynı şeyi söylüyorlar” diye kendimce şaka yaptım.

Ama bu kötü bir fikirdi. Şakaya gülen olmadı, bilakis daha ayırtılı arama yapmak için çantamın astarını yırtmaya karar verdiler. Giysilerimi giyip muayene odasından çıkınca memurlardan birinin evrak çantamı aradığını gördüm.

Kapağın içine saklanmış 8.000 dolarlık Nagra marka ses kayıt cihazı var diye düşündüm. Çözüm yolunu bulmak için kafam deli gibi çalışıyordu.

Çantanın tepesinde minik bir tümsek olduğunu gören memurun gözleri açıldı. Buldok gibi kapağın astarını deşmeye başladı – cırt cırt bantların kopup ses kayıt cihazının ortaya çıkması an meselesiydi.

“Özür dilerim efendim” dedim odadaki iki memura. “Ama size söylemem gereken bir konu var. Ben ABD gümrüğünde çalışan bir gizli bir ajanım ve sizin buradaki Londra bürosuyla bir davaya bakıyoruz. O evrak çantasının kapağına gizlenmiş ses kayıt cihazını göstermeme izin verirseniz çok müteşekkir olurum. Aksi takdirse korkarım cihaza zarar vereceksiniz ve onu ödemek için bir yıl ücretsiz çalışmak zorunda kalacağım.”

İkisi donup kaldılar, birbirlerine baktılar ve pişmiş kelle gibi sırttılar. “Şimdiye kadar duyduğum en iyi yalandı” dedi biri ötekine. Sonra da bana dönüp “Dediğini yemedik. Artık daha fazla konuşma” dedi.

“Hayır, doğruyu söylüyorum” dedim. “ABD hükümeti adına çalışan gizli bir ajanım ben. Amerikan elçiliğindeki irtibat kurduğum kişinin adını verebilirim, size söylediklerimi doğrulamak için onu arayabilirsiniz. Lütfen bana inanmanız gerekiyor.”

Memurlardan bir tanesi “Söyleyeceğin ismi ve telefon numarasını not edeceğim” dedi. “Ama o isim elçilikte çalışanların listesinde yoksa konuşmak için ağzını bir kez daha açamayacaksın.”

“Adı John Luksic” dedim, biraz olsun rahatlamıştım. “Numarası da budur.”

Beni, Kathy ve Avustralyalı bir yerlinin beklemekte olduğu odaya götürdüler. Zaman geçmek bilmiyordu. Kathy ve yerli sessiz

sinema oyunu oynamaya başladılar. Adam Amerikan televizyonlarındaki programları veya filmlerini bilmiyordu. Kathy adamı hiç zorlanmadan yendi.

En sonunda kilitli kapı açıldı ve içeriye Luksic girdi.

“Gel” dedi. “Buradan çıkıp gidelim. İşin icabına baktım.”

Evrak çantam zarar görmemişti ama egom incinmişti. Havalimanından ayrılırken Luksic gözaltına alınmamızla ilgili bütün evrakların yok edildiğini söyledi. Yakın zamanda İngiltere’deki Koreli bir casus sahte pasaportlar konusunda yüksek alarm verilmesine neden olmuştu. Özetle ortada yanlış yerde ve yanlış zamanda acemice yapılmış bir pasaport vardı.

“Yardım ettiğin için çok teşekkürler John” dedim. Bu seyahati hedeflerden biriyle yapmadığımız için minnettardım, aksi takdirde operasyon havaya uçardı.

Luksic “Bir şey değil” dedi. “Önümüzdeki birkaç gün için yaptığınız programa bakmak için yarın geç kahvaltıda buluşmak için plan yapalım. Davanın Londra kısmına bakan İngiltere gümrüğü baş amiri burada olacak. Sana sormak istediği bazı konular var. Capcom’un olduğu sokağa gözetim ekibini yerleştirdiler. Sen burada olduğun süre boyunca peşinden ayrılmayacaklardır.”

“Bu insanlar bizi köşeye sıkıştırıp duruyorlar” dedim. “O yüzden İngilizlerin dikkatini üstümden çekip gözetlemeyi sakın bir şekilde yapmalarını rica edersen harika olur. Bu aşamada hedeflerin bizden şüphelenmesini kaldıramayız. İki hafta içinde Tampa’ya gelmelerini istiyoruz.”

Davaya bakan İngiltere gümrüğü baş amiri Bruce Letheran konuyu anladığını, gözetleme yapan çok dikkat etmesi için elinden geleni yapacağını söyledi.

O akşam Ziauddin Akbar bizimle Dorchester Oteli'nde buluştu ve akşam yemeği için bizi çok lüks bir Japon lokantasına götürdü. Bize Capcom başkanının eşi olan Sushma Puri de katıldı, eşini temsil etmek için gelmişti. Ne uyuşturucudan söz ettik ne de Kolombiyalılardan veya hassas konulardan. Ama Akbar Capcom'la iş yapmanın ne kadar avantajlı olduğunu methetmekten geri duramadı. Son altı ay boyunca kurduğu şirketin değerli maden işinde 80 trilyon dolardan fazla iş yaptığını ve döviz bozdurduğunu ve bunun da ihtiyacımızı giderebileceğini söyledi. Akbar Capcom'a başlamadan önce BCCI bankasında on üç yıl çalışmış, bankanın mali işler müdürlüğüne kadar yükselmişti.

Ertesi gün Kathy ile birlikte Capcom'a bağlı bir şirket olan Mali Danışmanlık Hizmetleri şirketinin Londra bürosunda Akbar'ı ziyaret ettik. Akbar bizi krallar gibi ağırladı. Sushma Puri'nin yardımcılarında bir tanesi Kathy'yi Londra'daki elmas pazarına götürürken, Akbar'la ben şirketin toplantı odasında iş konuşmaya başladık. Akbar kuruluşunun arkasındaki kodamanların sırlarını anlatarak kendini satmaya başladı.

Memuriyetinin son iki yılını BCCI bankasının Oman'daki şubesinde geçirmişti. BCCI'nın hazine bölümünü kurup bankanın 5,5 trilyon dolarlık varlıklarını yönetmişti. Yüksek pozisyonu sayesinde Capcom'a nakit pompalayan bankanın hissedarlarının çoğuyla tanışmıştı. Bankanın ve şirketin arkasındaki Amerika'da yerleşik mega-milyonerlerin isimlerini ezbere söyledi: Tele-Communications şirketinin kurul başkanı Robert Magness, aynı iletişim sektöründe devlerden biri olan Larry Romrell; ABD askeri uçaklarına kontratla hizmet veren bir ABD şirketinin üst düzey yöneticisi Robert Powell ve füze üreten Rockwell International'ın sahibi Kerry Fox. Dördü de Ortadoğu'yla iş yapıyordu.

Yabancı yatırımcıların içinde hem yakın dost olan hem de Capcom'un hissedarları olan Suudiler vardı. Kral Faysal'ın kayınbiraderi olan Kamal Adham, istihbarat şefliği de dahil olmak üzere Suudi Arabistan hükümetinin çok önemli birkaç pozisyonunda çalışıyordu. Net varlığı 1 milyar doların üzerindeydi. Capcom'un önemli hissedarı olan Adham, BCCI ve First American bankalarına da yoğun biçimde yatırım yapmıştı. Suudi istihbaratı için çalışan bir diğer kişi de A. R. Halil idi. Sonradan yaptığımız araştırma ile hem Adham hem de Halil CIA ile yakın ilişki içerisindeydi. Üçüncü Capcom ortağı çok varlıklı bir insan olan Gaith Rashad Pharaon idi, BCCI'nın, BCCI'nın gizlice sahibi olduğu bankaların ve Capcom'un büyük kısmı ona aitti.

Akbar ve Capcom'un çok büyük planları vardı. Londra'da iki, Chicago'da ve Kahire'de de birer tane ofisleri vardı. New York, Miami ve Dubai'de de ofis açmayı planlıyorlardı. Daha uzun vadede Kuveyt, Suudi Arabistan ve Hong-Kong ofislerini açacaklardı.

Akbar "Biz Ortadoğu ve Körfez'de çok güçlüyüz" dedi. "Şimdi de Amjad vasıtasıyla Latin Amerika ve Miami'deki gücümüzü ve temaslarımızı iki katına çıkarmaya çalışıyoruz... Ortadoğu'daki ilişkilerimizi iki katına çıkardık... Miami'deki Amjad vasıtasıyla sizin desteğiniz ve işbirliğinizle Ortadoğu'dan Amerika'ya doğru gelmekteyiz."

Ziauddin Akbar ve ona arka çıkanlar multi milyar dolarlık bir imparatorluk kurmak için gereken fonlara kaynak olarak Kolombiyalıları hedefliyorlardı.

Akbar müşterilerimi kastederek "Müşterinin ne iş yaptığını veya nasıl yaptığını bilmek istemiyoruz" dedi. "Ben bilmek istemiyorum. Şirketim de bilmek istemiyor."

Sonra da Bilgrami'nin anlatmış olduğu aynı anda altın alıp satarak yüzlerce milyon doları aklamak için kullanılacak olan sistemi teyit etti.

Akbar kendisine ayda 10 milyon dolar temin edebileceğimi duyunca, gözünü bile kırpmadı. Onun yerine Bilgrami ile aynı fikirde olduğunu beyan etti: Nakdin en iyi Suudi Arabistan, Umman ve Birleşik Arap Emirlikleri'ndeki ağır dolar piyasasında aklandığını söyledi. Müşterilerimin nakdi kasalara yerleştirilip günde 100.000 ila 400.000 dolar mevduat alabilen dört farklı bankaya gönderilebilirmiş.

Müşterilerimin Medellin kartelini yönettiğini biliyordu – onlar hakkında hiçbir şey öğrenmek istemediğini söyledikçe bunu hissettim. Awan ve Bilgrami kesinlikle onu bilgilerle donatmışlardı. Ama bu, jürinin önünde hiçbir işe yaramazdı. Onunla açık konuşmam gerekiyordu – ama o an değil. Bugünlük yeterince çaba harcamıştım.

Tampa ve Londra bürolarına rapor verirken cep telefonum durmaksızın çalışıyordu. Emir nakit toplamaya devam ediyordu, Alcaino'nun şürekâsı da onun tutuklanması konusunda ya rapor vermek ya da bir şeyler öğrenmek için beni takas odası olarak kullanıyordu.

Gece yarısı saat biri biraz geçe Casals'ı aradım.

"Roberto gerçekten çok hasta" dedi, Alcaino tutuklandı demeye çalışıyordu.

"Biliyorum" dedim. "Ona reçete gönderdim." Yani para.

"Neyin yolda gitmediğini bir türlü anlayamıyorum."

"Beni dinle. Onu ziyaret etmemen galiba daha iyi olacak ama birinin vasıtasıyla ona haber gönderme şansın varsa, ona yalnız

olmadığını söyle. Onun yanına gideceğim. Avrupa dönüşü New York'a uğrayacağım, o zaman konuşuruz.”

Casals telefon numarasını bana vermekten mutluluk duydu ve döndüğümde buluşmaya karar verdik.

Ertesi gün öğleden sonra benim Hong-Kong ve Cebelitarık şirketlerim adına hesap açması için Akbar'a gerekli evrakları verdim. O hesapları açarken ben de BCCI'nın fon akışını gizlemek için aldığı yüzde 1,5 yıllık ücretten söz edip, Capcom'da bu ücretin yarısından tek kuruş vermeyeceğimi belirttim. Aynı zamanda geri dönüş süresinin de on günden beşe düşürülmesini istediğimi söyledim.

Rakamlar düşünüldüğünde Akbar'ın teklif edebileceği en iyi rakam yüzde 1'lik komisyon olabilirdi. Ne de olsa Capcom altın alış satışından ücret alacaktı ve o ücretler yüzde 1'lik komisyonu silip süpürürdü. “Sahte muamele istemiyoruz” dedi. Her şey gerçek gibi görünmeliydi. Geri dönüş süresini halledebileceğinin garantisini verdi ama altı günden azının mümkün olmadığını söyledi. “Bay Musella, uzun vadeli bir ilişki kurmak istiyorsanız, kendinizi yanımızda rahat hissetmelisiniz, bizim de sizin yanınızda rahat olmamız gerekiyor.”

Bu benim açılış konuşmamdı. Anlaşmayı yapabilmek için Akbar'ın sistemini kullanarak dünyanın en sıcak parasını işletmeye hazır olduğuna beni ikna etmesi gerekiyordu.

Masanın üzerinde ona doğru eğilip mimiklerimle tavanda ve masanın altında dinleme cihazı arıyormuş gibi yapıp “Hadi yürüyüşe çıkalım” dedim. “Yürüyüşe çıkıp bu konu hakkında biraz konuşalım, kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Akbar sanki yüzüne kriket sopasıyla vurmuşum gibi “Size bir konuda garanti verebilirim” dedi. “Buradaki herhangi bir şeyden

şüphe duyarsanız, burada hiçbir şey yok, beni kaydeden bir cihaz yok. Bu konuda hiç endişeniz olmasın, burada ses kayıt cihazı olduğunu düşünüyorsanız, yok. Hiçbir şey yok. Ama dışarıya çıkabiliriz tabii ki. Ben...”

Kafamı kapıya doğru çevirip masadan kalkarken “Hadi çıkalım yürüyüşe” dedim.

Beni, avının peşinden giden bir kurt gibi takip etti.

Gürültülü Londra sokağına çıkınca Akbar sinirli bir şekilde “Müşterilerinize itimat ediyoruz” dedi. “Bilmek zorunda değiliz. Müşterilerin amacının ne olduğunu bilmek istemiyoruz. Bunu size anlatmak istiyoruz çünkü sizin gibi iyi müşterilerin bize inmasını sağlamamız gerekiyor. Miami’de yaptığımız anlaşmalarda güveniliriz, sizi bize tavsiye ettiler. Diğer müşterileri de tavsiye ettiler. Müşterilerinizin hakiki olduğuna, saygın olduğuna güveniyoruz.”

Iacocca’yı yumurtlamanın zamanı gelmişti.

Teyt bandında kaydedilmiş konuşmama şunları da ekledim: “Seninle dışarı çıkmak istememin sebebi bu konularda seninle bir kez daha konuşmak istemememdir, bilmeni istiyorum.”

Sorun yoktu. Akbar yürürken söylediklerimi anlamıştı.

O zaman geriye ileri sürmem gereken bir konu kalmıştı: Noriega’nın gizli serveti. Awan onun parasını yıllardır BCCI’nın şubelerine saklamıştı ama o an muhtemelen Capcom’a doğru yöneliyordu. Akbar’a Panama’daki hesaplar donduğunda müşterilerimin çok endişelendiğini, hatta Noriega’ya kefen gönderdiklerini anlattım. Akbar şüphelerimi teyit edercesine sinirli bir şekilde güldü.

Toplantının sonunda Akbar “Her konuda elimizden geleni yapacağımız konusunda size garanti verebilirim. Karşılıklı menfaatimizde bu var, siz de bizim menfaatimizle ilgileniyorsunuz... En

iyisini yapacağız. Beklentilerinizi boşa çıkarmayacağımıza emim” dedi.

Capcom’un ifşa ettiği şeyler başkentin de hoşuna gidecek miydi? Belki de operasyonu sona erdirmeye konusunu bir kez daha düşünürlerdi. ABD ve Suudi Arabistan’ın en zengin insanlarından bazısının yönetmekte olduğu iki mülti milyarlık mali kurum avcumuzun içindeydi. İki kurumun da hem ABD’deki hem de Ortadoğu’daki hükümet yetkilileri ve istihbaratla yakın bağları vardı. İkisi de yeraltı dünyasının uyuşturucu kazançlarının peşindeydi. Benim uyuşturucu tacirlerini, silah tüccarlarını veya teröristleri temsil etmem umurlarında değildi. Umurlarında olan tek şey paramdan toplayacakları güçtü.

Nazir Chinoy’un paranın kaynağı konusundaki bilgisini pekiştirmeden ve düğüne katılması için baskı kurmadan önce Paris’te kalan zamanda bulabileceğim tek kemiği Akbar’ın önüne attım.

Telefonda “Konuştuklarımızı göz önünde bulundurarak sisteme minik bir test uygulamak istiyorum. Müşterilerimle buluştuğumda onlara söyleyebileceğim bir şey olsun... Geçen sefer yaptığımız gibi parayı Panama’dan sizin Chicago ofisinize mi göndermeliyim?” dedim.

“Para göndermenin yolu aynen budur” dedi.

Gönderdim.

Chinoyevinde yüz kadar Paris’in zengin ve ünlü insanını kralar gibi ağırladı. Sokağa peş peşe limuzinler park etmişti. Dünyanın dört bir yanından gelen BCCI banka memurları akbabaların gökyüzünde çizdiği daireler gibi tur atıp işadamlarını, diplomatları ve onların eşlerini gagalıyorlardı. Smokin giymiş garsonlar

birbirine uyumlu flüt kadehlerdeki şampanya ve ordövrlerle dairenin içinde dolanıp dururken, çello ve viyolonistler BCCI'nın mantrasını ilahi gibi çalıp duruyordu: *Bana mevduatını ver.*

Chinoy bütün gece yanıma dünyanın farklı yerlerindeki BCCI şubelerinin müdürlerini getirip durdu. Her biri kulağıma şubesinde hesap açarsam benim işlemlerle bizzat kendilerinin ilgileneceğini, bana hizmet vermek için her şeyi yapacaklarını fısıldadılar. Chinoy parti bittiğinde Kathy'yle benim biraz daha kalmamızı rica etti. Zaman geçtikçe Chinoy'un partiden sonra teker teker topladığı insan korusu bize durmaksızın soru sorup durdular. Bu belki Chinoy'un zarif bir takdimiydi ama bana daha çok, önceden planlanmış bir sınav gibi geldi.

Ertesi gün benim ziyaretimin amacını Chinoy'la konuşurken, Awan'ın durumunun belirsizliği konusunu ortaya attım. "Ayrıldığını görmek tedirgin ediciydi, ama sonra kendi kendime '*Ayrılıyorsa belki de bir sorun vardır...*' diye düşündüm. Bana BCCI ailesinde belki biraz mutsuzluk varmış gibi geldi."

Chinoy, Awan'ın sadece Miami'deki Latin Amerika departmanının yöneticisiyle benlik çatışması yaşamış olduğuna beni ikna etmeye çalıştı. Bankanın başkanı olan Swaleh Naqvi olayları yatıştırmış, Awan'ın Paris'e atama sürecini altı ay daha ertelemişti, bu süreçte Awan şubede yeni bir bölüm açıp Latin Amerika'daki müşterilere hizmet etmeye devam edecekti. Bence Awan onların gözünü öyle bir boyamıştı ki kendisini mercek altına almamalarını sağlamıştı, bu arada da sürekli gizlice başkente gidip Blum'a yarısı yalan yarısı doğru şeyler söyleyerek onu kandırmaya çalışmıştı.

Gümrük verdiği 5 milyon doları geri istiyordu, o yüzden Chinoy'a yakın bir arkadaşımın bakiye tablosunu şişirmek için yardıma ihtiyacı olduğunu, Paris'teki mevduatlarımın tamamını

üç veya dört günlüğüne almam gerektiğini söyledim. Bu dalavere kimseyi alarına geçirmeyecekti. Ben geçmişte onlar için aynısını yaptıysam, onların da bana bunu yapıyor olması gerekiyordu. Yine de olanları anlatırken yaltaklanmaya devam ettim.

Chinoy “Elbette” dedi. “Hepimiz bu alana güveniyoruz.”

Ne kadarlık bir miktarı saklayarak Kolombiya’ya göndereceğini sordu. “Ayda yirmi milyon... Paris on milyon gönderdiğinde kimsenin anlamayacağı kadar büyük bir yer... Benim sistemi kullanarak Monte Carlo şubasından de birazcık daha ekleyebilirim.”

Kolombiya’daki müşterilerin her ay Avrupa’ya yatırmak istedikleri 15 milyon dolarlık döviz olduğunu söyledim. Kabul etti. Aklında o an bir plan yoktu ama parayı saklayabileceğini hissediyordu.

Taleplerde bulunma sırası Chinoy’a gelmişti. “Aralıktan önce bana biraz daha fazla fon verebilecek misin?” 31 Aralık’ın bankanın yıl sonu bilanço tablosunun şişirilmesi gereken tarih olduğunu bana hatırlattı.

“Bu konuda bana güven” dedim. Aralık sonunda mevduatımızı iki milyon daha artıracığımızı öngördüğümü, Kolombiya’ya başka bir 30 milyon kredi havale etmek için fon yatıracağımızı söyledim.

Chinoy Cheshire kedisi gibi sırtarak “Çok teşekkürler” dedi. “Çok teşekkür ederim. Bu çok işimize yarayacak. Teşekkürler.”

Sonra geçen ziyaretimden beri yapmış olduğumuz banka işlemlerini teyit etmek için Paris’teki hesabımın kayıtlarını görmek istedi. Dosyaları getirmesi için Sibte Hassan’ı çağırdı. Evrak yığını karıştırırken...

İşte oradaydı. Armbrecht beni uyarıp Don Chepe’nin adamlarının New York’ta gözetim altında olduğunu fark ettiğini

söyledikten bir gün sonra, yani 22 Temmuz tarihinde BCCI'a mektup yazmıştı. Bankaya hesaptan benim adımlı kaldırmalarını emretmiş ve fonların BCCI'ın Panama'daki Colon şubesine gönderilmesini istemişti. Kâğıda bakarken buz kesildim. Mektubu yazmadan bir gün önce Armbrecht'in huzursuz sözleri kulağımda çınladı: *İşlem sırasında arkadaşların varlığı bizi endişelendirdi, bütün minik güzelliklerin, bütün mücevherlerin teslim edildiği Kule'de kötü herifler var. Yabancı yatırımcıları ellerine geçirmek istiyorlar ve endişeliler.*

Armbrecht ve Don Chepe'nin sunmak istediği her şey, New York'ta gözetim olduğunu anladıkları an kaybolup gitmişti. Kartelin Avrupa'ya 100 milyon doları saklamama izin verdikleri plan da gündemden düşmüştü. Benim narkotik olmadığuma emindiler – aksini düşünüyor olsalardı Emir'le ben çoktan öldürülmüştük. Ama bizimle iş yaptıklarında ortaya bir sürü sorun çıktığını düşünüyorlardı.

Champs-Élysées'de yürürken moral bozukluğu bir an olsun peşimi bırakmadı. New York'un operasyonumuza olan inancı kalıpların dışında düşünmeye yetecek kadar bile değildi. Olağan şeyler davamızın bir kısmını katletmişti. Ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir bok yoktu.

Paris'ten ayrılmadan önce Chinoy ve ailesi Kathy'yle beni Bois de Boulogne'deki gölün üstündeki adada, bir bahçenin içine kurulmuş bir lokanta olan Le Chalet des Iles'e götürdüler. Napolyon döneminde av köşkü olarak inşa edilmiş, sonradan lokantaya çevrilmiş bu mekâna ulaşmanın tek yolu feribota binmekti. Akşam yemeğinde Chinoy o gün Londra'da BCCI kurul toplantısına katılmak zorunda olduğu için düğüne katılamayacağını üzülerek bildirdi.

Yemekten sonra pirüpak olan alanda dolanarak gezdik. Bu, benim Chinoy’la son görüşmemdi, o yüzden avantaj elde etmek için elimdeki son kozu oynadım. Planlarında değişiklik yaparak beni çıkmaza düşürdüğünü söyledim. Aile büyüklerimin kendisiyle Tampa’da özel olarak konuşmak istediklerini belirttim. Bu konuşma için düğün töreni mükemmel bir ortamdı, güvenlik sıkı olacaktı, o yüzden rahat rahat konuşabilirlerdi.

Chinoy öğleden sonra BCCI başkanını arayıp kurul toplantısına geç katılmak için izin isteyeceğine söz verdi, böylelikle düğün töreninde patronlarımla tanışacaktı. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini bildiğimden, birazcık daha ileri gidip bizim ekibin büyüleriyle bankanın yöneticileriyle toplantı ayarlamının çok önemli olduğunu söyledim.

Bana tamamen katılan Chinoy “Adamlarınızdaki olası rahatsızlıkları dindirmek için böyle bir toplantı ayarlanabilir” dedi. “Kiminle iş yaptığımızı görmenin en adil yolu bu.”

Enfes bahçenin içinde gezerken kendi kendime *o toplantının hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olması ne üzücü* diye düşündüm. Ekim kapıdaydı. BCCI başkanı Swaleh Naqvi’nin kara para akladığını ses kayıt cihazına kaydetsem, bundan daha güçlü bir kanıt olmazdı. Neyse ki komuta zincirinde tepeden üçüncü sırada olan Chinoy ve diğer sekiz önemli memurun kayıtları işimizi görürdü.

Londra’da basılan *Times* dergisinden bir makaleyi Chinoy’a verdim. Makale, onun ve BCCI memurlarının benim patronlarımla yapacakları toplantıyı neden önceliklendirmesi ile ilgiliydi, iki taraf da endişeliydi. Makalede FBI ve Londra emniyet müdürlüğü dedektif masasının yapmakta olduğu operasyonla birkaç bankanın kara para akladığını ortaya çıkardığı yazıyordu, bu bankalardan bir tanesi Pakistan kökenli olmakla biliniyordu.

Bankalar İslami şartlarda para havale etme yöntemi olan *Hawala* sistemini kullanıyordu.

Hawala'da bir lokasyondaki müşteri parasını bir hawaladar'a veriyor, para başka bir lokasyondaki ikinci hawaladar'a havale edilerek istenilen alıcıya ulaştırılıyordu. Bankaların kestiği ücretten daha az bir komisyon alan hawaladarlar çoğu zaman kambiyonun tekerine çomak sokuyordu. Bu işi yapmak için ne devlet yönetmeliği vardı ne de kanıt niteliği taşıyan belge, ağızdan çıkan tek bir söze bakıyordu ve sistem aynı zamanda kredilerin havale edilmesine de müsaade ediyordu.

Chinoy'a "Bu yazanlar ödümü koparttı" dedim.

Makaleye bakmaya devam eden Chinoy "Bahsettikleri biz değiliz" dedi. "Ama galiba kimden söz ettiğini biliyorum. Biz hawala sistemini kullanmıyoruz. Çünkü çok riskli." Ama adamlarımı neden rahatlatması gerektiğini anlamıştı. "Sana tekrar hatırlatmak adına, burada hiçbir sorun yok. O açıdan biz çok rahatız." Tampa'ya gelmek için elinden geleni yapacağına söz verdi ama olur da gelemese, düğünden hemen sonra büyüklerimin bankanın başkanı ve diğer yöneticileriyle toplantı yapacağına güvenebileceğimi söyledi.

Keşke.

Dönüşteki ilk durağımız 52. Cadde ile Madison'ın ortasındaki beş yıldızlı bir otel olan Omni Berkshire Place Otelı oldu. Alcaino hapse tıklınca Casals nereye gideceğini şaşırmıştı, o yüzden de benimle çalışmak istiyordu. Ona iyi biri olduğunu ama hakkında çok fazla bir şey bilmediğimi söyledim ona. Benim sadece dürüstlük ve sadakate ihtiyacım vardı, o yüzden bana her şeyi anlatması gerekiyordu.

Casals bulaştığı her bir suçu teker teker anlattı. Üç yıl Alcaino için çalışmıştı. Sekiz ay önce Alcaino Buenos Aires'teki ançüez paketleme tesisinden boruhattını döşemişti. Malı Philadelphia üzerinden başarılı bir şekilde göndermişlerdi – 550 kilo saf kokain. Zabala bu kokainin bir kısmını New Jersey'deki Alvaro ve Gladys Perez ile birlikte dağıtmıştı. Casals bana telefon numarasını verdi. Buenos Aires'teki tesisin sahibi Carlos Diaz'mış, Alcaino'nun ortağı Fabio Ochoa'nın New York'ta adamları varmış, Casals'a Alcaino'nun bulabildiği bütün parasını kendilerine vermesi için baskı yapmışlar. Federaller ithal ettiği ançüezlere beklenmedik bir şekilde dikkat kesilirse diye Alcaino New York'ta bir nakliye komisyoncusunu işe almış, bu adam ançüezlerin Arjantin'den Philadelphia'ya nakliyesiyle uğraşıyormuş.

Casals Alcaino'nun İsviçre'de sahte bir isim adı altında hesapları olduğunu biliyordu. Aynı isim için sahte pasaportu da varmış – o pasaport ABD'den kaçması gerekirse kuyumcunun can yeleğiymiş. Ayrıca ABD'nin pek çok yerinde kiralık kasası varmış, bu kasalara sadece kendisi ve kız arkadaşı ulaşabiliyormuş. Cecilia New York'ta Alcaino için kokain dağıtıyormuş, Ekvator'daki Patricia ve Kolombiya'daki Sonja gibi.

“Ne kadar tecrübelisin” dedim. “New York'ta bizim işleri yürüten adamım Tampa'ya düğüne gelecek. Seni de düğüne davet etmek istiyorum, yanında bir misafir de getirebilirsin. O adamımla tanışmak için bundan daha mükemmel bir zaman olamaz. Seni bir işe yerleştirdiğini görmek istiyorum. Ailemize hoş geldin.”

“Teşekkürler Bob. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Düğün daveti için de ayrıca teşekkür ederim. Kız arkadaşımınla birlikte kesin geleceğiz.”

Miami'ye dönünce Tobon ve Zabala bana Alcaino'nun parasının hâlâ sokaklarda olduğunu anlatma ihtiyacı duydular, o parayı yem olarak kullanıp düğünden önce Alcaino'nun tedarikçilerini Tampa'ya getirmek için kullanabilirmişim.

Tobon'un yardımıyla Kathy düğünde taşıyacağı çiçeği ayarladı. Hedeflere ve onların arkadaşlarına yatırım yaptıkça düğün törenine gelme olasılıkları artıyordu. Tobon'la telefonda çiçek mevzuunu teyit ettikten sonra ona "Sana daha önceden söz ettiğim evraklar bende. Onları Los Angeles'tan aldım" dedim. Bu evraklar, ona getirmek için söz verdiğim Alcaino'ya karşı New York ve Philly'de açılmış iddianamelerdi. "O evrakların iki kopyasını saklayacağım. Tuto o evraklarda belirtilen kişiyi tanıdığını söylüyor. Geldiğinde bunu konuşuruz."

Hazır BCCI senatörün nişan hedefindeyken, bankacı arkadaşlarımla Grand Bay Otel'i'nin bekleme odasında buluşmayı tercih ettim. Buzlu Johnnie Walker Black viskileri üst üste içince Bilgrami kafasını Capcom'un evrak işlerine gömdü.

Bana bakmadan "Capcom'da yaptığın toplantı nasıl geçti?" dedi.

"Ah, Akbar çok beyefendi" dedim. "İşler yolunda gitti."

"Bence onu çok korkuttun" dedi Bilgrami, sonra da kafasını kaldırıp bana baktı. "Yani biz artık seninle açık açık konuşuyoruz. Sen yaptığın işi açıklamaya çok meyillisin. İnsanlar bazen ne iş yaptığını bilmek istemiyorlar, biliyorsun... Ona ne iş yaptığını ısrarla söylemek istedim, bu da onu korkuttu çünkü neden böyle yaptığını anlamadı..."

Bilgrami'nin sözünü kesip "Söylediklerim çok minimaldi, üstü kapalıydı" dedim. "Bunun da bir sebebi vardı. Söylediğim minik

şeylere nasıl tepki vereceğini merak ettim, üstelik o kadar da uzun boylu değildi söylediklerim.”

“Bob açıkça konuşmak gerekirse Akbar’ın aklı biraz karışmış. Ama senin yüzünden değil. Senin iyi bir insan olduğunu, seninle iş yapmanın da kolay olduğunu düşünüyor ama detaylandırdığın şeyler yüzünden kafası karışmış. Anlayamamış çünkü insanlar neyle uğraştıklarını bilmeyince gizlilik işte o zaman anlamını buluyor.”

“O zaman bir insan diğeriyle özel olarak bir şey paylaşıyorsa, o konu orada kalır, dışarıya çıkmaz” dedim.

Bilgrami geri basıp “Akbar’ın aklı söylediğin bazı detaylar konusunda karışmış” dedi. “Onunla ne konuştuğumu bilmiyorum. Bilmek için oraya kadar gitmemize gerek olmadığını düşünüyorum. Hayal etsem yeter.”

Bilgrami’ye Akbar’la ofisinde resmi ve nazik bir toplantı yaptığımı, hassas konularda konuşmak gerektiğinde ofisinden çıkıp sokaklarda yürüdüğümüzü, konuşmalarımızın kesinlikle gizli olduğundan emin olduğumu söyledim. “Belli çapta gizliliğin olduğundan emin olmam gerekiyordu. Belki de sizin alanda böylesi daha aleladedir. Ama üç veya dört kişinin adına iş yapıyorsan ve dünyanın bütün yükü omuzlarındaysa, karşıdaki insanın işleri yapmanın önemini anlamış olduğundan emin olman gerekiyor.”

Bilgrami sinirli bir şekilde gülümseyerek sert biçimde “Onu korkutan şey de muhtemelen buydu çünkü o çılgınca şeyler yapmaya alışık değil” dedi ve konu buharlaşıp uçtu.

Hedefin havale ettiğimiz paranın uyuşturucu kaçakçılığınan geldiğini bildiğini ortaya koyan bir delil yoksa suç da yoktur. Göz kırpma veya kafa sallama işimize yaramaz. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, ne zaman ortada olan durumu –yani benim

uyuşturucu tacirlerinin parasını akladığımı- söylemeye kalksam, karşı taraf hep kırmızı bayrağı havaya kaldırdı. Dikkatli insanlar bile tamahları yüzünden sakinleşip içgüdülerini bastırdılar.

Alcaino beni mirasçı olarak atamıştı, o yüzden Key Biscayne'deki ev, Tobon, Zabala ve yeni bir oyuncu olan ve "Cecilia" olarak bilinen, Alcaino'nun hem çetesinin önemli bir üyesi hem de kız arkadaşı olan Marta Cecilia Carvajal Hoyos'a döner kapı olmuştu. Zabala, Cecilia'yı getirmeden önce bana onunla ve çete-deki diğer üyelerle ilgili bildiği her şeyi anlattı. Özellikle Alcaino tutuklandığında ellerindeki kokainin Alcaino'ya borçlu oldukları parasını toplamak için kokaini dağıtan kişilerin isimlerini ve telefon numaralarını istedim. Sonrasında da ödeme bekleyen tedarikçiler vardı.

Zabala alıcılarından topladığı bütün parayı bana verdi. Bana ne zaman bir çanta dolusu nakit verse, Alcaino için muhasebe tutmak adına talep ettiğim için fonların kaynağını da detaylı olarak anlatan kendi yazdığı notu da veriyordu. "Bu 15.000 dolar Roberto'ya aittir. Bir hafta önce bana beş kilo kokain verdi. Bu beş kilo, onun son yükünden gelen on dokuz kiloluk malın bir parçası. Bu mal ançuez tesisinden gelmedi. Bu ayrı bir işti. Kilo başına 13.800 dolar ödemeyi kabul ettim. Uyuşturucuyu Roberto'nun adamı Alvaro Perez'den aldım ve New Jersey'deki müşterim Alberto'ya sattım. Perez parayı benim için Alberto'dan aldı. Ayrıca Los Angeles'taki Gloria Alcaino'ya 51.000 dolar daha gönderdim."

Zabala geçen yıl boyunca yaptığı bütün işlerin detaylarını da anlattı, New York'ta kokain laboratuvarı açmak için masrafları Alcaino ile paylaşmışlar. Bana herkesin adını ve telefon numarasını verdi, Cecilia'ninkini de. "Cecilia, Roberto'nun kız arkadaşıdır. İki yıl önce kocası, adamlarından biri Tampa'ya beş kilo kokain teslim edilirken tutuklandı. O adam bülbül gibi şakıyınca federaller

Cecilia'nın kocasını Miami'deki ankesörlü telefonda konuşurken enselediler.”

Cecilia'nın tedarikçilere borcu olduğundan para avına çıkmıştı. Alcaino ile tedarikçilerin son işine aracılık yapmıştı. Zabala Cecilia'nın iki gece önce olay çıkarmak için evine bir kadın gönderdiğinden şüpheleniyordu. Gece yarısı kadının teki kapıya ve pencerelere vurmaya başlamış. Zabala kapıyı açmayınca kadın mahallede herkesin duyabileceği bir sesle Zabala'nın Alcaino için kokain sattığını bağırarak söylemiş. Komşuları durumu polise şikâyet etmişler. Polis Zabala'nın evine gelmiş ama o her şeyi yalanlamış. Cecilia uyuşturucunun parasını Kolombiya'daki sahiplerine ödemezse olaylar çirkinleşecekmiş.

Cecilia bir süredir benden haberdardı. Alcaino benden çok olumlu bir şekilde söz etmişti ona. Torbacıdan çok bir sekretere benzeyen Cecilia basılan yükteki görevini bana anlattı. İki yüz kiloyu sözde satacaktı ama devam eden diğer satış işleri daha büyük sorunlar çıkarmıştı. Birkaç hafta önce kaynağı Lucas'tan yetmiş kilo aldıktan sonra yarısını Alcaino'ya vermişti. O kokainin büyük kısmı Alvaro Perez'deymiş ve Lucas'a birkaç yüz bin dolar borcu varmış. Lucas yirmi yaşında bir zamanlar Tampa'da yaşamış bir Kolombiyalıymış ama artık Meksika'da bir çiftlikte yaşıyormuş. Lucas'ın grubu her ay o çiftlikten ABD'ye yük yük uyuşturucu getiriyormuş, Cecilia da her yükün bir kısmını New York ve Miami'deki alıcılara satıyormuş. Lucas'ı memnun etmek için Perez'den para kurtarması gerekiyormuş. Bunu beceremezse Lucas artık ona mal tedarik etmezmiş – ya da daha beterini yaparmış.

Ona “Roberto benden normalde hallettiği işlerin bazısını yapmamı istedi” dedim. “Kendisine olan borçların toplandığını görmemi istedi. Bana yardımcı olursan, Roberto'nun Lucas'a olan borcunun ödenmesine izin vereceğini sanıyorum.”

Cecilia bana bildiği bütün detayları anlattı, Cartagena ve Meksika'dan gelecek yeni nakliyeler hakkında gerçekleri de söyledi. Lucas ABD'ye yeni bir yük gönderiyormuş, iki hafta içinde buraya varacakmış. Gloria vasıtasıyla Lucas'a ödenecek miktarı Roberto'ya doğrulattırdıktan sonra o parayı doğrudan Lucas'a göndereceğimi Cecilia'ya söyledim.

"Sorun yok" dedi Cecilia. "Onu New York'a getiririm."

Bu da bizim için ikramiye gibi bir şeydi, çok kolay olmuştu. Operasyon bitmeden birkaç gün önce Cecilia Lucas'ı Tampa'ya parasını almaya getirecekti. Evlendiğim içim New York'a gidecek zamanım yoktu, o yüzden malın gizli görev için kullandığımız eve boşaltma zamanını, Tampa'daki operasyonun bitiriliş tarihine paralel bir hale getirecektim.

Cecilia, o dönem Alcaino'nun itiraf ettiğinden çok daha meşgul olduğunu söyledi. Buenos Aires'ten çıkan taşıma hattına ilaveten Alcaino önemli siyasetçileri korumak için diyet ödediği Dominik Cumhuriyeti'nden de taşıma hattı yapmak üzereymiş. Tonlarca kokainin Dominik Cumhuriyeti'nden Kolombiya'ya uçakla götürülmesi, oradan da ABD'ye ticari olarak gemiyle gönderilmesini ayarlamış.

Bir haftadan daha az zaman kalmıştı ve operasyon bitmeden önce Los Angeles'taki Gloria'dan son damlasına kadar istihbarat toplamak istiyordum; aynı zamanda BCCI Los Angeles şube müdürü Iqbal Ashraf'la apaçık konuşmak istiyordum. Altı ay önce müşterilerimin fonlarının kaynağı konusunda lafı kıvrırmıştık ama olur da Ashraf boşboğazlık ederse diye Awan ve Bilgrami'yi tedirgin etmemek için konuyu olurlarına bırakmıştım. Ama artık önemi yoktu. Awan ve Bilgrami zaten düşmek üzereydiler.

Gloria tam bir paranoyaktı, kendisini sürekli takip ettiklerini düşünüyordu. Muhtemelen ediyorlardı. Kathy'yle yakın bir

dostluk kurmuşlardı, o yüzden Kathy'nin kesinlikle toplantıya gelmesi gerekiyordu. Şehir merkezindeki Buena Vista Otelinden bir süit kiraladık ve Gloria bize geldi. Uyuyamadığı için yüzü çok solgundu, omzunda dünyanın yükünü taşıyormuşçasına odaya girdi. Kendine hâkim olmak için elinden geleni yapıyordu.

Önemişiyormuşum gibi davranarak “Kızlar nasıl?” diye sordum.

“Pek iyi değiller” dedi, gözyaşları akmaya başlamıştı. “Allak bullak oldular. Paola çok konuşuyor, Claudia tek kelime etmiyor... Çok kötü.”

Kızlar babalarının ABD'deki en büyük uyuşturucu kaçakçısı olduğundan elbette hiçbir zaman şüphelenmemişlerdi, o yüzden tutuklandığında büyük bir şok yaşamışlardı.

Gloria avukatları vasıtasıyla Roberto'dan sokaklarda kendisine hâlâ borcu olan kişilerin kim olduğunu öğrendiğini söyledi. O dağıtımcıların isimlerini ve telefon numaralarını bana verdi ve benden o paraları toplamamı rica etti. Ben de toplayacağıma söz verdim. Onun için toplanmış 115.000 dolar bendeydi – bana o parayı nereye göndermem gerektiğini söylemesi yeterliydi.

Gözyaşlarına boğulmuş vaziyette kocası tutuklanmadan önce gördüğü bir rüyasını anlattı. “Kendimi bir yerde gördüm, çok kalabalık bir yerdi ve ben kimseyi tanımıyordum. Ama o yerin ortasında ayakta duruyordum ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Ama yağmuru hissetmiyordum. Dönüp bir köşeye baktım, orada içinde beyaz tozun olduğu bir plastik poşet gördüm. O poşetlerden çok vardı. Kaç tane vardı bilmiyorum ama çok fazlaydı. Sonra yere yığıldım, yağmur çok fazla yağıyordu ama ben bütün duygularımı kaybetmiştim. Aklımı da – aklım yerinde değildi. Gözyaşları yağıyordu. Kendimi çok yalnız hissettim.”

Gloria kendine gelince kocasının bağlantılarını kullanarak avukatlara yeteri kadar para yedirmek için yeni bir parti yükün gelmesini sağlamak istediğini söyledi.

“Gloria gel dışarıya çıkalım” dedim.

Alcaino on veya daha fazla yıl hapiste kalacaktı, Gloria da kocasının avukatlarına gönderdiği aklanmış para yüzünden fahiş bir ceza ödemişti. Şimdi de kalkmış uyuşturucu satmaktan bahsediyordu, bu iş onu kocasından iyice uzaklaştıracaktı. Ben uzun zamandır gizli görevimi yerine getiriyordum ama Gloria’nın hapiste değil, kızlarının yanında olmasını tercih ederdim.

Evrak çantamın uzağında, merdiven boşluğunda ona “Lütfen beni iyi dinle” dedim. “İş yapmak istiyorsan, bırak sana önderlik edeyim. Risk almanı istemiyorum. Malı getirmek için kiminle temas kurulacağını bana söylersen, tek kuruş almadan bunu senin için yaparım. Kazandığınız her kuruş sadece sana ve Roberto’ya gelecek.” Önerimi kabul etti, diğer tedarikçilerle temas kurmamı sağlayacaktı, muhtemelen o insanları da yakalayacaktık.

Minnetle “Beni sevdiğini biliyorum” dedi. “Ama bu iş, kendi başıma yapmam gereken bir iş.”

Yemi yemedi. Ben yine de şansımı denemiştim. Kendi kendine düşüp yanacaktı.

Ertesi gün bize 10.000 dolar getirdi, karşılığında çek alacak ve avukata verecekti. Kathy işlemi yaparken ben de Iqbal Ashraf’ı ziyarete gittim.

Toplantı, daha önceden BCCI memurlarıyla yaptığımız onlarca toplantının kopyasıydı. Ashraf’a bin kilo kokainle yakalandığı için tutuklanan bir müşterimin finanse ettiği Los Angeles şehir merkezindeki konut kompleksinin satışı için yardım aradığını söylediğimde, Ashraf gözünü bile kırpmadı.

“Bay Musella” dedi. “Müşterilerinizin fon fazlasını 31 Aralık veya 5 Ocak’a kadar bize yatırmasına ne dersiniz?”

Konu her zaman dönüp dolaşıp mevduata geliyordu.

Lee Iacocca görevini yerine getirmişti ve Ashraf da itiraz etmemişti. Sadece biraz daha mevduat istiyordu. “Söz konusu fon fazlası olunca buraya yatırırsanız çok minnettar kalırım.”

Ancak tanıştığım diğer BCCI memurlarının aksine Ashraf’ın elinde hapisten ücretsiz çıkış kartı vardı ve ben bunu bilmiyordum. Onunla buluşmadan önce Mark Jackowski Tampa’daki büyük jüriye sunacağı operasyonumuzla ilgili sunumu bitirdi ve jüri Ashraf da dahil olmak üzere onlarca kişiye açılmış olan iddianame hakkında karar vermişti bile. Bu da Ashraf’la Los Angeles’ta yaptığımız toplantının kayıtlarının mahkemede yer almayacağı anlamına geliyordu. Toplantıyı ona ceza kesildikten sonra yapmıştık. Kayıt olsa bile yürüyüp gidecekti – çok şanslı bir adamdı.

Görevimizi yerine getirmiştik. Tampa’ya dönüp operasyonun bitirilmesinin detayları üzerinde çalışmanın ve operasyonu bitirmenin zamanı gelmişti. Bir ay daha devam etsek karşımıza çıkacak fırsatları bizim adamlara göstermek için elimden geleni yapmıştım. Ama bu mümkün değildi. Artık yapabileceğim tek şey son birkaç günün en iyisini çıkarmaktı ama o günlerin fırtına öncesi sessizlik olduğu sonradan ortaya çıkacaktı.

Meydana gelecek olan olay, yeraltı dünyası vasıtasıyla şok dalgaları gönderecek ve kartelin, bankacılık camiasının, siyasi partilerin ve ABD’nin ve müttefiklerin istihbarat teşkilatlarının temelini titretecekti.

Operasyonun Bitirilmesi

ABD Gümrüğü, Tampa, Florida

6 Ekim 1988

Herkes oradaydı.

Tischler, "Larry Mulkerns operasyonun bitiriliş lojistiğinden sorumludur" dedi. Mulkerns Tampa'da görev yapan özel ajan yardımcılarının biriydi ve Tischler'in sağ koluydu. "Mazur ve Ertz, siz hedeflerle iletişim içinde olacaksınız. Uçakların ne zaman ineceğini öğrenin, limo şoförü rolünü oynayacak ajanlar onları havalimanından alıp Innisbrook'a getirecekler. İnsanlar cuma ve cumartesi günü farklı zamanlarda gelecek. Onları oyalamak için bazı faaliyetler düzenleyeceğiz – golf turnuvası, körfezde sürat teknesiyle tur ve diğer faaliyetler. Steve sosyal aktiviteleri düzenleyecek.

"Cumartesi akşamın ilk saatlerinde havuz başında kokteyl partisi olacak, düğün merasimi de pazar sabahı saat onda başlayacak. Törende herkesi yakalayacağız. Pazartesi federal tatil olduğundan basın toplantısı salı günü yapılacak ve konuşmayı Yargıç von Raab yapacak. İngiltere ve Fransa gümrüğünden gelen insanlar da burada olacak ve basın toplantısına katılacaklar. Düğün hediyeleri, gelinlik ve diğer değersiz ziynetler basın toplantısında sergilenecek."

Odadaki hiç kimseden itiraz gelmedi.

“Tamam, budur” dedi Tischler. “Toplantı bitti.”

Herkes odadan çıktıktan sonra ona “Bonni seninle biraz konuşabilir miyiz lütfen?” dedim.

“Konuşmak için otuz saniye var. Sorun ne?”

“Hemen söyleyeyim: Tören olacaksa ben yokum. Hücumimin düğüne baskın yapıp adamları kelepçelerle götürdüğünü gören masum eşlerin ve çocukların çıkaracağı kaosu hayal edebiliyor musun? Bu işi tiyatro oynamadan halletmek gibi bir zorunluluğumuz var. Cumartesi günü herkesin odasının önüne tutuklamayı yapacak ajanları yerleştirebiliriz. Kathy ile birlikte her bir hedefi arayıp teker teker bizim odaya davet edebiliriz. Bize çok güveniyorlar; nereye göndersek giderler. Ailelerinin bunu görmesine gerek yok. Özetlediğin plan çok kişiselleştirilmiş gibi duruyor, o adamları o şekilde mahcup edersen, sinirlerini gizli görevdeki ajanlardan çıkarırlar... Gereksiz yere ailelerini cezalandırırsak, onlar da karşılığını verir. Steve'den NBC Haberler servisinin bizim operasyonu bir aydır bildiğini öğrendim, işte bu suçtur... Bunun ötesinde, medyanın göstereceği yoğun ilgi Tampa'daki yetki sahamızı kaybetmemize neden olabilir çünkü bu yasaya aykırı reklamdır. Bu doğru değil.”

Tischler burnundan soluyarak “Ben ne dediysem, o” dedi. “Toplantı bitti. Ofisimden defol git. Seni gidi çıkarıcı orospu çocuğu... *Ofisimden defol git. Seni gidi çıkarıcı orospu çocuğu!*” Beni ofisinden dışarıya, koridora, sonra da ekibin durduğu alana doğru iteledi. Orada durmakta olan bir düzine ajan bizi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Tischler arkasını dönüp fırtına gibi ofisine döndü.

Anlamıştım. Görevdeki özel ajan yardımcısı Joe Ladow'un üstündeki herhangi biriyle konuşarak anlaşmaya çalışmak nafileydi. Ladow mantıklıydı ama düşündüğünü dosdoğru söylerdi, o yüzden Tischler, Ladow'un bu operasyondaki otoritesini elinden almıştı. Onunla kavga edecek gücüm yoktu.

Birkaç dakika sonra Tischler emir verip Steve Cook ve Joe Ladow'u odasına çağırttı. "Nasıl yaparsınız bilmem ama gün bitmeden Mazur'u kovmanın yolunu bulun, aksi takdirde ben sizi kovarım!"

Cook ve Ladow onu sakinleştirmeye çalıştılar ama o an beni çok etkilemişti. Bir ay da sürebilirdi, beş yıl da, ama Tischler aklımdan geçeni söylediğim için bunun hesabını bana ödetecekti. Ve konu sadece reklam yapmaktan ibaretti.

Sonradan öğrendiğime göre von Raab ve Bill Rosenblatt, bugün merasimini sadece NBC Haberler'in yayınlamasını teklif etmişti. NBC kameramanı, töreni videoya kaydeden görevli rolünü oynayacaktı. Tischler bu planı tamamıyla desteklemiş, olaydan birkaç gece önce Tampa'daki gezegendeki en etkileyici şarap listesine sahip dünyaca bilinen Bern's Et Lokantası'nda elliden fazla üst düzey hükümet yetkilisinin katılacağı akşam yemeği partisinde bunun duyusunu yapmıştı. Beş ajan bakmakta oldukları davaları bir kenara itip Yargıç von Raab, başkentteki ekibi, Adalet Bakanlığı, IRS ve gümrükteki en üst düzey memurları bu çok lüks ziyafete taşımak için Lincoln arabalarına şoförlük yapmışlardı. İlimli bir şekilde hesap ettiğimizde bu yemeğin en az 5.000 dolar-dan fazla tuttuğunu tahmin etmiştik. Yemeğin faturası muhasebe defterlerine "konferans için araştırma masrafları" olarak kaydedilmişti – fatura elbette bizim gizli operasyondan kazanılmış kazançlarla ödenmişti.

Ama Cook ve Ladow baskın çıktı. Operasyonun bitirilme senaryosu değişti. Cumartesi akşamı havuz başındaki kokteyl partinin sonlarına doğru limolar hedefleri bekârlığa veda partisi için kırk kilometre uzaktaki bir kulübe götürecektik, böylelikle ajanlar hedefleri ailelerinden uzak bir yere hiç şüphe çekmeden götürmüş olacaktı. En az dört saat boyunca hiç kimse herhangi bir şeyden şüphelenmeyecekti – bu süre hedeflerin ailelerine profesyonel bir şekilde yaklaşmak ve sevdiklerinin tutuklandığıyla ilgili o ciddi haberi vermek için yeter de artardı bile.

Emir, Teksas-Meksika sınırına saklanmış 10 milyon dolarlık bir işi Gonzalo ile bağlamaya çalışıyordu. Ama parayı almayı teklif edince yönetim işi yapmaktan vazgeçti. Emir, patronlar sanki biz ifşa olmuşuz da işi kapatmak zorunda kalmışlar gibi görünmesini istediğini söyledi. “Saçmalığın daniskası” dedi. “Gonzalo her gün kendine yeni müşteriler buluyor.”

Kathy kusursuz bir iş çıkarıp düğüne mümkün olduğu kadar çok misafiri getirmeyi başardı. Telefonu susmak bilmedi. Kolombiya, Panama, Fransa, New York ve Miami’den bir sürü insan geliyordu. Aynı zamanda ben de Alcaino’nun elemanlarından Alcaino’nun sokaktan toplanmamış parası konusunda son damlasına kadar istihbarat toplamak için telefona sarıldım. Casals ve Perez para topladıkça beni aradılar.

Casals’a “Elindekini teslim etmek için beni adamlardan biriyle JFK Havalimanı’nda buluşabilir misin?” diye sordum.

“Buluşurum” dedi. “Alvaro yanımda; seninle konuşmak istiyor.”

“Bay Bob size vermem gereken 58.000 dolar var. New Jersey’deki Alberto’dan 70.000 dolar aldım ama o paranın 12.000 doları benim. Elimden geleni yapıyorum.”

“Bundan çok eminim” dedim ona güvence vermek için. “Joe Tampa’ya düğüne geleceği için parayı cumartesi akşamı New York’ta benim adamlardan birine teslim etmeni istiyorum. Ayarlamayı yapmak için sana mesaj atacaktır.”

Chinoy kötü haberi vermek için aradı. “Bankanın müdürü Londra’daki kurul toplantısına katılmamı istiyor. Çok üzgünüm ama düğününüze katılamayacağım. Ama benim yerime Howard ve Hassan’ı hediyenizle birlikte göndereceğim. Hediyeniz türünün tek örneği çok özgün ve antik bir Pers halısı. Umarım sen ve Kathy yıllar boyunca severek kullanırsınız.”

Chinoy ile ilgili karışık durumu çözmek için yapılabilecek bir şey yoktu. ABD’de herkes tutuklandıktan sonra nasıl olsa İngilizler onu Londra’da kelepçeleyeceklerdi.

Cecilia’ya Alcaino’nun tedarikçilerine vermesi için ona 200.000 dolar vermeyi düşündüğümü söyleyerek onu Tampa’ya gelmesi için yemledim.

“Seninle Lucas’la birlikte cumartesi günü Tampa’da buluşabiliriz” dedi.

“Harika. Uçak biletini alınca beni ara, geldiğinizde sizi hava limanından alırım.”

Sonra Armbrecht aradı. “Miami’deyim, La Quinta Otel’inde. Düğüne gelip gelemeyeceğimden emin değilim çünkü Tennessee’den birkaç uçak almam gerekiyor ama sana ve Kathy’ye ömür boyu mutluluklar diliyorum.”

Sorun vardı. Onun gelmesi gerekiyordu.

“Sana özel uçağımı göndermeme izin ver, seni alıp buraya, düğüne getirsin, sonra da gitmek istediğin yere bıraksın” diye bir teklifte bulundum. “Bu anı seninle paylaşamayacaksak Kathy ve ben çok üzülürüz.”

Sessizlik. Armbrecht düşünüyordu.

“Bu çok özel anı sizinle paylaşmayı ben de çok istiyorum. İşler nasıl gidecek bir görelim. Sana haber veririm.”

Şimdilik fena değildi. Kathy onu her an arayabilirdi.

Sonra da düğün zamanı geldi.

Innisbrook’un Hartstan Bahçesi’ne kurulmuş tentenin dalgalanan beyaz gölgeliğinin altında 250 sandalyeyi ortadan ikiye bölen kıpkırmızı bir halı, Miami’den gelen 20.000 dolar değerindeki kırmızı Kolombiya güllerinin durmakta olduğu mihraba kadar uzanıyordu – o güller Tobon çiftinin hediyesiydi. Tentenin etrafındaki sütunların üzerinde düzinelerce aşk merdivenleri vardı ve sanki törenin mahremiyetini sunuyordu. Düzinelerce pırıl pırıl iki yatak odalı daireler beklemekteydi, her bir oda şaraplar, likörler ve atıştırılmalıklarla doluydu. Hepsi de hükümet tarafından ödenecekti ama bundan fazlasını operasyonun kazancı karşılayacaktı.

Awan, Bilgrami ve aileleri cumartesi sabah teşrif ettiler. Gizli görevdeki ajanlar onları limuzinlerle karşılayıp Innisbrook’a getirdiler. İki bankacı bir şeyler içmek için barda buluştu.

Bilgrami, Awan’a “Kocaman düğün tentesini ve düğün törenini belirten afişleri görene kadar sinirlerim zıplayıp durdu” dedi. “Hepsinin gerçek olduğunu gördüm ya Bob’un açıksözlü olması konusundaki endişelerim geçti. Biraz sinirliydim. Ne olup bitecek hiçbir zaman bilemezsin, ama artık biliyorum. Onunla bir sorunum yok.”

Awan bir baba gibi cevap verdi. “Ben en baştan beri hissetmiştim. Bu durum benim için hiçbir zaman sorun olmadı. Birader senin de artık sakinleşmen lazım.”

Önlerindeki güzel günler için kadeh kaldırdılar.

Ian Howard ve Sibte Hassan, Chinoy'un 40.000 dolar değerindeki antik Pers halısını taşıyarak Paris'ten geldiler, Aftab Hussain de Panama'dan geldi. Üçünün de aileleri evde kalmıştı, belli ki eğlenceye gelmişlerdi. Arkadaş rolü kesen ajanlar Howard, Hassan ve Hussain'i golf tesisine götürdüler, orada kumsalda zaman geçirip sürat teknesiyle tur atmanın ve yerel Hooters lokantasındaki yemeklerin tadını çıkardılar.

Joaquin Casals ve kız arkadaşı New York'tan, Mora ve ailesi de Kolombiya'dan teşrif ettiler. Diğer misafirlerimiz sonradan geleceklerdi ama havuz başındaki kokteyl partisine ev sahipliği yapmanın zamanı gelip çatmıştı. Havuzun bir kenarı boyunca uzanan kocaman bir deniz mahsulleri büfesi vardı. Aşçı şapkası ve beyaz ceket giymiş Innisbrook personeli et doğrayıp servis ederken garsonlar ortalıkta cirit atıyordu. Bazı misafirlerimiz minik yuvarlak masalara oturdular, diğerleri daha samimi bir ortamda muhabbet etmek için şezlongları birbirine yaklaştırdılar. Yaylı çalgılar dörtlüsünün çaldığı belli belirsiz müzik havaya süzülüyor, Mora'nın çocukları havuzda oynuyordu.

Aile üyesi veya arkadaş numarası yapan yaklaşık elli ajan da kokteyl partisine katıldı. Her biri, o gece ilerleyen saatlerde harekete geçmeye hazır tutuklama ve sorgulama ekibinin parçalarıydılar. Çoğu önceden gizli bir görevde bulunmamışlardı ve bir arada durup kendilerini hedeflerden izole ettiler. Grubu birbirine kaynaştıranlar ise Dominic ve eskort hizmetinden bulunduğu bir kız, Frankie ve eşi, Eric ve Gail Wellman'dı ve hepsi de rollerini mükemmel bir şekilde oynadılar.

Kathy ile birlikte kalabalık üzerinde çalıştık, tek başına oturan ajanların boşluğundan faydalanarak gizlice hedefleri belirledik. "Omzumun üstünden bakarsan, havuzun karşısındaki masada

oturuyor, üstünde kırmızı süveter var. Adı Joaquin Casals ona herkes Joe diyor. Eski bir bahriyeli, Alcaino'nun hem koruması hem de dağıtıcısı. New York'ta silahla geziyor, buraya uçakla gelmiş olduğu için üzerinde silah olduğunu sanmıyorum. Elle-riyle çok iyi iş çıkarıyormuş.”

Aynı zamanda da Kathy ile birlikte onları rahatlatmak adına hedeflerimiz ve aileleriyle bol bol zaman geçirdik.

Kendi kendime kalabalığa bakarken *Armbrecht çoktan gelmiş olmalıydı* diye düşündüm.

Boştaki ajanlarla görüşürken bir yandan da Kathy'ye “Armbrecht seni gerçekten seviyor” dedim. “Miami'deki La Quinta Oteli'nden ona ulaşip ulaşamayacağına bir bak. Ulaşırsan, onunla konuşabildiğin kadar uzun süre konuş. Sen onunla konuşurken yanında Steve olacak. Teması kurabilirsen Steve otele tutuklama ekibini yönlendirecek. Tutuklanan ilk kişi bu durumda Armbrecht olacak. Bekârlığa veda partisine gitmemize bir saat falan kaldı.”

Telefonu açan Armbrecht “Kathy, nasılsın, seni güzel minik serseri?” diye yağlayıp ballamaya başladı.

Kathy “Serseri olan sensin, olmaman gereken bir yerdesin!” dedi.

Armbrecht ertesi gün erkenden gelmeyi planlıyordu – ama bu bizim için çok geçti. Kathy onunla nerdeyse yarım saat konuştu. Telefonu kapattıktan sonra ajanlar La Quinta Oteli'ndeki odasına fırtına gibi girdiler ve onu tutukladılar.

Akşam yemeği bitmek üzereyken Frankie bütün hedeflere haberi yaydı. “Bu akşam Bob'un bekârlığa veda partisini vereceğiz. Yarım saat içerisinde annemi karşılamak için benimle havalimanına geleceğini sanıyor. Yolda telefonum çalacak ve ona uçuşta rötart olduğunu öğrendiğimi söyleyeceğim. Biraz zaman geçirmek

için Tampa'nın şehir merkezinde borsa binasının çatısındaki MacBeth'e götürceğim onu. O zamana kadar siz zaten orada olmuş olacaksınız. Bolca limo ayarladım ama yolu başka heriflerle birlikte gitmeniz gerekebilir. On dakika içinde araçlar kapının önüne dizilecek."

Herkes attığımız yemi yutmuştu.

Gitmeden önce Wellman'a "Şimdi benim gitmem lazım, o yüzden yapacak zamanım yok" dedim. "Bu dairemin anahtarı. Gardirop'ta hediye yığını var. Lütfen o hediyeleri arabana koyabilir misin? Evden ayrılmadan önce lütfen beni ara. Bir yerlerde buluşuruz, ben de hediyeleri bagaja atarım."

"Elbette, sorun yok" dedi.

Sonra Cook'u aradım. "Patronlarımızın planladığı şu basın toplantısı kargaşasına nasıl karşı olduğumu biliyorsun. Bu insanlarla dalga geçmek istiyorlar ama bu hiç doğru değil. Olaylar çığırından çıkmasın diye bana yardım etmeni istiyorum. Düğün hediyelerinin yarısını topladım, bir iki güne hepsini getirip delil olarak işlemden geçirteceğim. Hediyelerin gerisini veya gelinliği bulamadım. Basın toplantısı bitene kadar o hediyeleri benim için saklar mısın?"

"Anladım" dedi Cook. "Bu durum benim de midemi bulandırıyor. İster inan ister inanma ama önümüzdeki birkaç gün o hediyelerden hiçbirini kimse bulamayacak."

Havuz başında Casals limolara giden insan güruhunun başını çekiyordu. İki veya üç ajan onunla aynı arabaya bindi, yeni araba gelmeden önce her bir tutuklama işleminin kargaşası durulsun diye diğer limolar birkaç dakika bekleyerek yola çıktılar.

Yarım saat sonra Casals'ın bindiği limo Borsa Bankası binasının garajının birinci katına çıkıp asansörlerin olduğu bölüme

park etti. Smokin giymiş başgarson “MacBeth’e hoş geldiniz beyefendi” dedi. Bunu söyleyen Tampa narkotik bürosundan sorumlu ajan Mike Powers’tı, orduda yıllarca hizmet ederek karatede kara kuşak sahibi olmuştu, istihbarat camiası sayesinde her işin üstesinden gelecek bir seviyeye gelmişti.

Asansöre binince Powers çıkılacak katların düğmelerinin olduğu paneli bedeniyle gizleyip yirmi altıya değil üçüncü katın düğmesine bastı. Asansörün kapısı açılınca Casals pusunun ortasına daldı. Asansörün iki yanında beklemekte olan silahlı polisler onu yere yatırıp “*Polis! Yere yat. Ellerini yanına uzat. Tutuklandın!*” diye bağırıldılar.

Kelepçelendikten sonra afallamış vaziyette ayağa kalkan Casals “Bana bir iyilik yapar mısınız?” dedi. “Kız arkadaşımı arayıp düğüne gelemeyeceğimi söyleyin. Bob’u da tebrik ediyorum.”

O an bile benden şüphelenmemişti.

Hussain’i getiren limo park etti. Polisler onu tutukladığında, o gülümsüyordu.

“Kadınların polis kostümü giyip insanları tutuklama numarası yaptığı bunun gibi bekârlığa veda partilerine gitmişliğim var. Kadınlar nerde?” dedi.

Mora kendisiyle birlikte Emir ve başka bir ajanı götüren limonun içinde ellerini ovuşturup “Cümbüş olacak” dedi. “Emilio sence ben bu akşam mala vurabilecek miyim?” diye sordu.

Emir de “Bu akşam daha önce hiç sikilmemiş kadar çok sikileceksin” dedi.

Polisler onu tutukladıktan sonra “Musella’yı da tutukladılar mı?” diye sordu.

“Evet” dediler.

“Söyleyecek hiçbir sözüm yok” diye geveledi Mora yere bakarak.

Saklanacak hiçbir yeri de yoktu.

Limolar peş peşe geldikçe aynı sahneler yaşandı. Polisler Awan, Bilgrami, Hoeard ve Hassan’ı gözaltına aldı ve hepsini ayrı arabalara bindirdiler. Her araba gümrük bürosunun park alanına sürüldü, tutuklama işini gerçekleştiren polisler NBC Haberler programının kör edici ışıklarının önünden adamları yürüterek geçirdiler. Sonra da her birini işlemin yapılacağı yere götürdüler.

Cecilia ve Lucas’la buluşmak için havalimanına gitmeden önce golf kulübünde bir anlaşmazlık meydana geldi. Tischler, Kathy’nin bütün eşleri toplayıp son dakika evlilik hediyeleri partisi yapmasını istedi ama Kathy kabul etmedi. Kathy gümrüğün NBC’nin olayı gizlice videoya çekmesine izin verdiğini duymuştu. Kathy eşlerin hiçbir şekilde mahcup edilmesini istemiyordu, sesinin ve suretinin ulusal olarak yayınlanmasını bile o kadar umursamazdı.

Cook’un aklına alternatif bir plan gelmişti. Kathy, Cecilia’yı tanıdığı için benimle havalimanına gelebilirdi. Destek için yeni bir yüz yerine Kathy çok daha iyi olurdu. Bu değişiklik için makul bir sebep bulmak onun yapabileceği en iyi şeydi ama yine de Tischler’in çok kıymetli reklam işinden mahrum ettiği için eleştiri oklarını üzerine çekmişti.

Lokantanın otoparkında buluştuk, hemen arabaya atladı. Havalimanına gidince o Cecilia’yı ararken ben de son kez Gloria Alcaino’yu aradım.

Ona “Kaliforniya’da Roberto’nun avukatlarına verilecek çekleri getiren bir arkadaşım var” dedim. “Sana onun numarasını vereyim.”

Ben telefonu kapatmadan hemen önce durdu ve “Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamam” dedi. “Yarın sen Kathy ile evlenirken ben orada olamayacağım. İkinizi de çok seviyorum ve ettiğiniz yardımlar için size ne kadar teşekkür etsem azdır.”

Derin bir nefes aldım. “Seni çok iyi anlıyorum. Çok teşekkürler.”

Bu, onun dünyası değildi. Neyse ki kızlara bakabilecek aile b yükleri vardı – Roberto ve Gloria Alcaino bir süre hapis yatacaklardı. Bir saat içinde bir polis kelepçeyi bileğine takınca Gloria tu faya getirildiğini anladı.

Kathy, Cecilia’yı bulmuştu, biz Lucas’ı beklerken o bizi aradı ve Tampa’ya gelemeyeceğini, ama kendisinin yerine sağ kolu kayın biraderi Mono’yu gönderdiğini, kendisinin bindiği uçağın yarım saat içerisinde orada olacağını söyledi. Bu durum mükemmel değildi ama tedarik grubundan iki kişi hiç kimseden çok daha iyiydi. Mono gelince benim arabaya binip gizli görev için kullandığımız evime gittik.

5.000 dolarlık balyalar halinde paketlenmiş bir spor çantasını çıkarıp “Burada 175.000 dolar var” dedim. “Roberto’ya vermiş olduğun otuz beş kilonun karşılığı olan 420.000 doların ilk taksiti.” Sahte ehliyetimi cebimden çıkardım. “Kim olduğunuzu anlamak için benimkine benzer bir hüviyet görmek istiyorum. Sadece ‘Ben Pedro’yum’ demeniz yeterli olmaz.”

Mono ehliyetini çıkardı, 175.000 dolarlık bir fatura kesti, imzaladı. Aynısını Cecilia da yaptı. Elemanlarımdan biriymiş rolünü oynayan gizli bir ajan ikisini alıp bir otele götürdü. İki blok ötede ağır silahlı tutuklama ekibi ikisini de tutukladı.

Bunlar yaşanırken Avrupa’da sabahın erken saatleriydi, baskın ekipleri BCCI bankasının Londra ve Paris şubelerine ve Capcom’a

baskına gidiyorlardı. Kamyon dolusu mali kayıtlara ve Noriega'nın servetinin yol haritasına el koyacaklardı.

Ertesi gün kamyonlar BCCI bankasının Miami ve Tampa şubelerinde el konulmuş sandık sandık kayıtları götürecekti, bu kayıtlar dünyanın dört bir yanında uyuşturucudan gelen kara paranın havale edilmesinin izlerini taşıyacaktı.

Operasyon bitmişti.

Bob Musella olarak son gizli cisimleşmem nihayet sona ermişti. Kendimi garip bir biçimde rahatlamış, endişeli ve pişman hissediyordum. Zarar görmeden, tek parça işi bitirmiştik. Mali camianın yeraltı dünyasıyla iş tuttuğunu gösteren çok güçlü kanıtlar toplamıştık. Ama o kanıtlarla ne yapacaklarını söylemiyorlardı ve önümüzde yıllar sürecek meşakkatli bir adli savaş olacaktı. Tutukladığımız suçluların etrafındaki masum eşlere ve çocuklara ömür boyu sürecek bir acı yaratmıştık – kendi eşlerimize ve çocuklarımıza yaşattığımız acıdan söz etmiyorum bile.

Sevindiğim falan yoktu.

Eve dönerken Ev'e "İş bitti" dedim. "Emniyette olduğumu bilmeni istiyorum ve en kısa zamanda da eve geleceğim. Saat geç oldu, o yüzden endişe içinde oturup beni beklemeni istemedim."

Sonra Steve Cook'a "Ben bittim dostum. Başım ağrıdan çatlıyor ve dermanım kalmadı. O yüzden eve gidiyorum" dedim.

"Tebrikler" dedi Cook. "Harika bir iş çıkardın. Bu heriflerin bazıısı konuşmaya başlayacaktır."

Konuşacak halim yoktu, o yüzden "İyi" dedim. "Seni yarın ararım."

Eve gidip yatağa yığıldım.

Sabah saat sekizde ben hâlâ uyumaya devam ederken Eric ve Gail Wellman, mali müşavirlik ve Tammey Kuyumcusu'nun çalışanları ve onların eşleriyle buluşmuştu. Hepsi de güzelce paketlenmiş hediyeler getirmişti. Ofis binasının dışında hepsi de düğüne gidecek otobüse doluşmuşlardı. Yani en azından düğüne gideceklerini sanıyorlardı.

Otobüs hareket etmeden önce Wellman geldi. "Size bir duyuru yapmak istiyorum. Herkesle paylaşmam gereken bir husus var, iki yıldır sakladığım bir sırrı size söyleyeceğim."

Kendisine birkaç gün verilmiş olan bir kaseti koydu.

"Şimdi Eric size benim yatırım danışmanı Bob Musella olmadığımı, adımın başka olduğunu söylemiştir. Ben ABD Gümrük Hizmetleri Araştırma Bölümü'nde özel ajanım. Kim olduğum ve ne iş yaptığım konusunda size dürüst davranmadığım için mahcup olduğumu itiraf etmeliyim. Sizi yanılttığım için umarım beni affedersiniz ve umuyorum bu operasyonun gizliliğini korumak ve gizli ajanların güvenliğini sağlamak amacıyla sizi yanıltmak zorunda kaldığımı anlıyorsunuzdur. Hepinizle tanışmış olmaktan çok mutluyum ve her birinize teşekkür etmek için topluma çıkacağım o günü bekliyorum. Sizin, Wellman'ların ve kendini işine adanmış nice vatandaşın cesur desteği sayesinde bu operasyon başarılı oldu."

Wellman otobüsün kahvaltı edecekleri bir lokantaya gitmekte olduğunu, sorulara orada cevap vereceğini söyledi. Bu duyuru herkesi şok etmişti. Beni şaibeli işler yapan iyi biri olarak görmüşlerdi ama bir polis olarak asla. Zaman geçtikten sonra gerçeği tam olarak anladıklarında ve ulusal yayınlar davayı bütün dünyaya abartarak gösterdikten sonra çalışanlardan sadece iki tanesinin

kocas4 eşleri tehlikeli insanlara maruz kaldığı için öfkelenmişti. Bu, her gün karşılaştığımız bir korkuydu.

Deliksiz on altı saat uyudum. Sanki iki yıl süren bir rüyadan uyanmışcasına kalktığımda Cook bana gece boyunca olan olayların özetini geçti. Innisbrook'taki bekçi kulübesindeki ajanlar Tobon'u geldiğı saat olan sabah ikide tutukladılar. Alvaro Perez New York'ta, Nazir Chinoy, Ziauddin Akbar ve Asif Baakza Londra'da tutuklanmıştı. Ajanlar Don Chepe'nin bir numaralı adamı olan Pedro Charria'yı binlerce kiloluk kokainin ithal edilmesi ve miktarı belli olmayan nakdin aklanması ile ilgili kayıtları yakmaya teşebbüs ederken New York'ta yakalamıştı.

Hakkında soruşturma açılan seksen beş kişinin çoğunu gözaltına almıştık ama Miami'deki ajanlar Zabala'yı bulamıyordu.

Matt Etre'ye "Ne oldu?" diye sordum.

"Bulamadık" dedi. "Dün gece evine gittik ama evde değildi."

Aklıma bir fikir gelmişti.

Ona hemen mesaj attım, birkaç dakika sonra Zabala beni arayıp "Bob seni tebrik ediyorum" dedi.

Benimle alay mı ediyordu?

"Neyi tebrik ediyorsun?"

"Evlenmiş olmanı tabii ki! Çok üzgünüm, gelededik. Bazı sorunlar çıktı. Dün akşam federaller evime geldiler."

Bob Musella'nın öldüğünü düşündüğüm anda tekrar dirilmesi gerekmişti.

"Tuto, sen duymadın mı?" dedim, Musella karakterine bürünerek. "Dün akşam çirkin olanlar golf kulübüne geldi. Joe'yu tutukladılar. Duyduğum anda hemen kaçtım. Beni arıyorlar mı bilmiyorum ama işimi şansa bırakmak istemiyorum. Kathy'yi Tampa'da bıraktım. Neler olup bittiğini öğrenene kadar yurtdışında

olacağım. Bana yardım eder misin? Şu an Tampa Havalimanı'na gidiyorum. Bir sonraki uçakla Miami'ye geleceğim. Beni bir buçuk saat sonra American Havayolları bagaj teslim alanından alabilir misin?"

Yemi yutan Zabala "Elbette" dedi. "Senin için gelirim."

Etre'ye "Bir buçuk saat sonra Miami'deki American Havayolları bagaj teslim alanına sivil giyinmiş bir ajan ekibini gönderirsen, orada beni beklemekte olan Zabala'yı bulacaksın" dedim.

"Bana onu tarif edebilir misin?"

"Bu herifi kaçırsan okula geri dönersin. Elli yaşında Kübalı bir adam, boyu bir elli beş, tıknaz, saçları kırçılı. Ucunda TUTO yazan kocaman altın bir kolye takıyor. Sağ gözü sürekli sağa doğru kayıyor."

Bir buçuk saat sonra Etre beni arayıp "Zabala'yı yakaladık" dedi.

O gün öğleden sonra ben yine çok yorgundum ve Ev'le aile toplantısı yaptık. Çocuklara güvenlik konusunda her zaman öğüt vermiştik, onlar da yaptığım işin özel dikkat gerektirdiğini biliyorlardı ama artık detayları konuşmanın zamanı gelmişti. Uygun olmayan her şeye dikkat etmemiz gerekiyordu. Ergenler hep dedi-kodu yapar ama benim çocuklarım aileden olmayan insanlara tek kelime bile etmediler.

Akşam yemeğinden sonra ben tekrar uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda evde kimse yoktu. Ev işe, çocuklar da okula gitmişti. Mutfığa gidince Ev'in önceden yazmış olduğu ev, bahçe ve arabalara yapılması gereken tamirat işlerini detaylı olarak açıkladığı bir not buldum, işlerin çoğu iki yıldır yapılmamıştı. Bu yüzden onu suçlayamazdım; bu zamana kadar işlerin

hepsini kendi başına yapmaya çalışmıştı – altından da gayet güzel kalkmayı becermişti.

Ama ne yazık ki davanın adli takibatı başlıyordu. Dünyanın en güçlü uyuşturucu karteli ve 20 milyar dolarlık bir banka duruma sessiz kalmayacaktı. Bize barut fıçısı gibi tepki vereceklerdi. Bin iki yüz kasetin suretinin yazılması gerekiyordu ve savunma avukatlarının sonsuz talepleri yüzünden yıllarca çok meşgul olacaktık. Eşime bunu söyleyecek cesaretim yoktu. Nasıl olsa kısa süre sonra anlayacaktı.

Gündemin ilk sırasında kendimi tamamen değiştirmek vardı. Robert Musella tipinden kurtulmak için saçlarımı kısacık kestirdim, sakalımı tıraş ettim ve gayet net gördüğüm halde kendime numaralı gözlük aldım. Ev, eve çocuklardan önce geldi. Koltuğa kurulup muhabbet ettik, sonra çocuklar geldiler, bize bakıp “Selam anne” deyip odalarına gittiler. Beni görmezden gelmişlerdi, son iki yıldır hayatlarında olmamamın intikamını alıyorlardı. Ev yanlarına gidip baktı. Ziyarete gelen adam gidene kadar odadan çıkmamızı istemezsin diye düşünüp odamıza geldik demişlerdi annelerine.

Kendi babalarını tanımamışlardı.

Ertesi gün Yargıç von Raab uluslararası basın konferansına gitmeden önce bütün Tampa personeli kalmakta olduğu otel süitine topladı. Her yerde NBC, CBS, ABC ve haber servisi veren yabancı şirketler cirit atıyordu. Hayatım boyunca gördüğüm benden kısa olan birkaç adamdan biri olan von Raab’ın egosu odayı tamıyla kaplamıştı. Yemek masasının sandalyelerinden birine oturmuş, ayaklarını da masaya uzatmıştı.

İyi bir iş çıkardığımız için hepimize teşekkür etti, sonra bana “Bu insanlarla gizli görev vasıtasıyla çalışırken neler öğrendin?” diye sordu.

“Efendim, size şunu söyleyebilirim, Avrupa çok yoğun olarak gönderilecek kokaini destekledi. Kartel malını orada iki katı kârla satmaktan memnundu ve bunun avantajını yaşamak için işi hızlandırıyorlardı.”

Toplantı bittiğinde birisi bana düğün hediyelerinin nerede olduğunu sordu.

“Bilmiyorum” diye yalan attım. “İki gündür uyuyorum. Büroya gitmedim.”

Basın toplantısında von Raab Medellin kartelinin yeni hudut olarak Avrupa’yı hedeflemekte olduğunu bildirdi.

Gizli göreve ilk verildiğimde Tampa bürosunda on sekiz ajan çalışıyordu ama sayısı altmışın üstüne çıktı. Çoğunu tanıımıyordum, tanıdıklarım da beni tanımakta zorlandılar. Biraz araştırmayla operasyon süresince teslim ettiğim kanıtların çoğunun dosya dolabının çekmecelerinde atıl vaziyette beklemekte olduğunu öğrendim. Kasetlerin kopyası alınmamış, sureti yazılmamıştı. Tampa bürosundaki davaya atanmış bir avuç ajan bitmez tükenmez saatler boyunca çalışmış, bazen günü hiç uyumadan geçirmişlerdi. Ama hâlâ yapılacak pek çok iş vardı.

Ofiste yapmam gereken işlerin başında Dominic’in altın çarmihini arayıp bulmak vardı. Bu zamana kadar gördüğüm evraklarımın arasında yoktu ve bu beni endişelendiriyordu. O kaybı karşılamak için kim 25.000 dolarlık ödemeyi onaylardı ki? Los Angeles bürosunu arayıp Alcaino’nun Pasadenâdeki evinde el konulmuş kalemlerin envanterini istedim. Çarmih yoktu. Ama yatağının

yanındaki komodinden alınmış şal desenli minik bir mücevher kutusu vardı envanterde. O olmalıydı.

Los Angeles'taki zabıt memuruna "Sizi rahatsız etmekten hiç hoşlanmıyorum ama Alcaino'nun el konulmuş eşyalarından birine bakabilir misiniz? Listede şal desenli minik bir mücevher kutusu olarak kaydedilmiş. Lütfen o kutunun içine bakıp ne olduğunu bana söyleyebilir misiniz?" dedim.

"Tamam dostum, biraz bekle... İlginç. O kutuda elmaslarla bezeli bir çarmıh var. Biri işin içine etmiş. Bunun da envanterde yer alması gerekiyordu. Bunun için büyük bir ceza ödemek zorunda kalırız. Bu gerçek görünüyor."

Ona ne olup bittiğini anlattım, Dominic ile yaptığımız anlaşmanın kopyasını faksladım ve çarmıhı geri aldım.

Bir akşam erken saatlerde Dominic'in kulübüne gidip "Al bakalım" dedim ve çarmıhı verdim. "Her şey için teşekkürler. Seni formalitelerle boğmak istemiyorum ama bu da faturası. Bizim büro çarmıhı geri aldığının kanıtını görmek istiyor."

"Dert değil" deyip imzaladı. "Sana yardımcı olduysam ne mutlu bana. Sana söylemiştim, sen benim yardımına koştun. Bunu hiç unutmayacağım. Hapiste çürümektense çocuklarımla oyunlar oynayabildiğim için asıl ben sana teşekkür ederim. Televizyondan gördüğüm kadarıyla büyükbaşları nakavt etmişsin. Yıldızının yükseldiğinden eminim."

"Yıldızımın bir yere gideceğinden şüpheliyim. Benim saatim bu yüzden işlemiyor, sen de biliyorsun. Hayatımızın mücadelesini vereceğiz. Bu herifler ve banka dünyadaki bütün paraya sahipler. Paranın satın alabileceği en pahalı avukatları tutacaklar. Bir süre daha bu işe bağlanıp kalacağım ama herhangi bir şeye ihtiyacın

olursa beni ara. Bu operasyonda senin ve Frankie'nin yaptıkları fark yarattı. Size gerçekten minnettarım.”

Birkaç gün sonra Tampa bürosunun ve diğer özel şirketlerin olduğu gökdelenin önüne park ettim. İtfaiye kamyonları ve ekip otoları sokağa dolmuştu.

Bürodan birkaç herife “Neler oluyor?” diye sordum.

“Bizim katta merdiven boşluğunda bomba buldular. Tampa Polis Departmanı bomba imha ekibi şu an oradalar.”

Geliyorlardı. İster oyun olsun ister bir uyarı, fark etmezdi. Hissediyordum. Escobar bu çekişmenin canına okuyacaktı. Kolombiya'daki polisler ve masum insanlar sinek gibi öldürülüyorlardı. Ve Escobar narkotik ithal ettiği gibi terör de ithal ediyordu.

O gece kesik kesik uyudum. Ertesi sabah kızım bahçede bisikletine binerken beyaz bir kamyonet bizim bloka doğru geldi. Kapı yana doğru kayarak açılınca silahın namlu ağzını gördüm. Evden çılgık atarak fırladım: “Hayır! Hayır!” Ben kızımın üstüne kaparıırken kapüşonlu bir üst giymiş silahlı adam ateş açtı...

Ter içinde yatağımdan fırladım. Gördüğüm sadece bir rüyaymış. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Gördüklerim bana çok gerçekçi gelmişti. Ama sadece bir rüyaydı.

Hadi Mazur, topla kendini.

Ses kayıtlarını kopya eden bir düzine memurla bütün kasetlerin suretini çıkarmak ve suretleri kanıt haline getirmek bir yıldan fazla sürecekti. Ben bu işi bitirmek için üstün gayret gösterirken, düzinelerce yeni kamyon ve araştırmacı gazeteci şehrimize akın edip bütün duruşmalara katıldılar ve operasyonumuzun global etkileri hakkında ipucu toplamaya çalıştılar. Sordukları ilk soru her

zaman şu oldu: Robert Musella kimdir? – Aylarca saklamaya niyetli olduğumuz bir sır.

Sonra telefonum çaldı.

Kendi bürosunu bizimkiyle koordine etmekle yükümlü IRS özel aqjanı Dave Burris “Bob, bilmeni istediğim tuhaf bir şey oldu” dedi. “Bizim bürodaki elemanlardan biri aptalca bir şey yapmış. Şehirdeki bir savunma avukatıyla konuşuyormuş ve avukat buna Musella görevini kimin oynadığını sormuş. Bizim gerzek avukata senin adını vermiş. Bunu duyunca serseme döndük. Onu evine gönderdik, patronlar onun kovulmasını istiyor. Senden ne kadar özür dilersem yetmez. Senin ve Ev’in zaten yeteri kadar baskı altında olduğunuzu biliyorum. Bu lavuğun yaptığını geri alamam. Bu sorunla nasıl ilgileneceksin bilemiyorum ama sana elimden gelen her türlü yardımı vermek istiyorum. Gerçekten yardım etmek istiyorum.”

Aklım deli gibi çalışmaya başlamıştı. “Rezalet” dedim. “Bombayla tehdit etmek yetmiyormuş gibi bir de bu çıktı, eşimin ve çocuklarımla en son isteyeceği şey yeni nakil araçlarının ve gazetecilerin bizim sokağa doluşması olurdu. Bu da, kartelin ve bankanın, hükümetin birinci görgü tanığını tam olarak nerede bulacaklarını yazdığı bir makaleye dönüşecek. Bu dönemeçten hemen kurtulup ailemi başka bir yere taşımam gerek. Hemen bir plan yapıp bizim büroya onaylatmam lazım. Beni aradığın için yine de teşekkürler.”

Başkentteki Gümrük Gizli Görev Birimi’nin başı olan Tony Weda’ya “Yapmak istediğim şey şu” dedim. “Aylar önce operasyon bittikten sonra olur da tehdit alırım diye yeni bir sahte kimlik yapmam için izin vermiştiniz. O kimliği devreye sokmuştum zaten. O kimlik için elimde ehliyet, doğum belgesi, banka hesapları, kredi kartları ve ihtiyacım olan her şey var. Bütün eşyalarımızı bir

depoya koyup evi satıp ailemle kiralık bir eve geçmek istiyorum. Bunu öncelikle seninle konuşmak istedim çünkü burada Tampa'da yardıma ihtiyacım var. Yönetici kadrosu beni pek sevmez.”

“Ben sana yardımcı olurum” dedi Weda. “Steve Cook ile konuştuğuktan sonra ona beni aramasını söyler misin?”

Başka bir aile toplantısı yapmanın zamanı gelmişti. Ev gerçekten köpürdü, IRS'nin kimliğimi ortaya çıkaran ajanı güvenlikle ilgili özel bir göreve verselermiş dedi. Siniri geçtikten sonra başka bir seçeneğimizin olmadığına hep birlikte karar verdik.

Üç gün içinde bütün eşyalarımızı topladık ve bir depoya koyduk. Bir avukata vekâletname verdik ve evi satışa çıkardık. Bahamalardaki Eleuthera'ya uçmadan önceki iki günü otelde kalarak geçirdik. Yanımızda telefon yoktu, televizyon izlemiyorduk, sadece aileyle zaman geçiriyordum.

Emniyet için yaptığımız plan düzene girerken bir hafta sonra biz de iki haftalığına bir akrabamızın yanına taşındık. Okul müfettişi çocukların kayıtlarını sakladı ve okula atanmış şerif yardımcısına durumu anlattı. Ev'in öğretmenlik yaptığı okul öğrenciler geldikten sonra okulun her tarafında bütün kapıları kilitliyorlardı ve idare Ev'in şahsi kayıtlarını gizli bir yere koydu.

Yeni kimliğimle başka bir ilçede iyi güvenlik sistemi olan bir ev kiraladım. Akraba ve arkadaşlarımızla temasımızı kestik, sadece birbirimizi aramak için bir cep telefonu kullanıyorduk. Araba işi yapan bir arkadaşımız bize bir bayinin etiketini verdi, arabaya yapıştırdık. Ancak bu kadarını yapabiliydik.

Tamamen oturduğumuz çevreden ayrılıp saklanamazdık. Ailemin emniyetini sağlamaya çalışıyordum, amacım onları korkutmak değildi. Kanıt niteliği taşıyan belgeleri yok ederken telefon rehberinde başka bir Robert Mazur olduğunu gördüm. Bizim

büro onu arayıp makûs tesadüfün ayağına kadar getirdiği sorunu anlattı.

Her şeyi rahat bir biçimde ayarlamamız bir ay sürdü. Tam olaylar sakinleşiyorken tanıdık bir yüzle karşılaştım. Tampa nar-kotik polisi olan Al Henley, operasyon içinde bizimle çalışmaya başlamıştı. Ama Al her zamanki gibi gülümsemiyordu. Çok endişeli görünüyordu.

“Bunu sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum” dedi. “Joaquin Casals’ın sorgusunu daha yeni bitirdim. Dün gece Armbrecht ve diğer birkaç sanığın konuşmalarına kulak misafiri olmuş. Kolombiya’nın Meksika üzerinden buraya bir suikast ekibi gönderdiğini ve bu ekibin tek amacının seni imha etmek olduğunu söylemişler. İş bitirmeleri için bu heriflere 500.000 dolar ödenmiş. Bu tesadüf veya alakasız olabilir ama NSA’nın dinleme ekibi Medellin kartelinin en tepesindeki adamlardan birinin telefon-daki konuşmalarını yakalamış. NSA, Kolombiya’dan yola çıkan bir suikast ekibinin Meksika üzerinden buraya geldiğini ve kim-liği belirsiz hükümet yetkililerini imha edeceklerini söylüyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum ama bu sorunu çözmek için aklından geçen ve yapılması gereken her neyse onu yapabilesin diye hemen yanına gelmek istedim.”

“Bu şimdi sana çok tuhaf gelecek ama ben zaten bunu bekliyordum” dedim. Ama bundan sonra meydana gelecek olay hiç aklıma gelmemişti.

21

Savaşlar

ABD Gümrüğü, Tampa, Florida

18 Kasım 1988

Henley haberleri Tischler'a vermişti.

Bir saat sonra Tischler beni aradı. "Mazur az önce Al Henley'le konuştum. Anladığım kadarıyla sana tehlikeyi anlatmış. Neyin ne olduğunu belirleyene kadar seni korumak için yanına birkaç ajan atayacağız. Steve Cook sana o işin ayrıntısını anlatır. Bu konuya çok ciddi yaklaştığımızı, senin ve gizli görevdeki diğer ajanların emniyetini sağlamak için gerekli adımları atacağımızı bilmeni istiyorum."

Tamam dedim. Tischler'a ne kadar az konuşursan o kadar iyi.

Cook beni görünce "Tischler narkotikçiler yüzünden burnundan soluyor" dedi. "Tehlike konusunu ona söylemeden sana söyledikleri için de biraz üzgün. Yanına seni yirmi dört saat koruyacak ağır silahlı dört ajan vermeye karar verdi. Dört ajandan oluşan iki farklı ekip kullanacağız, her ekip seni on iki saat koruyacak."

"Ciddi misin?" dedim utanarak.

"Bunu Tischler istedi. Bir de bunun üstüne kendine koruma ekibi istedi."

Hiç kaçır mı?

“Benim bu konuda söz sahibi olma hakkım yok mu?” diye sordum. “Bu hiç mantıklı değil. Bu işi uzun süre götürecek bir kaynağımızın olmadığını sen de ben de biliyoruz. Bu herifler durmaksızın ellerindeki makineli tüfekleri oraya buraya, evin içine ve dışına gezdirecekleri için ailemin ödünü kopartmaktan başka bir şeye yaramayacaklar. Sonra da dört hafta içinde gerzeğin teki tehlikenin ne olduğunu belirlediğini söyleyecek ama ne teyit ne de reddedemediği için koruma ekibini geri çecekler. Ben bunu hayatta kabul etmem. Herhangi birinin bizi bulmasını zorlaştıracak o sahte kimliği hazırlamak için altı ay uğraştım ben. Evraklara bakınca ticari veritabanında Robert Mazur diye biri yok. Ben kendimin ve ailemin güvenliğinden sorumluyum ve şimdi bunu bir şekilde hallettiğimi de bilmeni istiyorum. Çocuklarımdan duygusal açıdan korkmalarını istemiyorum. O yüzden de koruma ekibini kabul etmiyorum.”

“Mazur başka bir şansının olduğunu sanmıyorum” dedi Cook kaşlarını havaya kaldırarak.

“Ah, gerçekten mi Steve? Ben başka bir şansımın olduğunu biliyorum ama.” Ayak bileğimdeki silah kılıfını açıp Smith&Wesson silahımı çıkardım ve rozetimle birlikte masanın üstüne bıraktım. “Bu büro tarafından işe alınmış bir federal ajan olarak bu hususta başka bir şansımın olmadığını söylüyorsanız, o zaman ben de istifa ediyorum. Ben şu an itibariyle sivilim ve bu büro bana bir sık yapamaz.”

“Yapma, istifa etmek istemediğini bal gibi biliyorum. Al onları masadan. Kendini bu konuda o kadar güçlü hissediyorsan, bir not yazıp görüşlerini bildir, ben notunu Tischler’a götürürüm, ondan sonra ne yapabiliriz ona bakarız.”

“Bu davalar sonuçlanmadan önce istifa edip davaya zarar vermek istemiyorum” dedim. “Notu bir saat içinde yazıp sana getireceğim.”

Ev de tamamen benimle aynı fikirdeydi – koruma ekibine hiç ihtiyacımız yoktu. Ama Ev’i tam aksine ikna etmekte kimse Tischler’ı alıkoyamazdı.

“Selam Evelyn, ben Tampa bürosundan sorumlu özel ajan Bonni Tischler’ım. Nasılsın?”

“İyiym Bonni. Senin için ne yapabilirim?”

“Bob’un sana kendisine karşı alınmış olduğunu belirlediğimiz tehlikeli durumdan bahsettiğini sanıyorum. Bunun ışığında ayarlamış olduğumuz koruma ekibini kabul etmeniz bence çok önemli. Onunla konuşup bu durumu tekrar gözden geçirmesini sağlamamı öneriyorum sana. Bu konuya çok ciddi bir biçimde yaklaşmamız gerekiyor.”

“Biz zaten Bob’la bu konuyu tartıştık. Gümrüğün çocuklarımı daha fazla travmaya sormaya hakkı yok. Bob’un kariyeri boyunca ve özellikle bu iki yıl boyunca çocuklarıma normal bir hayat sunmak için elimden geleni yaptım. Bu dava başlayalı beri ilk kez gümrükten biri beni arıyor. İki yıldır hem bana hem çocuklarıma yokmuşuz gibi davrandınız ama şimdi kalkmış benden yardım bekliyorsunuz. Altı ay önce aklınız neredeydi? Peki bir ay önce? Yoktunuz, nasıl olduğumuzu veya herhangi bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını öğrenmek için aramadınız. Bizi hiç kimse aramadı. Çocuklarımin hayatını nasıl idame edeceğime ne sen ne de bir başkası karışabilir.”

Tischler ısrar ediyordu. “O zaman Bob benim emirlerime uymayacaksa bu büroda çalışmaya devam edemez. Kendi emniyeti

için onu Washington'a veya belki Kuzey Dakota'daki Pembina'ya tayin etmemiz gerekecek."

"Yapma ya." Ev kızgın bir şekilde güldü. "Onun emniyeti senin umurunda değil. Bizi tayinle tehdit edebilirsin ama bize asla zarar veremezsin. Biz öldük öldük dirildik. Bu gümrük işine de ihtiyacımız yok. Hatta o iş olmazsa daha iyi oluruz. Bu noktada tek görevimiz ailemizi bir araya getirmek. Washington, Pembina veya başka bir yere taşınmayacağız. Hayır, böyle bir şey olmayacak. Bizim için neyin daha doğru olduğuna biz karar veririz. Ailem hakkında kararlar alırken gümrüğün söz hakkı olamaz. Bunu daha fazla konuşmanın gereği yok. Hoşça kal."

En başından beri operasyonumuzu destekleyen Bölge Komisyon Yardımcısı Leon Guinn, koruma ekibini kabul etmediğimi bildirdiğim notu onayladı. Ama altta yatan sorunu da çözmedi. Son arzum ve vasiyetimi akdeden bir avukatım vardı.

En ufak düzensizlik savunma mekanizmamı harekete geçiriyordu. Bir gece geç saatlerde yemek odasında ses kayıtlarının suretlerini çıkarırken telefon çaldı.

"Alo?"

Tanımadığım bir erkek sesi "Selam" dedi. "Nasılsın?"

"İyi."

"Sen taviz veren bir adam mısın?"

"Sen de kimsin?"

"Ah, kim olduğumu bilmiyor musun?" dedi ve telefonu kapattı. Kafamda "... olursa ne olur?" soruları uçuşmaya başladı. Ama o ses beni bir kez daha aramadı.

Başka bir akşam oğlumu bir spor etkinliğinden aldıktan sonra ön kapımızın 150 metre uzağına, ağaçlı göletin öbür tarafına park edilmiş bir kamyon gördüm. Sürücü tarafında biri oturuyordu.

Ben dürbünü çıkarırken Ev de evdeki bütün ışıkları kapattı. Jaluzinin gerisinden elinde dürbün olan ve bizim eve bakan bir adam olduğunu gördüm.

“Arka kapıdan çıkacağım” dedim. “Siz arkamdan kapıyı kilitleyin ve hiç kimseye açmayın. Anahtar aldım. Mutfakta bekleyin, ışıkları da açmayın.”

Endişe etmemeleri gerektiğini söyleyip rozetimi ve Colt 357 Magnum silahımı alınca Ev’in ve çocukların anlaşılır biçimde ödü koptu.

Sokağa çıktım, görünmemek için eğilerek yürüdüm ve çalılaların içinden geçerek kamyonun arkasına vardım. Kamyonun camı açıldı, motoru çalışmıyordu ve sürücü koltuğunda oturan iriyarı bir adam bizim evi gözetliyordu.

Aniden sürücü tarafında belirip bir elimle rozeti diğer elimle silahı kaldırarak “Ben polisim. Ellerini direksiyonun üstüne koy, görebileyim. Kimsin, burada ne yapıyorsun?” deyince adam oturduğu yerde zıpladı.

Direksiyonu kavradı, kekeleyerek, “Be... be... ben yabani ha... ha... hayvanları i... i... izliyorum. O gölette üç ta... tane timsah var. Yemin ederim – geceleri ne yapıyorlar, ona bakıyordum. Yakın bir yerde oturuyorum, evim sekiz kilometre ötede bölge sınırında.”

“Bu mahalleye hırsız dadandı. Seni görünce hem komşular hem de be ben biraz endişelendik.”

Plaka numarasını bir kâğıda not alıp eve döndüm. Aileme güvence vermek için “Sorun yok. Göletteki timsahları izleyen iyi bir adammış. Aşırı tepki verdiğim için özür diliyorum sizden. Hadi akşam yemeği yiyelim. Hiçbir sorun yok. Endişelenmemizi gerektirecek bir sorun yok” dedim.

Ertesi gün plaka numarasını kontrol ettim – anlaşılan o ki masum bir adamı silahla vurmama ramak kalmış. Aptalca bir hareket yapsaydı, hiç tereddüt etmeden onu vururdum.

Artık aklıma neler geldiyse?

Bu arada büroda yoldaş ajanlarımla ses kasetlerinin suretlerini her gün saatler boyunca yazarken, Chinoy'un iade edilmesi, Akbar ve Baakza hakkında kovuşturma açılması için uzun uza-dıya yeminli ifadeler vermek zorunda kalıyordum. Giraldo bira-derlerin Detroit'te yapılacak duruşmasında ve Pedro Charria'nın New York'ta yapılacak duruşmasında tanık olarak bulunmak için hazırlanıyordum.

Bunlar yetmiyormuş gibi, iç denetim C-Chase Operasyonu'nda harcanmış her bir kuruşun hesabını soruyordu. Haftanın yedi günü, günde on dört saat çalışınca gece uykularımdan dört veya beş saatlik uykuyu tasarruf etmek zorunda kalmıştım. Ve daha fazla ajanla çalışmamız gereken zamanlarda davada çalışan ajanlara sürekli farklı işler veriliyordu. BCCI ve Capcom'da el konulmuş kamyon dolusu kayıtları taramak için daha fazla insanın çalışmasını talep etmek için kulis yaptık. Bankaların diğer uyuş-turucu tacirleriyle ilişkilerini ortaya çıkarmamız gerekiyordu. Fakat bunun yerine gitgide azaldık ve ben ve operasyonda aşırı çalışmış ajanlardan oluşan kemik kadro, Cook'un bitmek bilmeyen taleplerine yanıt vermek zorunda kaldık. Yönetici kadrosuna sürekli yazı gönderip ayrıntılı olarak henüz yapılmamış işleri ve gereken kaynakları belirtmek de hiçbir şeyi değiştirmede.

Kendimi tutamaz hale gelmiştim. Toplantıdan önce self servis otomatik araba yıkama yerinde camı indirip makineye bozuk para attım. Arabayı biraz ilerlettim ve yıkamayı yapan ekipman

aracının olduğu yere kendiliğinden geldiği için yıkamanın yapı-
lacağı yere park ettim. Aklım bambaşka bir yerdeydi, Tampa'daki
duruşmayı düşünüp taşınyordum, o anda sabunlu su beni sırl-
sıklam etti. Camı kapatmayı unutmuştum, artık kucağında ve
koltukta beş santimlik su birikintisi vardı. Leş gibiydim.

Operasyon bitmeden dört ay önce bir pazar günü telefon çal-
mıştı.

Başkentteki Bill Rosenblatt “Selam Bob” demişti. “Bir konuda
senden fikir almak istiyorum. Harika bir iş çıkardın. Kartele ve
bankaya sızdığın için bizim büroya da ün kazandırdın. Uluslara-
rası para aklama davalarındaki girişimlerimizi artıracamız. Seni
Washington’a davet etmek istiyorum, döviz şubesinde taraf seçe-
rek bana katılmanı rica ediyorum. Altı ay sonra seni GS-14’e terfi
ettireceğime söz veriyorum. İki yıl içinde de büyükşehirlerden bi-
rinde kendi büronu yöneteceğin GS-15 pozisyonuna terfi ettire-
ceğim seni. Beklemekte olan duruşmaları bitirmek için Tampa’da
altı ay daha kalman gerekse bile senden söz almak istiyorum. Seni
daha önce aramadım çünkü ben bu teklifi yapmadan önce ailenle
güzel zaman geçirmeni istedim.”

Ya nelerle uğraştığımızı bilmiyordu ya da beni Tampa’dan çı-
kartmaya uğraşıyordu.

“Efendim beş duruşmada tanıklık etmem gerekiyor” demiş-
tim. “Bunlardan bir tanesinin altı aysüreceği planlandı. Sekiz yüz-
den fazla ses kaydının suretini çıkarmam gerekiyor ve bence bu
duruşmalar iki yıldan önce bitmez. Tampa savcısı Mark Jackowski
duruşmalar bitene kadar başka bir yere atanmama itiraz edecektir.
Bunu düşünmem için bana biraz süre verir misiniz? Belki de olay-
lar görüldüğü kadar vahim değildir.”

“Elbette. Bir hafta boyunca durumu değerlendirip sonra beni arayabilirsin.”

Çok saçmaydı. Önümüzdeki iki yıl boyunca uyanık olduğum her an hazırlanmazsam tanıklık edemezdim. Tanıklık edemezsem, masanın öbür ucunda oturan yasal ücret olarak onlarca milyon alan yirmi tane hukuk bürosu beni çiğneyip bir kenara tükürdü. Rosenblatt’ın teklifini Jackowski’ye anlatınca “Sizin büroyu yönetenler geri zekâlı mı?” demişti. “Bu, gümrüğün şimdiye kadar açtığı en büyük dava. Onlar da en önemli tanığı başkente göndermeye çalışıyorlar, öyle mi? Ne için? Davayı kaybetmek istemiyorlarsa, o fikirden hemen vazgeçmeleri lazım. Gerekirse adalet bakanından senin durumunu onlara anlatmasını rica ederim.”

Rosenblatt’a adalet bakanının bürosunun resmi şikâyetle bulunacağını, benim tayin edilmemin davaları tehlikeye atacağını benim de katıldığını söyledim.

Duydukları hoşuna gitmemişi. “Bay Mazur bir noktada başka seçeneğin kalmıyor. Şimdilik bu meseleyi sonraki bir tarihe bırakalım ama başka bir seçeneğin kalmadığında tekrar önüne çıkarsa sakın şaşırma.”

Bizim adamlar neden beni Tampa’dan ve davadan uzaklaştırmaya çalışıyordu ki? Bir şeyler dönüyordu. Tischler bana bir yıl önce ne demişti? *Bankanın uyuşturucu parasını havale ederken uyguladığı yöntemle uyacaksınız ve bunun dışında bankanın neler yaptığı konusuna da burnunuzu sokmayacaksınız.* Ve Awan bana BCCI’nın bağlarının ne kadar derin olduğunu ve hissedarların Bush ailesiyle, beş altı çok önemli siyasetçiyle ve dünyadaki istihbarat camiasıyla iş çekip çevirdiğini söylemişti. Başkent bu davanın daha da ilerlemesinden mi korkuyordu? Korkmuyorlarsa bile,

Noriega'nın banka kayıtlarının birinci kısmında neler olduğunu düşününce bence korkmalıydılar.

İngiliz gümrüğü, BCCI Londra şubesine baskın yapmış, Devlet Başkanı Noriega tarafından gizlice yönetilen hesaplardaki 50 milyon dolar da dahil olmak üzere onlarca milyonluk kara para havalelerini detaylı olarak gösteren kayıt definesini bulmuştu. Genel müdür Awan'ın bana belirttiği gibi Noriega'nın parasının büyük kısmı Londra'dan Lüksemburg'a gönderilmişti ki aynı işlemi benim için de yapmıştı.

İngiliz mahkemesi kayıtları ABD mahkemelerinde kanıt olarak kullanılması adına bizim büroya göndermişti. Kayıtları Tampa'ya taşıyan uçağın motorları henüz soğumamışken, kayıtların bir kopyası başkentteki Rosenblatt'a gönderilmişti bile. Bir veya birkaç gün sonra NBC prodüktörü Ira Silverman, Rosenblatt'la özel olarak evinde görüşmüştü. Aradan bir gün bile geçmemişken NBC araştırmacı gazetecisi Brian Ross, Noriega'nın banka kayıtları hakkında özel bir haber hazırlamış, kayıtların kopyalarını TV kameralarından herkese göstermişti.

Adalet Bakanlığı'nın hiddetli memurları bilgi sızdırılması hakkında soruşturma açılmasını talep ettiklerinde, gümrük bürosu, kayıtları alan savunma avukatlarının ifşa etmiş olabileceklerini varsaydı. Bu yetmezse gümrük IRS'teki herhangi birinin de kayıtları NBC'ye vermiş olabileceğini önerdi. Beklendiği üzere gümrük işçilerinin yaptığı soruşturmada, bilgi sızdırılmadığına karar verildi.

Her bir yeni ve sağlam hikâyeye sanıklar kendilerini daha da ateşe yaklaşmış hissediyordu, Alcaino da dahil olmak üzere çoğu uyuşturucu kaçakçısı hükümetle anlaşmaya varmak için nabız yokluyordu. Alcaino elinden gelen her yolu deniyordu, onu

sorguya çeken ajanlar onun atıp tuttuğu palavralara inanıyorlardı. Jackowski söylediklerini ilk ağızdan duymak için Alcaino ile buluşma fikrimi destekledi.

Üç ajan Kuyumcu'yu hapisten çıkarıp kelepçeli bir vaziyette yakınlardaki bir otele getirdiler.

Alcaino ben gelmeden evvel "Rahatsız ediyorum ama yanınızda tarak var mı? İyi görünmek benim huyum" demiş.

Ben içeri girince bana öyle acı dolu baktık ki ben de aynen öyle baktım.

"Lütfen, lütfen" dedi. "Biz arkadaşız biliyorsun. Bana güvenebileceğini de biliyorsun. Lütfen bu kelepçeleri çıkart."

"İş, iştir. Sana yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Bu badireyi yaşayan herkese yapacağım gibi. Hükümete yardımcı olmak için yapabileceğin şeyler var. Adil biçimde yardımcı olursan, adil biçimde fayda elde edeceksin. Ama şunu fark etmen gerekiyor, bu hakikattir. Diğer şeyleri görev icabı yaptım, umarım bunu kabul edebilirsin. Ama önce hadi biraz oturalım. Bana göre doğru olanlarla senin söylediklerin arasında farklılıklar var. İşte bu yüzden geldim. Duyduğum doğru değilse, çıkıp giderim, sen de kendi başına kalırsın."

"Beni tek başıma bırakma lütfen" dedi.

"Yalan söylersen giderim" dedim.

Ama öğle yemeği zamanı gelmişti – birkaç ucuz sandviç geldi.

"*Palafitta* değil ama" dedim. Gözlerini kapattı. "Hatırlıyormusun?" dedim. "Ben hiç unutmam."

"Tutuklanana kadar nakliyenin içinde kokain olduğunu bilmiyordum" dedi. Diaz, önceden mala el konulduğu için çok endişeliymiş, o yüzden de ançüez nakliyesinin içine kokain saklamak istemediğini iddia etti.

Düpedüz yalan söylüyordu. Paketler yapılırken Alcaino da oradaydı, teslimattan bir gece önce beni aradı ve hamile kız arkadaş hakkında kodlu olarak geveledi durdu.

Kolombiya'daki bir sürü adamın adını söylemişti ama o insanlar iade edilemiyordu. Alcaino tutuklanalı dokuz ay geçmişti, kartelin avukatlar vasıtasıyla neyi söyleyip neyi söylemeyeceğini şüphesiz Alcaino'ya bildirmişti. Alcaino'nun iki ergen kız çocuğu vardı, o yüzden söylediklerinden vazgeçmeyecekti.

Yalan söylediği bariz olmasına rağmen, onun duruşmasına hazırlanmak çok önemli kaynakları kurutacaktı ve elimizde bu kaynaklardan çok fazla yoktu. On beş yıl hapis cezasını kabul etmeye hazırlanıyordu, birkaç milyon dolarlık en konulmuş varlıklarını ceza olarak kaybetmeye hazırdı. Savcılar bu şekilde devam etmek istiyorsa, itirazım yoktu. Diğer ajanların dili önümüzdeki on yıl boyunca çözülebilirdi. Ayrıca Alcaino anlaşılmaya uyarsa Gloria hapis cezası çekecekti. Gloria da neredeyse dokuz aydır hapisanede çürüyordu. Evine, kızlarının yanına gitmesine izin vermek muhtemelen daha adil olacaktı.

Sonra amirimiz Steve Cook'u kaybettik. Pek çok kez beni savunmuştu. Neyse ki yüksek rütbeliler operasyonla alakalı beklemekte olan davalarda bizimle çalışmasına izin verdiler.

Mükemmel bir profesyonel olan Dan Dunn, geri kalan beşimize amir olarak atandı. Ama Dunn'ın diğer davalarda çalışan beş ajanı daha vardı. Mükemmel değildi ama Dunn bize destek sağlamak için elinden geleni yaptı. Beni hep dinledi ve tepesindekilerin tam aksine şefkatle "Mazurgram" olarak adlandırdığı, haftada bir gönderdiğim ve neler yapılmış olduğunu, nelerin yapılması gerektiğini ve bunları yapmak için ihtiyacımız olan kaynakları

Robert Mazur // Muhbir

belirttiğim yazıları nezaketle kabul etti. Bizim için her savaşı kazanamadı belki ama her zaman denedi.

Don Chepe'nin sağ kolu Pedro Charria hakkında tanıklık etmek için açık celseye ilk kez katılacağım zaman gelince, sanıklar varılan anlaşmaları alıp suçlu bulunduklarını öğreniyor veya ay-nısını öğrenmek için sıraya giriyordu. Önce Alcaino'ların sonucu belli oldu; sonra Casals, Cecilia, Mora, Mono Rendon, Tobon ve Zabala.

Artık New York'taki Charria ile yüzleşmenin zamanı gelmişti. Mahkeme salonunda bilgi toplamak için Don Chepe'nin gönderdiği casuslar ve ben olacaktık.

Duruşmalar

ABD Bölge Mahkemesi, New York

18 Temmuz 1989

Kafama koydukları ödöl yüzünden güvenlik planı yapmak zorunda kalmıştık. Hedefler artık gerçek adımı biliyorlardı, o yüzden o ismi kullanmam uygun olmayacaktı. Ama yeni kimliğimi de tehlikeye atmak istemiyordum, o yüzden duruşmalara gitmek için yapmak zorunda olduğum yolculuk için yeni bir kimlik yarattım ve aktif kullanmaya başladım. Gerçek kimliğimle birlikte artık üç kimliğim vardı.

Duruşma yolculuğu için yarattığım kimlik ilk olarak Pedro Charria'nın New York'taki duruşmasına giderken devreye girdi. Charria, Pablo Escobar'ın imparatorluğunun Don Chepe tarafından yönetilen kısmı tarafından New York'a gönderilen bütün kokainin kilosunu sayan adamdı.

Yirmili yaşlarının sonlarında toparlak bir adam olan Charria, eşi ve küçük çocuklarıyla, Long Island'daki çok seçkin bir muhit olan Dix Hills'ta dört bin metrekarelik bir arazi üzerine kurulmuş, akla gelebilecek her türlü konforla donatılmış bin metrekarelik bir evde yaşıyordu. Elektrik mühendisi olmak

için eğitim almış olan Charria, Don Chepe'nin kokainin satışından gelen onlarca milyon dolarını da saymakla yükümlüydü – ve dört namlulu Jennings 357 Magnum'u da vardı. Bu silah insanın avucuna sığacak kadar küçüktü ama saniyeler içerisinde dört namlusundan da atış yapabiliyordu.

Gösterişli BMW arabasıyla New York sokaklarında sürat yapan Charria, Queens'teki Forest Hills Alışveriş Merkezi'nin otoparkında muntazaman Nelson Chen'le buluşuyor, ona bir çanta dolusu nakit teslim ediyordu. Düğünün olduğu gün oturduğu semtte polislerin kol gezdiğini fark edince, evinin önünde iki yüz elli litrelik bir bidonu yakmaya başladı, yaptıkları işin kayıtlarını sayfa sayfa bidondaki ateşe attı. Ajanlar Charria'nın evine varıp bidondaki ateşi söndürünce, Charria üşümekte olduğunu iddia etti. Henüz yok etmediği kayıtlardan son beş ay içerisinde 6.900 kiloluk kokainin gönderilmesinin ve uyuşturucu satışından 90 milyon dolar kazanıldığının bütün ayrıntıları ortaya çıktı.

Charria sıçmıştı.

Kayıtlar sadece benimle yaptığı işlerin detaylarını ortaya çıkarmakla kalmamış, kendisinin *La Mina* grubuyla bağlantılı olduğunu da ortaya çıkarmıştı. *La Mina*'nın benim gibi komisyon aldığı da kanıtlanmıştı. Charria'ya yirmi beş yıl hapis cezası verildi.

Buna rağmen duruşma sırasında Charria'nın avukatı kartele olan ilgisi yüzünden yüzlerce soru sordu. Don Chepe hakkında ne biliyormuşum? O kimmiş? Diğerleri onun hakkında ne biliyor-muş? İki gün boyunca durmaksızın sordu. Belli ki Don Chepe endişeliydi – avukatın hesabını ödüyordu.

Charria duruşmasından sonra *Tampa Tribune* gazetesi eşi benzeri olmayacak şekilde dürüst ve haberin kokusunu hemen alan

yetenekli araştırmacı gazeteci Bentley Orrick tarafından kaleme alınmış bir makaleyi birinci sayfadan verdi. Bu, kimliğimi herkese duyuran ilk birinci sayfa haberi idi ve Bentley adımı neredeyse bir yıldır biliyordu. On ay önce haber yazacağını duyunca yazmaması için ona yalvarmıştım. Onurlu bir şekilde kabul etti ama ilk duruşmaya çıkmadan önce ona haber vermemi rica etti. Maske bir kere çatlamıştı ama yine de böylelikle zaman kazanmıştım.

Londra'daki sulh hâkimleri, ceza mahkemesine sevk duruşmalarına başkanlık ettiler, bu duruşmalara tanık olarak ben de katıldım. Bu duruşmalarda, Ziauddin Akbar ve Asif Baakza aleyhindeki kanıtların yargılamanın yüksek görevli mahkemelerde devam etmesine yetecek kadar güçlü olup olmadığı belirlenecekti.

Anti-terör mangasına atanmış olan dört adet ağır silahlı İngiliz polis memuru beni Heathrow Havalimanı'ndan aldılar. Elçiliğe atanmış ABD gümrüğü ataşesiyle birlikte beklemekte olan iki arabadan birincisine hemen atladım. Aynı arabaya polis memurlarından ikisi de bindi, diğer iki memur da bizi takip edecek diğer arabaya bindi. Londra'nın kuzeydoğusuna doğru son sürat giderken arabadaki siren bangır bangır çalıyor, tepedeki mavi ışık sürekli yanıp sönüyordu. Vardığımız yer haftalarca ev gibi kaldığım, 26 Old Jewry adresindeki Londra Emniyet Müdürlüğü'ydü. 1842 yılında o dönemin emniyet müdürünün evi ve ofisi olarak inşa edilmiş olan binanın Victoria dönemi mimarisinde yapılmış cephesi, 1900'lerdeki savaşlar arasında tamir edilmiş olmasına rağmen değişmeden kalmış. Yatak odam, beni korumak için gönderilmiş polisleri gözetleme yapmak için durdukları yerin, banyonun ve birisi mutfak olmak üzere iki karargâhın karşısındaki koridorun

sonundaydı. Çok kasvetliydi ama mükemmeldi. Orada yapmam gereken tek şey gerçekleri inceleyip tanıklığa kendimi hazırlamamdı.

Birkaç blok ötedeki Sulh Ceza Mahkemesi'ne giden gizli bir tünel, emniyet müdürlüğünden mahkemeye giderken başıma gelebilecek riskleri ortadan kaldırıyordu. Mahkemeye çıkarken giyeceğim kıyafetlerimi giydikten sonra her gün aldığım notları ve kayıtları koruma ekibiyle kuşatılmış olan bodrum katına indiriyordum. Bölme duvarındaki gıcırdayan bir kapıdan geçip binanın temeline cıvata ile tutturulmuş metal bir merdivenden, kurumuş bir kanalizasyona benzeyen, buhar boruları ve onlarca yılın tozuyla kaplı yere iniyorduk. Merdivenin dibinde kıyafetlerimizin üzerine, uzayda yürümeye hazırlanan astronotlar gibi görünmemize neden olan çok hafif, fermuarlı, beyaz iş tulumu giyiyorduk. Tek beden olan bu iş tulumu beni koruyan bir yetmiş santim boyundaki polislere tam oluyordu ama benim pantolonumun ağı dizlerime kadar indiği için demirden pranga takmış mahkûmlara benziyordum.

Beni koruyan polislerin yürüdüğü ancak benim paytak paytak yürümeye çalıştığım bu tünel bir süre sonra tek sıra halinde yürümemizi gerektirecek kadar daralıyordu, sıradaki tünele ulaşabilmek için yüz santimlik duvarı zıplayarak geçmemiz gerekiyordu. Nihayetinde Sulh Ceza Mahkemesi'nin bodrum katına varıyorduk, üstümüzdeki iş tulumlarını çıkarıp Kral IV. George emrinde inşa edilmiş adliye sarayındaki dört mahkeme salonunun dışındaki küçük büroya çıkan merdivenleri çıkıyorduk. Bu adliye sarayı aynı zamanda iki yüz yıldan fazladır çok fazla mahkûmu ağırlamış on hücreye ev sahipliği yapıyormuş.

Ceza mahkemesine sevk duruşmalarında davayı sunan dava vekili İngiltere kanunlarına göre bazen kovuşturma bazen de savunma tarafından tutulmuş bir avukattı ve avukat olmayan ve başkanlık yapan sulh hâkimi hukuki yorumlar için kâtiplerine bel bağlıyordu.

Duruşmanın ilk haftası Asif Baakza hakkındaydı. Tanık kürsüsüne çıkınca Baakza'nın gözleri kafatasına çöktü ve bakışlarını nefret bürüdü. Konuşmalarımız hayatını tamamen değiştirmişti. Sonra mahkeme salonunda köşede titreyip duran Ziauddin Akbar'ı gördüm, beni koruyan polislerden biri Akbar'ın duruşma boyunca sürekli dua ettiğini ve tespih çektiğini söyledi. Ara olunca cebelleşerek koridora kadar gidip kustu.

Günün sonunda astronotlar gibi uzay yürüyüşümüzü yaparak emniyet müdürlüğüne döndük. Biraz spor yaptım, yemek yedim, çalıştım ve elimdeki ses kayıtlarının suretleriyle uykuya daldım. Beni koruyan polisler on iki saatte bir değişiyordu ve gece çalışan ekip daha maceracı olduğunu bize kanıtladı. Arada sırada biftek yiyip birkaç bardak bira içtiğim ABD elçiliğinin kafeteryasına benimle birlikte yürüdüler. Emniyet müdürlüğünün dışına çıkmamız gerektiğinde, koruma ekibinin iki vardiyası da ölümcül derecede ciddiyet gerektiriyordu. Otoparktan yıldırım hızında çıkıp sürekli saldırı ihtimalini kontrol ederek Londra sokaklarında son sürat araba kullanıyorlardı. İlk başta intizamsız bir sürüş gibi görünse de, aslında çok ustaca hassasiyet gerektiriyordu. Yayalar bakakalıyor, biz sert bir manevrayla dönüyorduk – bunu o kadar çok yapıyorduk ki bir seferinde önce sarhoş bir aylağı sonra da motosikletli bir kuryeyi neredeyse eziyorduk.

Ama bunların hepsine değmişti. Sulh hâkimi Akbar ve Baakza'ya açılmış davaların yargılamaya gönderilmesine karar

verdi. Ama Tampa'daki restleşme için ABD'ye dönmem gerekiyordu.

Londra Emniyet Müdürlüğü'nde kaldığım odanın tenhaliği bana büyük bir fayda sağlamıştı. İşle ev arasında gitmediğim için yolda ve ofiste durmak için zaman harcamamıştım, sadece işe odaklanmıştım. Üç ay içerisinde tanık kürsüsüne tekrar çıkacaktım ama adamakıllı hazırlanmak için altı aya ihtiyacım vardı. Bu hedefe ulaşmanın tek yolu her gün evle iş arasında giderken harcadığım iki buçuk saatlik zamanı ve ofis içerisindeki oyalanma süresini ortadan kaldırmaktı.

Gümrük ücreti gizli görevde kazandığımız kazançtan ödenecek bir otel odası tutmaya karar verdi. Otel ofise beş dakika kadar yakındı ve hafta içi yirmi saat boyunca otelde kalıp çalışacaktım. Eve cuma akşamı gelip pazar günü otele dönecektim. Bu şekilde çalışırsam hazır *olabilirdim*. Ev bunu duyunca pek mutlu olmadı ama liseden beri beni her konuda desteklemişti. Çoğu çift gibi bizim de önümüze bazen engeller çıkmıştı ama Ev fevkalade bir kadındı, en iyi arkadaşımı ve onu sonsuza kadar seveceğim. Hiçbirimiz durumdan hoşnut değildik ama Ev yapmam gerekeni neden yaptığımı çok iyi biliyordu. Aksi takdirde, ikimizin de geçen üç yıl boyunca yaptığımız fedakârlık boşa çıkardı.

Otelin tenhaliğinden faydalanıp bankaya sahip olan Suudili kudret simsarlarının onlarca milyon dolar ödemiş olduğu savunma avukatlarıyla boy ölçüşmek için bir yol bulmuştum. Önce duruşmada kanıtlamamız gereken en önemli kırk adet gerçeği her birine bir sayı vererek belirledim. Sonra her bir ses kaydının suretlerinin on sayfasının özetlerini yazdım ve o on sayfada kırk gerçeğin bulunup bulunmadığını belirledim. Çapraz

referansla ilişkilendirilmiş veritabanı, verileri kategoriye göre sınıflandıracaktı ve kilit konuların her birindeki bilgi parçası, suret sayısı, sayfası ve satırı olarak kronolojik açıdan ortaya çıkacaktı. Gerekli bilgiyi yazmam ve bunların hepsini bir programa atmak için bir veri havuzu hazırlamam üç ayımı almıştı – ama sonunda her toplantının detaylı özetleri ile birlikte her bir kilit konunun kronolojik raporlarını da ortaya çıkarmıştım. Olur da savunma avukatı müvekkiline müşterilerimin uyuşturucu satıcısı olduğunu ne zaman söylediğimi sorarsa, ona tam ve çarpıcı bir cevap verebilecektim.

Ben hazırlanırken Just Cause Operasyonu Başkan Bush'un yetkisi altında Panama'ya Noriega'yı köpek gibi avlaması için ABD askeri birliğini gönderdi. Saldırıda kabaca iki bin Panamalı öldürüldü ve Awan'ın Panamada toplantı yapmayı önermesinin, Noriega'yı çökertmek için daha barışçıl bir plan yapmamıza sebep olabileceğini düşünmeden duramadım. Kanıt sağlam ise Panamadaki insanlar büyük ihtimalle Noriega'yı teslim ederlerdi. Bunu hiçbir zaman bilemeyecektik.

Kürsüye çıkmadan kısa bir süre önce BCCI suçu kabul etti. Şiddetle kabul etmediğim bu anlaşma onlara hafif cezadan birazcık daha fazlasını vermişti, o kadar. 15 milyon dolar ceza ödeditiler ve beş yıl şartlı tahliye edildiler. Önümüzdeki beş yıl boyunca ABD hükümetinin gözü bankanın atacağı her adımın üstünde olacağından bazısı bunu zafer olarak nitelendirdi ama banka Panama, Lüksemburg, İsviçre ve meşru iş adı altında milyonlarca dolarlık uyuşturucu satışından elde edilen parayı alan diğer altmış dokuz ülkede iş yapmaya devam ediyordu. Dünyanın dört bir yanında neler olup bittiğini nasıl bilecektik ki?

Bu maskaralıktı ama Armbrecht, Awan, Bilgrami, Hassan, Howard ve Hussain aleyhine tanıklık yapmak için aslanın inine girmek gerekiyordu. Mahkûm edilirse ağır cezalarla karşılaşacaklardı – sonra da bankanın bütün sırlarını ortaya dökceklerdi.

ABD federal kolluk kuvvetinden bir yardımcı bekleme odasının kapısını açıp “Sizi bekliyorlar” deyince dalıp gittiğim düştten uyandım. Beni, yüzlerce muhabir ve seyirciyle hıncahınc dolu mahkeme salonuna soktu.

26 Mart günü tanık kürsüsüne çıktım ve 12 Haziran’a kadar mahkemenin celse yaptığı her gün tanıklık görevimi yerine getirdim. Günlerce, hatta bazen bir hafta boyunca üstümde şansını deneyen savunma avukatları tarafından peş peşe on bir hafta boyunca sorgulandım.

İlk başlarda sanıkların ve ailelerinin bakışları dikkatimi dağıtıyordu. Geçen üç buçuk yıl hakkında avukatın neler sorabileceğini tahmin etmeye çalışmak beni çok yormuştu. Mahkemeden sonra her gece içine notlarımın olduğu üç kutuyu sürükleyerek otele götürüyordum, elimdeki suretlerle birlikte uyuyakalana kadar çalışmaya devam ediyordum. Ama haftalar geçtikçe jüri gözüme sempatik görünmeye, manevi ıstırap da sıradan olmaya başladı. Kürsüdeki avukattan başka bir şey görmüyor, sorduğu sorudan başka bir şey duymuyordum. Aklım olası bütün durumları düşünmeye ve savunma avukatlarının hiç duymak istemediği kelimeleri bulmaya çalıştığından zaman yavaşlamıştı.

Washington’lı avukat John Hume jüriyi bu işlemlerin normal işlerin banka işlemleri olduğuna ikna etmeye çalıştı. Tanık

kürsüsüne gelip yüzüme eğilerek “Bankanın, bankacılık görevini yerine getirmiş olduğunu söylemek daha makul olmaz mıydı?” dedi.

“Hayır” dedim. “Onlar kara para akladılar. Yaptıkları iş buydu.”

Hume’un gözleri fal taşı gibi büyüdü; öfkeden kıpkırmızı ke-sildi; ve jüriye “Sayın yargıç, bunun çıkartılmasını talep ediyorum! Bu çok tepkisiz. Tartışmaya açık. Bence uygun değil ve hatalı yargılama olduğunu sizden talep ediyorum!” diye bağırdı.

Ülkede en çok saygı duyulan Bölge Mahkemesi Yargıç Terrell Hodges, Hume’un teatral savunmasını mesele etmeden “Talebinizi kabul etmiyorum Bay Hume” dedi. “Doğrudan cevap verdi, bariz olarak kendi yorumu olan bu açıklamadan sonra... Başka bir soru sorun.”

“Ajan Mazur” dedi Hume. “Sizden fikirlerinize değil gerçeklere bağlı kalmanızı rica edeceğim. Lütfen efendim.”

“Öyle yaptığımı sanıyorum” dedim.

Meşhur Miami suç savuma avukatı James Hogan iki yıl boyunca gizli görevimi yerine getirirken rol değiştirme hastalığından mustarip olduğumu sinsice önermeye çalıştı. Kürsüde geçirdiğim üç ay boyunca benden söz ederken sık sık “Ajan Musella” dedi. Her seferinde ona kibarca adımın Musella değil, Mazur olduğunu hatırlattım. O da her zaman özür dileyip masumca bir hata yaptığını iddia etti – öyle olmadığını gayet net biliyordum. Bana gizli görevdeyken kullandığım isimle hitap edip soru soruyordu, yemi yutup cevap verirsem, kim olduğumu bilmediğimi iddia edecekti. Oynadığı bu minik oyun aylar boyu sürdü ama ben de her seferinde onu düzelttim.

Üçüncü ayın içindeyken yüzüncü kez bana Musella dedi, jüri üyeleri gözlerini devirdiler. Oynadığı minik oyun geri tepmeye

başlamıştı, ben de ortada bir fırsat olduğunu sezdim. Onu düzelttikten sonra, ona yardımcı olmak adına yakama adımın yazdığı bir yaka kartı takmayı önerdim. Jüri üyeleri gülümsediler ama Hogan yorumumu pek ciddiye almamıştı. Ertesi gün ciddiye almak zorunda kaldı.

“Bay Musella, 29 Aralık’tan sonra, yeni yıldan önce, Boca Raton, Tampa veya herhangi bir yerdeki Bank of Credit and Commerce bankasından herhangi biriyle görüşüp görüşmediğinizi bize söyleyebilir misiniz?” dedi, jüri üyeleri kafalarını sallayıp dudaklarını büktüler.

“Efendim, benim adım Mazur” dedim. “Ve siz de bunu biliyorsunuz.”

Jüri güldü.

“Evet, biliyorum...”

“Ve size bir hediye getirmeye söz vermiştim, o da bu yaka kartıdır.”

Kucağımdaki dizüstü bilgisayardan üstüne büyük ve siyah harflerle adımı yazdığım büyük, sarı post-iti çıkardım. Yakama yapıştırırken mahkeme salonundaki herkes kahkahaya boğuldu.

Hogan koyun gibi “Tanık kürsüsünün önüne yapıştırmanız gerekebilir” dedi.

“Kürsüden okuyabilesiniz diye bir tane daha getirdim” dedim ve üstünde adımın yazılı olduğu yeni bir sarı post-iti havada sağa sola salladım. Hogan etiketi elimden alıp mahkeme salonunun öbür tarafına doğru yürürken “Çünkü adımı bildiğinizi biliyorum” dedim.

Beni parmağıyla göstererek “Bu konuyu uzatma!” diye bağırdı.

Mahkeme salonunu buz gibi bir sessizlik kapladı. Jüri üyeleri kafalarını salladılar. Hogan bana bir kez daha Musella demedi.

Altı ay sürececek duruşmaların ilk yarısında tanıklık ettim. Hem zihnen hem de bedenen çok yorulmuştum. Tanık kürsüsündeki görevim bittikten sonra bir hafta boyunca geriden insanlara yardımcı oldum, ama sonra bir aylığına karavan kiralayıp ailemle kuzeye gitmek için onlara verdiğim sözü tuttum. O bir ay içerisinde dava hiç aklıma gelmedi bile.

Steve Cook beni arayana kadar.

“Tampa’daki duruşmalara çıkan sanıkların hepsi mahkûm oldu” dedi. “Jüri, suçlu olduğu iddia edilen seksen kişiden yetmiş altısını suçlu buldu. Jüri kararı okunduktan sonra mahkeme salonu savaş alanına döndü. Onlarca aile üyesi çığlıklar atıp ağladılar. Kadının teki ‘Tanrı nereye gitti? Nereye gittiğini bilmiyorum!’ diye ağıt yaktı. Diğeri bayıldı, sonra Bilgrami’nin kayınvalidesi bana dönüp ‘Çocuklarınız bunun cezasını ödeyecek!’ dedi. Federal kolluk kuvvetinden bir yardımcı kadını gözaltına aldı, Jackowski beni tehdit ettiğinden ceza alması için hakkında şikâyet dilekçesi hazırlayacak. Bütün sanıklar kelepçelerle götürüldü. Keşke burada olsaydın çünkü az sonra bunu kutlayacağız.”

“Harika” dedim. Rahatlamıştım ama mutlu değildim. “Umarım harika zaman geçirirsiniz. Ben olmak istediğim yerdeyim. Buna gerçekten ihtiyacımız vardı. Bir haftaya kadar geri geldiğimde görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra her yerimi pişmanlık kapladı. Bankacıların aileleri için pişmandım. Awan, Bilgrami ve iş arkadaşları uyuşturucu parasını havale etmemeliydiler, çoğu uluslararası banka böyle çalıştığı için bunun gelmekte olduğunu da göremediler. Üstelik daha önce hiç kimsenin yalanları bu kadar ortaya çıkarılmamıştı. Ama bu da benim görevimdi. Yeni veya yapmak

istemedikleri bir şeyi yapmalarını onlardan istememiştim. Bula-bildikleri her kara parayı akılıyorlardı. Yaptıkları iş, buydu.

Daha fazla duruşma yapılacaktı ama ben Tampa'ya dönünce BCCI şubelerinden, Capcom'dan ve sanıkların evlerinden el koyduğumuz kayıtların deposunu taramamız ve konuşturmak için onlara da baskı kurmamız gerekiyordu.

Asif Baakza ve Ziauddin Akbar'ın duruşmalarına tanık olarak katılmak için Londra'ya tekrar gitmeye hazırlanırken, gümrükten ayrılmam gerektiği iyice ortaya çıktı. Yöneticilerin gözleri yakında üstümde olacaktı ve artık sistemle savaşıacak gücüm yoktu.

Bizim ilçede narkotiğin en tepesindeki adam olan Mike Powers'a "Bir sonuca ulaştım" dedim. "Uyuşturucu kaçakçılığı ile ilgili soruşturmaları tek bir teşkilat yapmalı, buna kara para aklama tarafı da dahil. Narkotiğin, emniyet çamiasında bu pozisyonu kurmasına yardım etmek istiyorum. Narkotik ilgilenirse gümrükten hemen istifa edip sizin teşkilata katılmaktan memnun olurum. Maaşımın kesilmesini kaldıracak gücüm yok ve çocuklarım liseyi bitirene kadar Tampa'da beş yıl daha kalmam gerekiyor. Ondan sonra beni dünyanın herhangi bir yerine gönderebilirsiniz."

"Birkaç yere telefon açmama izin ver" dedi. "Ama o imtiyazları yapmayı isteyeceğimizi düşünüyorum. Uyuşturucu âleminin kara para aklama tarafında daha aktif olmak istiyoruz ve sen ülke çapında bu konuda kesinlikle en iyisin. Yeni işe alınanlarla birlikte Quantico'daki akademiye gitmek zorundasın. Beden eğitimi, ateşli silahlar ve sınıf çalışmasında sorun yaşamayacağından eminim."

"Mücadele etmeye hazırım. Narkotik beni isterse, hizmet vermeye hazırım."

Londra'da 1673 yılında inşa edilmiş Londra'nın yüksek ceza mahkemesi olan Old Bailey binasında Asif Baakza'nın duruşmasında iki gün tanıklık ettim. Avukat ve yargıçlar hâlâ peruk takıyor ve 1694 yılında Kraliçe II. Mary'nin ölümüne yas tutmak için kuşandıkları siyah cüppeleri de giymeye devam ediyorlardı. İçerideki lobi ve devasa merdivenler Sicilya mermerinden yapılmıştı ve her koridorda çok şatafatlı tablolar vardı. Mahkeme salonu çok parlak meşe lambriyle kaplanmıştı, dava vekilleri, adliye muhabirleri ve medya için ayrı bir yer ayrılmıştı. Aile ve arkadaşlar için ayrılmış olan ikinci kattaki salon, duruşmalara nazırdı. İnanılmaz derecede geniş olan sanık yerinde Baakza vardı ve sanık yerinden çıkan merdivenler aşağıdaki pis hücrelere iniyordu.

Yargıç Parker duruşmayı yönetiyordu. Doksan yaşlarında olan Parker gizli görev davalarına yabancıydı. Zorunlu olan beyaz peruğu takmış, siyah cüppesinin üstüne beyaz bir kuşak takmıştı. Kanlı canlı ten rengi, kaymak tabaka meşrebi ve bowling topu yutmuşçasına narin bedeninden fırlayan karnı yüzünden tam bir karikatür gibi görünüyordu. İngiltere'de öyle olduğundan Parker da öğlen tatilinde adliyenin kafeteryasına gitmekten zevk alıyor, haliyle öğleden sonra yapılan duruşmalarda uyanık kalması güçleşiyordu.

Buna rağmen sonunda jüri Baakza'yı suçlu buldu ve kısa bir aradan sonra yargıç onu bir yıl hapis cezasıyla cezalandırdı. Ceza azdı ama Baakza'nın merdivenlerden Old Bailey binasının altındaki hücrelerine gitmesini izlemek gerçekten memnun ediciydi.

Birkaç hafta sonra Ziauddin Akbar sanık koltuğunda yerini aldı, sonuç aynıydı: Her açıdan suçlu, bir buçuk yıl hapis cezası.

Capcom'da el konulmuş kayıtlar, Noriega'nın 23 milyon dolarlık servetinin, Awan'ın benim içim işlem yaptığı dönemlerde BCCI'dan havale edildiğini teyit etti. Noriega'nın parası aynı zamanda Finley International gibi Liberyalı paravan şirketler adına Middle East bankasına açılmış ve Ziauddin Akbar tarafından yönetilen hesaplara da gönderilmiş. Düğümü çözmek için Awan ve Bilgrami ile bir araya gelip onlara seçeneklerini söylemek gerekiyordu: Hapiste çürü veya ayrıntıları bülbul gibi öt. Ama önce cezalarını almaları gerekiyordu.

Yargıç Terrell Hodges bize ihtiyacımız olan avantajı verdi: Awan için on iki yıl hapis cezası ve 100.000 dolar para cezası, Bilgrami için on iki yıl, Howard için beş yıl ve en hafif olan Hassan için üç yıl hapis cezası verdi. Armbrecht en uzun hapis cezasını aldı: on iki yıl, dokuz ay.

Awan zaten senatörün alt komitesine yalan söyleyip BCCI bankasının uyuşturucu parasını aklamadığını iddia etmişti. Banka işlemlerine geriye dönük tarih verdiği bir geçmişi de vardı ve ön duruşmada hükümetin ajanlarının kendisi hakkında yalan söylediklerini iddia etmişti. Elbette yalan söylememişlerdi. Öte yandan Bilgrami tam bir satıcı olamadığı için ikna edecek kadar yalan söylemeyecek kadar kırılıyordu.

Hapishane gardiyanları onu sorgulama odasına getirdiklerinde üzerinde portakal rengi standart hapishane üniforması vardı. Gözlerinde ve yüzünde nefret vardı. Benim, IRS özel ajanı Orin Oakes ve Yargıç Andreas Rivera'nın karşısına, avukatının yanına oturan Bilgrami domuz gibi hırıldıyordu.

Konuşmaya başlamadan önce ona "Sana yardımcı olmak için elime bir fırsat geçtiği için çok mutluyum" dedim. "Sana şu konuda söz verebilirim: Bize tamamen dürüst olursan, Tampa ve

Miami'deki yargıçlardan sana verilecek cezayı düşürmelerini şiddetle talep ederim. Ama sana şu konuda da söz verebilirim, olur da bizi yanlış yönlendirirsen bir önce söylediğimin tam tersini yaparım. Gizli görevdeyken seninle uzun bir süre iş yaptığımız için bunun biraz tuhaf olduğunun farkındayım ama yaptığım veya yapacağım hiçbir şeyin şahsi olmadığına garanti verebilirim. Ben sadece görevimi yapıyorum ve bana fırsat verirsene doğru şeyi yapıp mahkemeye azımsanmayacak ölçüde bize yardımcı olduğunu söylerim.”

Resmi bir dille “Bay Mazur, sorularınıza doğru cevaplar vermeye her açıdan niyetliyim” dedi. “Olanlar göz önüne alındığında ne bankaya ne de ailem hariç herhangi birine sadakat borcum var.”

Oakes’la birlikte yedi gün boyunca Bilgrami’yle görüştük. Görüşmelere ara verdiğimizde veya seanslar arasındaki boş günleri kullanarak ses kayıtlarına bakıp söylemesi gerekenleri belirledik – ve Bilgrami pek çok şey söyledi.

Bilgrami bankada çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra bankanın başkanı Agha Hasan Abedi, Abu Dabi hükümdarı ve Birleşik Arap Emirlikleri’nin kurucusu ve BCCI bankasının çoğunluğuna sahip hissedarı olan Şeyh Zayed bin Sultan Al Nahyan’ın yatırımlarını yönetmesi için Bilgrami’yi seçmişti. Şeyhin adına Bilgrami ve başka bir BCCI memuru, Zayed’in servetini dünya çapında yöneten Lihtenştayn tröstünde gizli olan milyarları yönetmişler.

BCCI, Ortadoğu ve Uzakdoğu’daki bulabildiği yeraltı parasını sömürdükten sonra, Abedi, bankanın batıdaki yarımküreye doğru büyüme potansiyelini araştırması için Bilgrami’yi soruşturma kurulunun başına getirmişti.

Abedi ona emir vermiş ve “Mevduat kapabileceğimiz yeraltı sektörlerini belirle” demişti.

Bilgrami, Dünya Bankası’nda danışman olarak onlarca yıl çalışmış tecrübeli bir Arjantinli olan Dr. Alberto Calvo ile birlikte Güney Amerika’da gezmeye başlamış. Bölgedeki bütün bankacıları belirleyip hepsiyle konuşmuşlar, nihayetinde BCCI’nin bir banka kurup Güney Amerika’daki yeraltı ekonomisinin ihtiyaçlarına sermaye sağlayacak şube yapısı kurması gerektiğine karar vermişler.

Bilgrami Güney Amerika’yı kaçan sermayesi en az 100 milyar olan bir rezervuar olarak görmüş – elbette o para gizlilik arayışı içindeydi. İster vergi kaçırma, döviz kontrolü kanunlarını pas geçmek, isterse de yerel dövizlerdeki veya diğer suçlardan gelen fonlardaki enflasyon kayıplarını engellemek için olsun, devasa havuzun içerisindeki Güney Amerikalılar paralarının aklanmasını istiyordu, Bilgrami de o grubun en büyük yüzdesini uyuşturucu satıcılarının ve kara para aklayanların oluşturduğunu hemen öğrenmişti. Güney Amerikalılara yardım etmek için teşebbüs kurulacak en güzel yerin Miami olduğunu da öğrenmişti. Merkezi Miami’de olan bir bankanın, Grand Cayman, Lüksemburg, Nassau, Panama ve İsviçre gibi banka işlemlerinin gizliliği hakkında katı yasaları olan ülkelerde şube sistemine ihtiyacı olacağını da.

Abedi ve bankanın kurulu Bilgrami’nin tespitlerini gözden geçirdikten sonra onu Güney Amerika’ya tekrar gönderip Kolombiya da dahil olmak üzere birkaç ülkede BCCI şubesi açmasını emretmişlerdi. Bunu gerçekleştirebilmek için Kolombiya’nın eski maliye bakanını işe almışlardı. Danışman BCCI’nin bankacılık lisansı almak için yaptığı başvuruyu o dönem Kolombiya devlet

başkanı olan Julio Cesar Turbay Ayala'nın yakın bir akrabasına vermişti. Süreç yavaşlayınca BCCI o akrabanın yardım etmek için ödeme beklemekte olduğunu öğrenmişti. Böylece BCCI akrabaya danışmanlık ücreti olarak ayda 3.000 dolar ödemeye başlamıştı. İlk ödemedен iki hafta sonra BCCI'nın Kolombiya bankacılık lisansına onay gelmişti. Bu danışmana yapılan aylık ücret iki yıl daha ödenmeye devam edilmişti.

Daha sonra Bilgrami ve BCCI bankasının kurul üyeleri gözlerini Kolombiya'daki Banco Mercantil bankasına dikmişlerdi. Eski maliye bakanının bir kez daha yardımıyla BCCI satın alma onayı için Kolombiya yetkili mercilerine başvurmuştu. Ortaya engeller çıkınca Abedi harekete geçmişti. Bilgrami'nin yardımıyla Turbay'ın yerine gelen yeni Kolombiya devlet başkanı Belisario Betancur'la toplantı ayarlamıştı. Abedi ve Bilgrami tam Betancur'la toplantıya girecekken, Abedi, Bilgrami'ye dışarıda beklemesini söylemişti. Bir buçuk saat sonra Abedi toplantıdan çıkmış anlaşmayı yaptığını Bilgrami'ye söylemiş. BCCI'nın, Banco Mercantil bankasını satın alma işlemi onaylandıktan sonra BCCI bankası kurulu kömür projesi için Kolombiya'ya 100 milyon dolarlık kredi verecekti. Ama Banco Mercantil bankası kendilerinin olana kadar bankadan tek bir kuruş bile çıkmayacaktı.

Banco Mercantil bankasının alınmasındaki en son sorun ise Kolombiya'nın BCCI'nın diğer bankanın hisselerinin yüzde 49'undan fazlasını almaması yönündeki talebi olmuş. Bu sorundan kurtulmak için BCCI, Grand Cayman şubesinden eski maliye bakanına bir "kredi" akıtmış, o da BCCI adına Banco Mercantil bankasının hisselerini satın almış – sorun çözülmüş.

BCCI kara mevduat bulmak için Kolombiya'da şubeler açması gerektiğini biliyordu. Bölgenin araştırılması için yüz binlerce dolar harcamış, büyük bankalardaki onlarca üst düzey bankacıyla görüşmüşlerdi, sonrasında Abedi, bir Zen ustası gibi resmi bir bildiride bulunmuştu: "Kolombiya'da pezodan çok dolar mevduatı var. Amerikan vizyonuna sahip olmalısınız. Hayal gücünüzü genişletip daha fazla mevduat getirmelisiniz." Bu bildiriden hemen sonra BCCI kurulunun pozisyonu açıklanmıştı: "Uyuşturucu parası almak normaldir çünkü bunu bütün bankalar yapıyor." BCCI banka memurları, Kolombiya şubelerinin yöneticisi olan Dildar Rizvi'ye tehlikeli kaynaklardan gelecek mevduatı kabul etmesini söyleyince Rizvi "Götünüzü kollayın, yeter" demişti.

Banco Mercantil bankasının satın alınmasıyla birlikte BCCI'nın Kolombiya'da 112 şubesi olmuştu ki bunların çoğu Medellin'deydi. BCCI aynı zamanda Panama'daki siyasi ve askeri güçleri de yağlamaya başlamıştı, böylelikle Panama şehri ve Colon'da şube açabildiler. Panama'nın resmi para birimi zaten ABD dolarıydı ve dolar nakdinin hesaplara yatırılmasına neredeyse hiçbir kısıtlama getirilmiyordu. Kolombiyalı kaçakçılar mevduatlarını Panama'ya yatırmayı tercih ediyorlardı. BCCI zamanla Arjantin, Brezilya, Paraguay, Uruguay ve Venezuelada şubeler açıp en iyi uluslararası bankalara benzeyen bir kara para aklama makinesine dönüşmüştü.

Bilgrami bu makineyi, Brezilya, Kolombiya, Alman, İsviçre ve ABD bankalarının aynı bölgede yapmakta oldukları işle kıyaslayınca fark etmişti. Bütün bankaların isimlerini verdi ve tekniklerini açıkladı. İsviçre bankalarından bir tanesi rutin olarak Kolombiya'ya özel bir jetle altın külçe gönderiyor, altını piyasa fiyatının yüzde on beş üstünde bir fiyatla Kolombiya'daki

kaçakçılara satıyordu, karşılığında da kaçakçıların Kolombiya'ya gizlice soktuğu kamyonlar dolusu ABD dolarlarını kambiyo ediyordu. İsviçre bankası peşinde iz bırakmamak için nakdi Panama ve İsviçre şubelerindeki hesaplara yatırarak nakdi Kolombiya'dan çıkartmış oluyordu.

BCCI hemen Dolar Mevduat Seferberliği Programı'nı geliştirdi, bu, uyuşturucu ticareti yapanlar da dahil olmak üzere olası her türlü müşteriden mevduat almak için uydurulmuş süslü bir terimdi. Bu programa katılması için yüzden fazla banka memuru –beyin takımı– belirlediler ve program istedikleri noktaya varınca adını Dış Pazar Programı (DPP) olarak değiştirdiler. Başlangıçta yüksek kâr getiren Güney Amerikalı müşterilerini paralarını akıttırlarsa BCCI'nın sunacağı avantajlar konusunda eğitmek için çaba gösterdiler. Mevduatlar, aynı miktardaki gizli teminat olarak kullanılabiliirdi. Yetkililerin normalde talep ettikleri formlar saklanacaktı. Müşteriler yerel şubelere giderek yetmiş iki ülkede hesap açabilecekti. Banka memurları nakit veya çekleri gizlice çıkararak dünyanın başka bölgelerine mevduat olarak yatırabilirdi. Müşteriler Cebelitarık, Grand Cayman, Londra, Nassau ve Panama'da defterikebir hesapları açabilirdi. İsviçre ve Lüksemburg'da numaralı hesap açabilirdi. Banka hesapların sahiplerine yol göstermek adına offshore naylon şirket kurmaları için müşterilere yardımcı oldu. Bankanın sunduğu avantajların sonu gelmiyordu – ve bunlardan kimsenin haberi olmuyordu.

BCCI ajanları BCCI Miami şubesine ve Bilgrami'nin evine baskına gittiklerinde suçlamaya sebep olacak kayıtlar buldular. Bu kayıtlar Bilgrami'nin Medellin kartelinden Juan Luis Castano tarafından tedarik edilmiş binlerce kilo kokaini satmış olan Bogota'lı uyuşturucu kaçakçısı Daniel Manrique ile olan uzun

ve yakın ilişkilerini belgelendiriyordu. Manrique'nin Bogota'da döviz kambiyo işi, Florida'da safkan at çiftliği ve yatırım şirketi vardı – bunların hepsi uyuşturucu imparatorluğu için kurulmuş paravan işlerdi ve Bilgrami bunu biliyordu. Bilgrami'nin yardımıyla Manrique BCCI'nin Bogota, Panama, Nassau ve Miami şubelerinde hesap açtırmıştı.

Bilgrami aynı zamanda pazarlama işlerini gerçekleştirmek için Kolombiya'ya pek çok kez seyahat etmiş, Escobar ve Ochoa'nın yüzlerce milyon dolarını yöneten tombul ve sarışın bir kadın olan kara para aklayıcısı Paulyna de Quintero gibi karteldeki ilişkili kişilerle ilişkilerini geliştirmişti. Bir ciple Quintero'nun evine götürülen Bilgrami ve başka bir banka çalışanı, ellerinde Uzi makineli tüfekler olan birkaç korumanın önünden geçmişler, Quintero'nun yatak odalarından birini bir ofise dönüştürdüğünü, masasındaki telefon bankacığıyla her gün kartelin servetini toplamak için emrindeki kişilerden onlarca telefon aldığını keşfetmişlerdi. Ofisin bir köşesinde kısa dalga telsizi işleten bir dispeçer vardı ve dünyanın dört bir köşesindeki çalışanlarla iletişim kurulmasını sağlıyordu.

Bilgrami kendini tanıttı, Quintero omuz silkti. "Hangi özel hizmetleri sunacaksın bize? Buraya bizi ziyarete gelen bir sürü bankacı oldu, tek yaptıkları bizden mevduat alıp bankalarına yatırmak."

Bilgrami ona dünyanın herhangi birindeki şubeye yatırılacak mevduatların yüzde bir buçuğunu komisyon olarak vereceğini teklif etti, bu komisyon elbette yasal değildi. Kadın bir saniye düşündü, Bilgrami'ye ertesi gün tekrar gelmesini söyledi. Bilgrami ertesi gün gelince Quintero, BCCI'a göndereceği paranın çoğunun bankanın sistemiyle başka bankalara havale edilmesi gerektiğini,

ama zamanla patronları 50 milyon doların mevduatta kalmasına izin vereceklerini söyledi.

Quintero “Elli milyon abartılacak bir şey değil” dedi. “Çünkü benim patronlarım her seferinde yüzlerce milyon dolarla iş yapıyorlar.”

Bilgrami, Quintero ile yaptığı toplantıyı ve kadının patronu Pablo Escobar ile yapmakta olduğu işi rapor edince, Bilgrami’nin patronlarının yüreği hopladı. Ona sürekli daha güçlü bir ilişki kurmasını söyleyip durdular. Bilgrami kadını görev duygusuyla tekrar arayıp durdu, Bilgrami ve BCCI pazarlama ekibinin geri kalanı diğer uyuşturucu tacirlerini ve kara para aklayanları saldır-ganca aramaya devam ettiler.

Bilgrami’ye göre BCCI’da *los duros*’un paralarını yöneten kişi Carlos A. Gaviria V. idi. Kolombiya gazetesi *El Tiempo*’da yayımlanan bir makale Gaviria’nın Pablo Escobar’la bağlantısı olduğunu duyurunca, köpekbalıklarına kan dökermişçesine BCCI bankacıları onunla iş yapmak için kudurdular. Bilgrami ve ekibi Nolexand adındaki paravan bir Panama şirketini kullanarak Gaviria’nın milyonlarca dolarını BCCI bankasının Boca Raton, Londra, İsviçre, New York ve Medellin şubelerine yatırdılar.

El Mexicano lakaplı José Gonzalo Rodriguez Gacha’nın BCCI Lüksemburg şubesinde neredeyse 40 milyon doları olmasının yanı sıra, Gacha’nın en önemli para aklayıcısı Mauricio Vives Carrillo’nun da BCCI’nin Hong-Kong, Londra ve Panama şubelerinde 20 milyon doları vardı. Merrill Lynch, Lehman Brothers ve Nomura Menkul Değerler’in Londra şubesine yatırılmış olan 60 milyon dolardan söz etmeye gerek bile yoktu. Vives benim gibi kendisiyle iş yaparken herhangi bir bankacı yakalanırsa gerçekçi inkâr sunabilen içerikli bir paravan şirket kurmuştu. Ama

bunu inkâr etmiyordu. Uluslararası bir bankada tecrübe elde etmiş her bankacı Vives'in ekmek parasını nasıl kazandığını gayet net bilirdi.

Başka bir pazarlamacı olan ve BCCI'nın Colon şubesinde çalışan Wilfredo Glasse, Don Chepe de dahil olmak üzere kartel üyelerinden hararetle mevduat bulmaya çalışan biriydi. Benim tanımadığım biri olan Glasse, ben ilk kez BCCI'daki bir bankacıyla tanışmadan iki yıl önce Moncada ve emrindeki kişilere BCCI'da hesap açmıştı.

BCCI yönetim kurulu, asla geri ödenmeyecek altı haneli kredi şeklinde olsa bile büyük hesaplar getirecek banka çalışanlarına ikramiye vererek DPP programını gazlamaya başlamıştı. Tepedeki adamlar, olay mahallindeki diğer uluslararası bankaları yakalamak için ellerinden geleni yapıyorlardı ve gösterdikleri gayretkeşlik kendilerini devretmelerine sebep olmuştu.

Bilgrami'nin aksine Awan'da hükümetimizin ihtiyacı olan bir şey vardı: Noriega'nın BCCI bankasında yaptığı işlemlerin tam tarihçesi. Bu detayları sadece o biliyordu ve onunla görüşmek yıllarla güreşmek kadar zordu. Sorularla köşeye sıkıştığında gerçeklerden sıvışıp kaçmak gibi bir huyu vardı. Sekiz gününün en iyisini yakalamaya çalıştıktan sonra Awan'ın anlatmak istediklerinin çoğunu elde ettik.

Noriega'nın hesaplarını banka açıldığı günden beri yönetiyor-muş. Panama şehrindeki şubeye bavullar içinde onlarca milyon gelmiş. Awan bavulları ya doğrudan Noriega'nın elinden ya da bir seferde 3,4 milyon dolar kadar çok fazla nakit teslim eden Panama Savunma Kuvvetleri'ndeki Noriega'ya bağlı memurlardan almış. Bu detaylar sadece Noriega için kötü haberler değil, aynı zamanda

BCCI bankasındaki üst düzey görevliler ve Ziauddin Akbar'ın yıkılmasına sebep olacak kanıtlardı.

Banka üst düzey yönetimi Noriega'nın çok büyük bir uyuşturucu kaçakçılığına teşebbüs etmekten itham edildiğini öğrendikten sonra parasını saklamak için Londra'dan Lüksemburg'a havale ederek daha derin bir çukur kazmasına yardımcı olmuşlardı. Daha sonra Noriega ABD'nin Lüksemburg'daki servetini bulacağından endişe duymaya başlayınca, Awan parayı Capcom'a yatırdı, Akbar da el konulmasın diye akladı. Awan'ın ifadesi, Ziauddin'in ikinci kez suçlanmasına, Swaleh Naqvi ve BCCI'nin eski patronlarının ilk kez suçlanmasına mihenk taşı olmuştu.

Awan'ın sorguya çekilmesini toparlarken telefonum çaldı.

Mike Powers "Merkez ofis başvurunu kabul etti" dedi. "İki talebini karşılamak için seninle buluşmaya hazırlanıyorlar. Tampa'da beş yıl daha kalacaksın ve maaşın kesilmeyecek. Raporlama tarihini şu an sana veremiyorum ama yakında hazır olur."

Yuvadan uçmanın zamanı gelmişti.

Raan'ın yerine gelen ve gümrük liderlerinin medyaya defalarca etik dışı ve yasadışı olarak bilgileri ifşa etmesine sövüp sayan Carol Hallet'a istifa mektubunu verdim. Davaya uygulanan uygunsuz kaynakların adil biçimde gözden geçirilmesini ısrarla istedim ve ayrılmadan önce bütün detayları sunmayı teklif ettim. Hiç kimse buna cevap vermedi.

Ben ayrılmadan önce Nazir Chinoy kelepçeli bir vaziyette Londra'dan Tampa'ya getirildi. Duruşmaya katılmak istemediğini, hemen işbirliği yapmak istediğini bildirdi. Başka seçeneği yoktu çünkü Awan, Bilgrami, Hassan ve Howard zaten mahkûm olmuşlardı ve kovuşturmada onun aleyhinde tanıklık edeceklermiş gibi

görünüyordu. Ayrıca Paris'te benimle yapmış olduğu konuşmaların ses kayıtları vardı.

Chinoy nihayetinde bülbül gibi şakıdığına ifadeleri yönetim kurulu üyelerini suçlu çıkarmaya yetti. Bankanın misyonu yeraltı dünyasının dört bir köşesinden mevduat toplayarak mali topluluğunda güç kazanmaktı. Kara para akladılar, düzenleyicilere rüşvet verdiler, siyasilere ayarttılar, silah tüccarlarına sermaye buldular ve hatta en favori müşterilerine fahişe bile ayarladılar.

Awan, Bilgrami, Chinoy ve diğer bankacılar, tüm BCCI yönetim kuruluna yeni davalar açabilecek kadar kanıt sunmuşlardı. Operasyonumuz, bankanın temelinde ölümcül bir çatlığa sebep olmuştu. Gevşek ağızlar vardı ve diğer teşkilatlar beş yıllık emeğimizden fayda çıkarmaya çalışıyordu. ABD Merkez Bankası'nın müfettişleri, New York Bölge Başsavcılık bürosu ve John Kerry'nin alt komitesi, ceza davasına yol haritası temin etmiş mahkûm bankacılara ulaşmanın yolunu buldu. Bu hararete rağmen kıymetli zamanımızı boşuna harcadık çünkü kayıt deposunu tarayacak kadar tecrübeli adamlarımız yoktu.

Tampa narkotiğine rapor verdikten bir iki gün sonra bütün büro arkadaşlarımla sokaklardaydık, Tampa'nın bugüne kadar en büyük kokain miktarına el konulurken baskınlara ve tutuklamalara yardımcı oluyorduk. Birkaç hafta sonra beni Quantico'daki akademiye gönderdiler, işe yeni alınmış kırk personele katıldım. Çoğuna yirmi yıl boyunca liderlik etmiş olmama rağmen sınıf arkadaşlarım beni kucaklayarak karşıladılar ve sınıf temsilcisi olmam için oy verdiler – her gün bize işkence eden öğretmenlere karşı sınıfın sesi olacaktım.

Orduya temel eğitim beni hazırlamıştı. Askerlerin giydiği kalın ve dayanıklı elbiseleri giydik ve günlerimizi beden eğitimi

almak, ateşli silahları öğrenmek ve sınıfta ders öğrenerek geçirdik. İlk ay öğretmenlerimiz bize acemi birliğindeki askerlere bağrırımışçasına bağıldılar ama ben her bir dakikayı ciddiye alıyordum. Bu işi beceremezsem hükümette başka bir opsiyonum yoktu ve emeklilik maaşımı da kaybederdim. Eski bir dostum beni arayan kadar bütün işler yolunda gidiyordu.

Eski federal savcı Lynn Cole “Başkente gelişmekte olan bir konuda seni uyarmak istiyorum” dedi. “Ortak ahabamız Eleanor Hill’le az önce konuştum. Eleanor Tampa’daki Adalet Bakanlığı bürosundan ayrıldı ve senatörün soruşturmalardan sorumlu olarak kurduğu kadrolu alt komiteye başkanışman oldu. Alt komitedeki diğer üyelerle irtibatı var ve John Kerry’nin personeline yakın. Gümrüğün seni ağır ve haksız eleştirdiğini duymuş. Kerry’nin adamları operasyonu neden bitirdiklerini, dava bittikten sonra neden daha fazla kaynak getirmediklerini ve senin niye istifa ettiğini açıklamaları için gümrüğe baskı kurdular. Kerry’nin adamlarında senin istifanın bir kopyası var. Bunu sana ben söylediğim için nefret ediyorum ama gümrük seni suçluyor.”

Neredeyse bayılıyordum.

“Beni mi? Bu, şimdiye kadar duyduğum en büyük saçmalık ve onlar da bunu biliyor!”

“Operasyonu bitirmekten başka bir seçenekleri olmadığını, kaynakları sen aklını kaçırdığın için geri çekmek zorunda kaldıklarını iddia edecekler. Seni, ulusal kanallardaki haber servislerine Capcom’la ilgili bilgi sızdırmakla suçluyorlar. Ve medyaya giderek kontrolünü kaybettiğini ispatlamış olduğunu da iddia edecekler.”

“Ben bir aydır akademideyim ve ne gümrüğü ne de BCCI’ı düşünecek zamanım oldu. Aklımı kaçırdığımı iddia etmeleri çok saçma. Protokol icabı psikolojik değerlendirmeye girdim ve aklımı kaçırdığıma dair hiçbir belirti yok. Geçen beş yıl için bana olası en yüksek değerlendirmeyi verdiler, artı gösterdiğim performans için bana ödül ve ikramiye verdiler. Operasyonu neden bitirdiklerini bal gibi biliyorlar – sebebi politikti. Davayı medyaya sunan *onlardı* ve bu konuda önlerine çıktığımda öfkeden kudururlar da *onlardı*. Kaynak eksikliği konusunda da, operasyonun kaynaklarını keserek kriz yarattıklarını anlatan onlarca yazı yazıp gönderdim ama çoğunu görmezden geldiler. Ayrıca Adalet Bakanlığı’nda bunların hepsini teyit edecek iç yazışmalar var.”

Cole “Bunu düşündüklerini söylemek istiyorum sana” dedi. “Yakın dönemde dosyaları gözden geçirip yazdığın yazıların ortadan kaybolmasına kaç puan verirsin?”

“Dert değil, ben salak falan değilim. O yazıların kopyalarını güvenli bir yerde saklıyorum. Tanıklık etmem gerekirse yanımda getirebilirim.”

Dan Dunn’ı arayınca bana “Senin ağzına sıçmam için bana bastırıyorlar” dedi. “Ama hiç kimse için yalan söylemem, sana bu konuda söz verebilirim. Sen ve bir avuç ajan olmasaydınız, o operasyon felaket olurdu. Bana güvenebilirsin, doğruyu söyleyeceğim. Steve Cook da öyle yapacak. Hiç kimse bize sataşmaya kalkmasın.”

“Seni aramaktan nasıl gurur duyduğumu bilmiyorsun” dedim. “Sanıyorum Kerry’nin alt komitesinin müfettişleri benimle burada, Quantico’da temas kuracaklar. Onlar geldiklerinde ben çoktan hazır olacağım.”

Aradan uzun bir süre geçmeden akademiden sorumlu özel ajan yardımcısı Tony Wilson beni sınıftan yaka paça çıkardı. “Senatörün alt komitesinden resmi bir talep aldık, gümrükle ilgili bir konuda sana soru sormak için seninle temas kurmak istiyorlar. Merkez ofisten çözmeye çalışıyoruz ama bence seninle görüşmek için bir iki güne kadar buraya gelecekler. Ne halt dönüyor?”

Ona her şeyi anlattım.

“Tamam, bizim teşkilatı utandıracak bir şey yapmaya kalkma. Şerefle dimdik durduğun sürece bunun altından kalkacaksın.”

“Sürpriz bir şeyler olmayacağına söz veririm efendim. Ben sadece görevimi yaptım.”

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca müfettişler benimle görüşme yapabilsin diye Wilson birkaç günde bir beni sınıftan çıkardı. Önce Rosenblatt’ın yerine gelmiş olan, emniyet şef yardımcısı John Hensley ve gümrüğü yönlendiren yeni insanlardan oluşan ekibi geldi. Konu operasyonumuzdan esirgenen güvenilir kaynaklara gelince onlara yazmış olduğum onlarca yazıyı anlattım.

Bunu duyunca şaşırdılar.

“Bende her yazının bir kopyası mevcut” diye devam ettim. “Yardım almak için girişimde bulunduğumu gösteren Adalet Bakanlığı’ndan gelen yazılar da var. Hepsinin kopyasını alabilirsiniz. Onları daha önceden görmemiş olmanız nedense beni hiç şaşırtmadı.”

Selefleri ulusal medyaya sürekli bilgi ifşa ederek gizli görevdeki ajanların hayatlarını tehlikeye attığını açıkladım. Kimsenin yakasını kurtaramayacağı tarihleri, isimleri ve detayları verdim.

Onlardan sonra Senatör Kerry'nin terörizm, narkotik ve gümrüğü temsil eden avukat topluluğu ve personelle birlikte uluslararası operasyonlar alt komitesinden müfettişler ve danışmanlar geldiler. Görüşme Hensley ve personeli ile yapmış olduğum oturumu aksettiriyordu. Onlar da görüşmeyi ciddiye aldılar ve açık celsede alt komitenin karşısına çıkmamı istediklerini net olarak bildirdiler.

Suç ve ceza adaleti alt komitesinde daha sonra kongre azası Charles Schumer yer aldı.

Ben akademiden mezun olmadan önce Tampa davasından sonra emeklerimizin karşılığını aldık. Savcılar, Medellin karteli ve Noriega'nın paralarını aklamaktan altı BCCI üst düzey yöneticisini suçluyordu. Ziauddin Akbar hakkında mahkemeye yeni bir suç duyurusunda daha bulunulmuştu, o yüzden Londra'dan Pakistan'a kaçmaya kalktı. Yetkililer onu Fransa'da yakaladılar. Aynı suç duyurusu BCCI Başkanı Swalehh Naqvi, diğer dört üst düzey yönetici, Gerardo Moncada, yani Don Chepe de dahil olmak üzere Medellin kartelinin yüksek konumunda olan beş üyesine de yapıldı.

Sonrasında benim mezun olma zamanım geldi.

Sınıf temsilcisi olarak mezuniyet konuşmasını yapma şerefine eriştim. Neredeyse yirmi yıldır bu oyunun içindeydim; bu oğlanların neyle karşılaşacağını çok iyi biliyordum.

"Seçtiğimiz hayat kolay değil" dedim. "Gelecekte hep birlikte bazı konularda fedakârlıkta bulunmamız gerekecek. Pek çok yaş günü partisini kaçıracağız, evden uzakta tek başımıza pek çok gece yaşayacağız, en çok sevdiğimiz insanlarla gecenin ortasında uzun uzun konuşacağız, yirmi dört saat sürecektir gözetlemelerde

pek çok kahve içeceğiz ve pek çok kez tehdit edileceğiz ki bunların hepsinin altından kalkabileceğiz. Ama bu fedakârlıklara rağmen kazanacağımızı biliyoruz çünkü omuz omuzayız ve birbirimizi aman vermez bir şekilde destekliyoruz.”

Senatör Kerry sözün özünü bilmemi istedi. Beni kahraman olarak görüyormuş ve lafını esirgemeyecekmiş ve sürprizlerle karşılaşmak istemiyormuş. Delil olarak ibraz edilmiş şeylerin bir kopyasını bana verdi ve ertesi gün bunlar hakkında yorumlarımı duymak istediğini söyledi. Detaylara girecek zamanı yoktu ama ilgisini çeken konularda benimle günlerce muhabbet edebilirdi.

Ertesi gün bir paravananın arkasından ses tonumu bozan bir mikrofona konuşarak tanıklık ettim. Kerry ve diğer senatorler bana saatlerce sorular sordular.

Sonunda Kerry çok isabetli gözlemler yaptı. “Gümrük yönetimi, tatmin edici bir sonuç almak için son derece önemli bir soruşturmayı ve konuyla alakalı ajanların hayatlarını potansiyel olarak riske soktu. Hayatı tehdit altında olmasına rağmen Mazur işini yapmaya devam etmek için gösterdiği istek, ABD hükûmetine BCCI bankasına, üst düzeydeki Kolombiyalı uyuşturucu baronlarına ve kara para aklayıcılarına dava açabilmek için gerekli kanıtları vermiştir. Robert Mazur’u şahsi olarak takdir ettiğimi ifade etmek istiyorum. Gizli görevde başrolü oynamakla kalmamış, Aklında BCCI’ya açmak istediği davayı açabilme yeterliliğine zarar verdiğini düşündüğü bürokratik engellerle de mücadele etmek zorunda kalmıştır. Gelecekte göstereceği çabalarda kendisine şans diliyorum.”

Kerry'nin alt komitesinin önünde ifade verdiğim günden bir ay sonra en büyük bomba patladı. BCCI, Adalet Bakanlığı ve New York Bölge Başsavcılığı'yla bir anlaşma yaparak federallerin iddia ettiği kara para aklamayla ilgili suçu ve New York Eyaleti'nin iddianamesini kabul etti. ABD'deki varlıklarından 550 milyon doları ceza olarak verdiğine, Merkez Bankası'na ceza olarak 200 milyon dolar ödemesine ve dünya çapındaki kurumsal varlığını bitirmesine karar verildi. Hükümet resmi bir biçimde bankanın ABD'de iş yapmasını temelli yasakladı. Aradan uzun bir süre geçmeden banka tamamen battı ve dünyanın farklı yerlerindeki hesap sahipleri yüz milyonlarca dolarlarını kaybettiler.

Yeni kariyerimin beni nerelere götüreceğini merak ederek narkotik bürosuna döndüğümde Mike Powers "Bob, bir dakika buraya gelir misin?" dedi. "Gelecek hafta bazı muhbirler Tampa'ya gelecek. Kolombiya'daki Cali karteline hizmet veren Panama'daki bazı avukatlar ve bankacılar hakkında çok detaylı bilgilere sahip-ler. Ben bu konuyu Miami ve başkentteki adamlarımızla görüş-tüm. Kendine yeni bir kimlik yaratmanı ve birkaç yıllığına gizli göreve dönmeni istiyoruz. Bu işi düzgün yapabilmek için sana ih-tiyacın olan bütün kaynakları vereceğiz. Panama'da bolca zaman geçireceksin ve ABD'de içerikli bir paravan şirkete ihtiyacın ola-cak. Ne diyorsun?" dedi.

"Çok cazip bir teklif bu" dedim. "BCCI operasyonunda çok daha iyi yapabileceğimiz bir sürü şey vardı, o yüzden ikinci bir şans denemeyi çok isterim."

Konuştukça olası riskleri aklımdan geçirdim. Cali ve Medellin'in arasında beş yüz kilometre vardı. Karteller birbirlerine düşmüştü ve BCCI operasyonundan tanıdığım biriyle karşılaşma

Robert Mazur // Muhbir

olasılığım çok zayıftı. Artı görüntümü de epey değiştirmiştim – kendi çocuklarım bile beni tanımamıştı.

“Peki, ne düşünüyorsun?” dedi.

“Varım” dedim.

Bir sonraki gizli görev hayatımın adını bulmak için mezarlığa gitmem gerekiyordu.

Aradan bir yıl bile geçmemişken bir kez daha bir kartelin içine sızmaya hazırdım. Tekrar başlıyorduk.

Ondan sonra başıma gelenler beni neredeyse öldürüyordu – ama o da başka bir hikâyenin konusu.

Son Söz

Akıbet

Regine's Gece Kulübü, Miami

3 Eylül 1988, saat 02.00

Şehirdeki gecemizin sonuna gelmiştik, İskoç viskisi Bilgrami'nin dilini çözdüğü için "Bob, ABD'deki en büyük kara para aklayıcısı kim, biliyor musun?" diye sordu.

Omuz silkip gülümseyerek "Kim?" diye sordum.

"ABD Merkez Bankası. O kadar riyakârlar ki! Bogota'daki Republic Bank'ta "uğursuz cam" denilen, memurun arkasında durduğu camdan bir bölme olduğunu biliyorlar. Kolombiya kanunlarına göre herhangi bir vatandaş büyük miktarda bir nakitle o cama gelip kim olduğunu söylemeden elindeki Amerikan dolarını pezoya çevirebilir. Ona hiçbir şey sorulmaz. Bu da Merkez Bankası'nın kendisine gönderilmiş ve Cumhuriyet Merkez Bankası'nın hesabına kredilendirilmiş paletler dolusu Amerikan dolarını biriktirmesine sebep oluyor. Yine herhangi bir soru sorulmuyor. Merkez Bankası'nda çalışan insanlar gerzek değiller. Bu kendilerine gönderilen yüz milyonlarca Amerikan dolarının Kolombiya'dan gönderildiğini biliyorlar. Nakdi neyin yarattığını biliyorlar. ABD ve Avrupa'da satılmış uyuşturucu parasının

Kolombiya'ya gizlice sokulduğunu biliyorlar. Merkez bankası bu nakdi kabul ediyor çünkü ülkenin bankacılık sistemi için bu iyi bir ekonomi. Amerikalıların sözde Uyuşturucu Savaşı dediği şey aslında bir düzmece.”

Ağzım açık kalmıştı. Söyledikleri doğruysa, biz hayatlarımızı niye tehlikeye atıyorduk ki?

Yapılan son araştırma Bilgrami'nin iddiasını doğruluyordu, kendimi daha önce bu kadar aldatılmış hiç hissetmemiştim. Hayatımda ilk kez bir fark yaratacağımızı düşündüğümüz için saf olup olmadığımızı düşündüm.

BCCI yakalanmıştı. Bankacılık topluluğunda geri kalan bankalardan kendilerini ayıran tek fark buydu. Oyundan çıkalı neredeyse yirmi yıl oldu. Uyuşturucu ticareti o zamandan beri her sene 500 milyar dolar üretti ama o 10 trilyon doları aklayan hiç kimse mahkûm edilmedi.

C-Chase Operasyonu normal operasyonlardan farklı bir yaklaşım gösterdi. C-Chase işe yaradı çünkü biz beklenmeyi yapıtık. Mali camiada ve uyuşturucu dünyasında hiç kimse bu kadar içerikli ve gerçekliği kanıtlanabilir bir paravan şirket kurmadı, mali camiayla uyuşturucu dünyası arasında aracı olmadı. Daha önceden hiçbir gizli operasyon kartelet uluslararası bankacıların bilmeden yardımcı olduğı, çok iyi tasarlanmış kara para aklama planı sunmadı, o plan yeraltındaki önemli insanların karanlıktan çıkmasına sebep oldu. Uluslararası bankaların özel müşteri birimlerine önemli bir sınav olan C-Chase Operasyonu, toplantı odalarında, kapalı kapıların ardında uyuşturucu parasının kabul edilebilirliğini içtenlikle tartışan sesleri duymamıza neden oldu – bizi bir kuruluşun işlerinin nasıl yapılacağını

gösteren ikiyüzlü belgelere veya düzenbaz konuşmalara güvenmek zorunda bırakmadı. Yirmi yıl önce bankacılık sisteminin kendini denetlemekte yetersiz olduğunu bize kanıtladı – yetersiz olmakla birlikte isteksizdi de; yem olarak atılmış para onlara çok güçlü gelmişti. Yönetmelikler ve formlar bankanın karakterini ölçemez ve uluslararası bankaların özel müşteri birimleri bunların içinden veya etrafından geçip gitmenin bir yolunu her zaman bulacaktır.

Hükümetimizde veya başka bir ülkenin hükümetinde çalışan hiç kimse mali camianın bütünlüğünü sınava tabi etmek istemiyor artık. Ben ABD'deki binlerce emniyet memuruyla etkileşim içinde olup onları eğitmeye devam ediyorum. Elleri bağlı. Yaptığımızı yapmasınlar diye bürokratlar yeni yönetmelikler çıkardılar. Bu hikâyeyi duyan çoğu ajan “Bugün senin yaptığını yapsam beni hapse tıklarlar. Bizim öyle bir şey yapma şansımız yok – ama yapmalıyız” diyor.

Uyuşturucu ticaretinde en büyük zaaf bankacılık ilişkileridir. Yolsuz bir bankacı onlarca büyük kaçakçıya hizmet verir ama hayatını hapiste geçirmeye cesareti yoktur. İstifade edip saldıracağımız en iyi zaaf budur işte. Umuyorum günün birinde birileri bunu oturup düşünür.

Bu hikâyedeki oyuncuların hayatları değişti ama uluslararası uyuşturucu kaçakçılığı âleminde pek bir şey değişmedi. Durumu, taktığımız kravatlarla benzetiyorum. Bazı yıl geniş oluyor, bazı yıl ince, ama sonuçta hepsi de kravat. Talep olduğu sürece yeraltı dünyası kazancını büyötmek için gerekli ayarlamaları yapacaktır. Kolombiyalı karteller mahallenize artık eskisi gibi kokain getirmek için sık sık uğramıyorlar. Bunun yerine daha toplu üretime geçip, malı sınırdan geçirip ABD'deki aşırı mal arz eden

tüketicilere dağıtmakta daha büyük bir rolü olan Meksika kartellerine yüzlerce ton ürün veriyorlar. Medellin ve Cali kartellerindeki adamlar, Meksika'daki yolsuzluğun nakliyenin her zaman güvenli olacağını sağlama aldığını bilirler. Ondan sonra neler olabileceği onların sorunu değildir. Buna rağmen milyarlarca dolar kara para akmaya, aynı bankalar da miktarı bilinmeyen serveti aklamaya devam ediyor.

Kolombiya ve Pakistan'daki istihbarat kaynakları aşağıdaki (doğrulanmamış olmasına rağmen) güvenilir bilgilerin ortaya çıkmasını sağladı:

Ziauddin Akbar ona verdiğim kara parayı aklamaktan dolayı on sekiz ay hapis cezası almış olmasına rağmen sadece altı ay yattı çünkü davası temyizdeyken bono temlik etmişti. Temyizin derdest olduğu sürede ABD'de hakkında tekrar suç duyurusunda bulunulmuştu. Bu sefer Noriega'nın parasını akladığı için. Haberleri duyunca Pakistan'a kaçmaya kalktı ama Fransa'da tutuklandı ve Avrupa'da iki yıl hapsedildi ama o ülkesine iade edilmesi için uğraştı. İngiltere'de BCCI'nin 512 milyon poundluk servetinden para çalmayı tezgâhladığı için üçüncü kez hakkında suç duyurusunda bulunuldu. Bu, İngiltere mahkemelerindeki en büyük dolandırıcılık davasıydı. Akbar suçlamayı kabul etti ve hapiste iki yıl daha yattı. Cezasını tamamladıktan sonra Amerikalı yetkililer onu ülkesine iade etmek istediler. Ama istihbarat camiasındaki irtibatlarını araya soktuğu ile ilgili duyurular aldık. İngiltere'deki yetkililer onu serbest bıraktılar, o da Pakistan'a döndü. Tampa'da kendisi hakkında iki kez kara para aklama suçundan mahkemeye suç duyurusunda bulunulduğu için bunlarla yüzleşmemek adına bir daha Amerika'ya adımını

bile atmadı. O davalar 1999 ve 2006 yıllarında reddedildiği için Akbar'a o suçlardan bu ülkede bir kez daha dava açılmayacaktı. Akbar Pakistan'da borsa üyesi oldu.

Roberto Alcaino on beş yıllık hapis cezasını çekerken uluslararası uyuşturucu kaçakçıları ve kara para aklayan diğer tutuklularla tanıştı. Avrupa'daki Rus organize suç örgütünün tepesindeki üyelerden biri olan Ricardo Fanchini'nin uzun zamandır iş ortağı olan Boris Nayfeld'le de tanışmıştı. Haziran 2003'te Nayfeld ve Alcaino, Rus çetesi için dünyanın dört bir yerine tonlarca kokain göndermenin ve satıştan gelecek milyonlarca doları da havale etmenin planlarını yapmaya başlamışlardı bile. İkisi birleşince sorumlu oldukları bölgeler Güney Amerika, İngiltere, Belçika, Polonya, Rusya ve Uzakdoğu'yu içeriyordu. Narkotik ajanları Ekim 2007'de Alcaino ve mafya iş arkadaşlarını tutukladı.

Rudolf Armbrecht cezasını çektikten sonra Kolombiya'ya sınır dışı edildi. O da Almanya'ya taşındı - orada yetkililer, Commerzbank'ta bankacı olan Armbrecht'in dayısı Jürgen Moeller tarafından Armbrecht ve Moncada adına açılmış hesaplardan milyonlarca dolara el koydu. Armbrecht sık sık Güney Amerika'ya seyahat ettiği için Alman yetkililer uluslararası uyuşturucu kaçakçılığında bir rolünün olduğundan şüpheleniyor.

Amjad Awan cezasını çektikten sonra Pakistan'a sınır dışı edildi. Dubai'de, çok lüks olan Marina Jumeirah Beach Kuleleri'nde yaşamakta olduğu söyleniyor. Ne olduğu bilinmeyen bir iş için sık Afrika, Pakistan ve Doğu Asya'ya seyahat ediyor.

Akbar Bilgrami de hapiste yattıktan sonra Pakistan'a sınır dışı edildi. Pakistan'ın Karaçi şehrinde Savunma Subayları Toplu Konut İdaresi'nde refah içinde yaşamakta olduğu sanılıyor. Borsayla amatörce uğraşıp mali sektöre danışmanlık hizmeti veriyor.

Nazir Chinoy da cezasını çektikten sonra Pakistan'a sınır dışı edildi. Karaı'deki Bath adasında yaşamakta olduğunu inanılıyor. Birkaç halka açık şirketin yönetim kurulunda ama sağlığı pek iyi değil. Söylendiğine göre işleri ve servetiyle çocukları ilgileniyor.

Fernando Galeano, Pablo Escobar'ın kokain nakliyatının yarısını yönetti ve Temmuz 1992'de Escobar onu ayaklarından sallandırıp pürmüzle işkence ederek öldürdü.

Sibte Hassan cezasını çektikten sonra Pakistan'a sınır dışı edildi. Yüksek mahkeme, Hassan'ın avukatının, hükümetin sunduğu kanıtın jürinin verdiği suçlu kararını kabul etmeye yeterli olmadığını ne sürerek kararın bozulması için talepte bulunduğunu duymuştu. Yüksek mahkeme kanıtı yakından inceledi –Emir'le yapmış olduğu konuşmanın kaydedilmiş hali– ve Hassan'ın lehine karar verdi.

Moncada'nın Detroit'teki en önemli alıcısı olan Khairi Kalashol, yetkililer Giraldo kardeşleri tutukladıktan sonra kendine yeni tedarikçiler bulmuştu. Motor City sokaklarını uyuşturucuyla yıkamaya devam etti ve işlediği cinayetlerin intikamını almak için birisi tarafından 3 şubat 1989'da silahla vurulup ölene kadar Detroit'teki Chaldean mafyasının patronluğunu yaptı.

Don Chepe'nin, niversite mezunu ve Pablo Escobar'ın kokain nakliyatının yarısını yöneten endüstriyel mühendis Gerardo Moncada olduğu sonradan ortaya çıktı. 1991 yılında C-Chase yüzünden Moncada hakkında mahkemeye suç duyurusunda bulunmuş olmasına rağmen New York'a ayda dört ton kokain pompalamaya ve Amerika'daki büyükşehirlerde de iş yapmaya devam etti. Escobar, ABD ile iade-i mcrimin muahedesi yapmak için çaba gösterirken ve Kolombiya hkmetine savaş açmak için

sermaye bulmaya çalışırken, yan çizen Moncada'nın Medellin'deki evinde dağlar kadar parayı sakladığını öğrendikten sonra 1992'de Moncada ve kardeşinden, "Katedral" olarak bilinen ve dizaynını Escobar'ın tasarladığı ve o sırada kendisinin tutulmakta olduğu hapse gelmelerini emretti. Moncada'nın eşi, Escobar'ın korumalarıyla birlikte Moncada ve kardeşini ayaklarından sallandırıp pürmüzle işkence ederek öldürdüğünü söyledi.

Gonzalo Mora hapis cezasını çektikten sonra Kolombiya'ya sınır dışı edildi. Mora Medellin'e döndü. Aynı işi tekrar yapmaya başladığına inanılıyor.

Swaleh Naqvi hakkında suç duyurusu yapılmadan hemen önce Abu Dabi'ye kaçtı ve birkaç yıl kendini hapis yatmaktan kurtardı. 1994 yılında ABD ve Şeyh Zayed bin Sultan al-Nahyan arasında yapılan bir anlaşmadan sonra Naqvi suçu işlediği ABD'ye iade edildi. Suçlu bulundu, beş yıl hapis yattı ve iade için 255,4 milyon dolar ödedi.

Javier Ospina, Kolombiya'da kalarak tutuklanmaktan kaçtı ama orada başka vahametlerle karşılaştı. Escobar'ın, Galeano ve Moncada'nın ailelerine ve iş arkadaşlarına savaş açacağını ilan etmesi, Ospina'nın hayatını tehlikeye attı. Hükümet iade edilmeyeceğini düşünerek davayı düşürdü. Ospina'nın akıbeti bilinmiyor.

Saad Shafi, operasyon bitirilirken Florida'da Coral Gables muhitindeki evindeydi. Ajanlar Shafi'nin BCCI Nassau şubesinde çalışmakta olduğunu düşündükleri için evine hiç bakmadılar. Shafi suç duyurusunu duyunca Pakistan'a kaçtı. Savcılar onun iadesini sağlayamadıkları için Eylül 1999'da davayı düşürdüler. Shafi hemen ABD'ye gelip bankacılık kariyerine döndü. "En üst seviyede dürüst ve bütünlük" hizmeti verdiğini iddia

eden, Pakistan'ın en büyük bankası olan Habib American bankasının Los Angeles şubesinde müdür olarak çalışmaya başlayınca Anaheim'da ikamet etmeye başladı. ABC Haberler, yayımlanan bir kitaptan Shafi'nin Los Angeles'ta bir bankada müdür olarak çalıştığını öğrendi ve bir gün bankadan çıkarken Shafi'yi kameralar ve bir muhabirle köşeye sıkıştırdılar. ABC Shafi'nin geçmişini yayınlayınca, ABD Senato Bankacılık Komitesi üyesi Senatör Charles Schummer, savcılarını arayarak Shafi'nin bankada çalışmasına izin verilememesini talep etti. Shafi artık Habib American bankasında çalışmıyor.

Juan Tobon hapis cezasının bir kısmını çektikten sonra cezasını bitirmeden hapisten kaçtı. Kolombiya'ya kaçmıştı ama 2013 yılında Peru sınırından Kolombiya'ya girmeye çalışırken kaçak olarak tutuklandı.

Santiago Uribe Ortiz Kolombiya'da kalarak tutuklanmaktan kaçtı ama ABD ile iade etmeme anlaşması yaptı. 1992'de Kolombiya yetkilileri Uribe'nin Llano Grande'deki çiftliğini bastı ve Escobar'ın yazdığı mektupları ve Uribe'nin uyuşturucu kaçakçılığıyla, rüşvetle ve cinayetle bağlantısı olduğunu gösteren başka kanıtlar buldular. Uribe'nin devam etmekte olan suç duyurusuna evrak göndermek istemedikleri için, Adalet Bakanlığı Kasım 2006'da Uribe'ye verilmiş bütün cezaları bozdu. Bu da otomatikman hükümetin Uribe'ye aynı cezaları bir kez daha vermesini imkânsız kıldı. Uribe, Medellin'e yakın küçük bir kasaba olan El Retiro'da gözlerden uzak bir hayat yaşıyor ve özel şirketler ve yerel hükümet kurumlarında hukuk uygulamalarına bakıyor.

Emir Abreu, C-Chase Operasyonu'ndan sonra on yıldan fazla gümrükte gizli ajan olarak çalışmaya devam etti. Florida

Üniversitesi'ndeki misafir bir profesör, öncelikle Porto Riko olmak üzere binlerce emniyet memurunu eğitti.

Steve Cook, BCCI duruşmaları bittikten hemen sonra Almanya'nın Bonn şehrindeki ABD elçiliğine atandı. Uluslararası kara para aklama davalarına bakmaya devam etti.

Kathy Ertz on beş yıl daha özel ajan olarak çalışmaya devam etti ve uluslararası kara para aklama soruşturmalarına odaklandı. Emekli olduğundan beri mali kuruluşlara kara paranın aklanmasının önlemesine riayet konusunda hizmet veriyor.

Mark Jackowski 1995 yılında eski konut ve kentsel gelişim sekreteri Henry Cisneros'u sorgulamak için Bağımsız Müşavirler Odası'na savcı olarak atandı. Hükümet hizmetlerinden emekli olduğundan beri hukuk uygulamalarına bakıyor.

William Rosenblatt, Gümrük Soruşturma Bürosu'ndan yargı yardımcısı olarak emekli oldu ve Florida'daki Hard Rock Kumarhanesi'nde krupiye olarak çalışmaya başladı.

Bonni Tischler'in kariyeri, Senatör Kerry'nin alt komitesi tarafından Tischler'in BCCI ile ilişkisi olduğu ortaya çıkınca durgunlaştı ama Gümrük Soruşturma Bürosu'na şube müdür yardımcısı olunca hemen eski haline döndü ve gümrüğün hem Amerika'da hem de yurtdışındaki bütün ajanlarını yönetti. Daha sonra gümrüğün dünya çapındaki müfettişlerine süpervizörlük yaptı. Emekli olduktan sonra Pinkerton'da global nakliye bölümünün ve tedarik zinciri güvenliğinin başkan yardımcısı oldu. Ağustos 2005'te uzun yıllardır mücadele ettiği göğüs kanserinden hayatını kaybetti.

William von Raab'ın Senatör Jesse Helms de dahil olmak üzere Kongre'deki destekçileri Ağustos 1989'da Başkan George H.W. Bush'a bir delegasyon gönderip von Raab'a uyuşturucu çarısı adının

Robert Mazur // Muhbir

verilmesini veya en azından sefaret unvanı verilmesini talep ettiler. Talepleri kabul edilmedi. Bunun yerine Hazine Bakanı Nicholas Brady, von Raab'ı istifaya zorladı. Ofisten ayrılırken von Raab yönetimin Uyuşturucu Savaşları'nın "kelime oyunundan" ibaret olduğunu iddia edip bu savaşın Kongre veya Beyaz Saray'ın öncelikleri arasında bulunmadığını söyledi. 1991 tarihli bir *National Journal* makalesinde von Raab'ın İsviçre ithal teftiş şirketi adına yabancı ajan olarak kaydolduğunu raporluyordu. Bu İsviçre şirketinin bir önceki yabancı hükümet ajanı BCCI'ı temsil eden hakla ilişkiler şirketi Hill&Knowlton'dan Robert Gray'di.

ESCOBAR'I DEVİREN MUHBİR

ROBERT MAZUR

Bryan Cranston'ın başrolünde oynadığı bir Hollywood prodüksiyonu *The Infiltrator*'a ilham veren gerçek yaşamöyküsü.

Robert Mazur yıllarını Medellin kartelinden bilgi sızdırarak geçirdi. Yıllarca arkadaşlık ettiği kara para aklayan işadamları, bankacılar onu Bob Musella olarak tanıdılar. Sözde zengin, filmlerdeki lüks hayatı yaşayan bir mafya üyesiydi. Hep beraber geceliği 1000 dolar olan otel süitlerinde partiler verdiler, dünyanın en iyi şampanyalarını içtiler, Rolls-Royce'larını sürdüler ve özel uçaklarla seyahat ettiler. Ama Mazur'un Armani takım elbisesi ve Renwick çantasının içindeki bant sürekli işlenen suçları kaydediyordu.

Muhbir, Mazur'un uyuşturucu mafyasına hizmet veren bankacıları, yozlaşmış politikacıları, vergi kaçakçılarını ve teröristleri nasıl deşifre ettiğinin hikâyesi, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük kartellerinden birinin yükselişi ve düşüşünü anlatan, inanılmaz bir modern tarih dersidir.

Ancak bir hayal ürünüde olabilecek tehlikeli yalanlar, iş üstündeyken yakalanma ihtimalleri, kıl payı kaçışlarla dolu *Muhbir*'i nefes nefese okuyacaksınız...

www.beyazbaykus.com

www.destekyayinlari.com

facebook.com/beyazbaykusyayinlari

twitter.com/beyazbaykusu

instagram.com/beyazbaykusyayinlari

₺28

ISBN: 978-6053111542

9 786053 111542